

Gustaf A. Aho

ELÄVÄN VEDEN VIRTOJA

Saarnoja toisen vuosikerran evankeliumiteksteistä

III painos

Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Rajakatu 7, 15100 Lahti

www.luterilainen.com

2007

Gustaf A. Aho
Elävän veden virtoja

Tämä teos on tätä ennen julkaistu kahdessa osassa, **Elävän veden virtoja**, saarnoja adventista helluntaihin ja **Sinulla on Jeesus**, saarnoja Kolminaisuudenpäivän jälkeen. Teoksen molemmat osat on alun perin kirjoitettu suomenkielellä.

Ensimmäinen osa, *Elävän veden virtoja*, ilmestyi ensimmäisen kerran Amerikassa 1955 Amerikansuomalaisen Evankelis-Luterilaisen Kansalliskirkkokunnan (ASELK) julkaisemana. Toista osaa ei julkaistu Amerikassa vaan siitä julkaistiin ensimmäinen painos Suomessa v. 1971 Luterilaisen Evankeliumiyhdistyksen (SLEY) kustantamana. Ensimmäisestä osasta SLEY julkaisi toisen painoksen v. 1972.

Jumalan kunniaksi
ja entisen Amerikansuomalaisen
Evankelis-Luterilaisen Kansalliskirkkokunnan muistolle
omistetaan nämä saarnat.

ISBN 978-951-9318-52-3 (sid.)

ISBN 978-951-9318-53-0 (pdf)

*** kirjapaino ***

**** 2007

SISÄLLYS

Esipuhe	6
Tekijän esipuheet I ja II painokseen	7
Herran temppelin vuorella	
1. adventtisunnuntaina Jes. 25:6–10	11
Oletko valmis	
2. adventtisunnuntaina Luuk. 12:32–40	18
Ketkä saavat Jumalan valtakunnan?	
3. adventtisunnuntaina Matt. 11:11–19	23
Jeesukselle kaikki kunnia	
4. adventtisunnuntaina Joh. 3: 22–36.....	29
Sana tuli lihaksi	
Joulupäivänä Joh. 1:1–14.....	35
Kaikkien aikojen taistelu	
Joulun jälkeisenä sunnuntaina Psalmi 2.....	41
Onnen ohje uutena vuotena	
Uudenvuodenpäivänä Jes. 55:1–9	47
Maaailman valkeus	
Loppiaisena Joh. 8:12.....	52
Mikä oppi on Jumalasta	
1. sunnuntaina loppiaisesta..... Joh. 7:14–18.....	57
Ole sielujen voittaja	
2. sunnuntaina loppiaisesta..... Joh. 4:5–26.....	63
Jumalan suuri elonkorjuu	
3. sunnuntaina loppiaisesta..... Joh. 4:27–40.....	69
Jeesuksen kirous	
4. sunnuntaina loppiaisesta..... Matt. 21:18–22.....	75
Suuri erottaminen	
5. sunnuntaina loppiaisesta..... Matt. 13:34–43.....	81
Palkkakysymys Jumalan valtakunnassa	
Septuagesimasunnuntaina Matt. 19:27–30.....	88
Jeesuksen viimeinen pyyntö	
Seksagesimasunnuntaina Joh. 12:35–43.....	94
Kirkastettu Jeesus	
Laskiaissunnuntaina Joh. 12:23–33.....	99
Säästätkö itseäsi	
1. paastonaikaisena sunnuntaina Matt. 16:21–23.....	105
Syntien anteeksisaaminen	
2. paastonaikaisena sunnuntaina..... Luuk. 7:36–50.....	111
Tunnetko sinä Jeesuksen	
3. paastonaikaisena sunnuntaina Joh. 7:19–31.....	117
Minkälaista ruokaa on hankittava	
Puolipaastosunnuntaina Joh. 6:24–36.....	122
Mitä minun on tehtävä Jeesukselle	
5. paastonaikaisena sunnuntaina..... Joh. 11:47–57.....	127

SISÄLLYS

Jeesukselle tehty hyvä työ	
Palmusunnuntaina	Joh. 12:1–11..... 132
Kuolevan Jeesuksen viimeisiä sanoja	
Pitkänäperjantaina	Joh. 19:25–30..... 137
Herra on totisesti noussut ylös	
Pääsiäisenä	Joh. 20:1–10..... 142
Elämän voitto, aamun koitto	
2. pääsiäispäivänä	Joh. 20:11–18..... 147
Ylösnousseen Jeesuksen siunaus	
1. sunnuntaina pääsiäisestä	Joh. 21:1–14 152
Rakastatko sinä Jeesusta	
2. sunnuntaina pääsiäisestä	Joh. 21:15–25..... 157
Elämämme suurin ihme	
3. sunnuntaina pääsiäisestä	Joh. 17:6–10..... 164
Varjelus, jota Jeesus rukoilee omilleen	
4. sunnuntaina pääsiäisestä	Joh. 17:11–17..... 170
Kristuksen seurakunnan pyhä yhteys	
5. sunnuntaina pääsiäisestä	Joh. 17:18–23..... 176
Kun Jeesus mennyt on taivaaseen	
Helatorstaina	Joh. 17: 24–26..... 183
»Maailma vihaa teitä«	
6. sunnuntaina pääsiäisestä	Joh. 15:18–25..... 189
Jeesuksen ystävät	
Helluntaipäivänä	Joh. 15:10–17..... 194
Minkälaisia oksia olemme Jeesus-viinipuussa	
Pyhän Kolmiyksyden päivänä.....	Joh. 15:1–9..... 200
Tuntematon synti	
1. s.PKp.	Luuk. 12:13–21 207
Mitä Jeesuksen seuraamiseen sisältyy	
2. s.PKp.	Luuk. 14:25–35 214
Kuvia Jumalan perheestä	
3 s.PKp.	Luuk 15:11–32 220
Jeesuksen silmään eessä	
4. s.PKp.	Joh. 8:1–11 227
Ihmellinen löytö	
5. s.PKp.	Joh. 1:45–51..... 232
Ei katoa Raamatun sanasta pieninkään kirjain	
6. s.PKp.	Matt. 5:17–19..... 238
Ainokaisen pojan kirkkaus	
7 s.PKp.	Joh. 13:31,32..... 244
Tie elämään	
8. s.PKp.	Matt. 7:13,14..... 248
”Kuka siis on se uskollinen ja ymmärtäväinen huoneenhaltija?”	
9. s.PKp.	Luuk. 12:5–48 254

SISÄLLYS

Kauhea saarna	
10. s.PKp.....	Joh. 8:21–30..... 260
Älä hidasta Herran työtä	
11. s.PKp.....	Matt. 21:28–31..... 266
Tehkää puu hyväksi	
12. s.PKp.....	Matt. 12:33–37..... 271
Kaksi ohjetta maailman lapsille	
13. s.PKp.....	Matt. 5:43–6:4..... 277
Tahdotko tulla terveeksi	
14. s.PKp.....	Joh. 5:1–14..... 283
Hyvä osa	
15. s.PKp.....	Luuk. 10:38–42..... 289
”Jos uskoisit, niin sinä näkisit Jumalan kirkkauden”	
16. s.PKp.....	Joh. 11: 21–45 294
Suhtautuminen kirkollisiin ajan ilmiöihin	
17. s.PKp.....	Mark. 2:18–28..... 300
Saammeko olla varmat	
18. s.PKp.....	Joh. 10:23–38..... 306
Näkevät sokeiksi, sokeat näkeviksi	
19. s.PKp.....	Joh. 9:24–41..... 311
Löydetty aarre	
20. s.PKp.....	Matt. 13:44–46..... 317
Tunnetko aikain merkkejä	
21. s.PKp.....	Matt. 16:1–4 323
Voita veljesi	
22. s.PKp.....	Matt. 18:15–22..... 329
Kuinka paljon on lesken ropo	
23. s.PKp.....	Mark. 12:41–44..... 335
Isän tahto	
24. s.PKp.....	Joh. 6:37–40..... 341
”Sitten tulee loppu”	
25. s.PKp.....	Matt. 24:1–14..... 347
Ihmisen poika on ihmisen tuomari	
26. s.PKp.....	Joh. 5:22–29..... 353
Ulkona vaiko sisällä	
27. s.PKp.....	Luuk. 13:22–29 359
Synti suureksi ja armo ylenpalttiseksi	
Kynttilänpäivänä	Joh. 1:16–18..... 365
Suuri Herran edessä	
Johannes Kastajan päivänä	Luuk. 1: 5–17..... 370
Kristityn tärkeä asema	
Pyhäinpäivänä	Matt. 5:13–16..... 375
Raamatunkohtien hakemisto	381
G. A. Ahon kirjallista tuotantoa	384

Esipuhe

Tämän teoksen kirjoittaja, pastori, teologian tohtori **Gustaf Axel Aho** (1897 – 1973) oli lapsenmielinen kristitty ja ehdottomasti Jumalan sanaan ja luterilaiseen tunnustukseen pitäytyvä opettaja. Hän syntyi Amerikassa Etelä-Pohjanmaalta muuttaneille vanhemmilleen. Hän kuului USA:ssa ja Kanadassa toimineeseen tunnustukselliseen luterilaiseen, suomenkieliseen, kirkkoon, jota lyhyesti nimitettiin ”Kansalliskirkoksi”.

Jumaluusopilliset opintonsa hän suoritti Kansalliskirkon omassa pappis-seminaarissa 1918 – 1921 ja vihittiin pastoriksi 1921. Hän toimi sen jälkeen pastorina useissa Kansalliskirkon seurakunnissa noin 40 vuotta sekä Kansalliskirkon sihteerinä 1929 – 1931 ja johtajana 1931 – 1953. Tunnustukseksi työstään hän sai 1947 jumaluusopin kunniatohtorin arvon Missouri-synodin Springfieldin, Ill. Concordia -Seminaarin jumaluusopilliselta tiedekunnalta.

Vapauduttuaan kirkkokunnanjohtajan tehtävästä hän tuli Suomeen uskonveljien avuksi tilanteessa, jossa STLK oli menettänyt lyhyen ajan sisällä varhaisen kuoleman kautta kaksi pastoria kolmesta vakinaisesta virassa olleesta. Hän toimi Lahden ja Kuusankosken Tunnustuksellisten Luterilaisten Seurakuntien pastorina 1954 – 1957.

Kansalliskirkko yhdistyi vuonna 1964 Missourisynodiin, jonka yhteydessä Aho oli elämänsä loppuun asti, viimeiset vuotensa sairaana ja pastorin virasta eläkkeelle jääneenä. Missourisynodin opillinen heikkous tuotti Aholle murhetta. Henkilökohtaisesti hän antoi Raamatun ja tunnustuksen mukaisen todistuksensa sitä vastaan.

Tämän kirjan lisäksi Aho kirjoitti useita hartaus- ja opetuskirjasia ja runoja sekä artikkeleita Amerikassa ilmestyneeseen Kansalliskirkon ”Auttajaan” (1967 asti) ja Suomessa STLK:n ”Luterilaiseen” 1960-luvun lopulle asti.

Ahon saarnakirjat **Elävän veden virtoja** ja **Sinulla on Jeesus**, jotka SLEY on kustantanut, ovat jo pitkään olleet loppuunmyytyjä. Tämä kolmas painos, johon on samoihin kansiin sisällytetty molemmat edellä mainitut osat, ilmestyy sisällöltään entisenlaisena. Havaitut painovirheet ja lapsukset on korjattu ja muutamia vähäisiä kielentarkistuksia on tehty. Olemme kiitolisia, kun olemme saaneet julkaisuoikeuden tähän entisen pastorimme teokseen ja toivomme sen olevan uskoon johdattava ja kristityille iloksi ja rohkaisuksi.

Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 1.9.2007

Tekijän esipuhe

Ensimmäiseen, Amerikassa ilmestyneeseen painokseen

Uskonveljien ja -sisarten kehotuksesta olen nämä saarnat kirjoittanut. Rukoukseni on, että niiden lukijat ja kuulijat löytäisivät niistä sitä kirkasta elämän vettä, jonka Jeesus antaa ja joka sammuttaa sielujen janon.

Kun suomenkielinen lukijakunta Amerikassa on verrattain pieni, katsottiin parhaaksi tässä teoksessa julkaista vain kirkkovuoden alkupuolen saarnat, adventista helluntaihin. Jos kysyntää ilmenee ja jos Jumala suo, voidaan kirkkovuoden jälkimmäisen puoliskon saarnat julkaista myöhemmin.

Mieluinen velvollisuuteni on kiittää tohtori Erkki Penttistä, joka on luenut käsikirjoitukseni, arvokkaista neuvoista ja hänen antamastaan auliista avusta myöskin painatustyön yhteydessä.

”Ja Henki ja morsian sanovat: 'Tule!' Ja joka kuulee, sanokoon: 'Tule!' Ja joka janoaa, tulkoon, ja joka tahtoo, ottakoon lahjaksi elämän vettä.” Ilm. 22:17.

Painesvillessä, Ohiossa, heinäkuulla 1955.

G. A. Aho

Esipuhe toiseen, Suomessa ilmestyneeseen painokseen

Amerikansuomalaisen Evankelis-Luterilaisen Kansalliskirkkokunnan perusjuuret juontavat merten taakse, Suomen evankeliseen liikkeeseen. Kirkkokunta perustettiin 1898, mutta muutamat siihen liittyneet seurakunnat olivat toiminnassa jo 1880-luvulla. Opettajien puutteessa kutsuttiin usein SLEY:n matkasaarnaajia, jotka täällä valmistuivat ja vihittiin saarnavirkaan. Seurakuntien perustavien jäsenten joukossa oli tavallisesti henkilöitä, jotka olivat Suomessa olleet mukana evankelisen liikkeen toiminnassa. Täällä seurakuntia ja kirkkokuntaa perustaessa uskollisuus Raamatun sanalle ja luterilaiselle tunnustukselle kävi ilmeiseksi.

Yhteydet Amerikan suureen tunnustukselliseen luterilaiseen kirkkoon, Missouri-synodiin, alkoivat 1923 jolloin Missouri-synodin johtaja tri Phوتهnhauer ja Valparaiso yliopiston rehtori tri Dau oli mukana kirkkokunnan 25-vuotisjuhliissa. Mutta jo ennenkin ja kohta tämän merkkipuoden jälkeen oli Kansalliskirkolla oppilaita Missouri-synodin vanhassa, historiallisessa teologisessa seminaarissa Springfieldissa, Illinoisissa. Tämä Concordia seminaari valittiin kirkkokunnan varsinaiseksi teologiseksi kouluksi 1930. Myöhemmin järjestyi sinne suomalainen osasto, jossa ASELK:n oma professori oli johtajana.

ASELK julkaisi nämä saarnat adventista helluntaihin 1955 nimellä ”Elävän Veden Virtoja” aikomuksella julkaista Kolminaisuuden puolen myöhemmin. Asia ei kuitenkaan toteutunut yhtymisneuvottelujen tähden Missouri-synodiin. Yhtyminen tapahtui 1964.

SLEY julkaisi kolminaisuuden ajan saarnat, ”Sinulla on Jeesus”. 1971. Samanaikaisesti oli entisen ASELK:n viimeiset johtajat päättäneet pyytää, että SLEY julkaisisi uuden painoksen aikaisemmin ilmestyneestä ensimmäisestä osasta ja että nämä koko kirkkovuoden toisen vuosikerran saarnat omistetaan entisen ASELK:n muistolle. Tästä pyydämme lausua SLEY:lle kiitoksemme siitä, että se on pyyntöämme noudattanut.

Tässä yhteydessä on minua pyydetty myös lausumaan seuraavaa: ”Nämä saarnat ovat tunnusomaisia Kansalliskirkkokunnalle. Ne edustavat sitä evankelista, tunnustuksellista luterilaisuutta, jota ASELK on julistanut suomalaisillemme Amerikassa, Kanadassa ja Australiassa yli 65 vuotta. Suomalaisine perinteineen sille on ollut kalliina alussa oppimansa sana: ”Te olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa.”

Me siunaamme edesmenneitten muistoa täällä ja ojennamme kätemme merten yli vanhaan kotimaahan. ”Ja te, Siionin lapset, iloitkaa ja riemuitkaa Herrassa, teidän Jumalassanne” (Joel 2:23).

Gustaf Akseli Aho

ELÄVÄN VEDEN VIRTOJA

*”Joka uskoo minuun, hänen sisimmästään on,
niin kuin Raamattu sanoo,
juokseva elävän veden virrat.”
Joh. 7:38.*

Herran temppelin vuorella

Jes. 25:6–10a

Ensimmäisenä adventtisunnuntaina

Ja Herra Sebaot laittaa kaikille kansoille tällä vuorella pidot rasvasta, pidot voimaviinistä, ydinrasvasta, puhtaasta voimaviinistä. Ja hän hävittää tällä vuorella verhon, joka verhoaa kaikki kansat, ja peiton, joka peittää kaikki kansakunnat. Hän hävittää kuoleman ainiaaksi, ja Herra, Herra pyyhkii kyynelneet kaikkien kasvoilta ja ottaa pois kansansa häväistyksen kaikesta maasta. Sillä Herra on puhunut. Ja sinä päivänä sanotaan: ”Katso, tämä on meidän Jumalamme, jota me odotimme meitä pelastamaan; tämä on Herra, jota me odotimme: iloitkaamme ja riemuitkaamme pelastuksesta, jonka hän toi.” Sillä Herran käsi lepää tällä vuorella. Jes. 25:6–10a.

Monien Raamatun tapausten näyttämönä on ollut jokin vuori. Moorian vuorella Aabraham uhrasi Iisakin. Hoorebin vuorella Jumala palavassa pensaassa kutsui Mooseksen. Siinä vuorella annettiin laki. Karmelin vuorella tapahtui Eliaan uhri. Vuorella Kristus piti tunnetun saarnansa; vuorella hän kirkastui; vuorella hän usein rukoulsi; vuorella hän karkotti kiusaajan; vuorella hän itki Jerusalemiä; vuorella hän uhrasi itsensä maailman syntien tähden; vuorella hän antoi viimeisen käskynsä ja nousi ylös taivaaseen.

Mutta on yksi vuori, johon keskittyvät kaikki näiden vuorten pyhät tapahtumat ja joka ulottuu kaikkiin maihin ja merten kaukaisiin saariin. Se vuori on Jumalan seurakunta, jota Jesaja nimittää Herran temppelin vuoreksi. Jo 700 vuotta ennen Jeesuksen syntymää hän ihanasti ennusti siitä. Kirjansa alussa hän sanoo: ”Aikojen lopussa on Herran temppelin vuori seisova vahvana, ylimmäisenä vuorista, kukkuloita korkeampana, ja kaikki pakanakansat virtaavat sinne.” Jes. 2:2. Kirjansa lopussa hän ylistää tällä vuorella tapahtuvaa evankeliumin julistusta. Jes. 52:7. Ja kirjansa keskikohdassa, josta tekstimme on otettu, hän osoittaa, mitä Herra Kristus tekee maan kansoille tällä vuorella, uuden liiton seurakunnassa. Tänä kirkkovuoden ensimmäisenä sunnuntaina me siis näiden sanojen johdolla tutkimme, *minkälaisia töitä Kristus tekee pyhän seurakuntansa vuorella.*

*Tällä vuorella Kristus hävittää verhon,
joka verhoaa kaikki kansat*

”Hän hävittää tällä vuorella verhon”, sanoo profeetta, ”joka verhoaa kaikki kansat, ja peiton, joka peittää kansakunnat.” Tämä kaikkien silmille kääritty verho on synkkä ja kauhea, ja vain Kristus seurakuntansa kautta kykenee poistamaan sen.

Se on suruttomuuden verho, joka on lujasti sidottu kääntymättömän ihmisen silmille. Sen tähden ei hän näe eikä ymmärrä, mitä hänen rauhansa vaatii. Hän elää tätä maailmaa varten, lihan ja ajatusten mieliteoissa. Synti on hänelle ruoka ja juoma. Sen tekemiseen on hänellä hyvä taito. Sitä hän rakastaa ja kerskaa siitä. Ei hän näe, mitä synti on tuonut, eikä häntä huoleta tilinteon päivä. Hän kulkee sokeana kuilua kohti. Kuka ottaisi verhon hänen silmiltään ennen kuin hän on syöksynyt helvetin syvyyteen?

Ainoastaan Jumala voi sen tehdä ja hän tekee sen seurakuntansa kautta. Lain sanalla hän repii verhon ihmisen silmiltä. Silloin alkaa valitus: Voi minun syntini! Kaikki sanani ovat nauhalle otetut ja kaikki tekoni valokuvatut! Kaikki haluni ja ajatukseni ovat tarkoin Jumalan tiedossa!

*»Voi hirmua, maata kun tähystelen:
On täällä mun syntini tehty.
Mä kauhulla katselen taivaasehen:
Ne kaikki on ylhäällä nähty.
Mua syntistä armahda, Herra!«*

Lain kautta synti paljastuu. Lain kautta meille ilmoitetaan, minkä tuomion Jumala taivaassa on niistä julistanut. Mutta kun laki poistaa suruttomuuden verhon, niin ihminen alkaa etsiä pelastusta omista töistään. Laki ajaa ihmisen töiden tielle, raskaaseen orjuuteen ja epätoivoon. »Vielä tänäkin päivänä, kun Moosesta luetaan, on peite heidän sydämensä päällä.« Tämä peite on kuin suomukset myös herän-

neen ja syntejään surevan ihmisen silmillä, kunnes armo kirkastuu, sillä »vasta Kristuksessa se katoaa». 2 Kor. 3:14,15.

Missä evankeliumia ei siis puhtaasti saarnata ja opeteta, siellä tämä peite pysyy pois ottamatta. Ja missä ihmiseltä vanhurskauttamisen asiassa vaaditaan elämän parantamista, katumusta, rukousta, odotusta, totista sydäntä, vilpitöntä halua tahi muuta pelastuksen ehdonä, siellä ei saarnata evankeliumia. Jos ihmisen täytyy ensin jollain tavoin ansioitua ennen kuin hän saa uskoa evankeliumin, niin hänen pelastuksensa riippuu töistä eikä hänellä voi olla autuuden varmuutta. Tämä on kadottava tila, »sillä kaikki, jotka perustautuvat lain tekoihin, ovat kirouksen alaisia». Gal. 3:10.

Vaikka laki saattaa ihmisen synnintuntoon, ei se kuitenkaan vaikuta hänessä yhtään uudistusta. Ei se tee häntä vilpittömäksi ja halulliseksi, ei synnytä rakkautta Jumalaan eikä anna voimaa uuteen elämään. Ei se opeta oikeaa rukousta, ei uskoa eikä toivoa. Se ainoastaan näyttää synnin ja Jumalan vihan, julistaa kiroustuomion ja painaa ihmisen epätoivoon ja kuolemaan. Mutta tällaisille, joilla ei ole muuta kuin syntiä ja kadotusta, evankeliumi julistaa autuuden armolahjana. Se ilmoittaa pelastuksen olevan meille valmistetun ennen kuin uskoimmekaan. Kun vielä olimme synneissämme, Kristus oli jo ruumiinsa uhrilla ja kalliilla verellään ottanut pois syntimme, sovittanut meidät Jumalan kanssa ja hankkinut meille tahrattoman vanhurskauden. Evankeliumi antaa siis synnit anteeksi ja vaikuttaa halun ja voiman uskomaan, niin että syntinen ottaa vastaan Jeesuksen, jonka ansiossa hän on pyhä ja vanhurskas.

Kristuksen seurakunnan pääominaisuutena onkin tämän evankeliumin julistaminen. Missä evankeliumi selvästi ja puhtaasti saarnataan, siellä Kristus itse hävittää Mooseksen peitteen, luulon hyvien töiden ansiollisuudesta. Siellä syntisraukat saavat nähdä taivaan avoinna ja vapaan pääsyn sinne Jeesuksen veren kautta. Missä taas evankeliumia ei oikein saarnata, siellä ei myöskään ole Kristuksen totista seurakuntaa. Siellä peite pysyy silmillä ja sielut ovat pimeässä. Sillä lain ja evankeliumin oikea saarna on se väline, jolla Kristus poistaa peitteen ihmisten silmiltä. Tämä on hänen ensimmäinen ja jatkuva armotyönsä uuden liiton seurakunnassa. Toinen on samankaltainen:

Tällä vuorella Kristus laittaa kaikille kansoille suuret pidot

»Ja Herra Sebaot laittaa kaikille kansoille tällä vuorella pidot rasvasta, pidot voimaviinistä, ydinrasvasta, puhtaasta voimaviinistä.» Oikeassa näkyvässä seurakunnassa, jossa evankeliumi puhtaasti saarnataan ja sakramentit oikein jaetaan, Kristus on todella laittanut taivaallisen juhla-aterian maan lapsille. Kasteessahan synnymme vedestä ja Hengestä Jumalan lapsiksi. Siinä hän tekee kanssamme iankaikkisen liiton, jonka etuja saamme uskossa nauttia koko elinajamme. Synneistäpäästön ihmeellistä voimaa ja lohdutusta saamme kokea sekä evankeliumin saarnassa että silloin, kun se julistetaan yksityisesti. Jeesuksen totisen ruumiin ja veren saamme nauttia leivässä ja viinissä ja niissä syntiemme anteeksiantamuksen.

Parhaimpana herkkuna näissä suurissa pidoissa onkin syntien anteeksiantamus. Se on ylen kallis ruoka, joka on maksanut Jumalalle hänen ainoan Poikansa katkeran ristinkuoleman. Sen hankkimiseksi on Jeesus jättänyt taivaan ja tullut tänne surujen maailmaan, täyttänyt täällä puolestamme Jumalan lain ja kärsinyt puolestamme syntiemme kovan rangaistuksen. Syntien anteeksisaaminen — se on herkku, jota ei yksikään enkeli ole saanut maistaa. Mutta sinulle, maan lapsi, se tarjotaan runsaana, ilmaiseksi. Anteeksisaaminen: se on syntisen vanhurskaus, sairaan terveys, heikon väkevyys, vangin vapaus, kuolevan elämä, kadotetun taivas. Syö, nauti, syntinen! Ota omakohtaisesti uskossa vastaan syntien anteeksiantamus Kristuksen sovintoveressä!

Toinen kallis herkku on Jumalan rauha. Se on omantunnon rauha Jumalan kanssa, rauha, joka kestää kaikissa elämän myrskyissä sekä lain tuomioiden, kuoleman ja helvetin aaltojen pauhatessa. Kristus on tullut julistamaan tätä rauhaa niille, jotka ovat kaukana, ja niille, jotka ovat lähellä. »Rauhan evankeliumin» kautta meille julistetaan »Jumalan rauha, joka kaiken ymmärryksen yli käy». Tehtävämme seurakuntana on julistaa kaikille tätä ristin rauhaa: Jumala on sopinut kanssasi; sovi sinäkin nyt Jumalan kanssa suostumalla rauhan ehtoon, välimieheen Kristukseen!

Vielä on tällä aterialla nautittavana autuuden ilon puhdasta voimaviiniä. Kuinka tarvitsemme iloa täällä murheen laaksossa! Itku oli ensi työnämme, kun tänne synnyimme ja itkussa ovat silmämme, kun ne sammuvat kuolemaan. Pettävää ja hetkellistä on nautintojen, tavarain, menestyksen ja kunnian tuottama ilo. Mutta Kristuksen kirkolla on ilmoitettavana suuri, pysyvä ilo. »Katso, tämä on meidän Jumalamme, jota me odotimme meitä pelastamaan: iloitkaamme ja riemuitkaamme pelastuksesta, jonka hän toi.» Se on iloa siitä, että odotus on loppunut ja täysi pelastus on tuotu omaksemme. Se on iloa Herrassa, iloa autuudessamme, jonka hän on meille lahjoittanut. Se ilo nyt jo täyttää sydämemme, vaikka matkan vaivoissa silmään tulee kyynel. Juo puhdasta voimaviiniä, pelastuksen runsasta iloa, sinä masentunut taivaantien matkamies!

Kristuksen puolesta me siis kutsumme kaikkia kansoja armonvälineiden rikkaaseen herkkupöytään: »Tekin, joilla ei ole rahaa, tulkkaa, ostakaa ja syökää; tulkkaa, ostakaa ilman rahatta, ilman hinnatta viiniä ja maitoa.» Herran seurakunnan runsaasti katetussa pöydässä on paikka varattu sinullekin. Vapaasti lahjana, ilmaiseksi, saat uskossa nauttia, mitä Jeesus kasteessa, evankeliumissa ja ehtoollisessa on seurakuntansa kautta sinulle valmistanut.

Vielä on kolmaskin ihmeellinen työ, minkä Herra tekee maan päällä olevan seurakuntansa kautta:

Tällä vuorella Kristus saattaa kansansa iäiseen kunniaan

Ne, joiden silmiltä hän on verhon hävittänyt ja joita hän on ruokkinut armovälineiden ihmeellisissä pidoissa, hän myöskin johtaa iankaikkiseen kunniaansa.

»Herra pyyhkii kyyneleet kaikkien kasvoilta.» Lopun aikojen melskeissä ja ahdingoissa monet menehtyvät pelkoon ja epätoivoon. Mutta uskovaistensa silmistä Jumala nyt jo kuivaa kyyneleet, sillä hän on antanut heidän sydämeensä Lohduttajan, joka sovittaa heihin Jumalan sanan ihmeellisen lohdutuksen. Heillä on kaiken lohdutuksen Jumala, joka virvoittaa heitä ja jonka päälle he saavat heittää kuormansa. Tämä on kuitenkin vasta lohdutuksen alkua. Kun kaikki vaara, hätä ja pelko, kipu ja sairaus, kiusaus ja synty, murhe ja vaiva

on loppunut, ja »Herran vapahdetut palajavat ja tulevat Siioniin riemuiten, päänsä päällä iankaikkinen ilo», silloin Jumala todella pyyhkii kyyneleet kaikkien lastensa kasvoilta.

»Hän hävittää kuoleman iankaikkisesti.» Herran omille tämäkin on jo osaksi toteutunut. Kun enkeli ilmoitti yrttitarhan haudalla: »Ei hän ole täällä, hän on noussut ylös», silloin jo kuolema oli nieltä ja voitto saatu. Ja vaikka kristityn täytyykin ruumiillisesti kuolla, vaikka hänen turmeltu luontonsa kammoaa kuolemaa ja vaikka hän mu-rehtii rakkaittensa kuolemaa, hänellä kuitenkin on Jeesus, joka on ylösnousemus ja elämä. Hän toivossa odottaa sitä aikaa, jolloin hän kirkastetussa, kuolemattomassa ruumiissa on nouseva haudastaan sanoen: »Kuolema, missä on otasi? Kuolema, missä on voittonsi?» »Eikä kuolemaa ole enää oleva, eikä murhetta eikä parkua.» Se on hävitetty iankaikkisesti.

»Ja hän ottaa pois kansansa häväistyksen kaikesta maasta.» Herran kansa kantaa täällä Kristuksen häväistystä. Jeesuksen nimen tähden, Jumalan sanan ja siihen kiintyneen omantuntonsa tähden he kärsivät uskottomain vihaa; heitä pilkataan, heistä valhetellen puhutaan kaikenlaista pahaa; heitä vainotaan, rääkätään, tapetaan; he ovat kaiken maailman tunkiona. Raskasta on kestää tätä häväistystä, vaikka tiedämmekin, että se on kunniamme. Mutta Herran kansalla on raskaampikin häväistys kannettavana. Kuinka kipeää tekeekään, kun uskovaisten heikkoudet, erheet ja kompastukset ovat maailman makupaloina! Joskus voi uskovainen langeta niinkin syvälle kuin Daa-vid, Juudas, Pietari. Ja vaikka hän nousisi jälleen, on maailma kuitenkin saanut aiheen häväistykseen. Sitä paitsi on Herran omien joukossa myös ulkokullatuita, kiihkoilijoita, eriseuraisia ja pahennuksen tekijöitä, joiden tähden kaikki oikeat kristityt saavat kärsiä.

Mutta Herra vie taistelevan seurakuntansa täydelliseksi tulleiden riemusaattoon. Sitten ei enää ole maailma ja perkele heitä pilkkaamassa. Ei kenkään enää ole heikko eikä lankea. »Eikä sinne enää ole pääsevä mitään epäpyhää eikä ketään kauhistusten tekijää eikä valhettelijaa.» Silloin Herra on ottanut pois kansansa häväistyksen kaikesta maasta.

Suuria ja ihmeellisiä ovat ne työt, joita Herra Jeesus tekee seurakuntansa kautta. Sanallaan hän poistaa suruttomuuden verhon silmil-

Herran temppelin vuorella

tämme. Hän kattaa meille armonvälineiden rikkaan pitopöydän. Taistelevan seurakuntansa hän muuttaa riemuitsevaksi seurakunnaksi kirkkaudessa. Niin hän on tehnyt menneinä päivinä ja tekee taas tänäkin kirkkovuotena. Samalla kun hän tekee meille näitä armoihmeitä, olemme mekin välikappaleita, joiden kautta hän työtään toimittaa. »Huutakaa ja riemuitkaa, Siionin asukkaat, sillä suuri on teidän keskellänne Israelin Pyhä.» Aamen.

Oletko valmis

Luuk. 12:32–40

Toisena adventtisunnuntaina

Älä pelkää, sinä piskuinen lauma; sillä teidän Isänne on nähnyt hyväksi antaa teille valtakunnan. Myykää, mitä teillä on, ja antakaa almuja; hankkikaa itsellenne kulumattomat kukkarot, loppumaton aarre taivaisiin, mihin ei varas ulotu ja missä koi ei turmele. Sillä missä teidän aarteenne on, siellä on myös teidän sydämenne. Olkoot teidän kupeenne vyötetyt ja lamppunne palamassa; ja olkaa te niiden ihmisten kaltaiset, jotka herraansa odottavat, milloin hän palajaa häistä, että he hänen tullessaan ja kolkuttaessaan heti avaisivat hänelle. Autuaat ne palvelijat, jotka heidän herransa tullessaan tapaa valvomasta! Totisesti minä sanon teille: hän vyöttäytyy ja asettaa heidät ateriomaan ja menee ja palvelee heitä. Ja jos hän tulee toisella yövartiolla tai kolmannella ja havaitsee heidän näin tekevän, niin autuaat ovat ne palvelijat. Mutta se tietääkö: jos perheenisäntä tietäisi, millä hetkellä varas tulee, hän ei sallisi taloonsa murtauduttavan. Niin olkaa tekin valmiit, sillä sinä hetkenä, jona ette luule, Ihmisen Poika tulee.»

Luuk. 12:32–40.

Adventtina juhlimme Jeesuksen tuloa. Monet kokoontuvat nytkin, niin kuin ennen Jerusalemissa, häntä vastaanottamaan. Mutta kuinka moni vie hänet juhlista kotiinsa? Kuka avaa hänelle sydämensä portit? Kenen elämässä hän saa todella kuninkaana hallita? Kun hän tulee tykömme sanassa ja sakramenteissa, hänet on otettava vastaan uskossa. Näin saamme tehdä ihan sellaisina syntisraukkoina kuin olemme, sillä hän tulee sinne sisälle, missä on särjetty sydän ja nöyrä henki. Mutta kun hän tulee antamaan meille iäisyysosamme joko kuolinhetkellämme tai tuomiopäivänä, henkemme, sielumme ja ruumiimme täytyy olla silloin nuhteettomat voidaksemme ottaa hänet vastaan. Me tiedämme, milloin hän saapuu tykömme hengellisesti: hän tulee joka kerta, kun viljelemme sanaa ja sakramenteja. Mutta kukaan ei tiedä, milloin meidän pitää astua hänen eteensä tilinteolle. »Sillä sinä hetkenä, jona ette luule, Ihmisen Poika tulee.» Jos hän olisi tullut eilen tai viime viikolla, olisitko ollut valmis? Jos nyt yhtäkkiä taivaat aukenisivat ja ylienkelin pasuuna kajahtaisi, olisitko valmis Herraa vastaanottamaan? Tekstissämme Jeesus asettaa meidät

tämän vakavan kysymyksen eteen: *Oletko valmis, kun Ihmisen Poika tulee?*

Valvo uskossa!

Tämä on ensimmäinen asia, jota on muistettava, jos tahdomme olla valmiit. Tekstin alkusanoissa Jeesus teroittaa ensin pelastavan uskon tärkeyttä. Sitten hän osoittaa, kuinka tarpeellista on valvoa, että tässä uskossa pysyisimme.

Onko sinulla pelastava usko? Jeesus puhuu uskovaisilleen, Jumalan lapsille, kun hän rohkaisee piskuista laumaa, jolle heidän Isänsä on nähnyt hyväksi antaa valtakunnan. Kaikille tosin kuuluu Jumalan lapsen asema luomisen ja lunastuksen perustuksella, mutta ainoastaan uudestisyntyneet käyttävät sitä uskossa hyväkseen. Tämä uudestisyntyminen tapahtuu vedestä ja Hengestä pyhässä kasteessa. Siinä pukeuduimme Kristukseen, mikä merkitsi sitä, että syntimme annettiin anteeksi ja Kristuksen täydellinen kuuliaisuus luettiin meille vanhurskaudeksi. Kasteessa Pyhä Henki synnytti meissä uuden elämän, ja Isä omisti meidät lapsikseen ja antoi valtakuntansa omaksemme. Kasteen armosta langenneet Herra synnyttää uudelleen, kun hän tekee heidät hengellisesti eläviksi ja siirtää heidät saatanan valasta rakkaan Poikansa valtakuntaan omistamaan vanhurskautta, iloa ja rauhaa Pyhässä Hengessä. Näille uskovilleen Jeesus sanoo: »Älä pelkää!» He ovat se »piskuinen lauma», jolle Isä on nyt antanut täällä armovaltakuntansa aarteet ja joille hän antaa kerran kirkkauden valtakunnan.

Mutta jos emme valvo uskonelämäämme, se pian surkastuu ja kuolee. Ei Jeesus enää ole sydämen aarteena, jos sanan ja sakramenttien viljely lyödään laimin, eikä enää ole halua Jeesuksen tunnustamiseen. Ja kun Kristus ei ole aarteena, ei hän silloin enää asu sydämessä. »Sillä missä aarteenne on, siellä on myös sydämenne.» Autuuden ilo, entinen palavuus, alttius, uhrimieli, into ja rohkeus ovat silloin kadonneet. Kristillisyys on sellaiselle vain ontto kuori, ja usko on pelkkä tieto siitä, mitä on jolloinkin omistanut. »Sinulla on se nimi, että elät», sanoo Jeesus, »mutta sinä olet kuollut. Herää valvomaan ja vahvista jäljelle jääneitä.» Ilm. 3:1,2. Oikeasta valvomisesta

sanoo Jeesus: »Olkoot teidän kupeenne vyötetyt ja lamppunne pala-massa.» Kun yösydännä valot huoneessa kirkkaasti loistavat ja sen asukas on täysin puettuna ja valmis vastaanottamaan tulijaa — se on valvomista. Kun Pyhän Hengen öljy palaa uskon lampussa, kun olemme Kristuksen ansioon kokonaan verhoituina, silloin mekin olemme valveilla, kun Herra tulee. »Autuaat ne palvelijat, jotka hei-dän herransa tullessaan tapaa valvomasta!»

Odota toivossa!

Tämä on toinen tärkeä neuvo, jota meidän on noudatettava ollak-semme valmiit. »Olkaa te niiden ihmisten kaltaiset, jotka herraansa odottavat, milloin hän palajaa häistä.» Kristityllä on toivo, ja siinä toivossa hän odottaa.

Mikä on tämä toivo? Pietari ylistää Jumalaa siitä, että hän on uu-destisyntyttänyt meidät »elävään toivoon», »turmeltumattomaan ja saastuttamattomaan ja katoamattomaan perintöön». Jumala on tehnyt uskavaiset soveliaiksi siihen perintöön, joka pyhillä on valkeudessa. Tämä toivo kannattaa heitä kaikissa ajan vaivoissa ja taisteluissa. Kun kuorma painaa ja jalka tarttuu synnin saveen, kun kuoleman varjo ympäröi ja joka askeleella on vaara ja vaiva, he toivovat silloin pääsevänsä pian perille — taivaaseen. Kun Jeesus tulee, silloin se, mitä täällä armon valtakunnassa heikosti uskossa omistimme, muut-tuu täydelliseksi nautinnoksi kirkkauden valtakunnassa. Tässä toi-vossa elää Jumalan lapsi.

Siksi hän odottaa Herransa tuloa. Ja me ymmärrämme, mitä odo-tus on: Kun odotit vieraan tuloa, katsoit tielle ja katsoit kelloon. Kun odotimme poikiemme palaamista sodasta, aika kävi pitkäksi ja riu-duimme ikävästä. Kuinka voisi olla toisin, kun odotamme Herramme ja Vapahtajamme tulemusta! Odottava kristitty, sinä tarkkaat, kun ajan viisari kiertää ja lyö puolta yötä. Sinä katsot ja kuuntelet, kun edelläkävijät kulkevat, tuon suuren tulemuksen merkit toteutuvat. Hän on jo oven edessä etkä kuitenkaan tiedä päivää etkä hetkeä. Sik-si odotat lähtövalmiina, kärsivällisesti. »Sillä sinä hetkenä, jona ette luule, tulee Ihmisen Poika.» Tänään vielä terveinä askaroimme, huomenna voimme jo levätä parien päällä. Kun tänään vielä ar-

monistuinta lähestymme, voi äkkiä ilmestyä se suuri, valkoinen valtaistuin, jolla istujan kasvoja taivas ja maa pakenevat. Mutta Kristuksen omille hänen tulonsa ei ole yllätys, sillä he valvovat uskossa ja odottavat toivossa. Ollaksesi valmis Herra vielä neuvoo kolmanneksi:

Palvele rakkaudessa!

Tekstissämme Jeesus puhuu uskovaisistaan palvelijoina, jotka hän on jättänyt hoitamaan talouttaan täällä maan päällä kunnes hän tulee takaisin. Kahdesti hän vakuuttaa, että ne palvelijat ovat autuaita, jotka hän tullessaan tapaa uskollisina toimessaan. Tekstistä nähdään, mitä tämä palvelustoimi on.

Se on itsensä antamista. Ne palvelijat, jotka odottaessaan heransa ovat valveilla illalla, yösydännä ja aamun sarastaessa, eivät ole antaneet ainoastaan aikaansa ja työtänsä, vaan oman itsensäkin hänen palvelukseensa. Näin meidänkin tulee antaa itsemme kokonaan Kristuksen palvelukseen, sillä me kuulumme hänelle kokonaan. Häinkin on antanut kaikki alttiiksi meidän edestämme. Betlehemin seimestä yrttitarhan hautaan asti hän on elänyt, kärsinyt, kuollut ja ylösnoussut meidän hyväksemme. Hän lunasti meidät pyhällä, kalliilla verellään synnin, kuoleman ja perkeleen vallasta, että me häntä iankaikkisessa vanhurskaudessa, viattomuudessa ja autuudessa palvelisimme. Hänelle kuuluvat nyt ruumiimme ja sielumme, lahjamme ja kykymme ja jokainen elämämme hetki. Kun hän on rakastanut ja yhä rakastaa meitä, mekin annamme nyt rakkaudessa itsemme hänelle ja elämme hänen ominaan. »Ja jos hän tulee toisella yövartiolla tai kolmannella ja havaitsee heidän näin tekevän, niin autuaat ovat ne palvelijat.»

Tähän palvelukseen kuuluu myös omaisuutemme. Sen antaminen on kristitylle kaikkein vaikeinta. Sen tähden Jeesus puhuu siitä erikseen ja sanoo: »Myykää, mitä teillä on, ja antakaa almuja; hankkikaa itsellenne kulumattomat kukkarot, loppumaton aarre taivasiin, mihin ei varas ulotu ja missä koi ei turmele.» Jumalan sana ahkerasti teroittaa meitä pitämään pyhien tarpeita ominamme, harjoittamaan vieraanvaraisuutta nurkumatta ja antamaan auliisti tarvitsevalle, Jeesus

kehottaa tähän erityisesti viimeisten aikojen kristittyjä sen tähden, että niinä aikoina kuvaamattoman kauheat ja tuhoisat sodat, tulipalot, tulvat, hirmumyrskyt, katovuodet, maanjäristykset ja muut järkyttävät vitsaukset saattavat sadat miljoonat ihmiset kodittomiksi ja tuovat sairautta ja hätää, nälkää ja vilua. Jeesuksen jumalallinen silmä jo katseli kaupunkien raunioita ja hävitettyjä maakuntia kurjine asukkaineen, kun hän sanoi: »Myykää, mitä teillä on, ja antakaa almuja.»

Moni kristitty on ahneudessaan koonnut itselleen tai tuhlaten kulluttanut omaksi mukavuudekseen paljon antaen vain niukat rippeet Jumalan valtakunnan työtä varten. He ovat pitäneet varojen antamista Herran seurakunnalle epävarmoina sijoituksina, ja he eivät ole luottaneet niihin, jotka ovat sen tarpeita heille esittäneet. Mutta he saavat nähdä, kuinka rikkinäisiin kukkaroihin he ovat koonneet, kun kaikki äkkiä pyyhkäistään pois. Käyttäkäämme siis varojamme lasten kristilliseen kasvatukseen, lähetystyöhön ja kristillisten koulujen ja seurakuntien ylläpitoon. Silloin olemme tehneet itsellemme kulumattomat kukkarot ja hankkineet loppumattoman aarteiden taivaisiin. Jos Kristus tulisi tänään, kuinka paljon sinun rahaasi ja tavaraasi hän löytäisi palvelemasta evankeliumin asiaa? Muista, että kaikki omaisuutesikin kuuluu hänelle. Kun hän tulee, löytääkö hän sinut palvelevan rakkauden saralta? Silloin hän vuorostaan palvelee sinua iankaikkisen autuutensa rikkauksilla.

Ystäväni! »Kohta päivä suuri koittaa, Kun kaikki taivaan torvet soittaa, ja kaikuu ääni Tuomarin.» Oletko siis valmis, kun Ihmisen Poika tulee? Oi valvo sitä, että aina uskossa omistat Jeesuksen autuudeksesi! Odota kärsivällisesti autuaan toivon täyttymistä; ja palvele häntä rakkaudessa kaikkinesi! Näin henkesi, sielusi ja ruumiisi säilyvät nuhteettomina Herramme Jeesuksen Kristuksen tulemuksen! Aamen.

Ketkä saavat Jumalan valtakunnan

Matt. 11:11–19

Kolmantena adventtisunnuntaina

”Totisesti minä sanon teille: ei ole vaimoista syntyneitten joukosta nous-
sut suurempaa kuin Johannes Kastaja; mutta vähäisin taivasten valtakunnas-
sa on suurempi kuin hän. Mutta Johannes Kastajan päivistä tähän asti hyökä-
tään taivasten valtakuntaa vastaan, ja hyökkääjät tempaavat sen itselleen. Sil-
lä kaikki profeetat ja laki ovat ennustaneet Johannekseen asti; ja jos tahdotte
ottaa vastaan: hän on Elias, joka oli tuleva, jolla on korvat, se kuulkoon.
Mutta mihin minä vertaan tämän sukupolven? Se on lasten kaltainen, jotka
istuvat toreilla ja huutavat toisilleen sanoen: 'Me soitimme teille huilua, ja te
ette karkeloineet; me veisasimme itkuvirsiä, ja te ette valittaneet.' Sillä Jo-
hannes tuli, hän ei syö eikä juo, ja he sanovat: 'Hänessä on riivaaja.' Ihmisen
Poika tuli, hän syö ja juo, ja he sanovat: 'Katso syömäriä ja viininjuojaa,
publikaanien ja syntisten ystävää!' ja viisaus on oikeaksi näytetty teoissan-
sa.»

Matt. 11:11–19.

Sodan seurauksena miljoonat ihmiset elävät pakolaisina, ilman kotia ja isänmaata. Kuinka iloitsevatkaan ne, jotka pääsevät johonkin sellaiseen valtakuntaan, jossa on vapautta, suojaa ja elämisen mahdollisuuksia. Jeesus puhui viime sunnuntain evankeliumissa pikkuisesta laumasta, jolle Isä on nähnyt hyväksi antaa valtakunnan. Ei se ole epävarma, maallinen valtakunta, jossa sorto ja rettelöt, kurjuus ja turvattomuus, sodat ja kapinat tuottavat häiriötä. Se on taivaallinen valtakunta, jossa on vanhurskaus, ilo ja rauha Pyhässä Hengessä. Adventti on sen tulojuhla, sillä tämä valtakunta tulee meidän tykömme näkyvässä seurakunnassa olevien armonvälineiden kautta.

Mutta eivät kaikki, jotka kuuluvat näkyvään seurakuntaan, kuitenkaan kuulu Jumalan valtakuntaan. Jeesus sanoo, että monet »valtakunnan lapset» joutuvat viimeisenä päivänä ulos heitettäviksi (Matt. 8:12). On tärkeätä tietää, kenelle Jumalan valtakunta annetaan ja kuulummeko itse sen omistajien joukkoon. Lukemamme Jumalan sanan perusteella tahdomme tutkia, *ketkä saavat Jumalan valtakunnan*. Ensiksi tahtoisin painaa mieliinne tämän kalliin totuuden:

Jumalan valtakunta tarjotaan kaikille

Kun Jeesus tekstissämme varoittaa kuulijoitaan Jumalan valtakunnan hylkäämisestä, hän osoittaa sen todella tulleen heidän tykönsä. Jumala ei ole puolueellinen, vaan tarjoaa jokaiselle runsain määrin pääsyn rakkaan Poikansa valtakuntaan.

Tämä valtakunta tarjotaan sanan kautta. Sekä Johannes Kastaja että Jeesus aloittivat työnsä ilmoittamalla: »Jumalan valtakunta on tullut lähelle.» Tekstissämmekin puhutaan heidän julistuksestaan Jumalan valtakunnan tulona. Ja Jeesus kehottaa ottamaan sen vastaan sanan kuulemisen kautta: »Jolla on korvat kuulla, se kuulkoon.» Missä siis sanaa oikein saarnataan, siellä on tarjona Jumalan valtakunta.

Sananjulistajan persoona ei sanaan vaikuta. Johannes Kastaja ja Jeesus todella olivat ainutlaatuiset saarnaajat: Jeesus oli Jumalan ainoa Poika, itse Totuus. Johannes oli profeettain ennustama tienraivaaja. Sellaisena hän oli kaikkia profeettoja suurempi. Mooses oli lakinsa kautta voinut ainoastaan näyttää, kuinka kipeästi Vapahtajaa tarvitaan, ja uhriensa ja esikuviansa kautta hän oli voinut korkeintaan osoittaa, millainen tämän Vapahtajan täytyy olla. Mutta Johannes osoittaa jo ilmestynyttä Vapahtajaa, joka Jumalan Karitsana ottaa pois maailman synnin. Profeetat olivat ennustaneet, kuinka Kristuksen kautta taivas avataan syntisille. Mutta Johannes näki sen jo avoimena Jeesuksessa.

Mutta myöskin nämä sananjulistajista jaloimmat olivat monessa suhteessa erilaiset. »Johannes tuli, hän ei syö eikä juo.» Hän karttoi ihmisten rientoja ja oli ankara itsensä kieltämisessä. »Ihmisen Poika tuli, hän syö ja juo.» Jeesus rakasti ihmisseuraa, oli mielellään häissä, pidoissa ja juhliissa ja seurusteli rikkaiden ja köyhien, hurskasten ja syntisten kanssa. Mutta vaikka Johannes Kastaja ja Jeesus olivatkin tässä suhteessa toistensa vastakohdat, he olivat kuitenkin yhtä opetuksessaan. Johannes ylisti Jeesusta taivaasta tulleenä, joka on yli kaikkien ja jonka kengänpaulaa hän ei ollut arvoinen päästämään. Jeesus taas kiitti Johanneksen erikoistehtävää ja uskollisuutta va-

kuuttaen: »Jos tahdotte ottaa vastaan: hän on Elias, joka oli tuleva.» Tästä me opimme, että sananjulistajien lahjat, tavat ja luonteenominaisuudet voivat olla hyvinkin erilaiset, mutta eivät kuitenkaan mitään vaikuta siihen sanaan, jota he julistavat ja jonka kautta Jumalan valtakunta tulee tykömme.

Se sana, jota he julistavat on tärkeä. Silloinkin kun Jumalan puhdasta sanaa julistetaan aivan heikoilla lahjoilla ja koruttomin sanoin, se on niin suurta, että taivaan enkelit sitä riemulla tarkkaavat, sillä sellaisen sanan kautta Jumalan valtakunta tarjotaan syntisille. Kuinka suuret aarteet silloin ovat tarjona, sen Jeesus osoittaa vakuuttaessaan: »Totisesti minä sanon teille: ei ole vaimoista syntyneitten joukosta noussut suurempaa kuin Johannes Kastaja; mutta vähäisin taivasten valtakunnassa on suurempi kuin hän.» Johannes näki näet ainoastaan Kristuksen työn alun, mutta me saamme nähdä sen tyyten täytettynä. Johannes ei nähnyt pitkäperjantaita, jolloin maailman synnit sovitettiin; ei hän nähnyt pääsiäistä, jolloin maailma julistettiin vanhurskaaksi; ei hän nähnyt helluntaita, jolloin Pyhä Henki vuodatettiin ja uuden liiton seurakunta syntyi; ei hän nähnyt sitä kultaista aikaa, jolloin kaikkia kansoja tehdään Jeesuksen opetuslapsiksi kasteen ja opetuksen kautta. Vähäisinkin taivasten valtakunnassa on nyt osallinen näistä eduista. Se sana, jonka kautta Jumalan valtakunta tulee, tarjoaa siis jokaiselle puhdistuksen synneistä Jeesuksen veressä, julistaa vapautusta kuolemasta ja perkeleestä ja tarjoaa lahjana myöskin uskon, jolla tämä kaikki voidaan omistaa. Ja kuitenkin eivät kaikki saa itselleen Jumalan valtakuntaa. Minkä tähden?

Monet hylkäävät Jumalan valtakunnan

Monet tahallaan hylkäävät tämän valtakunnan, niin kuin Jeesus sanoo: »Mutta mihin minä vertaan tämän sukupolven? Se on lasten kaltainen, jotka istuvat toreilla ja huutavat toisilleen sanoen: ”Me soitimme teille huilua, ja te ette karkeloineet; me veisasimme itkuvirsiä, ja te ette valittaneet.»

Jumalan valtakunnan ylenkatsojille ei kelpaa laki, sillä se on syntiselle itkuvirttä, jossa on surulliset sanat ja ikävä nuotti, niin kuin Mooses kirjoittaa 90. psalmissa: »Me hukumme sinun vihasi voimas-

ta... Meidän pahat tekomme sinä asetat eteesi, salaiset syntimme kasvojesi valkeuteen.» Laki sanoo, että me olemme kuolleet syn-teihimme ja että meidät peitetään helvetin joukkohautaan, josta ei ole ylösnousemusta. Miksi ei tämä hautausvirsi saa monia itkemään, katumaan syntejään ja etsimään pelastusta? Sen tähden, että he pitä-vät leikkinä lain sanan: he eivät usko syntejään niin suuriksi ja Juma-lan vihaa niin ankaraksi, kuin laki sanoo. Vaikka heille paljastetaan-kin selvästi heidän sydämensä kauhea turmelus ja osoitetaan, että he ovat kokonansa saastaiset, kykenemättömät mihinkään hyvään ja Jumalan vihan ja kadotustuomion alaiset, sittenkään he eivät peljäs-ty, eivät sure syntejään eivätkä luule itsellään olevan mitään hätää.

Ei heille kelpaa myöskään evankeliumi, sillä se on kuin kaunis huilun soitto ja häälaulu, joka kertoo Jeesus-yljän rakkaudesta sekä morsiamesta, joka autuuden vaatteilla verhottuna on pyhä ja laitta-maton.

Mutta ei tämä suloinen soitto saa heidän sydäntään ilosta sykhä-tämään. Eivät he välitä, vaikka heille puhuttaisiin Jumalan armosta miten kauniisti tahansa ja vaikka heille osoitettaisiin miten selvästi hyvänsä, että hänen rakkautensa oli niin suuri, että hän antoi heille ainoan Poikansa, joka kantoi heidän kuormansa ja lunasti heidät py-hällä ja kalliilla verellään, että he voisivat olla hänen valtakuntansa jäseniä. Kuullessaan evankeliumia vuodesta vuoteen he tulevat mie-leltään yhä pimeämmiksi ja välinpitämättömämmiksi.

Eivät heille kelpaa oikeat saarnaajat. »Sillä Johannes tuli, hän ei syö eikä juo, ja he sanovat: 'Hänessä on riivaaja.' Ihmisen Poika tuli, hän syö ja juo, ja he sanovat: 'Katso syömäriä ja viininjuojaa, publi-kaanien ja syntisten ystävää'.» Jos lakia saarnataan, on se liian kovaa puhetta, haukkumista ja muuta sellaista. Jos evankeliumia saarna-taan, on se raakaa, kevyttä ja löyhää oppia. Jos saarnaaja on vakava ja vähäpuheinen, on hän ylpeä, jos hän on hilpeä ja puhelias, on hän kevytmielinen ja suruton! Jos hän ei osallistu ihmisten iloihin, on hän ahdasmielinen ja tyyli; jos hän ottaa niihin osaa, hän on maail-mallinen! Vaikka oikea saarnaaja koettaa olla kaikille kaikeksi, ei hän voi kuitenkaan säästyä moitteilta.

Tällaiset ihmiset tekevät turhaksi Jumalan aivoituksen heitä kohtaan. Luuk. 7:30. He hylkäävät Jumalan valtakunnan ja jäävät iäksi sielunvihollisen valtakuntaan.

Kuka siis saa Jumalan valtakunnan?

Muutamat tempaavat Jumalan valtakunnan itselleen

Ne muutamat sen saavat, jotka tempaavat sen itselleen, niin kuin Jeesus sanoi: »Mutta Johannes Kastajan päivistä tähän asti hyökkäävät taivasten valtakuntaa vastaan ja hyökkääjät tempaavat sen itselleen.» Ei tässä tarkoiteta sellaisia hyökkääjiä, kuin esim. Herodes ja Kaifas olivat, jotka tehdessään Jumalan valtakunnalle väkivaltaa eivät kuitenkaan voineet temmata sitä itselleen.

Tämä hyökkäys on syntisen kääntymystä. Kun lain peljättämä omatunto kuulee evankeliumia Kristuksen ansiosta ja saa uskon kipinän sydämeensä, hän hyökkää vastoin lakia, syntiä, kuolemaa, perkelettä ja helvettiä tuohon uuteen onnelliseen valtakuntaan. Sellainen hyökkääjä oli kanaanilainen vaimo, joka rukoillen juoksi Jeesuksen perässä ja rohkeasti satoi hänet hänen omiin sanoihinsa. Sellainen oli tien vieressä kerjäävä sokea Bartimeus. Jeesuksen vaeltaessa ohi hän kovalla äänellä rukoili armahdusta. Ja kun monet nuhtelivat häntä siitä, hän huusi vielä enemmän, kunnes armollinen Jeesus tuli hänen avukseen. Sellainen oli se syntinen vaimo, joka meni Simon fariseuksen taloon, kun Jeesus oli siellä vieraana. Vaipuen Jeesuksen eteen hän kasteli hänen jalkansa kyynelillään ja kuivasi ne hiuksillaan ja kuuli kultaisen vakuutuksen: »Tämän monet synnit ovat anteeksi annetut.» Sellainen hyökkääjä oli myös rikostensa tähden ristillä kuoleva ryöväri, joka rukoili piikkikruunuista, Israelin pilkattua Kuningasta: »Jeesus, muista minua, kun tulet valtakuntaasi.» Sellaisia olivat ne tuhannet, jotka synteineen ja vaivoineen pakenivat Jeesuksen turviin. Viimeiset tulivat ensimmäisiksi ja ensimmäiset viimeisiksi. Hurskaat fariseukset ja kirjanoppineet saivat kuulla Jeesukselta: »Publikaanit ja portot menevät ennen teitä Jumalan valtakuntaan.» Tällaista hyökkäämistä on Jumalan valtakuntaan pääsy jokaisen kääntyvän kohdalla: vastoin lain tuomiota ja oman mahdottomuutensa tuntemista he evankeliumin lupausten nojalla

hyökkäävät Jeesuksen armosyliin. Kun siis kuulet tämän hyvän sanoman, että Jeesus ottaa vastaan syntisiä, älä viivyttelä, vaan hyökkää kohtaa, sellaisena kuin olet, hänen turviinsa. Niin teki Paavali, joka sanoo kääntymisestään: »Minä heti alun pitäenkin en kysynyt neuvoa lihalla ja vereltä.» Gal. 1:16. Niin tekee kukin uskova sanoessaan:

*»Näin syntisenä, vaikka löi
Lain syytös, sielun' epäröi,
Ja tuskat, taistot ympäröi,
Oi Jeesuksein, mä käyn, mä käyn.»*

Näin saa siis syntinen temmata itselleen Jumalan valtakunnan, saa ottaa omakseen Kristuksen rikkaudet, armovaltakunnan suuret aarteet. Oi autuasta ahnehtimista, oi pyhää häpeämättömyyttä, kun syyllinen, tuomittu pukeutuu toisen viattomuuteen, väärintekijä vie-raan vanhurskauteen, kurja ja vaivainen Kristuksen täydelliseen ansioon! Tämä on Jumalan valtakunnan itselleen tempaamista. Sen vanhurskaus, rauha, ilo ja toivo ovat silloin syntisen ikuisena voittona.

Kuka siis saa Jumalan valtakunnan? Olkoon Jumalalle kiitos siitä, että se on tarjona kaikille sanan kautta! Ja vaikka monet hylkäävätkin sen, kuitenkin »Johannes Kastajan päivistä tähän asti» ja maailman loppuun asti löytyy niitä autuaita hyökkääjiä, jotka tempaavat sen itselleen. Heidän on todella Jumalan valtakunta. Täällä ajassa ja sitten iäti taivaassa he kiittävät »häntä, joka on pelastanut meidät pimeyden vallasta ja siirtänyt meidät rakkaan Poikansa valtakuntaan». Aamen.

Jeesukselle kaikki kunnia

Joh. 3:22–36

Neljäntenä adventtisunnuntaina

Sen jälkeen Jeesus meni opetuslapsineen Juudean maaseudulle ja oleskeli siellä heidän kanssaan ja kastoi. Mutta Johanneskin kastoi Ainonissa lähellä Salimia, koska siellä oli paljon vettä; ja ihmiset tulivat ja antoivat kastaa itsensä. Sillä Johannesta ei vielä oltu heitetty vankeuteen. Niin Johanneksen opetuslapset rupesivat väittelemään erään juutalaisen kanssa puhdistuksesta. Ja he tulivat Johanneksen luo ja sanoivat hänelle: »Rabbi, se joka oli sinun kanssasi Jordanin tuolla puolella ja josta sinä olet todistanut, katso, hän kastaa, ja kaikki menevät hänen tykönsä.» Johannes vastasi ja sanoi: »Ei ihminen voi ottaa mitään, ellei hänelle anneta taivaasta. Te olette itse minun todistajani, että minä sanoin: en minä ole Kristus, vaan minä olen hänen edellänsä lähetetty. Jolla on morsian, se on ylkä; mutta yljän ystävä, joka seisoo ja kuuntelee häntä, iloitsee suuresti yljän äänestä. Tämä minun iloni on nyt tullut täydelliseksi. Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä. Hän, joka ylhäältä tulee, on yli kaikkien. Joka on syntyisin maasta, se on maasta, ja maasta on, mitä hän puhuu; hän, joka taivaasta tulee, on yli kaikkien. Ja mitä hän on nähnyt ja kuullut, sitä hän todistaa; ja hänen todistustansa ei kukaan ota vastaan. Joka ottaa vastaan hänen todistuksensa, se sinetillä vahvistaa, että Jumala on totinen. Sillä hän, jonka Jumala on lähettänyt, puhuu Jumalan sanoja; sillä ei Jumala anna Henkeä mitalla. Isä rakastaa Poikaa ja on antanut kaikki hänen käteensä. Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä; mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällänsä.» Joh. 3:22–36.

Jouluyönä enkelit lauloivat: »Kunnia Jumalalle korkeuksissa!» Tämä laulu oli uutta ja outoa täällä maailmassa, jossa kukin etsii omaa kunniaansa. Niin syvällä on ylpeyden myrkky ihmisen sydämessä, että yksikään ihminen ei voi luonnostaan suostua sellaiseen pelastusoppiin, joka antaa kaiken kunnian Jumalalle. Sen tähden onkin Jumala tullut ihmiseksi, nöyryyttänyt itsensä ja ottanut palvelijan muodon, että hän ristin häpeässä sovittaisi myös tämän Jumalaa halveksivan ja hänen pelastusneuvoaan vastustavan ylpeytemme.

Jokaisen tulee nyt kunnioittaa Poikaa. »Kaikkien polvien pitää Jeesuksen nimeen notkistuman... ja jokaisen kielen pitää tunnustaman Isän Jumalan kunniaksi, että Jeesus Kristus on Herra.» Fil. 2:9–

11. Kristuksen ansion tähden ja Pyhän Hengen vaikutuksen kautta ihminen voi nyt jälleen päästä siihen onnelliseen asemaan, että hän antaa kaiken kunnian Jeesukselle. Tässä suhteessa on Johannes Kastaja meille jalona esimerkkinä. Hän, jos kukaan, olisi voinut saada kunniaa itselleen. Korkea oli hänen virkansa, valtava hänen vaikutuksensa, suuri se hengellinen liike, jonka johtaja hän oli. Mutta hän menetteli päinvastoin, kuin yleensä ihmiset tekevät: hän käänsi katseet pois itsestään ja asetti Jeesuksen kaiken huomion, kiitoksen ja kunnian kohteeksi. »Hänen tulee kasvaa», hän sanoi, »ja minun vähetä». Kun tämä toteutui, hän iloitsi suuresti. Hänen viimeinen julkinen puheensa, joka on saarnamme aiheena, sisältää voimakkaan kehotuksen, jonka voisimme ilmaista näillä laulun sanoilla: »*Jeesukselle antakaamme kaikki, kaikki kunnia!*» Tähän sisältyy kaksi tärkeää kohtaa. Ensiksi:

*Me kunnioitamme Jeesusta, kun otamme vastaan
evankeliumin todistuksen*

Evankeliumi on hyvä sanoma Jeesuksesta. Se todistaa, että hän on kaikkivaltias jumala, Isän ainokainen Poika. »Isä rakastaa Poikaa ja on antanut kaikki hänen käteensä.» Ne, jotka tämän kieltävät, hylkäävät evankeliumin eivätkä suinkaan kunnioita Jeesusta, puhukoot he muuten hänestä kuinka kauniisti tahansa. Sellaisille Jeesus sanoo: »Minä kunnioitan Isääni, ja te häpäisette minua.»

Evankeliumi myös todistaa, että Jeesus on totinen ihminen, syntynyt neitsyt Mariasta, ja että me olemme hänen sijaiskärsimisensä kautta pelastetut. »Kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen, lain alaiseksi syntyneen, lunastamaan lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan.» Gal. 4:4,5. Jeesus on täytännyt puolestamme Jumalan lain, ottanut päälleen meidän syntimme ja katkeralla kärsimisellään ja kuolemallaan lunastanut meidät lain kirouksesta. Hän »meitä rakastaa ja on päästänyt meidät synneistämme verellensä». Ilm. 1:5.

Kristuksen evankeliumi on Jumalan oma ilmoitus hänen ihmeellisestä pelastusneuvostaan. »Hän, joka taivaasta tulee, on yli kaikkien. Ja mitä hän on nähnyt ja kuullut, sitä hän todistaa.» Hän on tuonut ilmi sen salaisuutena olleen Jumalan viisauden, että vanhurskas kuolee väärin edestä ja että siten jumalattomat saavat lahjaksi vanhurskauden uskon kautta hänen veressään. »Hänestä kaikki profeetat

todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta.» Apt. 10:43.

Evankeliumin todistus tulee meille Jumalan lähettämien sananpalvelijain kautta. Johannes Kastaja vertaa itseään yljän ystävään eli puhemieheen, joka puhuu kihlattavalle yljän jaloudesta ja rakkaudesta. Samoin evankeliumin saarnaajat, jotka itse tuntevat taivaallisen Veriylijän ja ovat hänen ystäviään, kertovat nytkin syntisille, kuinka jalo, hyvä, rakastava ja uskollinen sielujen ylkä Jeesus on. He iloitsivat suuresti, kun syntinen ottaa vastaan Jeesuksen ja kun hänet puetaan uskon kautta täydellisen vanhurskauden morsiuspukuun. Apostoli Paavali kirjoittaa: »Minähän olen kihlannut teidät miehelle, yhdelle ainoalle, asettaakseni Kristuksen eteen puhtaan neitsyen.» 2 Kor. 11:2.

Kuinka ihmiset suhtautuvat tähän evankeliumin todistukseen? Monet pitävät sen halpana eivätkä lainkaan anna Jeesukselle sitä kunniaa, että hän on heidän Vapahtajansa. Tämä on kauhein synti, mitä ihminen voi harjoittaa. Tekstimme todistaa: »Joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällensä.» Tämä viha ei ole sisunpurkausta, kostonhimoa ja katkeruutta, vaan pyhää ja oikeudellista vihaa, niin kuin on esivallan viha rikollista kohtaan. Se ottaa rikollisen kiinni ja vetää hänet oikeuden eteen tuomittavaksi ja rangaistavaksi sen mukaan, mitä pahaa hän on tehnyt. Jumala vaatii, että kaikki olisivat kuuliaisia evankeliumille, sillä se tarjoaa heille pelastuksen Kristuksen ansion perustuksella. Jos joku hylkää Jeesuksen, hän on varmasti Jumalan vihan alla ja joutuu iäiseen helvetin vaivaan.

Mutta se on todella Kristuksen kunnioittamista, että otamme uskossa vastaan evankeliumin todistuksen. »Joka ottaa vastaan hänen todistuksensa», sanoo Johannes Kastaja, »se sinetillä vahvistaa, että Jumala on totinen.» Tosin Jumala on totinen, vaikka kukaan ei uskoisi hänen sanaansa. Mutta sen uskossa vastaanottaminen on meidän puoleltamme kuin nimellämme varustettu sinetti, jonka panemme meille annettuun lahjaan; se on meidän aamenemme Jumalan varmaan sanaan. Jumalan lähettämänä Vapahtajanamme Jeesus puhuu ainoastaan Jumalan sanoja: sillä hänelle Jumala ei ole antanut Henkeä mitalla, vaan kuten psalmista sanoo: »Sinun Jumalasi on voidellut sinua iloöljyllä enemmän kuin sinun osaveljiäsi.» Ps. 45:8. Isä on antanut kaikki hänen käteensä, niin että hän voi antaa sille,

joka kuulee hänen ääntään, uskon, Pyhän Hengen ja iankaikkisen elämän. Sen tähden, »joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä».

Tämä usko sulkee pois kaikki omat työt. Emme sentähden usko, että olemme mielestämme kylliksi katuneet, rukoilleet, taistelleet ja parantaneet elämäämme. Päinvastoin, vaikka katumiseni ja synnin-tunttoni ovatkin puutteelliset, vaikka rukoukseni on heikkoa ja paran-nukseni on huonosti onnistunut ja vaikka tunnen pelkoa, kylmyyttä, epäilystä, synnin vaikutuksia ja kuolemaa, minä kuitenkin uskon täl-laisena huonona, kelvottomana, mitä evankeliumi sanoo. Se julistaa, että Jeesuksen, Jumalan Pojan veri puhdistaa kaikesta synnistä: se antaa minulle juuri tällaisena kaikki synnit anteeksi yksinomaan Jee-suksen ansion tähden. Sen tähden juuri tämän uskon kautta Jeesus saakin kaiken kunnian ja kiitoksen. Minulle jää vain sula armo. Kerskaukseni aiheena on yksin Jeesus, tuo iäti armollinen, rakastava, täydellinen Vapahtaja. Hänessä minä olen vanhurskas, autuas ja ian-kaikkisen elämän perillinen.

Näin siis uskomalla evankeliumin todistuksen me todella kunni-oitamme Jeesusta. Siitä sitten seuraa toinen asia, nimittäin tämä:

*Me kunnioitamme Jeesusta, kun tunnustamme häntä
evankeliumin todistuksen mukaan*

Kristuksen tunnustaminen on Kristukseen uskomisen välitön he-delmä. Psalmista sanoo: »Minä uskon, sen tähden minä puhun.» Ja Paavali sanoo: »Koska meillä on sama uskon Henki... niin mekin uskomme sen tähden me myös puhumme.» 2 Kor. 4:13. Me puhum-me Jeesuksesta, puhumme siitä, mitä hän on tehnyt ja mitä hänen kauttaan olemme saaneet ja yhä saamme. Me tunnustamme häntä, ei ihmisten mielipiteiden tai omien arvelujemme, vaan evankeliumin ilmoituksen mukaan. Tällainen jalo tunnustaja oli Johannes Kastaja. Hän tunnusti rohkeasti, että Jeesus on Messias, »Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnin». Hänen tunnustuksensa koski sel-västi Kristuksen persoonaa, oppia ja työtä. Hän ylisti evankeliumia taivaallisena ilmoituksena ja valitti, että hänen omat opetuslapsensa-kin olivat niin hitaat sitä uskomaan: »Hän, joka taivaasta tulee, on yli

kaikkien. Ja mitä hän on nähnyt ja kuullut, sitä hän todistaa; ja hänen todistustaan ei kukaan ota vastaan.»

Kristus itse opettaa, että jokainen joko tunnustaa tai kieltää hänet (Matt. 10:32,33); muuta vaihtoehtoa ei ole. Vaikeneminen on jo Kristuksen häpeämistä ja siis kaiken hänen kunniansa kieltämistä. Mutta kun tunnustamme häntä evankeliumin mukaan, niin me kunnioitamme ja ylistämme häntä jaloimmalla tavalla. Siten kirkastamme Jeesusta ja ohjaamme toisia hänen tykönsä. Tekstistä ilmenee, millä huolella ja innolla Johannes Kastaja opasti opetuslapsiaan Jeesuksen tuntemiseen.

Miten tärkeää onkaan, että kunnioitamme Jeesusta myöskin vaeluksellamme! Taaskin on meillä edessämme Kastajan jalo esimerkki. Tekstimme kertoo, että Jeesus tuli lähelle sitä paikkaa, jossa Johannes kastoi ja saarnasi, ja että hänkin kastoi ja opetti. »Niin Johanneksen opetuslapset rupesivat väittelemään erään juutalaisen kanssa puhdistuksesta.» Ehkäpä juutalainen oli sanonut, että hän mieluummin menee Jeesuksen opetuslasten kastettavaksi. Kateus ja turhan kunnian pyyntö vaivasivat nyt Johanneksen oppilaita, he valittivat hänelle: »Rabbi, se, joka oli sinun kanssasi Jordanin tuolla puolella ja josta olet todistanut, katso, hän kastaa ja kaikki menevät hänen tykönsä.»

He luulivat, että Johannes ja Jeesus kilpailivat keskenään. He olivat harmissaan, kun Jeesus sai enemmän suosiota. Vieläkin on valitettavaa, että Herran kansa jakautuu ryhmiin ja puolueisiin, ei opillisten syiden, vaan ulkonaisten ja turhien asioiden vuoksi. Silloin helposti annetaan Jumalalle kuuluva kunnia johtajille. Jeesuksen kunniaa loukataan, kun hänen kansansa ei säilytä Hengen yhteyttä rauhan yhdyssiteellä, vaan sallii ennakkoluulojen, kateuden, parjauksen ja eriseuraisuuden tehdä tuhotyötään. Lankeavatpa opettajat ja johtajatkin kokoamaan joukkoja itselleen etsien omaa kunniaansa.

Mutta kun Johannes Kastaja näki opetuslastensa lihallisen mielen, hän kohta ojensi heitä sanoen: »Te olette itse minun todistajani, että minä sanoin: en minä ole Kristus, vaan minä olen hänen edellensä lähetetty.» Tyytyen ilolla omaan asemaansa hän ylisti Jeesusta iäisen elämän antajana ja ohjasi oppilaansakin hänen luoksensa. Samoin menetteli apostoli Paavali, kun Korintton seurakunnassa ilmeni

puolueita. Siellä joku sanoi olevansa Paavalin puolta, toinen Apoloksen jne. Paavali nuhteli heitä, varsinkin omia kannattajiaan, ankaresti: »Onko Kristus jaettu? Ei kaiketi Paavali ole ristiinnaulittu teidän edestänne? Vai oletteko te kastetut Paavalin nimeen?» 1 Kor. 1:13. Hän kehotti heitä karttamaan riitaisuuksia, sillä kuinka voi Jeesus tulla ylistetyksi, jos hänen omansa riitelevät keskenään?

Emme kuitenkaan saa suvaita mitään oppia, joka on ristiriidassa evankeliumin totuuden kanssa. Sillä »joka opettaa ja elää toisin, kuin Jumalan sana opettaa, hän häpäisee meidän keskuudessamme Jumalan nimeä». Kastaja jyrkin sanoin hylkäsi opetuslastensa harhakäsitukset ja teroitti heille vakavasti evankeliumin ydintotuutta: »Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä; mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällensä.» Jumalan kunnia myös vaatii, ettemme teeskentele veljeyttä niiden kanssa, jotka poikkeavat Jumalan sanasta, eivätkä tahdo ojentua. Meidän on pitäydyttävä tarkasti terveellisen opin sanoihin, tutkittava ja tuomittava sen mukaan kaikki opit ja teroitettava Jumalan sanaa puhtaasti ja selkeästi. Näin pyhitämme Jumalan nimen ja annamme Jeesukselle kaiken kunnian.

Korkea on todella kutsumuksemme. Jo täällä ajassa saamme kunnioittaa Jeesusta uskoessamme evankeliumia ja tunnustaessamme Jeesusta sen mukaan. Kerran koittaa se suuri päivä, jolloin kaiken muun kiittäminen katkeaa kokonaan. Silloin jokainen polvi notkistuu meidän ylistetyn Herramme eteen, ja jokainen kieli tunnustaa: »Hänelle, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsalle ylistys ja kunnia ja kirkkaus ja valta aina ja iankaikkisesti!» Silloin ne, jotka täällä armonajassa antoivat kaiken kunnian Jeesukselle, kokoontuvat taivaan riemussa laulamaan ikuista ylistysvirttä: »Karitsa, joka on teurastettu, on arvollinen saamaan voiman ja rikkauden ja viisauden ja väkyyden ja kunnian ja kirkkauden ja ylistyksen.»

*»Jeesukselle antakaamme kaikki, kaikki kunnia,
verestänsä laulakaamme täällä murheen laaksossa.
Liiaks sitä verta kiittää onkin aivan mahdoton,
kylliks veisaella siitä lyhyt iäisyyskin on.» Aamen.*

Sana tuli lihaksi

Joh. 1:1–14

Joulupäivänä

Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala. Hän oli alussa Jumalan tykönä. Kaikki on saanut syntynsä hänen kauttaan, ja ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on. Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valkeus. Ja valkeus loistaa pimeydessä, ja pimeys ei sitä käsittänyt. Oli mies, Jumalan lähettämä; hänen nimensä oli Johannes. Hän tuli todistamaan, todistaaksensa valkeudesta, että kaikki uskoisivat hänen kauttansa. Ei hän ollut se valkeus, mutta hän tuli valkeudesta todistamaan. Totinen valkeus, joka valistaa jokaisen ihmisen, oli tulossa maailmaan. Maailmassa hän oli, ja maailma on hänen kauttaan saanut syntynsä, ja maailma ei häntä tuntenut. Hän tuli omiensa tykö, ja hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan. Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä, jotka eivät ole syntyneet verestä eikä lihan tahdosta eikä miehen tahdosta, vaan Jumalasta. Ja Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme, ja me katselimme hänen kirkkauttansa, senkaltaista kirkkautta, kuin ainokaisella Pojalla on Isältä; ja hän oli täynnä armoa ja totuutta. Joh. 1:1–14.

Tänään juhlimme ainutlaatuista syntymäpäivää — Jumala on syntynyt ihmiseksi maan päälle. Jos Jeesus ei olisi syntynyt, niin kaikki muut syntymäpäivät olisivat murhepäiviä. Mutta hänen syntymästään enkeli sanoi: »Minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle.»

Matteus ja Luukas evankeliumiensa alussa kertovat tämän ihmetapahtuman pyhät vaiheet aivan yksinkertaisin sanoin: tapaamme Joosefin ja Marian etsimässä yösijaa, kuulemme enkelten laulua, kiiruhdamme paimenten kanssa Betlehemiin ja löydämme Jeesuslapsen uinumassa pahnain päällä tallin seimessä. Mutta Johannes aloittaa jouluevankeliuminsa iankaikkisuudesta. Hän ohjaa meidät ensin katsomaan Kristusta jumalallisessa olemuksessaan ja valtasuuruudessaan. Me näemme hänet Isän Jumalan tykönä kaiken Luojana,

luomakunnan valona ja elämänä. Sitä suurempi on sitten meidän hämmästyksemme, kun hän avaa eteemme ajan täyttymyksen portin ja antaa meidän nähdä tämän äärettömän, kaikkivaltiaan Jumalan ihmisenä maan päällä, asumassa kurjien syntisraukkojen keskuudessa.

Tekstimme sanoissa Pyhä Henki on siis kuvannut meille sangen valtavan näyn. Ja sitten, aivan kuin selityksenä kuvan alla, on tekstimme viimeinen lause. Se on otsikkomme; se on tutkintomme aihe. Ainoastaan Jumalan Henki voi auttaa meitä käsittämään tätä jumalallista salaisuutta, joka näihin sanoihin sisältyy: *»Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme.»*

Suuri on todella tämän lihaantulemisen ihme

Sana, josta tekstimme puhuu, on tosi Jumala, Alussa, kun kaikki muu alkoi, hän jo oli. »Sana oli Jumalan tykönä.» Ei hän ollut ainoastaan Jumalassa oleva tai hänestä lähtevä voima, vaan hän oli henkilöitynyt Sana, Isän ainokainen Poika. »Ja Sana oli Jumala.» Ihminen tulkitsee useimmiten sanoilla, mikäli voi, ajatuksiaan ja tunteitaan. Mutta Jumalalla on Sana, joka tuo hänet täysin ilmi. Se Sana on hänen olemuksensa perikuva, hänestä iankaikkisuudessa syntynyt. Ilman tätä Sanaa ei Jumalaa voida tuntea eikä lähestyä. »Ei kukaan ole Jumalaa milloinkaan nähnyt; ainokainen Poika, joka on Isän helmassa, on hänet ilmoittanut.»

Ajan alussa Jumala ilmoitti itsestään tämän Sanan kautta, kun hän loi taivaan ja maan. Kaikki pienimmästä hiekkajyvästä ja ruohonkorresta suurimpiin taivaankappaleisiin saakka, kaikki, mikä on elollista ja elotonta, näkyväistä ja näkymätöntä, »kaikki on saanut syntynsä hänen kauttaan, ja ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on».

Koko luomakunta on salaisuuksien ja ihmeitten maailma. Ihminen viisautessaan ei voi selvittää tyhjentävästi edes yhteen vihreään lehteen liittyviä salaisuuksia. Ei hän kykene vastaamaan esim. tällaiseen kysymyksiin: Mitä on elämä? Mitä on valo? Mitä on sähkö? Kuka voisi tehdä raikkaasta vedestä edes yhden pisaran sellaista vettä,

joka olisi täysin samanlaista kuin merivesi? Kuka voi täydellisesti ymmärtää korvan, silmän ja aivojen toimintaa? Ken on luonut meren huimaavat syvyydet? Ken ohjaa kalaparvien kulkua, niin että ne osaavat määräaikoina uida tuhansien mailien päähän määrättyihin paikkoihin? Ken johtaa muuttolintujen lennot? Me joudumme sanatomiksi näiden ja monien muiden ihmeitten edessä. Mutta Pyhä Henki vastaa näin yksinkertaisesti: »Maailma on hänen kauttaan saanut syntynsä.»

Tämä maailmankaikkeuden suuri luoja ja hallitsija, taivaan ja maan Herra, on tullut ihmiseksi! Hän, ääretön ja tutkimaton, on ottanut ihmisluonnon, ihmisen aistit ja jäsenet. Kaikkivaltias on avuton lapsi. Hän, joka on Rakkaus, tarvitsee äidin rakkautta. Kaikkiviisas, kaikkietävä kasvaa ja opettelee niin kuin lapsi. Oi tutkimatonta ihmettä! »Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme.»

Yhä hämmästyttävämpi on tämä lihaantulemisen ihme, kun ajatellemme hänen synnyinpaikkaansa, elämäntyötään ja ristinkuolemaansa. Miksi rikas Jumala, joka kaikki omistaa, on tullut näin köyhäksi? Miksi hän, jolle kuuluu kaikki kunnia ja ylistys, on näin nöyrytynyt ja alentunut palvelijan muotoon? Miksi hän, joka yksin on pyhä, tulee syntisten ystäväksi ja luetaan pahantekijäin joukkoon? Kun seimestä alkanut matka päättyy Golgataan, hän on kärsinyt kaikki kivut, kantanut kaikki kuormat, kestänyt kaikki kiusaukset, kokenut kaikki murheet ja ahdistukset ja kaikki kuoleman kauhut, jotka voisivat ihmistä kohdata. Kuinka suuri onkaan tämä lihaantulemisen ihme!

Mutta emmehän ainoastaan ihmettele tätä joulun suurta tapahtumaa, niin suuri kuin onkin Kristuksen lihaantulemisen salaisuus. Tahdomme oppia tekstistämme, kuinka voisimme hyväksemme käyttää tätä taivaallista joululahjaa. Siihen perehtyessämme saamme ilolla todeta:

*Suuri on myös hänen lihaantulemisestaan
koituva autuutemme!*

Niin monet juhlivat joulua ja jäivät kuitenkin joulusta osattomiksi, kun eivät ota vastaan Jumalan todistusta. Sellaisia olivat muinoiset pakanakansat ja sellaista on uuspakanuus. Jumala »ei ole ollut antamatta todistusta itsestään» (Apt. 14:17), vaan hän on alusta asti ilmoittanut itsestään luomistöiden, antamiensa moninaisten lahjojen ja sydämiin kirjoitetun omantunnon lain kautta. Mutta maailma ei ottanut muinoin eikä ota nytkään vastaan tätä todistusta. »Maailmassa hän oli, ja maailma on hänen kauttaan saanut syntynsä, ja maailma ei häntä tuntenut.» Samoin oli Herran omaisuuskansan ja niin on nykyisten kristikansojen laita, joille Jumala on antanut paljon kirkkaamman ilmoituksen itsestään. »Hän tuli omiensa tykö, ja hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan.» — Miten on sinun laitasi?

Jeesuksen tullessa maailmaan Jumala lähetti erikoisen todistajan. »Oli mies, Jumalan lähettämä; hänen nimensä oli Johannes. Hän tuli todistamaan, todistaaksensa valkeudesta, että kaikki uskoisivat hänen kauttansa.» Monet uskoivatkin. Hänen opettamiaan olivat esim. Jeesuksen ensimmäiset opetuslapset. Mutta Israel kansana ei ottanut vastaan tätä todistusta. Nyt Jumala on asettanut saarnavirkansa ja uskovaisten kuninkaallisen pappeuden todistamaan hänestä kaikille kansoille. Nykyaikana saamme kuulla ja lukea Jumalan sanan selvää todistusta ehkä enemmän kuin milloinkaan ennen. Mitä on tämä todistus?

Apostoli Johannes sanoo tekstissämme: »Me katselimme hänen kirkkauttansa... ja hän oli täynnä armoa ja totuutta.» Tämä lihaksi tullut Sana on täynnä armoa. Hän otti ihmisruumiin, että hän voisi ihmisten puolesta täyttää Jumalan lain ja että hän voisi omassa ruumiissaan kantaa syntimme ristinpuuhun ja verellään pestä meidät niistä. Hän vaihtoi kunnian kruunun orjantappuroihin, että me saisimme elämän kruunun. Hän tuli köyhäksi, että me hänen köyhyydestään rikastuisimme. Hän on täynnä armoa myös sinua kohtaan, joka et vielä häntä tunne, ja sinua kohtaan, joka olet hänestä luopu-

nut. Sinä saat jättää hänelle syntisi, surusi, kuormasi ja elämäsi sotkuiset solmut. Hän antaa syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sinun sairautesi. Hän on myös täynnä totuutta. Häneen saat luottaa täällä häilyvässä petosten ja valheiden maailmassa. Eikä yksikään, joka häneen turvaa, joudu häpeään.

Kuule, kuinka suuria meille luvataan: »Kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen niineensä, jotka eivät ole syntyneet verestä eikä lihan tahdosta eikä miehen tahdosta, vaan Jumalasta.»

Jeesuksen vastaanottaminen on samaa kuin hänen Vapahtajanimeensä uskominen. Tämä usko on sydämen luottamus siihen, että synnit ovat anteeksiannetut Jeesuksen veren voimasta ilman mitään omaa ansiotamme. Se, että uskovalle annetaan voima tulla Jumalan lapseksi, on myös samaa kuin syntyä Jumalasta. Ilman uskoa ei ole uutta syntymistä eikä siis mitään voimaa tulla Jumalan lapseksi. Ja koska tämä uusi syntyminen ei ole lihasta ja verestä eikä miehen tahdosta, niin on selvää, että ihmisellä ei ole omasta takaa voimaa siihen.

Luonnostaan ihminen on kuollut ylitsekäymisiin ja synteihin eikä siis voi hengellisissä asioissa mitään aikaansaada. Hengellisesti kuolleena hänellä on synnin pimittämä mieli ja turmeltu tahto, niin että Jumalan pelastusneuvo on hänelle hullutusta ja hänen tahtonsa sotii Jumalan tahtoa vastaan. Ihminen ei siis voi itseään käännyttää; ei hän voi mitään myötävaikuttaa uskoon tulemisessa. Miten voi siis ihminen uskoa ja pelastua?

Raamattu sanoo kadotukseen joutuvista, etteivät he ota vastaan rakkautta totuuteen, vaan »kääntävät korvansa pois totuudesta». Jumala on siis heillekin tarjonnut rakkautta totuuteen, ja sen hän on tehnyt sanansa kautta, joka on totuus. Jumalan sana on elävä ja voimallinen. Se antaa kyvyn kuulla ja uskoa, niin kuin on kirjoitettu: »Usko tulee siis kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta.» Room. 10:17. Jumalan sana valaisee mielen, uudistaa sydämen ja vaikuttaa tahtomisen, niin että kapinoivasta tulee antautuva, haluttomasta halullinen, uskottomasta uskovainen. Näin Kristuksen sana antaa voiman tulla Jumalan lapseksi. Kaste on uuden syntymisen peso. Kun kasteen armosta langennut evankeliumin voimasta

Sana tuli lihaksi

tulee uskoon, hän palaa lapsen asemaan, niin kuin Raamattu sanoo: »Sillä te olette kaikki uskon kautta Jumalan lapsia Kristuksessa Jeesuksessa.» Gal. 3:26.

Jouluevankeliumi tarjoaa meillekin uskon tähän Jeesukseen, joka tuli maailmaan syntisiä pelastamaan. Se on totinen sana ja se kirkastaa meille, että Jumala on tullut ihmiseksi ja että tämä Jumala ja ihminen, Kristus, on ruumiinsa uhrilla ja kalliilla verellään hankkinut meille iankaikkisen lunastuksen, iäisen anteeksisaamisen kaikista synneistämme. »Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme.» Oi, suuri on tämä lihaantulemisen ihme; suuri on myös siitä koitunut autuutemme. Joulumme on siis taivaallisen ilon ja Jumalan sanomatoman lahjan suuri juhla. Kiittäkäämme siitä, että »lapsi on meille syntynyt, Poika on meille annettu», ja sanokaamme uskossa: »Tämä on Herra, jota me odotimme; iloitkaamme ja riemuitkaamme pelastuksesta, jonka hän toi.» Aamen.

Kaikkien aikojen taistelu

Psalmi 2

Joulun jälkeisenä sunnuntaina

Miksi pakanat pauhaavat ja kansat turhia ajattelevat? Maan kuninkaats nousevat, ruhtinaats yhdessä neuvottelevat Herraa ja hänen voideltuansa vastaan: »Katkaiskaamme heidän kahleensa, heittäkäämme päältämme heidän köytensä.» Hän, joka taivaassa asuu, nauraa; Herra pilkkaa heitä. Kerran hän on puhuva heille vihassansa, peljättävä heitä hirmuisuudessaan: »Minä olen asettanut kuninkaani Siioniin, pyhälle vuorelleni.» Minä ilmoitan, mitä Herra on säätänyt. Hän lausui minulle: »Sinä olet minun poikani, tänä päivänä minä sinut synnytin. Ano minulta, niin minä annan pakanakansat sinun perinnöksesi ja maan ääret sinun omiksesi. Rautaisella valtikalla sinä heidät muserrat, niin kuin saviastian sinä särjet heidät.» Tulkaa siis järkiinne, kuninkaat, maan tuomarit, ottakaa nuhteesta vaari. Palvelkaa Herraa pelolla ja iloitkaa vavistuksella. Antakaa suuta pojalle, ettei hän vihastuisi ettekä te hukkuisi tiellänne. Sillä hänen vihansa syttyy äkisti. Autuaat ovat kaikki, jotka häneen turvaavat. Psalmi 2.

Kristus synnyttää häiriötä maailmassa. Toisen joulupäivän evankeliumissa hän todistaa itsestään: »Älkää luulko, että minä olen tullut tuomaan rauhaa maan päälle; en ole tullut tuomaan rauhaa, vaan miekan.» Tämän päivän evankeliumi kertoo, että Isä Jumala on asettanut Poikansa kuninkaaksi Siioniin ja että hän on luvannut antaa pakanat hänelle perinnöksi ja maan ääret hänen omikseen. Mutta maailma ei tahdo häntä kuninkaakseen. Se oli kapinassa Jumalaa vastaan jo ennen Kristuksen tuloa, ja minne ikinä nyt Kristus valtaansa ulottaa, siellä kiihtyy kapinallisten raivo.

Tämä sota on ollut käynnissä siitä lähtien kun synty tuli maailmaan. Se on riehunut kaikkien kansojen keskuudessa kaikkina aikoina. Mutta mitä lähemmäksi maailma käy loppuaan, sitä julmemmaksi yltyy sodan melske. Kolmetuhatta vuotta sitten psalmista katseli tämän jättiläissodan vaiheita ja kirjoitti tekstimme ihmeelliset sanat. Tämä »sotautinen» on aina uusi ja ajankohtainen. Tutkiessamme sitä tänä vuoden viimeisenä sunnuntaina aukenee selvänä eteemme *kaikkien aikojen taistelu Jumalaa vastaan*. Kysymme ensiksi:

Millaista on tämä sodankäynti?

Tekstimme antaa siitä selvän kuvan. Se on todella maailman sota. Psalmista sanoo, että pakanat, kansat, maan kuninkaat ja ruhtinaat siihen osallistuvat. Niin oli muinaisina aikoina. Jo ennen vedenpaisumusta tämä sota levisi hirmuisesti, kun »maa turmeltui Jumalan edessä, ja maa tuli täyteen väkivaltaa». 1 Moos. 6:11. Baabelin päivinä ihmiset jälleen liittyivät yksimielisinä Jumalaa vastustamaan. Myöhemmin he tahtoivat hävittää sen kansan, josta Herran Voideltu oli polveutuva. Ylpeänä Egypti uhmaili: »Kuka on Herra, jota minun pitäisi kuulla?» Raivoisina raatelivat Jumalan kansaa rienaava Assyria ja pilkkaava Babylon. Ja kun Kristus saapui, itse Israel hylkäsi hänet huutaen: »Vie pois, vie pois! Ristiinnaulitse hänet!» Ja vihdoin mahtava Rooma purki raivoansa antamalla miljoonien kristittyjen veren vuotaa. Samoin oli keskiaikana, muhamettilaisten verinen valttikka uhkasi hävittää koko kristinuskon. Sitten paavin kirkko tahtoi polttorovioiden, kidutusten ja uskonsotien kautta kitkeä pois uskonpuhdistuksen. Niin on myös nykyaikana. Perkeleellisellä raakuudella on jumalankielteisen kommunismin valtaamissa maissa surmattu paljon enemmän kristittyjä kuin koskaan Rooman veristen vainojen aikana. Uuspakanuus sekä järkeisusko ja harhaopit ovat taas hirmuisesti raadelleet kristikuntaa sisältä päin. Katsoitpa mihin maanosaan tahansa, niin huomaat, että kaikkialla pakanat pauhaavat, kuninkaat nousevat ja ruhtinaat neuvottelevat Herraa ja hänen voideltuansa vastaan. Taistelu on käynnissä joka maassa, joka kaupungissa, joka kadulla, joka kodissa ja joka sydämessä. Kukaan ei voi olla puolueeton. »Joka ei ole minun kanssani, se on minua vastaan; ja joka ei minun kanssani kokoa, se hajottaa.» Matt. 12:30. Olet joko sovinnossa Jumalan kanssa tai kapinoit häntä vastaan.

Tämän jatkuvan sodan tarkoituksena on kukistaa Kristus ja hänen valtakuntansa. Syynä tähän on se, että Kristus on yksinvalti, jonka rinnalla ei kukaan muu saa hallita. Ihmisen oma hyvyys, hurskaus, viisaus ja kunnia; ihmisen oma tahto, mieli, himot ja halut — ne kaikki kukistuvat, kun Kristus nousee valtaan. Hänelle kelpaavat

ainoastaan köyhät, sairaat, kurjat ja raadolliset syntisraukat, joiden onnena ja kerskauksena on yksin armo.

Mutta uudestisyntymätön mieli ei voi tällaista kärsiä. Se vihaa ja halveksii Kristusta. Se myös vastustaa hänen oppiansa, sillä se oppi kumoa järjen päätelmät, karkottaa petollisen rauhan ja ahdistaa ihmisen uuteen mieleen. Se riistää lihalta vapauden, vangitsee vanhan ihmisen, sitoo perkeleen ja kukistaa synnin vallan. Se on uusi tai-vaallinen armonoppi, joka ei suvaitse mitään muuta oppia, ja sen synnyttämä jumalisuus tuomitsee jumalattoman. Sen tähden kielteisyys huutaa, että se on unijuomaa ja taantumusta; järkeisusko ja sekaoppisuus soimaa, että se on pakkopaita; paavilaisuus kiroaa sitä. Yhdessä he sanovat: »Katkaiskaamme heidän kahleensa ja heittä-käämme päältämmme heidän köytensä.» He eivät tahdo tunnustaa Kristusta ainoaksi Vapahtajaksi, joka on verellään meidät synneis-tämme päästänyt ja jolle ainoalle tulee kaikki kunnia ja ylistys. He eivät tahdo tunnustaa, että Raamattu on kauttaaltaan erehtymätöntä totuutta, jonka alle kaikkien tulee alistua. Sen tähden he yhdessä neuvottelevat Kristusta ja hänen sanaansa vastaan. Kysymme siis toiseksi:

Mihin tämä sota johtaa?

Näyttää siltä, että pimeyden voimat pääsevät voitolle. Laitto-muus ja luopumus ja Jumalan sanan oppiin kohdistuva välinpitämät-tömyys ja sekavuus järkyttävät kristikansoja. Uskollisten vähenevä joukko alhaalla valittaa: »Auta, Herra, sillä hurskaat ovat hävinneet, uskolliset ovat kadonneet ihmislasten joukosta.» Ps. 12:1. Ja verito-distajien enenevä joukko ylhäällä rukoilee: »Kuinka kauan sinä, py-hä ja totinen Valtias, siirrät tuomiosi ja jätät kostamatta meidän ve-remme niille, jotka maan päällä asuvat?» Ilm. 6:10.

Mutta turha on taistelu Herraa vastaan. »Minä olen asettanut ku-ninkaani Siioniin, pyhälle vuorelleni», sanoo Jumala. Kristus hallitsee kaikkivaltiaana voiman valtakunnassa ja iäti ylistettynä kirkkau-den valtakunnassa. Mutta hän hallitsee voittamattomana myöskin armon valtakunnassa, pyhässä seurakunnassaan täällä maan päällä. Kaikki maailman valtakuntien ponnistukset, kaikki ihmisneron ja

-viisauden voimat, kaikki valheuskontojen petokset ja kaikki perkeleen kavalat juonet ovat voimattomat kukistamaan sitä. Tuhatvuotisten raatelujen jälkeen Siion vielä laulaa:

*»Jeesuksemme risti loistaa
yllä ajan raunioin;
Pimeyden kaiken poistaa:
siitä kerskaella voin.»*

Herra pilkkaa vihollisiansa. Maan lapset puivat nyrkkiä Kaikkivaltiaalle. Mutta »hän, joka taivaassa asuu, nauraa; Herra pilkkaa heitä». Faaraan paatumuksen kautta orjuuden kansa tulee suureksi. Haaman hirtetään lavalla, jonka hän on rakentanut Israelin surmaksi! Kristus surmataa ja pannaan hautaan, ja ylösousemuksen evankeliumi leviää maailmaan! Alkuseurakunta Jerusalemissa hajotetaan, ja kymmeniä seurakuntia nousee tilalle! Rooma vuodattaa miljoonien kristittyjen verta ja itse kääntyy kristinuskoon! Siionin viholliset taistelevat vapauden puolesta sanoen: »Katkaiskaamme heidän kahleensa.» Mutta »jumalattoman vangitsevat hänen rikoksensa, ja hän tarttuu oman syntinsä pauloihin». Sananl. 5:22. Ihmisviisaus tahtoi tehdä tyhjäksi Herran sanan. Mutta »hän vangitsee viisaat heidän viekkauteensa». 1 Kor. 3:19. Herra nauraa vihollistensa raivolle. Kun keisari Julianus Luopio, joka koetti saattaa pakanuuden jälleen valta-asemaan, makasi taistelutantereella kuolettavasti haavoittuneena, hän huusi: »Oi, Galilealainen, sinä olet voittanut!» Näin täytyy jokaisen Jumalan vastustajan lopulta tunnustaa.

Jumala lopuksi kostaa vihollisilleen. »Kerran hän on puhuva heille vihassansa, peljättävä heitä hirmuisuudessaan.» Hänen vihansa hirmuisuudesta on erimerkkinä vedenpaisumus. Hirmuisuudessaan hän hukutti myös faaraan joukkoineen. Hirmuinen oli Herran kosto Babylonille. Hirmuisesti Jumala hävitti Kristusta vihaavan Jerusalemin ja hajotti juutalaiset ympäri maailman todistukseksi tuomioistaan kaikille kansoille. Hirmuisuudessaan on Jumala puhunut ihmiskunnalle suurten sotien aiheuttamien kärsimysten kautta. Ja kuka aavistaa hänen vihansa julmuutta, kun hän kukistaa ihmisoikeuksia häpäisevät ja Jumalaa pilkkaavat maailman vallat?

Myös jokainen yksilö, joka ei taivu sopimaan Jumalan kanssa, saa odottaa kauheaa tilinteon päivää. »Kuinka me voimme päästä pakoon, jos emme välitä tuosta niin suuresta pelastuksesta?» Hebr. 2:3. Kun hänen vihansa suuri päivä yllättää, kun hän tuomitsee maan piiriin vanhurskaudessa, hirmuista on silloin kapinallisena langeta elävän Jumalan käsiin!

Kysymme siis kolmanneksi:

*Miten voi Jumalaa vastaan sotiva päästä sovintoon
hänen kanssaan?*

Siihen tarvitaan kääntymys. Sitä taas ei ihminen voi itse saada aikaan, vaan se on kokonaan Jumalan työ. Isän täytyy antaa ihmiset Pojalle Pyhän Hengen vaikuttaman mielenmuutoksen kautta. Siksi hän jo ennen Jeesuksen lihaantuloa sanoi hänelle: »Ano minulta, niin minä annan pakanakansat sinun perinnöksesi ja maan ääret sinun omiksesi.» Mutta niin kuin ei kukaan voi tulla Jeesuksen tykö, ellei Isä vedä häntä (Joh. 6:44), samoin ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin Jeesuksen kautta (Joh. 14:6). Toisin sanoen: Jumalan täytyy vaikuttaa ihmisessä sekä katumus että usko. Mutta tämä ei tapahdu välittömästi, vaan pyhän seurakunnan kautta, jossa Kristus armonvälikkappaleiden kautta hallitsee ja jossa hän oikean saarnaviran kautta sanoo: »Minä ilmoitan, mitä Herra on säätänyt.» Sen kautta tehdään tiettäväksi, että ihmiseksi syntynyt Jumalan Poika on ristinkuolemaansa lunastanut kaikki ihmiset ja että ne, jotka hän musertaa lain sanalla ja jotka uskovat evankeliumin, ovat sovinnossa Jumalan kanssa.

Omatunto herää katumaan, kun laki paljastaa synnin ja Jumalan vihan: »Rautaisella valtikalla sinä heidät muserrat, niin kuin savias-tian sinä särjet heidät.» Mutta ihminen vihaa ja pakenee lakia, joka tuo pelkoa, hätää ja kuolemaa. Sen tähden Herra sanoo: »Tulkaa jär-kiinne» ja: »Ottakaa nuhteesta vaari.» Se on: antakaa lain herättää teitä synnintuntoon ja katumukseen. Mutta synnin suru ei vielä ole kääntymystä. Se on vain tarpeellista, että armo kelpaisi.

Kääntymys on uskomista Jeesukseen, josta tekstimme sanoo: »Antakaa suuta Pojalle.» Annamme silloin suuta Pojalle, kun us-

komme että hän on todella pessyt meidät synneistämme kalliilla verellään ja että me olemme hänen ansioissaan, ilman mitään omaa työtämme, vanhurskaat Jumalan edessä. Tämä kääntymys ei ole pitkä ja monimutkainen asia, vaan tapahtuu sillä hetkellä, kun uskomme hänen ansiossaan syntimme anteeksi. Siitä, että ilman tätä uskoa kaikki on turhaa, jopa perikatoon vievää, ja siitä, että meidän tulee heti uskoa, kun kuulemme evankeliumin, on todistuksena tekstimme varotus: »Antakaa suuta Pojalle, ettei hän vihastuisi ettekä te hukuisi tiellänne. Sillä hänen vihansa syytty äkisti.»

Tällaista kääntymystä seuraa pyhitys. »Palvelkaa Herraa pelolla ja iloitkaa vavistuksella.» Emme palvele orjallisessa pelossa, vaan lapsen mielellä; uskon hedelmänä noudatamme Jumalan käskyjä, kun olemme jo armosta, ilman töitämme pelastetut. Me iloitsemme autuudestamme, emme lihallisessa varmuudessa, vaan vavistuksella muistaen omaa heikkouttamme ja luottaen varmasti siihen, että Herra on voimallinen varjelemaan meitä. Hänen alamaisinaan me nyt sodimme omaa lihaamme, maailmaa ja perkelettä vastaan ja saamme niistä kaikista hänen kauttaan riemuvoiton.

Autuas on se, jonka kohdalta sota Herraa vastaan on loppunut ja joka Jeesuksen uskossa nauttii rauhaa Jumalan kanssa. Autuas on se, jota perkele ja maailma vihaavat Jeesuksen tähden. Kun taas vuosi päättyy ja uusi alkaa, kun aikakausien taistelu yltyy yhä, me tiedämme, että Jumalamme suuri koston päivä samalla lähenee lähenemistään. Nyt uskomme, mutta silloin näemme: »Autuaat ovat kaikki, jotka häneen turvaavat.» Aamen.

Onnen ohje uutena vuotena

Jes. 55:1–9

Uudenvuodenpäivänä

Kuulkaa kaikki janoavaiset, tulkaa veden ääreen. Tekin, joilla ei ole rahaa, tulkaa, ostakaa ja syökää; tulkaa, ostakaa ilman rahatta, ilman hinnatta viiniä ja maitoa. Miksi annatte rahan siitä, mikä ei ole leipää, ja työnne ansiosta, mikä ei ravitse? Kuulkaa minua, niin saatte syödä hyvää, ja teidän sielunne virvoittuu lihavuuden ääressä. Kallistakaa korvanne ja tulkaa minun tyköni; kuulkaa, niin teidän sielunne saa elää. Ja minä teen teidän kanssanne iankaikkisen liiton, annan lujat Daavidin armot. Katso, hänet minä asetin kansoille todistajaksi, kansojen ruhtinaaksi ja käskijäksi. Katso, sinä olet kutsuva pakanoita, joita sinä et tunne, ja pakanat, jotka eivät sinua tunne, rientävät sinun tykösi Herran, sinun Jumalasi, tähden, Israelin Pyhän tähden, sillä hän kirkastaa sinut. Etsikää Herraa silloin, kun hänet löytää voidaan; huutakaa häntä avuksi, kun hän läsnä on. Jumalaton hyljätköön tiensä ja väärintekijä ajatuksensa ja palatkoon Herran tykö, niin hän armahtaa häntä, ja meidän Jumalamme tykö, sillä hänellä on paljon anteeksiantamusta. Sillä minun ajatukseni eivät ole teidän ajatuksianne, eivätkä teidän tienne ole minun teitani, sanoo Herra. Vaan niin paljon korkeampi kuin taivas on maata, ovat minun tieni korkeammat teidän teitänne ja minun ajatukseni teidän ajatuksianne.

Jes. 55:1–9.

Tilanne maailmassa ei näytä valoisalta tämänkään uuden vuoden alkaessa. Monet kansat kärsivät nälkää ja kurjuutta, valtakuntien välillä on epäluuloa ja jännitystä ja maailmaa uhkaa taloudellinen ja siveellinen vararikko. Voidaanko siis enää toivoa onnellista uutta vuotta? Eikö ole toteutunut profeetta Jesajan ennustus, että maa horjuu ja hoipertelee niin kuin juopunut ja horjahtaa omaan oksennukseensa? Tämä sama profeetta pitää kuitenkin tekstissämme toivoa sytyttävän uuden vuoden saarnan. Siitä näemme, että näinkin kurjassa ja onnettomassa maailmassa voimme vielä olla onnelliset. Löydämme näissä sanoissa *Jumalan antamat onnen ohjeet tälle uudelle vuodelle*. Huomaamme niissä kaksi kohtaa: ensiksi, että meidän tulee hyljätä oma tiemme, ja toiseksi, että meidän tulee palata Jumalan tielle.

Meidän tulee hyljätä oma tiemme

Omaa tietään vaeltaa jokainen, joka elää vieraana Jumalalle. Sel-lainen ihminen elää turmeltuneen sydämensä mukaan rakastaen maa-ilmaa ja sitä, mikä maailmassa on: sen aarteita hän ahnehtii, sen kunniaa hän kadehtii, sen huveja hän himoitsee. Koska hän ei välitä Jumalasta, hän on todella jumalaton, vaikka olisikin hyvämaineinen ja suosittu maailmassa. Ei tällä tiellä voi olla onnea, sillä »jumalat-tomien tie hukkuu». Raamattu sanoo, että »hävitys ja kurjuus on hei-dän teillensä». Petollisten himojen tie saattaa pelkoon ja hätään, tus-kaan ja suruun ja viimein helvetin iäiseen vaivaan. Siksi Herra sa-noo: »Jumalaton hyljätköön tiensä.»

Syntinen myös hyljätköön ajatuksensa. Moni on kuluneenakin vuotena ajatellut niin tärkeäksi rahan kokoamisen, omien etujen val-vomisen ja muun maallisen tavoittelun, ettei ole ollut aikaa hengelli-siin. Ovatpa uskonnolliset käsitteetkin ja harrastukset saattaneet olla sulaa petosta, kun niistä ei ole ollut vastaavaa hyötyä — ei tosi rau-haa, ei autuuden iloa, ei sisällisen ihmisen uudistusta eikä pelastuk-sen varmuutta. Herra sanoo: »Miksi annatte rahanne siitä, mikä ei ole leipää, ja työnne ansion siitä, mikä ei ravitse?»

Ihminen todella pettää itseään, kun luulee omilla töillään ansait-sevansa iankaikkisen elämän. Luonnon uskonto kysyy vain yhteis-kunnallista vanhurskautta ja luonteenkasvatusta. Paavilainen oppi vaatii sekä rahaa että töitä ja kiroaa uskonvanhurskauden. Lahkokun-tien opit vaativat erinäisiä tekoja. Lakimainen epävarmuusoppi näännyttää ihmistä orjuuden hengessä. Ne kaikki kiskovat töitten ansiota. Mutta Raamattu sanoo »ettei mikään liha tule hänen edes-sään vanhurskaaksi lain teoista». Kuitenkin luulo tekojen ansiolli-suudesta on luonnostaan ihmisen sydämessä, niin että hän mielellään elää tässä kauheassa itsepetoksessa.

Mutta autuuden uhalla Jumala vaatii hylkäämään tämän tien. »Sillä kaikki, jotka perustautuvat lain tekoihin, ovat kirouksen alai-sia.» Gal. 3:10. Täytyy siis kavahtaa kaikkea oppia, joka sekoittaa lain ja evankeliumin, työt ja armon. Sitä ei saa kuunnella, sillä Herra

sanoo: »Kuulkaa minua.» Sitä ei saa tukea eikä edistää, sillä Herra sanoo: »Miksi annatte rahan siitä, mikä ei ole leipää, ja työnne ansiosta siitä, mikä ei ravitse?»

Vitkastelijan on myös hyljättävä oma tiensä: »Etsikää Herraa, kun hänet löytää voidaan; huutakaa häntä avuksi, kun hän läsnä on.» Moni jumalaton aikoo joskus hyljätä tiensä; moni, joka tietää antavansa työnsä ansion siitä, mikä ei ravitse, aikoo joskus siitä lakata. Mutta se »joskus» on silloin, kun Herraa ei enää löydetä, kun hän ei enää ole läsnä. Monelle oli kulunut vuosi viimeinen täällä armon ajassa. Lieneekö meille tämä vuosi sellainen? Nyt on otollinen aika. Nyt voidaan Herra löytää, kun meillä on vielä hänen hyvä sanansa. Nyt hän on läsnä, kun Pyhä Henki sanan kautta taivuttaa viivytelijää parannukseen.

*»Oi kiiruhda! Hylkäätkö vastustaen
sä Henkensä nuhteet ja armoitustyön?
Hän poistuu — ja vallassa eksymyksen
jääät kauhuihin iäisen kuoleman yön!»*

Meidän tulee palata Jumalan tielle

Mutta Jumalan antama onnen ohje vaatii muutakin kuin hylkäämään oman tien. Se vaatii myöskin palaamaan Herran tielle. Syntinen »palatkoon Herran tykö». Vain se tie johtaa onneen.

Kääntymys, täysi käänös eli parannus on välttämätön. Tämä parannus on varsinaisesti mielenmuutos, sillä tekstimme sanoo, että väärintekijä hyljätköön ajatuksensa ja palatkoon Herran tykö. Laki herättää ihmisen näkemään, kuinka väärässä mielessä hän on ollut syntiin nähden. Kun lain vasara lyö, ei jää mitään eheäksi. Kun lain kuvastin hohtaa, ei jää mitään puhtaaksi. Kun lain ruoska heiluu, ei jää tervettä paikkaa. Kun lain tuomio jylisee, ei jää mitään puolustusta, ei mitään toivoa, ei mitään lohdutusta. Synti virkoaa ja paisuu suunnattomaksi. Jumalan viha leimuaa ja helvetti on avoinna. Lain vaikutuksesta herännyt sielu tosin kauhistuu syntejään, mutta ei hän voi rakastaa Jumalan hirmuista vanhurskautta ja ankaraa tuomiota.

Laki ei näet puhu mitään Jumalan armosta eikä pelastumisesta synnin vallasta.

Ainoastaan evankeliumi voi saattaa sellaiseen mielenmuutokseen, että ihminen käsittää todella olevansa vapaa synnin tuomiosta, sen rangaistuksesta ja hirmuvallasta. Tätä Jesaja saarnaa kutsuessaan syntistä Herran tykö ja sanoessaan, että Herra armahtaa häntä ja että Jumalalla on paljon anteeksiantamusta. Mutta tällainen armahtava, anteeksiantava Jumala löydetään ainoastaan välimiehen Kristuksen kautta. »Katso, hänet minä asetin kansoille todistajaksi, kansojen ruhtinaaksi ja käskijäksi.» Ja kohta tämän jälkeen Jesaja ilmoittaa, että tämä Kristus löydetään uuden liiton seurakunnasta, joka puhtaan ja selkeän armosanan kautta kutsuu pakanatkin autuutta omistamaan. Tämän evankeliumin kautta ihminen pääsee sellaiseen mielenmuutokseen, että hän keskellä syntiä, kurjuutta ja kuolemaa on vanhurskas, autuas ja iankaikkisesti onnellinen.

Tätä sanomaa tulee siis kuulla, kuten tekstimme moneen kertaan kehottaa: »Kuulkaa», »kuulkaa minua», »kallistakaa korvanne», »kuulkaa, niin teidän sielunne saa elää». Tämä on evankeliumia, ja se kuuluu kaikille. Kaikille janoovaisille, kaikille, jotka ovat töihin takertuneet, kaikille jumalattomille ja väärintekijöille, aivan kaikille sanoo Herra: »Tulkaa... tulkaa... tulkaa... tulkaa minun tyköni.» Tämä on evankeliumia vapaasta, ansaitsemattomasta armosta: »Tekin, joilla ei ole rahaa, tulkaa, ostakaa ja syökää; tulkaa, ostakaa rahatta, hinnatta viiniä ja maitoa.» Kaikki oma valmistelu, oma ansio ja mahdollisuus suljetaan ulos. Vaikka ei olekaan rahaa — ei kyllin hyvää katumusta eikä uskoa, sanalla sanoen, ei mitään hintaa, jota voisi tarjota, niin »rahatta, hinnatta» annetaan autuus. Tämä on evankeliumia täydellisestä autuudesta: »Saatte syödä hyvää ja teidän sielunne virvoittuu lihavuuden ääressä.» »Kuulkaa, niin teidän sielunne saa elää. Ja minä teen teidän kanssanne iankaikkisen liiton, annan lujat Daavidin armot.» Helvetin ansainneelle syntisraukalle evankeliumi antaa lahjaksi Kristuksen kaikki hyvät työt. Synnistä pestynä Herran kalliilla verellä ja hänen tahrattomaan vanhurskauteensa verhottuna ihminen saa lahjaksi kaikki, mitä Kristus täydellisimmällä ansiollaan elämässään, kuolemassaan ja ylösnousemisessaan ansaitsi. Vain usko ymmärtää tällaista evankeliumia. Järki ei

sitä käsitä. Siksi Herra sanoo: »Sillä minun ajatukseni eivät ole teidän ajatuksianne, eivätkä teidän tienne ole minun teitänne, sanoo Herra. Vaan niin paljon korkeampi kuin taivas on maata, ovat minun tieni korkeammat teidän teitänne ja minun ajatukseni teidän ajatuksianne.»

Evankeliumi on siis todella Jumalan antama ohje onneen ja autuuteen. Se antaa ihmiselle voiman uskomaan, ja uskon kautta se tekee ihmisen pyhäksi, rikkaaksi, viisaaksi, kaiken onnettomuuden voittajaksi, jolla on lakkaamatta syytä riemuun ja kiitokseen. Se saa aikaan, että jumalaton tie ja väärät ajatukset hyljätään. Uskoessaan evankeliumia ihminen ei enää »vaella jumalattomain neuvossa eikä astu syntisten teitä». Hänellä on uusi mieli, ja hän sanoo psalmistan kanssa: »Minä olen päättänyt noudattaa sinun sanojasi... Minä tutkin teitänne, ja käännän askeleeni sinun todistuksesi puoleen.» Ps. 119:57,59.

Tahdotko olla onnellinen tänä vuonna ja kaikkina elämäsi päiviinä? Noudata silloin näitä Jumalan antamia onnen ohjeita. Jos ne hylkää, sinulla varmasti ei ole yhtään onnellista hetkeä täällä ajassa, ja kuolemassa joudut iankaikkiseen onnettomuuteen. Mutta jos niitä noudatat, niin taivaan enkelit onnittelevat sinua tänä uutena vuotena. He suojelevat ja kantavat sinua täällä ahdistusten maassa, kunnes alkaa se onnentäyteinen uusi vuosi, joka ei koskaan lopu. Aamen.

Maailman valkeus

Joh. 8:12
Loppiaisena

Niin Jeesus taas puhui heille sanoen: »Minä olen maailman valkeus; joka minua seuraa, se ei pimeydessä vaella, vaan hänellä on oleva elämän valkeus.» Joh. 8:12.

Suomalaiset ovat kai ajatelleet joulujuhlien loppumista, kun ovat nimittäneet tämän päivän loppiaiseksi. Juhlan alkuperäinen nimi on *epiphania*, ilmestys. Kirkko on vanhastaan juhlinut tätä päivää Jeesuksen ilmestymisenä pakanoille eli pakanain jouluna sen johdosta, että itämaan viisaat tähden johtamina saapuivat Betlehemiin, kumarisivat Jeesus-lastaa ja antoivat hänelle lahjoja: kultaa, suitsuketta ja mirhaa. Loppiaisajan tekstit kertovat myös muista tapauksista, joista tulee ilmi, että Kristus on todella Jumalan Poika ja maailman Vapah-taja. Tekstimme sanoissa on yksi tällainen ilmestys, sillä siinä Kristus itse todistaa, että hän on koko maailman valkeus.

Jeesus lausui nämä sanat lehtimajan juhlassa, jota vietettiin kor-pivaelluksen muistoksi. Juhlan huippukohtina olivat veden ammen-taminen ja valojen sytyttäminen. Edellinen palautti mieliin, kuinka Jumala oli korvessa antanut kansalleen vettä kalliosta. Siitä puhum-me enemmän erään toisen tekstin yhteydessä. Jälkimmäinen taas kuvasi Jumalan kulkemista tulenpatsaassa kansansa edellä. Kun patsas liikkui, vaelsi kansa sen mukana. Kun se pysähtyi, leiriytyi kansa lepäämään. Päivällä tuo patsas pilvenä varjosi heitä erämaan heltees-sä. Yöllä se oli heille valona. Tämän muistoksi omistettu toimitus oli juhlallinen: temppelin esikartanon lukuisat suuret kynttilät sytytettiin palamaan kansan karkeloidessa ja riemulaulujen kajahtaessa.

Kun mainituissa juhlassa veden ammentaminen oli suoritettu, Jeesus huusi: »Jos jonkun on jano, niin tulkoon hän minun tyköni ja juokoon.» Kun valot oli sytytetty, hän julisti: »Minä olen maailman valkeus; joka minua seuraa, se ei pimeydessä vaella, vaan hänellä on

elämän valkeus.» Näin Jeesus ilmoitti, että nuo Vanhan Testamentin ihanat esikuvat olivat nyt hänessä täyttyneet. Hän on se ihmevalo, joka valaisee korpiyömmе. *Jeesus on todella maailman valkeus.* Ensimmäinen asia, joka meidän tulee painaa mieliimme, on tämä:

Hän on ilmestynyt valoksi kaikille ihmisille

Kun »paratiisissa illan viileydessä» Aadam ja Eeva saivat karkotustuomion, niin koko ihmissuku joutui synkkään yön pimeyteen. Siitä veisaamme loppiaisvirressä:

*»Yössä ennen harhailimme,
kaikki oli pimeää.
Kadotukseen kiiruhdimme
synnin tietä synkeää.
Maahan kiintyi sydän, mieli,
maasta kertoi suu ja kieli.*

*Eivät tienneet taivaan tiestä,
Jumalan ei armosta.
Kaikki kantoi synnin iestä.
Kaikki oli valotta,
jonka loiste heitä veisi,
kunniaan niin saattaleisi.»*

Tästä hirmuisesta pimeydestä Pyhä Henki on sanonut: »He ovat täynnänsä kaikkea vääryyttä, pahuutta, ahneutta, häijyyttä, täynnä kateutta, murhaa, riitaa, petosta, pahanilkisyyttä; ovat korvaankuis-kuttelijoita, panettelijoita, Jumalaa vihaavaisia, väkivaltaisia, ylpeitä, kerskailijoita, pahankeksijöitä, vanhemmilleen tottelemattomia, vail-la ymmärrystä, luotettavuutta, rakkautta ja laupeutta.» Eivät he viisautensa avulla oppineet tuntemaan Jumalaa eivätkä löytäneet valoa, joka olisi valaissut synnin ja kuoleman yössä.

Samoin on jokaisen laita, jolle ei kelpaa »pitää kiinni Jumalan tuntemisesta». Ilman Jumalaa kaikki ihmisnero ja valistus tekee yön vain entistäänkin hirveämmäksi. Toinen maailmansota ja sen kauhis-

tavat seuraukset ja kolmannen maailmansodan hankkeet ovat tästä selvinä todistuksina. Nürnbergin sotarikollisten oikeudenkäynnistä palasivat sotapappimme »sillä varoituksella, että meidän myös täytyy kääntyä Jumalan puoleen välttääksemme ne hirmuiset tuomiot, jotka ovat kukistaneet Saksan».

Pimeys on sokaissut monen silmät sielläkin, missä Jumalan sanan valo loistaa. He luulevat näkevänsä, vaikka ovat ilman synnintuntoa ja katumusta, ilman uskoa ja uskon hedelmiä. Ei heitä synty sureta eikä armo ilahduta. »Mutta jos evankeliumimme on peitossa, niin se peite on niissä, jotka kadotukseen joutuvat, niissä uskottomissa, joiden mielet tämän maailman Jumala on niin sokaissut, ettei heille loista valkeus, joka lähtee Kristuksen kirkkauden evankeliumista.» 2 Kor. 4:3,4.

Kristus on valo tällaiselle maailmalle. Hänen maailmaan tulostaan profeetta ennusti: »Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valkeuden, jotka asuvat kuoleman varjon maassa, niiden ylitse valkeus paistaa.» Hän ilmoitti meille valojen Isän, »jossa ei yhtään pimeyttä ole». Jeesus-valon tultua paljastui synty, niin kuin hän sanoi: »Jos minä en olisi tullut ja puhunut heille, ei heillä olisi syntiä; mutta nyt heillä ei ole, millä syntiänsä puolustaisivat.» Joh. 15:22. Jeesus-valossa kirkastui autuus: »Ja me katselimme hänen kirkkautaan... ja hän oli täynnä armoa ja totuutta.»

Varsinkin sovintokuolemansa ja ylösnousemisensa kautta on Jeesus tullut auringoksi maailmalle. Tosin hän syntiemme tähden painui Jumalan vihan alla kadotettujen äärimmäiseen pimeyteen ja haudan yöhön. Mutta hän nousi jälleen, ja nyt tämä aurinkomme ei laske, sammu eikä himmene enää milloinkaan, vaan paistaa aina täydeltä terältään evankeliumin sanassa.

Sen kautta hän nyt on koko maailman valkeutena, niin kuin hän sanoi: »Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille.» Hänen kärsimyksissään rikoksemme rangaistiin; hänen verellään syntimme pyyhittiin pois — hänen ylösnousemiseensa julistettiin kaikille täydellinen synneistäpäästö. Jokaiselle tämä sana kuuluttaa: »Tulkaa, sillä kaikki on jo valmiina.» Ei puutu enää mitään syntisten vanhurskauttamisesta ja autuudesta. Jeesuksen täydellisessä työssä saa heti kohta omistaa pelastuksen. Kas, tämäpä on

valo, jossa nähdään taivas avoinna, nähdään sovitettu ja armollinen Jumala. Se loistaa pilvettömältä taivaalta, missä ikinä evankeliumia vapaasti ja puhtaasti saarnataan.

Puhuessamme siitä, että Jeesus on todella maailman valkeus, on toinenkin asia, joka meidän tulee mieliimme painaa. Se on tämä:

Hän on elämän valona niille, jotka häntä seuraavat

Jeesuksen seuraaminen on Jeesukseen uskomista. Evankeliumilla on se voima, että se kääntää vastahakoisen sydämen uskon kuuliaisuuteen. Evankeliumi siis vaikuttaa uskon ja antaa autuuden, jonka usko lahjana ottaa vastaan. Se yksistään kykenee poistamaan epäilyksemme ja rauhoittamaan omantunnon lain syytteitä ja kuoleman kauhuja vastaan. »Jumala, joka sanoi: 'Loistakoon valkeus pimeydestä', on se, joka loisti sydämiimme, että Jumalan kirkkauden tunteminen, sen kirkkauden, joka loistaa Kristuksen kasvoissa, levittäisi valoansa.» 2 Kor. 4:6.

Onnellinen on todella valoa seuraava: »Se ei pimeydessä vaella, vaan hänellä on oleva elämän valkeus.» Hän näkee sanan valossa tien, joka vie taivaaseen. Hänellä on valo kiusausten, murheitten ja kuoleman yössä. Hänellä on valo, joka ei sammu myrskytuudessa eikä rankkasateessa. Sen valossa voi ottaa turvallisesti askeleet, kunnes on päästy Isän kotiin. »Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun tielläni.» Ps. 119:105.

Jeesus on elämän valo, sillä hän tekee hengellisesti eläväksi ja antaa vihdoinkin iankaikkisen elämän. Hän muutti syntiemme talviyön kirkkaaksi kevätpäiväksi. Omassatunnossa on rauha, sydämessä on autuuden ilo, sielussa iankaikkisen elämän varma toivo. Kuoleman hetkellä hän on elämän valo, niin että voimme sanoa: »Rauhassa minä käyn levolle ja nukun.» Ps. 4:9. Hän elämän valona herättää ruumiimme kirkastettuna haudan mullasta.

Kun Jeesukseen uskomisen on valossa vaeltamista, niin me myös panemme pois pimeyden teot ja pukeudumme valkeuden varuksiin. »Ennen te olitte pimeys, mutta nyt te olette valkeus Herrassa.» Emme enää voi elää vihassa ja koston mielessä; emme enää voi sydäntämme kiinnittää katoavaisiin emmekä tyydyttää vanhan ihmi-

sen pyyteitä. Tahdomme vaeltaa »säädyllisesti, niin kuin päivällä, ei mässäyksissä ja juomingeissa, ei haureudessa ja irstaisuudessa, ei riidassa ja kateudessa». Room. 13:13. *Valkeuden lapsina meille kuuluu:* »Niin loistakoon teidän valonne ihmisten edessä, että he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät teidän Isääne, joka on taivaissa.» Matt. 5:16.

Me myös ahkeroinne sitä, että monet tulisivat siirretyiksi pimeydestä Jumalan Pojan ihmeelliseen valkeuteen ja pääsisivät osallisiksi siitä perinnöstä, mikä pyhillä on valkeudessa. Me levitämme Jeesus-valoa puhein, lauluin ja kirjoituksin; me levitämme sitä työllä, rukouksilla ja varoillamme. Kun me pysymme yksimielisesti evankeliumin opissa, niin »me valkeudessa vaellamme», ja »meillä on yhteys keskenämme».

Myös siunausta tuottava valistus kaikilla tieteen, taiteen, teollisuuden ja kasvatuksen aloilla on heijastus Jeesus-valosta, »sillä kaikkalainen hyvyys ja vanhurskaus ja totuus on valkeuden hedelmä». Ef. 5:9. Ainoastaan silloin, kun ne erotetaan Jumalasta ja suunnataan hänen tuntemistaan vastaan, muuttuvat ne riivaajain viisaudeksi, ja silloin tämä sana käy toteen: »Kehuessaan viisaita olevansa he ovat tyhmiksi tulleet.» Sillä Kristuksessa ovat myös kaikki viisauden aarteet kätkeytyneinä.

Vuoden pimeimpänä aikana me vietämme valon suurta juhlaa. Oi jospa pimeydessä hapuileva ihmiskunta kääntyisi hänen puoleensa, joka julistaa: »Minä olen maailman valkeus; joka minua seuraa, se ei pimeydessä vaella, vaan hänellä on oleva elämän valkeus.» Aamen.

Mikä oppi on Jumalasta

Joh. 7:14–18

Ensimmäisenä sunnuntaina loppiaisesta

Mutta kun jo puoli juhlaa oli kulunut, meni Jeesus ylös pyhäkköön ja opetti. Niin juutalaiset ihmettelivät ja sanoivat: Kuinka tämä osaa kirjoituksia, vaikkei ole oppia saanut?» Jeesus vastasi heille ja sanoi: »Minun oppini ei ole minun, vaan hänen, joka on minut lähettänyt. Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, tulee hän tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta, vai puhunko minä omiani. Joka omiaan puhuu, se pyytää omaa kunniaansa, mutta joka pyytää lähettäjänsä kunniaa, se on totinen, eikä hänessä ole vääryyttä.

Joh. 7:14–18.

Miksi on niin monta kirkkoa, jopa ihan vieretysten, kun yksikin riittäisi? Miksi on niin monta kirkkokuntaa? Miksi niin monta opin suuntaa ja kirkollista puoluetta? Näin kuulemme usein kysyttävän, sillä monet eivät todellakaan tiedä, mikä joukko ja mikä oppi olisi oikea. Näin oli jo Jeesuksen päivinä. Tekstin edellä olevissa jakeissa kerrotaan, että lehtimajanjuhlassa Jerusalemissa »hänestä oli paljon kiistelyä kansassa; muutamat sanoivat: 'Hän on hyvä', mutta toiset sanoivat: 'Ei ole, vaan hän villitsee kansan'.»

Sitten tekstimme kertoo: »Mutta kun jo puoli juhlaa oli kulunut, meni Jeesus ylös pyhäkköön ja opetti.» Kiista ei asettunut, vaan kävi yhä kiihkeämmäksi. Jeesuksen vastustajat puhuivat äänekkäästi: »Kuinka tämä osaa kirjoituksia, vaikkei ole oppia saanut?» Siten he tahtoivat halventaa Jeesuksen opetusta kansan silmissä.

Mutta Jeesuksen opetus jatkui ja jatkuu yhä, ja ihmiset yhä kiistelevät hänestä. Miten on meidän tähän kaikkeen suhtauduttava? Monet pysyttelevät loitolla, liittymättä mihinkään kirkkoon ja puutumatta ollenkaan uskonnollisiin asioihin. Toiset ovat sitä mieltä, että oppikiistat ovat turhaa hiustenhalkomista. Heidän mielestään jokaisen käsitys on yhtä hyvä, ja on muka samantekevää, mihin kirkkoon kukin kuuluu. Toiset taas haluaisivat päästä selville riidanalaisista asioista, mutta eivät tiedä, mitä uskoa ja kehen liittyä.

Mikä oppi on Jumalasta

Mikään näistä asenteista ei ole oikea. Kauheata olisi sivuuttaa Jeesus, sillä eihän kukaan pääse Isän tykö muuten kuin hänen kauttaan. Kauheata olisi ajatella, että iäisyysasioiden selvittely on turhaa saivartelua. Olisi myös hirveätä, jos sielun suurimpiin kysymyksiin emme saisi varmaa vastausta. Mutta olkoon kiitos Jumalalle, sillä tekstissämme Jeesus itse opettaa, *miten voimme tulla tuntemaan, mikä on harhaoppia ja mikä oppi on Jumalasta*. Hänen sanoistaan opimme ensiksi.

Mitkä ovat harhaoppien yhteiset tuntomerkit

Vaikka väärrien oppien luku ja erilaisuus on ylen suuri, niillä on kuitenkin yhteiset tuntomerkit. Ensimmäinen sellainen on niiden alkuperä. Jeesus sanoo, että jokainen harhaopettaja 'puhuu omiaan'. Ei yksikään heistä ole Jumalan lähettämä. »Valhetta he ennustavat teille minun nimessäni; minä en ole lähettänyt heitä, sanoo Herra.» Jer. 29:9. Ei ainoakaan väärä oppi perustu Jumalan sanaan. »Oman sydämensä näkyjä he puhuvat, mutta eivät sitä, mikä tulee Herran suusta.» Jer. 23:16. Harhaopettajat ensin keksivät opin ja sitten etsivät sille tukea Raamatusta. Mutta ei se tee erheittä oikeaksi, vaan sitä vaarallisemmaksi, kun sitä Raamatulla puolustetaan. »Te tiedätte», sanoo Johannes, »ettei mikään valhe ole totuudesta.» Perkele on kaikkien väärrien oppien isä, niin kuin Jeesus sanoi: »Totuudessa hän ei pysy, koska hänessä ei totuutta ole. Kun hän puhuu valhetta, puhuu hän omaansa, sillä hän on valhettelija ja sen isä.» Joh. 8:44.

Jeesus selvään osoitti, että ne todella puhuvat omiaan, jotka poikkeavat Jumalan sanasta. Saddukeukset esimerkiksi yrittivät Mooseksen kirjoituksilla todistaa, ettei ylösnousemusta ole. Mutta Jeesus vastasi: »Te ekysytte, koska ette tunne kirjoituksia ettekä Jumalan voimaa.» Siten hän juuri Mooseksen sanoilla todisti, että kuolleet todella herätetään. Samoin hän paljasti fariseusten väärät opit. Hän varoitti kaikkia noista ihmisopeista, sanoen: »Turhaan he palvelevat minua opettaen oppeja, jotka ovat ihmiskäskyjä.»

Harhaoppien toinen tuntomerkki on se, että niiden kautta etsitään ihmisten kunniaa. Jeesus sanoi: »Joka omiaan puhuu, se pyytää omaa kunniaansa.» Ei mikään väärä oppi anna Jumalalle sitä kunniaa, että

olemme pelastetut sulasta armosta. Ne kaikki vaativat ihmiseltä tekoja ja edellyttävät, että ihmisessä on luonnostaan jotain hyvää. Ihmisoppien mukaan epäuskoisella on vapaa tahto hengellisissä asioissa, ja häneltä vaaditaan myötävaikutusta ja hyviä töitä ennen uskoa, vaikka Raamattu sanoo: »Te olitte kuolleet rikoksiinne ja synteihinne.» Ne asettavat autuuden ehtojen taakse, vaikka Raamattu sanoo: »Armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta — se on Jumalan lahja — ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi.» Ne kieltävät lapsikasteen, vaikka Jeesus käski: »Tehkää kaikki kansat — siis lapsetkin — »minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä.» Ne kieltävät Jeesuksen totisen ruumiin ja veren olevan ehtoollisen leivässä ja viinissä, vaikka hän sanoo: »Tämä on minun ruumiini... Tämä on uusi liitto minun veressäni.» Ne ylentävät ihmisjärjen Jumalan sanan arvostelijaksi ja ihmistyöt Jumalan tekojen korvikkeiksi. Jumalan sanan terveellisen opin he muuttavat sairaalloiseksi ihmisopiksi, siitä jotain poistaen ja lisäten omiaan.

Harhaoppien kolmas tuntomerkki on niiden hedelmissä. Ne synnyttävät erimielisyyttä ja riitaa, lahkoja ja hajaannuksia. Kuinka raatelivatkaan valheopettajat alkuseurakuntia ja kiihottivat ihmisiä halveksimaan ja vastustamaan Kristuksen apostoleja! Mitä vahinkoa tekivätään hurmahenget uskonpuhdistuksen aikoina! Samoin nyky aikana syntyy heidän vaikutuksestaan yhä uusia lahkokuntia ja monien usko turmeltuu. Sen tähden apostoli Paavali kirjoittaa: »Minä kehotan teitä, veljet, pitämään silmällä niitä, jotka saavat aikaan erimielisyyttä ja pahennusta vastoin sitä oppia, jonka te olette saaneet; vetäytykää pois heistä. Sillä sellaiset eivät palvele meidän Herraamme Kristusta, vaan omaa vatsaansa, ja he pettävät suloisilla sanoilla ja kauniilla puheilla vilpittömien sydämet.» Room. 16:17,18.

Näissä eksyneissä itsessään myös näkee väärän opin vaikutuksen: sen sijaan, että rakastaisivat Jumalan sanan uskollisia opettajia ja tunnustajia, he vihaavat heitä. Heiltä puuttuu kunnioitus Jumalan sanaa kohtaan, puuttuu rauha, pelastuksen varmuus ja ilo. Käypä niinkin, että moni joutuu sairaalloiseksi mieleltäänkin ja Jumala tietää, kuinka monen matka kerran päättyy iankaikkiseen itkuun ja häpeään. Jeesus varoittaa: »Ei jokainen, joka sanoo minulle: 'Herra, Herra!' pääse taivasten valtakuntaan, vaan se, joka tekee minun tai-

vaallisen Isäni tahdon.» Raskas on oleva tilinteko viimeisenä päivänä väärinen oppien turhista sanoista. Ja lopputulos: väärän profeetan ja valhettelijain osa on siinä järvestä, joka palaa tulta ja tulikiveä.

Näistä merkeistä voimme siis tuntea väärät profeetat kavahtaaksemme heitä raatelevaisina susina. Mutta tekstissä on myöskin paljon valoisampi puoli.

Jeesus opettaa, miten voimme tietää, mikä oppi on Jumalasta

Jeesus sanoo: »Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, tulee hän tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta, vai puhunko minä omiani.» Ei Jeesus sano, että kaikki, jotka kuulevat puhtaan Jumalan sanan opin, tulevat siitä vakuutetuiksi. Monet pysyvät epävarmoina eivätkä osaa erottaa oikeaa väärästä. Syy on siinä, etteivät he tahdo tehdä Jumalan tahtoa. Kysymyksessä on evankeliumissa ilmoitettu Jumalan hyvä, armollinen tahto. Sillä Jumala »tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden». 1 Tim. 2:4. Sen tähden hän on antanut Poikansa maailman syntien sovinnoksi ja on käsenyt saarnata tätä ilosanomaa kaikille ihmisille. »Minun Isäni tahto on se», sanoo Jeesus, »että jokaisella, joka näkee Pojan ja uskoo häneen, on iankaikkinen elämä.» On Jumalan tahdon mukaista haluta päästä totuuden tuntoon, vapautua syllisyyden kuormasta ja perkeleen hirmuvallasta. Kun sellainen ihminen kuulee Kristuksen evankeliumin, hän tulee tuntemaan, että tämä oppi on Jumalasta, hänen päältään vyöryy syntikuorma ja perkeleen kahleet katkeavat. Tunto vihmotaan Kristuksen verellä, ja hän saa uuden sydämen ja valaistun mielen. Vain Jumalan oppi antaa autuuden sulana armolahjana uskolla omistettavaksi. Se antaa uskon ja lapseuden Hengen, jossa sanomme: »Abba, Isä!»

Mutta mistä saadaan tällaisia »tahtovaisia», kun kenelläkään luonnostaan ei ole halua eikä voimaa tuntea totuutta? Raamattu sanoo, ettei ole ketään, joka etsisi Jumalaa, ei ole yhtään ymmärtäväistä, kaikki ovat tulleet tyyten kelvottomiksi. Oi, tällä Jumalan opilla on sellainen voima, että se valaisee mielen, kääntää sydämen, uudistaa tahdon. »Sillä Jumala on se, joka teissä vaikuttaa sekä tahtomisen että tekemisen, mielisuosionsa toteuttamiseksi.» Fil. 2:13. Mutta

miksi toinen jää vastustamaan evankeliumia ja pysyy epäuskossa, kun taas toinen tulee kääntymykseen, sitä me emme voi käsittää. Tiedämme vain, että syy ei ole Jumalassa, vaan ihmisessä itsessään, kun hän tahallaan jää vastustamaan Pyhää Henkeä ja tekee tyhjäksi Jumalan aivoituksen itseään kohtaan.

Uskovan kohdalle tapahtuu kuten psalmista sanoo: »Kun sinun sanasi avautuvat, niin ne valaisevat ja antavat yksinkertaiselle ymmärrystä.» Ps. 119:130. Hän saa Pyhän Hengen lahjan. Kun hän kuulee oikean opin, hän ei ainoastaan tiedä, vaan tulee sydämessään tuntemaan, että se on Jumalasta. Hän haluaa olla vakuutettu siitä, että jokainen opinkappale, jota hän uskoo ja tunnustaa, perustuu varmasti Jumalan selvään sanaan. Vähempi ei riitä, enempää hän ei kaipaa. Ei hän pidä halpana mitään opinkohtaa, mikä on ilmoitettuna Jumalan sanassa, sillä hän tietää, että »jokainen kirjoitus, joka on syntynyt Jumalan Hengen vaikutuksesta, on myös hyödyllinen opetuksesi, nuhteeksi, ojennukseksi, kasvatukseksi vanhurskaudessa, että Jumalan ihminen olisi täydellinen, kaikkiin hyviin tekoihin valmistunut». 2 Tim. 3:16,17.

Hän myös tietää, että milloin oppi on Jumalasta, silloin sen jokainen kohta kirkastaa Jumalan suurta armoa Kristuksessa. Ei mikään opinkohta oikein esitettynä jätä häntä etsimään itsestään mitään hyvää, vaan se johtaa hänet Kristuksen luo, »joka on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi». Näin jokainen opinkappale palvelee keskeisintä oppia uskonvanhurskaudesta kirkastaen Kristusta, joka on kantanut syntimme omassa ruumiissaan puun päälle ja joka on nyt meidän syntiemme sovitus eikä ainoastaan meidän, vaan koko maailman syntien.

Kun ihmiselle kirkastuu, mikä oppi on Jumalasta, hän saa myös lampaan korvan, niin kuin Jeesus sanoi: »Minun lampaani kuulevat minun ääneni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua.» Ja taas: »Mutta vierasta ne eivät seuraa, vaan pakenevat häntä, koska eivät tunne vierasten ääntä.» Hyvän Paimenen ääni ja Kristuksen oppi ovat sama asia. Jos oppi ei ole selvä, ei siinä kuulla hyvän Paimenen ääntä eivätkä lampaat seuraa sitä, vaan pakenevat. Ei uskollinen armolapsi voi olla sellaisessa seurakuntayhteydessä, jossa jatkuvasti sallitaan opetettavan vastoin Jumalan sanaa, sillä Herra itse sanoo:

»Vetäytykää pois heistä.» Jos hän käy välinpitämättömäksi opin suhteen, hän on sen jo menettänyt.

Sangen korkeasti Jeesus ylistää opin puhtautta ja tärkeyttä sanoessaan: »Minun oppini ei ole minun, vaan hänen, joka on minut lähettänyt.» Mutta vaikka Kristus, Jumalan Poika, ei opettanut mitään, mitä ei ollut saanut Isältä, rohkenevat monet puhua kevytmielisesti, jopa pilkallisesti opista. He puhuvat kuolleesta oikeaoppisuudesta ikään kuin vasta heidän lisäystensä kautta Jumalan sana tulisi eläväksi! Sillä oikea oppi ei ole muuta kuin selvä, puhdas Jumalan sana. Se on totuuden sana, pelastuksemme evankeliumi, joka neuvoa meille ainoan oikean tien iankaikkiseen elämään. Se on elävä oppi ja tekee meidät eläviksi; se on terveellinen oppi ja parantaa meidät; se on autuaaksi tekevä, puhdas oppi, jonka kautta Jumala varjelee henkemme, sielumme ja ruumiimme nuhteettomina tulemisensa päivään asti. Joka esittää sitä kuivasti ja kaavamaisesti kuin sääntökirjan pykälää, hän ei vielä tunne tätä oppia. Sillä se on taivaallinen, jumalallisen voiman, viisauden ja autuuden oppi, jolla kukistamme perkeleen, hajotamme järjen päätelmät, voitamme vastaansanojat, saatamme sielut autuuden tuntoon ja rakennamme uskovien laumaa, jotteivät he »enää olisi alaikäisiä, jotka ajelehtivat ja joita viskellään kaikissa opintuulissa».

Onnellinen on se kirkko, jolla on tällaiset opettajat! Onnellinen se ihminen, joka saa olla sellaisen kirkon jäsen! Sinä, joka teet Jumalan tahdon ja olet tullut tuntemaan, mikä on harhaoppia ja mikä oppi on Jumalasta, ole nyt vireä kuulemaan, uskomaan, tunnustamaan, puoltamaan ja levittämään tätä pelastuksen oppia ja kaunista tämä Jumalan, meidän Vapahtajamme oppi kaikessa sen opin mukaisella elämällä! Ole myös iloksi ja avuksi niille, jotka pysyvät kiinni opin mukaisessa, luotettavassa sanassa. Sillä Jeesus sanoo: »Joka pyytää lähettäjänsä kunniaa, se on totinen eikä hänessä ole vääryyttä.»

Aamen.

Ole sielujen voittaja

Joh. 4:5–26

Toisena sunnuntaina loppiaisesta

Niin hän tuli Sykar-nimiseen Samarian kaupunkiin, joka on lähellä sitä maa-aluetta, minkä Jaakob oli antanut pojalleen Joosefille. Ja siellä oli Jaakobin lähde. Kun nyt Jeesus oli matkasta väsynyt, istui hän lähteen reunalle. Ja oli noin kuudes hetki. Niin tuli eräs Samarian nainen ammentamaan vettä. Jeesus sanoi hänelle: »Anna minulle juoda.» Sillä hänen opetuslapsensa olivat lähteneet kaupunkiin ruokaa ostamaan. Niin Samarian nainen sanoi hänelle: »Kuinka sinä, joka olet juutalainen, pyydät juotavaa minulta, samarialaiselta naiselta?» Sillä juutalaiset eivät seurustele samarialaisten kanssa. Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: »Jos sinä tietäisit Jumalan lahjan, ja kuka se on, joka sinulle sanoo: 'Anna minulle juoda', niin sinä pyytäisit häneltä, ja hän antaisi sinulle elävää vettä.» Nainen sanoi hänelle: »Herra, eipä sinulla ole ammennusastiaa, ja kaivo on syvä; mistä sinulla sitten on se elävä vesi? Et kai sinä ole suurempi kuin meidän isämme Jaakob, joka antoi meille tämän kaivon ja joi siitä, hän itse sekä hänen poikansa ja karjansa?» Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: »Jokainen, joka juo tätä vettä, janoaa jälleen, mutta joka juo sitä vettä, jota minä hänelle annan, se ei ikinä janoa; vaan se vesi, jonka minä hänelle annan, tulee hänessä sen veden lähteeksi, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään.» Nainen sanoi hänelle: »Herra, anna minulle sitä vettä, ettei minun tulisi jano eikä minun tarvitsisi käydä täällä ammentamassa.» Jeesus sanoi hänelle: »Mene, kutsu miehesi ja tule tänne.» Nainen vastasi ja sanoi: »Ei minulla ole miestä.» Jeesus sanoi hänelle: »Oikein sinä sanoit: 'Ei minulla ole miestä', sillä viisi miestä sinulla on ollut, ja se, joka sinulla nyt on, ei ole sinun miehesi; siinä sanoit totuuden.» Nainen sanoi hänelle: »Herra, minä näen, että sinä olet profeetta. Meidän isämme ovat kumartaen rukoilleet tällä vuorella; ja te sanotte, että Jerusalemissa on se paikka, jossa tulee kumartaen rukoilla.» Jeesus sanoi hänelle: »Vaimo, usko minua! Tulee aika, jolloin ette rukoile Isää tällä vuorella ettekä Jerusalemissa. Te kumaratte sitä, mitä ette tunne; me kumarramme sitä, minkä me tunnemme. Sillä Pelastus on juutalaisista. Mutta tulee aika ja on jo, jolloin totiset rukoilijat rukoilevat Isää hengessä ja totuudessa; sillä senkaltaisia rukoilijoita myös Isä tahtoo. Jumala on Henki; ja jotka häntä rukoilevat, niiden tulee rukoilla hengessä ja totuudessa.» Nainen sanoi hänelle: »Minä tiedän, että Messias on tuleva, hän, jota sanotaan Kristukseksi; kun hän tulee, ilmoittaa hän meille kaikki.» Jeesus sanoi hänelle: »Minä olen se, minä, joka puhun sinun kansasi.»

Joh. 4:5–26.

Anneitumissa Uusilla Hebriideillä on patsas, joka on pystytetty lähetyssaarnaaja Gedien muistolle. Patsaassa on kirjoitus: »Kun hän saapui tänne 1848, ei täällä ollut yhtään kristittyä. Kun hän lähti täältä 1872, ei täällä ollut yhtään pakanaa.» Tämä mies oli todella sielujen voittaja. Mutta sielujen voittaminen ei kuulu ainoastaan saarnaajille, vaan jokaiselle muullekin kristitylle. Sellaisia olivatkin ensimmäiset kristityt. Kun vainojen tähden seurakunta Jerusalemissa hajaantui, sielujen voittaminen ei keskeytynyt, sillä »ne jotka olivat näin hajaantuneet, vaelsivat paikasta toiseen ja julistivat evankeliumin sanaa». Apt. 8:4. Jokainen heistä oli sielujen voittaja. Raamattu sanoo meille: »Te olette kuninkaallinen papisto», »te olette minun todistajani»; »te olette maailman valkeus», »te olette maan suola». Mutta mitä hyötyä olisi papeista, jos he eivät saarnaisi, tai todistajista, jos he eivät todistaisi? Mitä auttaisi valo, jos ei se valaisisi, tai suola, jos ei se tekisi suolaiseksi? Jos olet Paavalin kanssa tullut siihen päätökseen, että yksi on kuollut kaikkien edestä, niin Kristuksen rakkaus vaatii myös sinua voittamaan niitä, joiden edestä hän on kuollut. »Tietäkää», sanoo Jaakob, »että joka palauttaa syntisen hänen eksymyksensä tieltä, se pelastaa hänen sielunsa kuolemasta ja peittää syntien paljouden».

On kirjoitettu: »Viisas voittaa sieluja.» Tämä viisauden paras opettaja ja sielujen voittajan jaloin esikuva on Jeesus. Tästä saamme vakuutuksen katsellessamme häntä tekstimme valossa. Niin tehdesämme saamme myöskin tämän yhteisen kehotuksen: *Antakaamme Jeesuksen opettaa meille sielujen voittamisen taitoa!*

Meidän tulee etsiä kadonneita

Kadonneita on todellakin etsittävä. Jeesus teki niin. Ei hän juutalaisten tavoin kiertänyt Samariaa, kun meni Juudeasta Galileaan. Ei, vaan »hänen oli meneminen Samarian kautta». Siellä oli kadonneita. Näin tulee meidänkin pyrkiä kosketukseen niiden kanssa, jotka vielä ovat epäuskon ja synnin yössä. Sellainen on ehkä naapurisi, tuttavasi, työtoverisi tai tapaamasi ventovieras. Näetkö lähimmäisessäsi kalliisti lunastetun sielun, joka on voitettava Jeesukselle? Ei kenenkään tila ole toivoton. Ei syvimmällekään vajonnut ole Jeesukselle

liian halpa. Kannattaa nähdä vaivaa, väsyä ja valvoa yhdenkin sellaisen sielun pelastamiseksi. »Jeesus oli matkasta väsynyt», hänen oli nälkä ja jano. Mutta ei hän säästänyt itseään, kun oli tilaisuus päästä kosketukseen kadonneen kanssa.

Emmekö häpeä laiskuuttamme, kun ympärillämme ja kirkkojemme varjossa on niitä, joille ei kukaan ole puhunut siitä, miten ihminen voi pelastua iäisestä vihasta. Vaikka he ovatkin uskovaisten ympäröiminä, he joutuvat valittamaan: »Kenkään ei välitä minun sielustani!» Ajattele, kuinka paljon Jeesus on tehnyt työtä sinun tähdesi. Etkö oppisi siitä, että sinunkin on vuorostasi etsittävä kadonneita!

Kun tapaamme jonkun kadonneen, miten pääsemme hengelliseen keskusteluun hänen kanssaan? Katso, miten Jeesus menetteli. Hän oli kohtelias ja ystävällinen. Ensiksi oli poistettava ihmisten rakentama juopa: juutalaisten ja samarialaisten välillä oleva vanha kansallisihi. Oli yllättävää tälle naiselle, että juutalainen mies puhutteli häntä. Ja mikä viisaus olikaan Jeesuksen sanoissa! Hän pyytää samarialaiselta: »Anna minulle juoda.» Eihän mikään niin nopeasti sulata ynseää, ennakkoluuloista ja vihaista mieltä kuin se, että toinen pyytää palvelusta. Juopa alkaa murtua, mutta ei nainen malta olla viittaamatta tuohon kireään suhteeseen, joka vallitsi juutalaisten ja samarialaisten välillä. Me olisimme ehkä jo eksyneet pohtimaan maallista, riidanalaista asiaa, ja kaikista kallein olisi jäänyt sivuun. Mutta Jeesus ei puutu sivuseikkoihin, vaan etenee taitavasti päämäärää kohti.

Jeesus kääntää keskustelun hengellisiin asioihin: »Jos sinä tietäisit Jumalan lahjan, ja kuka se on, joka sinulle sanoo: 'Anna minulle juoda', niin sinä pyytäisit häneltä, ja hän antaisi sinulle elävää vettä.» Naisen vastauksesta kävi ilmi, ettei hän ymmärtänyt lainkaan hengellisiä asioita. Kadonneen tykö oli kuitenkin päästy. Nyt alkoi vaikein tehtävä: hänen pelastamisensa.

Tässä on siis sielujen voittamisen ensimmäinen vaihe: on päästävä kadonneiden kanssa keskusteluun juuri heidän sielunsa pelastuksesta. Mikä on sitten seuraava vaihe?

Meidän tulee johtaa heitä synnintuntoon

Pääasia on, että kadonnut tulee tuntemaan Jumalan lahjan, syntisten Vapahtajan Jeesuksen. Jos kysymyksessä olisi syntejään sureva, hätääntynyt sielu, silloinhan ilman muuta tekisimme hänelle tietäväksi tämän Jumalan lahjan. Mutta jos ihminen ei ole hengellisesti köyhä, ei hän tästä lahjasta välitä. Sellainen on ensin johdettava tuntemaan syntikurjuutensa. Tämä nainen eli synnissä eikä ollut siitä huolissaan. Hän käänsi puheen elävästä vedestä maallisiin ja sanoi: »Herra, eipä sinulla ole ammennusastiaa, ja kaivo on syvä; mistä sinulla sitten on se elävä vesi?» Hän alkoi kehua tuon kaivon vettä sanoen: »Et kai sinä ole suurempi kuin meidän isämme Jaakob, joka antoi meille tämän kaivon ja joi siitä, hän itse sekä hänen poikansa ja karjansa?»

Tässä kuvastuu maailmallisen, suruttoman ihmisen katsantokanta. Kun joku alkaa puhua hänelle hengellisistä asioista, hän nopeasti kääntää keskustelun maallisiin. Hänellä on maailman kaivo, jonka vettä hän kehuu. Kenellä on huvien, kenellä himojen, kenellä maallisten tavarain, kenellä ajallisen menestyksen kaivo, josta käy ammentamassa. Mutta Jeesus pystyttää noille kaivoille ilmoituksen: »Joka juo tätä vettä, hän janoaa jälleen.» Samalla hän lisää: »Mutta joka juo sitä vettä, jota minä hänelle annan, se ei ikinä janoa.»

Naisen silmiltä väistyy verho. Hän näkee eläneensä itsepetoksessa. Hän tunnustaa nyt itsekin, ettei aistillinen, aineellinen ja ajallinen ole voinut sammuttaa hänen sielunsa janoa. Hän on kyllästynyt elämänsä ja väsynyt tuohon ammentamiseen, jota äsken oli kiittänyt. Nyt on tullut hänen vuoronsa pyytää, ja hän sanoo: »Anna minulle sitä vettä, ettei minun tulisi jano eikä minun tarvitsisi käydä täällä ammentamassa.»

Vaikka maailman lapsi näyttää olevan onnellinen synnin ja himojen palveluksessa, ei hänellä kuitenkaan ole rauhaa. Usein hän koettaa salata itseltään ja muilta onnettoman tilansa. Sen paljastuessa moni epätoivoissaan päättää itse päivänsä. Mutta milloin Jumalan sana saa särkeä sulut, puhkeaa sydän surulliseen tunnustukseen: Oi, jospa ei tarvitsisi tulla näille kurjille kaivoille! Oi, jospa pääsisin paheiden pauloista ja saisin rauhan tunnolleni!

Naisen elämä oli ollut jatkuvaa rikkomista Jumalan kuudetta käskyä vastaan. Mutta kuinka olisi Jumalan laki nyt saarnattava, että hän nöyrytyisi ja tulisi parannukseen? Jos Jeesus olisi sanonut: Niin ja niin olet sinä elänyt ja olet syystä ansainnut helvetin kadotuksen, olisi se kyllä ollut totta, mutta nainen olisi suuttuneena mennyt tiehensä. Jeesuksen menettelyssä näemme sielujen voittajan viisauden. Naisen pyyntöön: »Anna minulle sitä vettä», Jeesus vastaa: »Mene, kutsu miehesi ja tule tänne.» Nainen vastaa: »Ei minulla ole miestä.» Nyt jyrisee Jumalan laki peljättävänä: »Oikein sinä sanoit: 'Ei minulla ole miestä', sillä viisi miestä sinulla on ollut, ja se, joka sinulla nyt on, ei ole sinun miehesi; siinä sanoit totuuden.» Nyt vaimo ei voi suuttua eikä paeta. Itse hän on lausunut tuomionsa. Paljastettuna, syntikurjuudessaan hän seisoo Jumalan edessä.

Nainen tunsi samaa, kuin psalmista tunsi silloin, kun hän valitti: »Sinun nuolesi ovat uponneet minuun.» Nöyränä hän tunnusti: »Herra, minä näen, että sinä olet profeetta.» Synti oli tullut synniksi. Suuri sielujen voittaja oli johtanut hänet, suruttoman, synnissä elävän sielun näkemään, että hän on kurja syntinen, joka tarvitsee pelastusta.

Onkohan Jeesus saanut sinut johtaa samaan umpikujaan ja sieltä jälleen ulos? Silloin sinä myös tahdot oppia häneltä, miten voisit auttaa kadotuksen tietä kulkevaa näkemään, että hän on pahalla tiellä. Mutta kun kadonneet saatetaan sille paikalle, mitä on sitten tehtävä?

Meidän tulee tehdä heille tunnetuksi syntisten Vapahtaja

Vaimon mieltä nyt askarruttaa kysymys, mikä kirkko on oikea. »Meidän isämme», hän sanoo, »ovat kumartaen rukoilleet tällä vuorella; ja te sanotte, että Jerusalemissa on se paikka, jossa tulee kumartaen rukoilla.» Moni olisi vastannut tähän tapaan: kaikki uskonnot tarkoittavat samaa; ei ole väliä, kumpaan joukkoon kuulut, kunhan vain olet vilpittön. Jeesus ei tee niin. Hän tosin vakuuttaa, että sekä samarialainen että juutalainen kirkko ulkonaisena laitoksena on kohta lakkaava, ja ettei Jumala ole sidottu mihinkään paikkaan tai joukkoon eikä hänen palvelemisensa rajoitu määrättyihin ulkonaisiin menoihin. »Vaimo, usko minua! Tulee aika, jolloin ette rukoile Isää tällä vuorella ettekä Jerusalemissa.»

Mutta näillä kahdella kirkolla on kuitenkin suuri ero: »Te kumaratte sitä, mitä ette tunne.» Samarialaisilla oli Mooseksen kirjat, mutta he hylkäsivät kaikki muut Vanhan Testamentin kirjoitukset. Koska he omaksuivat vain osan Jumalan sanasta, ei heillä myöskään voinut olla oikeaa Jumalan tuntemista. Ja missä Jumalaa ei tunneta, siellä on pimeys ja perikato. Herra sanoo: »Tämä on iankaikkinen elämä, että he tuntevat sinut, joka yksin olet totinen Jumala, ja hänet, jonka olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen.»

Mutta vaikka juutalainen kirkko temppeleineen häviää, niin se sana, jonka Jumala tälle kansalle oli antanut, ei koskaan häviä. Tästä kansasta on Kristus syntyvä, ja ainoastaan hänessä on ihmiskunnalla pelastus. Jeesus vakuuttaa: »Me kumarramme sitä, minkä me tunnemme. Sillä pelastus on juutalaisista.» Pelastus on nytkin sieltä löydettävissä, missä on Jumalan sana. Missä evankeliumi puhtaasti opetetaan ja sakramentit Kristuksen asetuksen mukaisesti jaetaan, siellä ihminen oppii hengessä ja totuudessa lähestymään Jumalaa rakkaana Isänään.

Nainen oli tunnustanut Jeesuksen profeetaksi, jonka sanoista hän oli tullut tuntemaan syntinsä. Hän myös oli kuullut, mistä pelastus on löydettävissä. Hän siis tahtoo liittyä sitä pelastusta odottavien joukkoon ja sanoo: »Minä tiedän, että Messias on tuleva, hän, jota sanotaan Kristukseksi; kun hän tulee, ilmoittaa hän meille kaikki.» Se varmaan oli ollut hänestä ihmeellinen asia, että hän nyt jo, menemättä sinne tai tänne, sai jäädä rakkaana lapsena palvelemaan Jumalaa. Vielä ihmeellisempää oli nyt kuulla, ettei hänen tarvinnut jäädä Messiasta odottamaan. »Minä olen se», sanoi Jeesus, »minä, joka kanssasi puhun.»

Näin mekin nyt saamme evankeliumin sanalla tehdä Jeesuksen tunnetuksi syntisille. Emme neuvo heitä töihin ja odotuksiin, vaan sanomme: Tässä on sana, tässä Jeesus! Niin huonona ja köyhänä syntisraukkana, kuin olet, saat käydä suoraan Jeesuksen armosyliin! Hän on sinut päästänyt synneistäsi verellään. Usko häneen, niin sinä pelastut! Mitään muuta ei tarvita. »Joka uskoo Poikaan, hänellä on iankaikkinen elämä.»

Jeesus tuli etsimään ja pelastamaan sitä, joka kadonnut oli. Onko hän sinut voittanut omakseen? Silloin sinustakin tulee sielujen voittaja, sillä sellaisiksi Jeesus tahtoo kaikki voittamansa. Aamen.

Jumalan suuri elonkorjuu

Joh. 4:27–40

Kolmantena sunnuntaina loppiaisesta

Samassa hänen opetuslapsensa tulivat; ja he ihmettelivät, että hän puhui naisen kanssa. Kuitenkaan ei kukaan sanonut: "Mitä pyydät?" tai: "Mitä puhelet hänen kanssaan?" Niin nainen jätti vesiastiansa ja meni kaupunkiin ja sanoi ihmisille: "Tulkaa katsomaan miestä, joka on sanonut minulle kaikki, mitä minä olen tehnyt. Eihän se vain liene Kristus?" Niin he lähtivät kaupungista ja menivät hänen luoksensa. Sillävälän opetuslapset pyysivät häntä sanoen: "Rabbi, syö!" Mutta hän sanoi heille: "Minulla on syötävänä ruokaa, josta te ette tiedä." Niin opetuslapset sanoivat keskenään: "Lieneekö joku tuonut hänelle syötävää?" Jeesus sanoi heille: "Minun ruokani on se, että minä teen lähettäjäni tahdon ja täytän hänen tekonsa. Ettekö sano: 'Vielä on neljä kuukautta, niin elonleikkuu joutuu'? Katso, minä sanon teille: nostakaa silmänne ja katsekkaa vainioita, kuinka ne ovat valjenneet leikattaviksi. Jo nyt saa leikkaaja palkan ja kokoaa hedelmää iankaikkiseen elämään, että kylväjä ja leikkaaja saisivat yhdessä illoita. Sillä tässä on se sana tosi, että toinen on kylväjä, ja leikkaaja toinen. Minä olen lähettänyt teidät leikkaamaan sitä, josta te ette ole vaivaa nähneet; toiset ovat vaivan nähneet, ja te olette päässeet heidän vaivansa hedelmille." Ja monet samarialaiset siitä kaupungista uskoivat häneen naisen puheen tähden, kun tämä todisti: "Hän on sanonut minulle kaikki, mitä minä olen tehnyt." Kun nyt samarialaiset tulivat hänen luoksensa, pyysivät he häntä viipymään heidän luonaan; ja hän viipyi siellä kaksi päivää.

Joh. 4:27–40.

Viime sunnuntain tekstistä me olimme kuinka meidän tulee olla sielujen voittajia. Tämän päivän evankeliumi jatkuu siitä, mihin viime sunnuntain evankeliumi päättyi. Siinä aukenee eteemme sielujen voittajien suuri työmaa. Jeesus vertaa tätä työtä elonkorjuuseen. Elonkorjuu on kiirettä aikaa. Silloin tarvitaan työväkeä. Näin on myös hengellisesti. »Eloa on paljon,» sanoi Jeesus, »mutta työmiehiä on vähän.» Jokaisen kristityn, nuoren ja vanhan, miehen ja naisen, tulee siis olla vainiolla korjuutyössä. Tekstissämme Elon Herra tulee meidän jokaisen tykö ja sanoo: *Kristitty, mene vainiolle Jumalan suureen elonkorjuuseen!* Ensiksi:

Nostakaa silmänne ja katselkaa vainioita!

Jeesuksen täytyy näyttää meille nuo laajat pellot, muuten me emme niitä huomaa. »Ettekö sano: 'Vielä on neljä kuukautta niin elonleikkuu joutuu'?» Apostolit eivät nähneet samarialaisissa kypsyntä taivaan viljaa. Hehän arvelevat tuon naisen suhteen, joka oli Jeesuksen kokoamaa uutisviljaa: »Mitä pyydät? Mitä puhelet hänen kanssaan?»

Vieläkään eivät kristityt yleensä näe ympärillään olevissa Jeesuksen verellä ostetuissa sieluissa eloa, joka on korjattava taivaan aittaan. Päivittäin tapaamme ystäviä ja naapureita, työ- ja koulutovereita, liiketuttavia ja ventovieraita. Käymme kylässä ja olemme kotona rakkaittemme parissa. Kirjoitamme kirjeitä ja käytämme puhelinta. Olemmeko kenellekään puhuneet Jeesuksesta? Olemmeko kehtää muistuttaneet siitä, että hän tarvitsee syntisten Vapahtajaa? Olemmeko kertoneet suuresta pelastuksesta? Niin usein olemme, niin kuin Augustinus sanoo, »suulaita mykkiä»: puhumme paljon kaikista muista asioista — ja tuskin mitään kaikkein kalleimmasta!

Opetuslasten ajatukset olivat kokonaan keskittyneet ruuan hakeamiseen ja syömiseen. »Rabbi, syö!» he sanovat Jeesuksellekin. ja kun hän kieltäytyy, he arvelevat: »Lieneekö joku tuonut hänelle syötävää?» Näin nämä maalliset asiat valtaavat meidänkin mielemme. Silloin emme enää näe sielujen hätää. Autuuden asioista puhuminen jää muka otollisempaan aikaan. Tulevatko silloin enää mieleen kylät, kaupungit ja kaupunginosat, joissa sieluilla ei ole hengellistä hoitoa? Tunnummeko velvollisuutta sieluja kohtaan, joita väärät opit raatelevat? Kysymmekö, miksi ei uskovien joukko lisäännä? Muistammeko pakanain hätää?

Ehkä teemme niin kuin teki äskettäin liberialaisen laivan Casinon kapteeni? Kun hän saapui haaksirikkoutuneen hollantilaisen laivan Carbon kohdalle, hänen miehistönsä valmistautui pelastamaan Carbon miehiä, jotka olivat jo heittäytyneet mereen. Kapteeni kuitenkin kieltäytyi pysähdyttämästä laivaa, jättäen aalloilla ajelehtivat hukkumaan. Rotterdamiin saavuttuaan Casinon miehistö syystä teki

valituksen kovasydämistä kapteenia vastaan. Täytyykö Jeesuksen tehdä sellainen kanne meitä vastaan Isänsä edessä? Nyt hän vielä seisoo meidän edessämme ja pyytää: »Nostakaa silmänne ja katselkaa vainioita, kuinka ne ovat valjenneet leikattaviksi.» Nuo vainiot ulottuvat kotinurkastamme kauas pakanamaihin, omaistemme parista maailman ääriin saakka. Kaikkialla on kalliisti ostettuja sieluja, jotka elävät ilman Jumalaa ja ilman toivoa maailmassa.

Kun alamme huomata nuo vainiot, niin saamme Jeesukselta toisen kehotuksen:

Menkää leikkaamaan kypsynyttä viljaa!

»Minä olen lähettänyt teidät leikkaamaan», sanoo Jeesus. Mutta moni huomauttaa: »Sehän kuuluu papeille ja saarnamiehille». Kuulkaamme siis Pyhän Hengen vastausta: »Te olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa.» 1 Piet. 2:9. Kukahan kristitty olisi tästä jätetty pois? Pienet lapsetkin siihen sisältyvät, koska Jeesus sanoi: »Ettekö ole koskaan lukeneet: 'Lasten ja imeväisten suusta sinä olet valmistanut itsellesi kiitoksen'?» Yksinkertaisinkin armolapsi siihen sisältyy, koska Jeesus riemulla rukoili: »Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut nämä viisailta ja ymmärtäväisiltä ja ilmoittanut ne lapsenmielisille.»

Heti kun samarialaiselle vaimolle autuus kirkastui, hän unohti kaiken muun ja lähti julistamaan sen jaloja tekoja, joka oli tuonut hänet pimeydestä ihmeelliseen valkeuteensa. Tekstimme kertoo: »Nainen jätti vesiastiansa ja meni kaupunkiin ja sanoi ihmisille: 'Tulkaa katsomaan miestä, joka on sanonut minulle kaikki, mitä minä olen tehnyt. Eihän se vain liene Kristus'?» Ei estänyt enää työ eikä kurja entisyyskään. Hän tiesi, että Jeesus oli antanut hänelle kaikki anteeksi ja että hän on se todellinen, ainoa Vapahtaja. Mutta hän myös tiesi, että jokaisen on omalta kohdaltaan päästävä tähän varmuuteen. Siksi hän jätti kunkin sydämelle kysymyksen: »Eihän se vain liene Kristus'?» Siksi hän kiiruhti kutsumaan kaikkia Jeesuksen luo. Näin viekäämme mekin hyvää sanomaa Jeesuksesta puhein, lau-

luin, kirjoituksin, kaikin mahdollisin keinoin. Kunhan vain saamme ihmiset kuulemaan Jeesusta, niin hän kyllä pitää huolen siitä, että moni alkaa uskossa sanoa: »Tämä totisesti on maailman Vapahtaja.»

Jeesuksen esimerkistä myös näemme, kuinka rakasta tämän työn on oltava meille. Jeesus oli väsyneenä, janoisena ja nälkäisenä istunut kaivolle. Mutta tämä kaikki unohtui, kun hänen edessään oli kypsynyttä viljaa. Hän sanoo: »Minulla on syötävänä ruokaa, josta te ette tiedä... Minun ruokani on se, että minä teen lähettäjäni tahdon ja täytän hänen tekonsa.» Tiedämmekö me tästä ruuasta? Jos itse omistamme autuuden armolahjana Kristuksen ansiossa, niin olemme myös tämän autuuden ilmoittajia kanssalunastetuille. Eikä se ole meille sivutehtävä, vaan tärkein toimi, tärkeämpi kuin lepo, ruoka ja juoma. »Kun siis tiedämme, mitä Herran pelko on, niin me koetamme saada ihmisiä uskomaan.» 2 Kor. 5:11. Me pidämme yllä sanan mukaista saarnavirkkaa ja avustamme uskovia nuorukaisia, jotka pyrkivät tähän jaloön virkaan; me uhraamme lähetystyön hyväksi; me levitämme painettua Jumalan sanaa; me puhumme tätä sanaa ja ruokoilemme sille menestystä. Näin tehdessämme me olemme lähteneet leikkaamaan viljaa, ja Jeesus antaa meille nyt vielä kolmannen kehoituksen, joka on oikeastaan kallis lupaus:

Kootkaa hedelmää iankaikkiseen elämään!

Emme leikkaa pelkkiä olkia, vaan kallista viljaa. Työmme Herrassa ei ole turhaa, sillä Jumalan sana ei tyhjänä palaja. »Jo nyt saa leikkaaja palkan ja kokoaa hedelmää iankaikkiseen elämään.» Jumalan valtakunnassa on aina käynnissä sekä kylvötyö että hedelmän kokoaminen. Väliin saamme ilolla leikata sieltä, missä toiset ovat kyynelin kylväneet. Väliin taas toiset ilolla niittävät, mitä me olemme kylväneet. Väliin kylväjä ja leikkaaja jo täällä yhdessä iloitsevat. Joka tapauksessa hedelmää aina kootaan ajan pelloilta ikuisiin aitoihin.

Emme siis väsy kutsumasta ihmisiä Jeesuksen luo. Emme lakkaa kertomasta, kuinka hän on syntimme kantanut omassa ruumiissaan ristinpuuhun. Uudestaan ja uudestaan me todistamme: »Hän on meidän syntiemme sovitus, eikä ainoastaan meidän, vaan koko maail-

man syntien.» Syyllisyyden kalvamalle omalletunnonle me vakuutamme: »Ole turvallisln mielln, sinun syntisi ovat anteeksiannetut.» Me julistamme sitä, minkä Jumala Kristuksessa on jo tehnyt. Pieni poika piirtäessään taululle jotakin kysyi äidiltään: »Mihin Jumala panee ne synnit, jotka hän antaa anteeksi?» Äiti sanoi: »Pyyhipä pois, mitä nyt olet piirtänyt.» Sitten hän kysyi: »Missä nyt on piirustuksesi?» Ja poika vastasi: »Ei sitä ole missään, kun minä olen sen pyyhkinyt pois.» Sitten sanoi äiti: »Niin Jumala tekee synneille, jotka hän on anteeksiannut.» Herra sanoo: »Minä pyyhin pois sinun rikkomuksesi niin kuin pilven ja sinun syntisi niin kuin sumun.» Jes. 44:22. Ja taas: »Minä annan anteeksi heidän rikoksensa enkä enää muista heidän syntejensä.» Jer. 31:34.

Jokainen, joka uskoo tämän sanan, on nyt jo täällä ajassa ristin kalliina hedelmänä korjattu iankaikkiseen elämään. Hän ei näet enää perustaudu tekoihin eikä tunteisiin eikä ihmisiin. Hänellä on pelastusvarmuus, jonka Henki antaa sanan kautta, sillä »Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että olemme Jumalan lapset».

Kootessamme siis hedelmää iankaikkiseen elämään me olemme ainoastaan tuoneet ihmisille Jumalan sanan. Sana on synnyttänyt uskon, jonka kautta heistä tuli elämän perillisiä. Me olimme vain heikot välikappaleet tuodessamme sanan ja taluttaessamme ihmisiä sanan yhteyteen. Sana teki kaiken. Rampoina ja sokeina he nojasivat tuojiinsa. Mutta kun he parantuvat, he sanovat niin kuin samarialaiset sanoivat tuolle naiselle: »Emme enää usko sinun puheesi tähden, sillä me itse olemme kuulleet ja tiedämme, että tämä totisesti on maailman Vapahtaja.» Silloin me iloitsimme niin kuin elon aikana iloitaan. Näin kallista, siunattua hedelmää on meidät lähetetty kokoamaan.

Katselkaamme siis vainioita, kuinka ne ovat valjenneet! Käykäämme leikkaamaan! Rientäkäämme kokoamaan hedelmää iankaikkiseen elämään!

*»Vainiolle korjuutyöhön!
Vilja on jo kypsynyt.
Kohta sammuu päivä yöhön;
siksi kaikki työhön nyt!
Lyhteeseen on pienimpääinkin
Herra Jeesus mieltynyt.*

*Ällös huoli kunniasta.
Kutsuos vain sieluja;
kerro heille Auttajasta
ristinpuulla kuolleesta!
Kerro, kerro ostetuille:
Armo saatiin armosta!»
Aamen*

Jeesuksen kirous

Matt. 21:18–22

Neljäntenä sunnuntaina loppiaisesta

Kun hän varhain aamulla palasi kaupunkiin, oli hänen nälkä. Ja nähdes-
sään tien vieressä viikunapuun hän meni sen luo, mutta ei löytänyt siitä muu-
ta kuin pelkkiä lehtiä; ja hän sanoi sille: "Älköön sinusta ikinä enää hedel-
mää kasvako." Ja kohta viikunapuu kuivettui. Kun opetuslapset tämän näki-
vät, ihmettelivät he ja sanoivat: "Kuinka viikunapuu niin äkisti kuivettui?"
Jeesus vastasi ja sanoi heille: "Totisesti minä sanon teille: jos teillä olisi us-
koa ettekä epäilisi, niin ette ainoastaan voisi tehdä sitä, mikä viikunapuussa
tapahtui, vaan vieläpä, jos sanoisitte tälle vuorelle: 'Kohoa ja heittäydy me-
reen', niin se tapahtuisi. Ja kaiken, mitä te anotte rukouksessa, uskoen, te
saatte." Matt. 21:18–22.

Evankeliumeista opimme, että Jeesus on kaikkinaisen siunauksen lähde. Hänen siunauksestaan vesi muuttui viiniksi ja muutamat leivät ja kalat enenivät tuhansiksi. Hänen kauttaan murhe muuttui iloksi, sairaus terveydeksi, kuolema elämäksi. Hänen sanansa kautta synti-
taakat kirposivat tunnoilta ja sielut vapautuivat perkeleen pauloista. Ja kun hän vihdoin riippui tähtemme kirouksena ristin puussa, tulivat kaikki sukukunnat maan päällä hänessä siunatuiksi.

Mutta tämä siunaava Jeesus myöskin kiroaa. Se on tosin hänelle, niin kuin Luther sanoo, »vieras virka». Kun tekstimme esittää hänet toimittamassa tätä virkaa, ei kirouksen kohteena ole ihminen, vaan viikunapuu. Emme kuitenkaan saa pitää asiaa vähäpätöisenä, vaan on se sitä enemmän otettava huomioon. Ei Jeesus harmista ja suut-
tumuksesta kironnut viikunapuuta, vaikka hänen olikin nälkä. Mutta koska tuo hedelmätön viikunapuu tuuheassa lehtiverhossaan niin
sattuvasti kuvasi Juudan kansaa ja kaikkia nimikristityitä, tahtoi Jee-
sus havainnollisella tavalla antaa meille tärkeän opetuksen. Kysym-
me siis: *Mitä Jeesus opettaa meille kirotessaan hedelmättömän vii-
kunapuun?*

*Hän varoittaa meitä petollisesta jumalisuudesta,
jossa on ainoastaan kuori*

Viikunapuun kiroaminen oli unohtumaton varoitus kavahtamaan, ettei jumalisuutemme olisi pelkkä kuori ilman ydintä.

Viikunapuun ulkonainen asu edellytti hedelmää. Viikunapuille on ominaista, että hedelmä tulee ensin ja sitten vasta lehdet. Kun tämä viikunapuu, joka kasvoi vehmaassa maassa, oli jo täydessä lehtiverhossa, olisi siinä luonnon järjestyksen mukaan pitänyt myös olla viikunoita.

Tällainen oli juutalaisen kirkon asema. Se kasvoi otollisessa maaperässä. Sillä oli Jumalan sana, laki ja lupaukset. Sillä oli tuuhea lehtiverho: jumalanpalvelus, papisto, kirjanoppineet, kaikki ulkonaiset muodot, jotka edellyttivät jumalisuuden voimaa ja hedelmää. Näin on myös monien ns. kristillisten maiden ja kansojen laita. Aja telkaamme esim. Amerikkaa ja sen tarjoamia mahdollisuuksia kristillisen elämän harjoittamiseen. Mutta melkein puolet kansasta ei kuulu mihinkään kirkkoon. Vääryys ja tapainturmelmus rehottavat kaikkialla. Ja astukaamme lähemmä! Miten on Suomessa? Monilla on kristityn nimi, ja monet kuulevat Jumalan sanaa, ovat seurakuntien jäseniä ja elävät siveästi. Eikö tällaisten pitäisi todella olla kristityitä?

Mutta viikunapuussa oli »ainoastaan lehtiä». Ei edes yhtä raakaa viikunaa! Komeasti se rehotti tien vieressä pettäen ohikulkijoita. Samoin on monen seurakunnan laita. On loistavia menoja ja paljon toimintaa, mutta turhaan etsii sieltä nälkäinen vaeltaja ravintoa. Ei siellä Jumalan vapaata, Kristuksessa ilmestynyttä armoa tarjota lahjana syntiselle. Ei löydä sieltä Jumalan sanan puhdasta ja uskollista opetusta, josta sielut saisivat ravintoa. Samoin on monen kristityn nimeä kantavan yksilön laita. Etsivä odottaa häneltä neuvoa, mutta ei saa; murheellinen kaipaa lohdutusta eikä löydä. Kuinka usein onkaan joku sinulta, joka kannat kristityn nimeä, odottanut kristillisyyden hedelmää — jotain uskon vahvistavaa sanaa, rakkauden auttavaa kättä. Mutta kenties hän löysi »ainoastaan lehtiä».

Ennen kaikkea Jeesus itse tulee etsimään meistä hedelmää. Viikunapuun tykö poiketessaan varhain aamulla hänen oli nälkä. Ystäväinsä luona Betaniassa hänelle kyllä olisi annettu aamiainen. Mutta hän nähtävästi oli viettänyt yön vuorella rukouksissa. Turhaan etsi Jeesus hedelmää petollisesta viikunapuusta. Jeesus, joka valvoi öitä rukouksissa ja kärsi nälkää, kun maailma mässäsi öisissä kemuisaan, etsii meistä nyt sitä, mikä sammuttaisi hänen Vapahtajanälkäänsä. Löytääkö hän katuva sydämen, sanaa kuulevan sielun? Löytääkö uskoa, joka omistaa armon ja autuuden? Löytääkö hän oikeaa uskon tunnustamista sanoissa ja käytöksessä? Ehkä hän löytää »ainoastaan lehtiä». Ehkä jumalisuutesi on ainoastaan kuori ilman ydintä.

Peljättävä on Jeesuksen kiroustuomio. »Älköön sinusta ikinä enää hedelmää kasvako». Kun opetuslapset seuraavana aamuna näkivät puun kuivettuneeksi »juuria myöten» (Mark. 11:20), hämmästyivät he kovin. He näkivät havainnollisesti muotojumalisuuden tuomion. Se on kohdannut kirjaimellisesti Juudan kansaa. Ei tämä kansa — vaikka monet niin luulevat — koskaan kansana tule kääntymykseen eikä heidän uskontonsa enää milloinkaan kukoista lehtiverhossaan, vaan on kuivettunut juuria myöten. Vaikka he, hajotettuina kaikkiin kansoihin, ovat jo kaksi tuhatta vuotta kuulleet evankeliumia, pysyvät he yhtä kaikki paatumuksessaan.

Näin on käynyt myös kristillisten kirkkojen, jotka opin kustannuksella ovat tavoitelleet ulkonaista loistoa ja valtaa. Paavin kirkosta on tullut antikristuksen joukko. Itämaiset kirkot ovat jälleen joutuneet lähetyksentiksi. Näin on käynyt ja yhä käy monille protestanttisille kirkkoille. Näin käy sille, jonka jumalisuus on vain ulkonaista. Oi pelkää siis, itsehurskas, omahyväinen ihminen, joka luulet, että muutama kristillinen tapa tai ulkonainen kirkollisuus on sinut pelastava! Herra on lopulta julistava tuomion: »Älköön sinusta ikinä enää hedelmää kasvako.» Älköön lakini herättäkö paatunutta tuntoasi! Älköön evankeliumini valaisko pimitettyä sydäntäsi! Älköön rauhani ja autuuteni ilo milloinkaan vallatko sieluasi! Voi kauhistava tuomio! Voi muotojumalisuuden hirvittävää palkkaa!

*Hän teroittaa meille tosi jumalisuutta,
joka uskon kautta kantaa hedelmää*

Jeesus ei ainoastaan varoita meitä turhasta jumalanpalveluksesta. Hän ennen muuta teroittaa uskoa, jonka kautta jumalisuus tulee hedelmälliseksi. Kun opetuslapset hämmästyneinä totesivat, mitä hedelmättömälle viikunapuulle tapahtui, kiinnitti Jeesus heti heidän huomionsa tärkeimpään kohtaan vakavasti lausuen: »Totisesti minä sanon teille: jos teillä olisi uskoa ettekä epäilisi.» Miksi Jeesus uskoa näin kovin teroittaa?

Usko vanhurskauttaa ihmisen ilman töitä. Se tekee huonon puun hyväksi. Perisynnin kautta on ihmisestä tullut hedelmätön puu, joka korkeintaan kasvaa vain lehtiä ja jonka osaksi on tullut kiroustuomio. Kuinka siis usko hänet vanhurskauttaa? Jeesus oli tuore ja hedelmällinen puu, joka kelvottomain sijaisena kärsi kiroustuomion. »Kun vielä olimme Jumalan vihollisia, tulimme sovitetuiksi hänen kanssaan hänen Poikansa kuoleman kautta.» Room. 5:10. Hän kärsi rangaistuksemme ja kalliilla verellään pyyhki syntimme pois. Hänen uhrikuolemassaan sai maailma syntinsä anteeksi. »Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä luenut heille heidän rikkomuksiaan.» 2. Kor. 5:19. Sellaisina siis kuin luonnostamme olemme, Jumalan vihollisina, lain kiroamina, kadotettuina syntisinä meidän on vastaanotettava sovitus ja anteeksiantamus Kristuksen teossa. Usko on se käsi, joka ne vastaanottaa, ja sen tähden usko vanhurskauttaa syntisen. Usko saadaan tämän armosanomien kuulemisen kautta. Kun kuulet, että Jumala on sinua näin rakastanut ja että Kristus on syntisi pyyhkinyt pois, niin Pyhä Henki heti sen kautta virittää uskon kipinän sydämeesi ja kehottaa: »Ota vastaan Jumalan armo!» Ja vaikka heikostikin uskot, olet kuitenkin vanhurskas. Sen uskon kautta olet astunut ulos itsestäsi ja lain tuomiosta ja pukeutunut Kristukseen. Usko on vanhurskauttanut sinut ilman yhtään omaa työtäsi, kun armolahjana otit vastaan Kristuksen vanhurskauden.

Tällainen usko tekee sitten hyviä töitä. »Jos teillä olisi uskoa», sanoi Jeesus, »ettekä epäilisi, niin ette ainoastaan voisi tehdä sitä, mikä viikunapuussa tapahtui, vaan vieläpä, jos sanoisitte tälle vuorelle: 'Kohoa ja heittäydy mereen', niin se tapahtuisi.» Jeesus siis tarkoitti, että tuon iänikuisen Öljymäen vuorenkin, joka ylväänä kohosi heidän edessään, täytyisi uskon tieltä väistyä mereen. Mutta niin kuin viikunapuun kiroaminen oli tarkoitettu kuvaamaan voimattoman muotojumalisuuden rangaistusta, niin tässä yhteydessä vuoria siirtävä uskokin voidaan soveltaa kaikkiin vaikeuksiin, jotka ovat esitenä Jumalan valtakunnalle.

Jeesus siis omistaa uskolle kaikki hyvät työt. Mikään ei ole sille mahdotonta. Usko näet riippuu sanassa, jonka kautta Jumala tekee kaikki. Kun usko liittää meidät näin rajattomaan voimaan, on sillä jumalallinen vaikutus, niin että luonnon lakien, maailman ja helvetin täytyy sitä totella.

Kaikki uskovaisten hyvät työt ovat uskon hedelmiä. Heikkokin usko vanhurskauttaa. Mutta heikko usko tekee heikosti töitä. Se voi myös helposti kuolla vaikeuksissa. Sen tähden Jeesus usein nuhteli opetuslastensa heikkouskaisuutta. Voimakas usko, joka ei epäile, tekee suuria töitä. Se nähdään kirkon jaloista opettajista, marttyyreista, uskonpuhdistajista, suurista lähetyssaarnaajista sekä monista kristityistä, joille mahdottomat olivat mahdollisia, voittamattomat vaikeudet haasteina suurempiin voittoihin. Kuinka suuria ja ihmeellisiä asioita tapahtuisikaan kodeissamme, seurakunnissamme, kirkkokunnassamme ja kristikunnassa, jos meillä olisi uskoa emmekä epäilisi!

Voidaksemme siis kantaa enemmän hedelmää tarvitsemme enemmän uskoa. Kyllähän olemme rukoilleet lisää voimia, lisää varoja, lisää taitoa jne. Mutta olemmeko rukoilleet lisää uskoa? Nämä kaikki seuraavat, kun meillä on uskon lahja. Siitä myös seuraa vaikuttava, taivaita ja maata liikuttava rukous, niin kuin Jeesus sanoi: »Ja kaiken, mitä te anotte rukouksessa, uskoen, te saatte.»

Mutta jos todella haluamme enemmän uskoa, silloin myös viljellemme ahkerammin sanaa ja sakramenteja, joiden kautta usko syntyy ja vahvistuu. Meidän tulee siis säännöllisesti kuulla Jumalan sanaa. Ja kun kuulemme, uskokaamme; kun uskomme, rukoilkaamme; kun rukoiemme, tehkäämme työtä; kun teemme työtä, älkäämme

väsykö! Silloin ei jumalisuutemme ole tyhjä kuori, vaan täynnä ydintä ja hyviä hedelmiä.

Mitä siis opimme siitä, että Jeesus kirosi hedelmättömän viikunapuun? Hän on varoittanut meitä pelkästä muotojumalisuudesta, jottei hän joutuisi häättämään meitä luotaan viimeisenä päivänä. Hän on teroittanut meille uskon tärkeyttä, jotta armosta, uskon kautta vanhurskautettuina, olisimme täynnä vanhurskauden hedelmiä hänelle kiitokseksi. Oi Herra: »Tee minut eläväksi Sin ruumiis jäseneksi.» Aamen.

Suuri erottaminen

Matt. 13:34–43

Viidentenä sunnuntaina loppiaisesta

Tämän kaiken Jeesus puhui kansalle vertauksilla, ja ilman vertausta hän ei puhunut heille mitään; että kävisi toteen, mikä on puhuttu profeetan kautta, joka sanoo: "Minä avaan suuni vertauksiin, minä tuon ilmi sen, mikä on ollut salassa maailman perustamisesta asti." Sitten hän laski luotaan kansanjoukot ja meni asuntoonsa. Ja hänen opetuslapsensa tulivat hänen tykönsä ja sanoivat: "Selitä meille vertaus pellon lusteesta." Niin hän vastasi ja sanoi: "Hyvän siemenen kylväjä on Ihmisen Poika. Pelto on maailma; hyvä siemen ovat valtakunnan lapset, mutta lusteet ovat pahan lapset. Vihamies, joka ne kylvi, on perkele; elonaika on maailman loppu, ja leikkuumiehet ovat enkelit. Niinkuin lusteet kootaan ja tulella poltetaan, niin on tapahtuva maailman lopussa. Ihmisen Poika lähettää enkelinsä, ja he kokoavat hänen valtakunnastaan kaikki, jotka ovat pahennukseksi ja jotka tekevät laittomuutta, ja heittävät heidät tuliseen pätsiin; siellä on oleva itku ja hammasten kiristys. Silloin vanhurskaat loistavat Isänsä valtakunnassa niinkuin aurinko. Jolla on korvat, se kuulkoon.» Matt. 13:34–43.

Eikö ole harmillista, kun maasta, johon kylvit hyvän siemenen, alkaa nousta myös monenlaista rikkaruohoa? Sellaista on Jumalan valtakunnan kylvötyö. Uskovat vanhemmat antavat lapsilleen hyvän kristillisen kasvatuksen, ja kuitenkin voi joku heistä olla murheen lapsi. Uskova pappi saarnaa puhtaasti ja uskollisesti Jumalan sanaa, mutta vuosien kuluttua monet hänen kuulijansa voivat käyttäytyä ikään kuin eivät oikeasta opista ja Jumalan sanasta mitään tietäisi. Näin on ollut alusta asti.

Kun Eeva syleili esikoistaan, hän puhkesi sanomaan: »Minä olen saanut pojan Herran avulla», sillä hän toivoi tästä pojasta pelastajaa, joka polkisi rikki käärmeen pään. Mutta Kainista tulikin veljensä murhaaja. Uskon isällä Aabrahamilla oli kaksi poikaa. Mutta lihan jälkeen syntynyt vainosi sitä, joka oli syntynyt lupauksen mukaan. Jeesus joutui tunnustamaan opetuslapsistaan: »Enkö minä ole valinnut teitä, te kaksitoista? Ja yksi teistä on perkele.» Alkuseurakunta sai kokea vainoja ulkoa päin, ja sen sisällä oli lankeemuksia. Minne

ikinä Paavali saapui tekemään Herran työtä, sinne tuli vihollinen tekemään häiriötä. Samoin oli uskonpuhdistuksen aikana. Luther kertoo kauhistuneensa, kun hän ruvettuaan saarnaamaan Jumalan sanaa puhtaasti, huomasi, että »siitä huolimatta meidän jalkojemme juuresta pian lähti kasteenuusijoita, sakramenttilaisia, lainhylkääjiä ja muita kiihkoilijoita».

Kuinka on tämä ymmärrettävä. Jeesus valaisi asiaa vertauksella nisusta ja lusteesta. Mutta kun opetuslapsetkaan eivät voineet vertausta käsittää, pyysivät he Jeesukselta selitystä. Tämä Jeesuksen oma selitys on nyt tutkintomme aiheena. Siinä esitetään meille *hyvän ja pahan suuri erottaminen*.

Erottaminen, joka on meidän tehtävämme

Meille kuuluva hyvän ja pahan erottaminen alkaa siitä, että annamme erehtymättömän Jumalan sanan oikaista väärät käsityksemme. Päästäksemme oikeaan ymmärrykseen tutkittavanamme olevasta vertauksesta tarkastakaamme kutakin siinä esiintyvää käsitettä ja asiaa erikseen Jeesuksen antaman selityksen mukaan.

»Hyvä siemen ovat valtakunnan lapset», siis uskovaiset ihmiset, jotka Jumala on tehnyt soveliaiksi siihen perintöön, mikä pyhillä on valossa. Tässä ei sanota, miten he ovat uskoon tulleet; mutta me tiedämme, että Jumala on se, joka on heidät siirtänyt saatanan vallasta rakkaan Poikansa Jeesuksen valtakuntaan. Tässä tapauksessa hyvä siemen ei ole Jumalan sana, vaan Jumalan sanalla luotu Jumalan ihmisen, uudestisyntynyt Jumalan lapsi. Hyvässä siemenessä on elinvoima; se itää, kasvaa ja tuottaa hedelmän.

»Hyvän siemenen kylväjä on Ihmisen Poika.» Ainoastaan hän voi tehdä ihmisestä uskovaisen. Hän tosin tekee tämän kasteen ja evankeliumin kautta, joita me hänen käskynsä mukaan käytämme. Mutta se ihme, että niiden kautta syntyy lapsia Jumalalle, on kokonaan hänen työnsä.

»Pelto on maailma.» Tämä on tarkoin muistettava. Jokainen tosi uskovainen on tietysti näkymättömän seurakunnan jäsen, johon kaikki Jumalan pyhät ja valitut kuuluvat. Toisten uskovaisten kanssa hän myös liittyy armonvälineitä käyttämään ja on siten näkyvän seu-

rakunnan jäsen. Mutta tekstissämme ei ole lainkaan kysymys seurakunnasta, vaan kristitystä siinä asemassa ja kutsumuksessa, joka hänellä on toisten ihmisten keskellä maan suolana ja maailman valkeutena.

»Lusteet ovat pahan lapset.» Lusteen laiho on samannäköistä kuin nisin laiho, joten sitä ei huomaa valhevehnäksi ennen kuin se alkaa tehdä tähkää ja hedelmää. Lusteella ei siis tässä tarkoiteta yleensä suruttomia, epäuskossa eläviä ihmisiä. Kaikkihan ovat näet sellaisia luonnostaan, eikä perkeleen tarvitse lähteä niitä erityisesti kylvämään. Kysymyksessä ovat valhekristityt, kaikkien harhaoppien, hurmahenkien ja eksytysten edustajat ja seuraajat. Tätä turmelevaa valheviljaa perkele kylvää salaisesti. Jumalisuuden varjolla, rakkauden ja suvaitsevaisuuden nimessä hän vieksaasti levittää turmelevia oppeja ja pahentavia menoja.

Missä ikinä Ihmisen Poika kylvää hyvää siementä, sinne perkele tulee yöllä kylvämään lustettaan. Kun Jumala vanhan liiton aikana lähetti profeetat, niin perkele lähetti perässä väärät profeetat. Kun Kristus lähetti apostolit, niin perkele lähetti valheapostolit. Kun Korintossa kylvettiin hyvää siementä, niin perkele tuli taas perässä kylväen lustetta. Efeson vanhimmille Paavali sanoi: »Minä tiedän, että minun lähtöni jälkeen teidän keskuuteenne tulee julmia susia, jotka eivät laumaa säästä, ja teidän omasta joukostanne nousee miehiä, jotka väärää puhetta puhuvat, vetääkseen opetuslapset mukaansa.» Samoin tapahtui uskonpuhdistuksen aikana: missä ikinä Jumalan sanan puhdas oppi sai tunnustajia, siellä perkele perusti lahkokuntia. Näin on vieläkin: missä opillinen välinpitämättömyys ja sekavuus vallitsee, tai missä Jumalan sanasta huolimatta ihmiset ovat suruttomat, siellä perkele antaa kaiken olla rauhassa. Mutta jos ihmisiä tulee uskoon ja Jumalan sana otetaan täydestä, heti alkaa myös vihollisen kylvö orastaa.

Mitä erottamista voivat kristityt nyt suorittaa? Monet sovittavat seurakuntaan tämän sanan: »Antakaa molempain kasvaa yhdessä elonleikkuuseen asti.» Sen mukaan ei seurakunnalla olisi oikeutta harjoittaa minkäänlaista kurinpitoa, vaan sen täytyisi muka suvaita jäsenyydessään vääriä opettajia, julkeita jumalattomia ja kaikenlaisia pahennuksen aikaansääjiä. Mutta missään kohdassa ei Raamattu sel-

laista opeta. Päinvastoin: »Jos veljesi rikkoo sinua vastaan, niin mene ja nuhtele häntä kahden kesken; jos hän sinua kuulee, niin olet voittanut veljesi. Mutta jos hän ei sinua kuule, niin ota vielä yksi tai kaksi kanssasi, että jokainen asia vahvistettaisiin kahden tai kolmen todistajan sanalla. Mutta jos hän ei kuule heitä, niin ilmoita seurakunnalle. Mutta jos hän ei seurakuntaakaan kuule, niin olkoon hän sinulle niin kuin olisi pakana ja publikaani. Totisesti minä sanoin teille: kaikki, minkä te sidotte maan päällä, on oleva sidottu taivaassa, ja kaikki, minkä te päästätte maan päällä, on oleva päästetty taivaassa.» Matt. 18:15–18. Kun eräs Korintton seurakunnan jäsen eli törkeässä synnissä, apostoli kirjoitti seurakunnalle, että sellainen henkilö oli »Herran Jeesuksen nimessä hyljättävä saatanan haltuun lihan turmioksi, että hänen henkensä pelastuisi Herran päivänä.» 1 Kor. 5:3–5. Hän sanoi, »että jos joku, jota kutsutaan veljeksi, on huorintekijä tai ahne tai epäjumalanpalvelija tai juomari tai anastaja, te ette seurustelisi ettekä söisikään hänen kanssaan.» 1 Kor. 5:11. Sellainen ei siis olisi suinkaan saanut olla osallinen Herran pöydästä ja seurakunnan muista eduista eikä hänelle olisi saanut uskoa seurakunnallisia tehtäviä.

Seurakunnan täytyy siis Jumalan sanan mukaan harjoittaa kirkkokuria, menetellen niin kuin Herra on säätänyt. Tämän sunnuntain ensimmäisen vuosikerran saarnassa Luther sanoo: »Varo sinä saarnaaja, kirkkoherra, kuulija, etteivät kerettiläiset ja kapinoitsijat pääse hallitsemaan ja johtamaan. Nurkissa naukukoot, mutta virkatoimiin, saarnatuoliin ja alttarille et saa heitä päästää... Varoita ja nuhtele heitä niin paljon kuin voit! Jos se ei auta, julista heidät julkisesti pannaan, että jokainen tietäisi heidän olevan vahingollisia ohdakkeita ja osaisi heitä karttaa!»

Tällainen erottaminen kuuluu siis meille Kristuksen seurakuntina. Tekstimme ei kiellä tätä, ja Jumalan sana kauttaaltaan kehottaa siihen. »Pelto on maailma.» Siellä meidän täytyy antaa lusteen kasvaa yhdessä nisujen kanssa, ja siellä erottaminen kuuluu yksin Jumalalle. Siitä Jeesus erityisesti puhuu tekstissämme.

Erottaminen, jonka Jumala toimittaa

Palvelijat olivat syystä huolissaan, kun lustetta ilmeni pellossa, johon hyvä siemen oli kylvetty. Sen tähden he kysyivät: »Tahdotko, että menemme ja kokoamme sen?» Mutta Herra vastasi: »En, ettette lustetta kootessanne nyhtäisi sen mukana nisuakin.» Juurineen nyhtäminen on samaa kuin tappaminen ja hävittäminen. Meillä ei ole siis lupaa ketään vainota, vangita tai surmata uskonsa tähden, olkoon hänen uskonsa ja oppinsa kuinka väärä ja vahingollinen tahansa. Meidän tulee ainoastaan Jumalan sanalla rangaista, ojentaa ja voittaa eksyttäjiä ja eksyneitä. Sanoessaan »antakaa molempain kasvaa yhdessä elonleikkuuseen asti» Kristus opettaa yhteiskunnallista uskonnon ja omantunnon vapautta, jonka puolesta Luther taisteli. Tämä vapaus on parhaiten käytännössä siellä, missä maan perustuslaki turvaa uskonnonvapauden.

Paavin kirkko ei tätä vapautta lainkaan suvaitse. Ennen uskonpuhdistusta oli se jo surmannut paljon niitä, jotka uskalsivat toisin opettaa. Siten se kitki paljon nisua. Tästä ovat esimerkkeinä Hussin polttaminen Böömissä, Savonarolan saama samanlainen kohtalo Italiassa, laajat kirkon toimeenpanemat vainot, inkvisitio jne.

Mutta myös reformoidut kirkot, jotka itse olivat kärsineet vainoa, menettelivät samalla tavalla. Kalvinin suostumuksella surmattiin kymmeniä Genovassa. Samoin Englannissa. Uuden Englannin siirtokunnissa Amerikassa oli myös uskonvainoja. Kuinka kiitollisia tuleekaan meidän olla siitä, että Amerikan liittohallitusta perustettaessa luterilaisen uskonvapauden periaate tuli vapauden ja kansanvallan tunnusomaiseksi piirteeksi! Kaikilla kirkkoilla ja uskonnoilla on Amerikassa samat oikeudet. Nisu ja luste kasvavat yhdessä!

Herra kieltää lusteen nyhtämisen, ettei samalla nyhdettäisi nisuakin. Jos Saulus, kristittyjen vainooja olisi surmattu, olisi hän joutunut kadotukseen, mutta samalla olisi nyhdetty kallista nisua, sillä ei meillä olisi ollut suurta pakanain apostolia, Paavalia. Jos Augustinus olisi surmattu, kun hän oli manikealaisten erheissä, olisi kirkko menettänyt yhden jaloimmista kirkkoisistaan. Moni, joka tänään on

vielä valheen pauloissa, voi huomenna tulla voitetuksi totuuteen. Herra itse sanoo: »Voi sitä ihmistä, jonka kautta pahennus tulee!» Ja kuitenkin hän sallii sellaisten elää ja vaikuttaa. Meidänkin täytyy siis heitä kärsiä yhteiskunnassa, vaikka Jumalan sanalla heitä samalla lujasti vastustamme ja estämme heidän turmiollista työtään ja koettamme saattaa heitä totuuden tuntuun.

Mutta kerran tulee elonleikkuaika, jolloin Jumala itse erottaa lusteet nisusta. Enkelit kokoavat kaikki, jotka ovat pahennukseksi ja jotka tekevät laittomuutta, ja heittävät heidät tuliseen pätsiin. Silloin ei enää jää ainuttakaan väärää eikä ulkokullattua vanhurskasten sekaan. Ja millainen on se tulinen pätsi, joka polttaa eikä kuluta, jossa on iankaikkinen itku ja hammasten kiristys. Oi, ettemme koskaan tulisi sitä tietämään! Sillä sen tietävät vain ne, jotka sinne joutuvat. He elivät täällä ja olivat vain pahennukseksi, he toimivat vastoin Herran lakia, olivat perkeleen siemen ja kantoivat hedelmää kuolemalle.

Nyt olemme itse kukin tämän suuren kysymyksen edessä: olenko minä Ihmisen Pojan vaiko perkeleen kylvämä siemen täällä maailman pellossa? Sidotaanko minut niihin kimpppuihin, jotka heitetään helvetin tuleen, vai kootaanko minut nisuna Jumalan aittaan?

Ihmisen Poika kylvää vielä hyvää siementä. Hän tahtoo myös, että sinä olisit sellainen siemen. Onhan hän sinutkin kalliisti ostanut. Kaikki pahennuksesi, laittomuutesi ja rikoksesi olivat hänen päälleen, kun hän ristillä kärsi ja kuoli. Kaikki velkasi tuli maksetuksi, kaikki vääryytesi tuli sovitetuksi, kaikki tahra si pestiin pois Jumalan Pojan kalliilla verellä. Jumalan puolesta julistan sinulle, että kaikki sinun syntisi ovat anteeksiannetut! Tämän julistuksen kautta Pyhä Henki tarjoaa sinulle uskon, jotta voit sen lahjana ottaa vastaan. Nyt juuri, ihan sellaisena kuin olet, ihan ilmaiseksi sinä saat sen omistaa, mikä ammin on sinulle ansaittu ja jo pyhässä kasteessa omaksesi annettu. Näin armosta pelastettuna, Kristuksen uskossa vanhurskautettuna Jumalan armolapsena sinä nyt saat kasvaa taivaan viljana. Uskovaisena sinä tahdot olla jäsen Kristuksen totisessa näkyvässä seurakunnassa, jossa hänen sanansa oikein opetetaan, jossa sitä tunnustetaan ja noudatetaan. Siellä holhotaan heikkoa, ojennetaan erehtyvää ja nostetaan langennutta; siellä suruton sidotaan synteihinsä ja

Suuri erottaminen

katuva päästetään Jumalan lasten kirkkauden vapauteen. Ja kun olet maailmassa lusteen ympäröimänä, sinä todistat ja taistelet kaikkea perkeleen kylvöä vastaan aina elonaikaan asti.

Kun elonaika tulee, »silloin vanhurskaat loistavat Isänsä valtakunnassa niin kuin aurinko». Ei kestä maailman silmä sitä kirkkautta, joka on silloin ilmestyvä meihin. Ihmeellinen on todella se päivä, jolloin tuo suuri erottaminen tapahtuu, jolloin Kristuksen vilja kootaan taivaan aittoihin ja jolloin lusteet poltetaan sammumattomassa tulessa. Oi ystäväni, oletko sinä Jumalan jyvä? Aamen.

Palkkakysymys Jumalan valtakunnassa

Matt. 19:27–30

Septuagesimasunnuntaina

Silloin Pietari vastasi ja sanoi hänelle: "Katso, me olemme luopuneet kaikesta ja seuranneet sinua; mitä me siitä saamme?" Niin Jeesus sanoi heille: "Totisesti minä sanon teille: siinä uudestisyntymisessä, jolloin Ihmisen Poika istuu kirkkautensa valtaistuimella, saatte tekin, jotka olette minua seuranneet, istua kahdellatoista valtaistuimella ja tuomita Israelin kahtatoista sukukuntaa. Ja jokainen, joka on luopunut taloista tai veljistä tai sisarista tai isästä tai äidistä tai lapsista tai pelloista minun nimeni tähden, on saava monin verroin takaisin ja perivä iankaikkisen elämän. Mutta monet ensimmäiset tulevat viimeisiksi, ja monet viimeiset ensimmäisiksi." Matt. 19:27–30.

Palkkakysymys näyttelee suurta osaa maailmassa. Se aiheuttaa jopa lakkoja ja rettelöitä. On korkeita ja taas hyvin pieniäkin palkkoja. Jumalan valtakunnassa on aina korkea palkkataso, ja siinä ei ole milloinkaan työttömyyttä.

Tekstimme edellä olevassa raamatunkohdassa kerrotaan työnhakijasta, jolla oli hyvät suositukset. Hän oli noudattanut Jumalan käskyjä nuoruudesta asti; hän oli nuori ja rikas ja oli hallitusmies. Luukas erityisesti mainitsee, että Jeesus rakasti häntä. Jeesus tarjosi hänelle hyvän toimen ja sangen suuren palkan: »Myy kaikki, mitä sinulla on, ja jakele köyhille, niin sinulla on oleva aarre taivaissa, ja tule ja seuraa minua.» Mutta nuorukainen ei hyväksynyt tarjousta, vaan meni pois murhemielin.

Tämän johdosta Jeesus lausui: »Helpompi on kamelin käydä neulansilmän läpi kuin rikkaan päästä Jumalan valtakuntaan.» Sen kuultuaan opetuslapset epätoivoisina kysyivät: »Kuka sitten voi pelastua?» Mutta kun Jeesus vakuutti: »Ihmiselle se on mahdotonta, mutta Jumalalle on kaikki mahdollista», niin he menivät toiseen äärimmäisyyteen ja sanoivat: »Katso, me olemme luopuneet kaikesta ja seuranneet sinua, mitä me siitä saamme?» Sellainen on tuo palkkakysymys. Väliin epäillään, päästäänkö ollenkaan taivaaseen. Väliin

taas kysellään: millaista palkkaa meille maksetaan? Pietarin kysymykseen, josta itsehurskaus pilkistää, Jeesus kuitenkin vastaa, että Jumala todellakin palkitsee palvelijansa. Kuinka on tämä ymmärrettävä? Yhdeltä puolen Raamattu kiroaa kaikki, jotka perustautuvat lain tekoihin. Gal. 3:10. Toiselta puolen se lupaa palkan niinkin vähäisestä palveluksesta kuin on pienen vesimaljan antaminen. Matt. 10:41,42. Jeesus käskää uskovaisia iloitsemaan siitä, että heillä on suuri palkanmaksu ja kuitenkin varoittaa: »Kun olette tehneet kaikki, mitä teille on käsketty, niin sanokaa: »Me olemme ansiottomia palvelijoita.« Tekstimme herättämänä astuu siis eteemme tärkeänä *palkkakysymys Jumalan valtakunnassa*. Kysymme ensiksi:

Ketkä palkitaan

Maailma on sitä mieltä, että kaikki ne palkitaan, jotka elävät tämän kultaisten säännön mukaan: »Niin kuin te tahdotte ihmisten teille tekevän, niin tehkää tekin heille.« Väärät opit lisäävät siihen niille ominaisia tekoja. Mutta kaikki ovat yksimielisiä siitä, että ihmisellä täytyy olla ansiota pelastuakseen. Paavin kirkko sanoo pyhien tehneen niin paljon ylimääräisiä hyviä tekoja, että siten kertyneestä varastosta voidaan antaa niille, joilla ei ole hyviä töitä.

Mutta Jumala sanoo, »ettei mikään liha tule hänen edessään vanhurskaaksi lain teoista«. Pelastus ei ole palkka, sillä iankaikkinen elämä on Jumalan armolahja Kristuksessa Jeesuksessa. Room. 6:23. »Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta — se on Jumalan lahja — ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi.« Ef. 2:8,9. Jeesus on sen meille ansainnut täydellisimmällä kuuliaisuudellaan, viattomalla kärsimisellään ja katkeralla kuolemallaan. Se annetaan lahjaksi kaikille, jotka uskovat. Vanhurskauttamisessa ei siis ainoankaan kohdalla tule mikään ansio eikä palkitseminen kysymykseen. »Sillä ei ole yhtään erotusta. Sillä kaikki ovat syntyä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla ja saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.« Room. 3:23,24.

Mutta niille, jotka ovat ilman töitä, sulasta armosta, yksin uskon kautta Kristukseen vanhurskaat ja Jumalan lapset, Raamattu kuitenkin

kin lupaa palkan ihan kaikesta, mitä he täällä tekevät uskossa Jeesuksen nimeen. Jeesus sanoo, että jokainen joka luopuu jostain »minun nimeni tähden», saa palkan. Kristitty haluaa luopua kaikesta, minkä sana kieltää. Hän luopuu sellaisestakin, mikä itsessään on hyvää ja luvallista, jos se estää häntä rakastamasta ja kunnioittamasta Jeesuksen nimeä.

Hän tekee näin armon opettamana, sillä Kristuksen rakkaus on vuodatettu hänen sydämeensä. Jos hän tekisi jotain palkan tähden, ei hän enää tekisi sitä Jeesuksen nimen tähden eikä häntä palkittaisi. Ei hän rohkene ajatella: »Minä teen hyvää, että Jumala olisi minulle hyvä; minä uhraudun, että Herra minua siunaisi.» Sen sijaan hän sanoo: »Jumala on sangen hyvä; kuinka taitaisin häntä kyllin kiittää? Jumala on siunannut minua kaikkinaisella siunauksella Kristuksessa; kuinka voisin häntä kyllin rakastaa.» Mutta vaikka kristitty ei tee mitään palkan toivossa, niin Jumala on kuitenkin ylenpalttisesti hyvydessään sangen runsaskätinen ja antelias. Hän ei ota mitään lapsiltaan antamatta heille monin kerroin takaisin. Hänen antamastaan hyvästä he hänelle antavat, ja siltikin hän palkitsee kaiken jumallisen rikkautensa mukaan.

»Mutta monet ensimmäiset tulevat viimeisiksi.» Fariseukset ja kirjanoppineet muinoin olivat aivan ensimmäisiä. Mutta Jeesus pani heidät ihan viimeisiksi, kokonaan osattomiksi autuudesta. Tänäkin päivänä on paljon ensimmäisiä kirkollisen työn kaikilla aloilla. Paljon ovat he työtä tehneet, paljon aikaan saaneet, paljosta on meidän heitä kiittäminen. Mutta voi käydä niin, että monet heistäkin joutuvat viimeisiksi. Minkä tähden? Ehkäpä he eivät olekaan tehneet niin paljon Jeesuksen nimen kuin oman nimensä tähden. Ehkäpä he ovat unohtaneet, ettei ole muuta eroa jaloimmankaan pyhän ja kurjimman syntisen välillä kuin se, minkä Jumalan armo on aikaansaanut. Parhainkin kristitty kantaa aarrettaan saviastiassa. Mitä enemmän hänelle on annettu, mitä korkeammalle hän kohooa, sitä tärkeämpi on muistaa: »Monet ensimmäiset tulevat viimeisiksi.»

Samoin tulevat »monet viimeiset ensimmäisiksi». Publikaanit ja, portot menevät hurskasten fariseusten edellä Jumalan valtakuntaan. Jeesus sanoo, että viimeisenä päivänä hyljätty »valtakunnan lapset» katselevat, kun ihmiskunnan sakkoja, noita viimeisiä, kokoontuu

maailman kaikilta kolkilta juhlimaan patriarkkain kanssa kirkkauden valtakunnassa! Silloin he ovat korotetut ihan ensimmäisten joukkoon! Heidän joukossaan näemme myös syrjäseudun uskollisen papin, paljosta luopuneen lähetyssaarnaajan, uhrautuneen papinemännän, yksinkertaisen ja vähässä uskollisen kristityn, nuo lukemattomat Jumalan ensimmäiset, joita me täällä emme huomanneet.

Oi, mitä yllätyksiä onkaan tuova se suuri päivä! Mutta kaikkein suurin yllätys on Jumalan armolapsille se, että heidät palkitaan. Täällä he hyvistä töistäänkin tarvitsivat anteeksiantamusta — siellä niitä kiitetään. Profeettaa auttanut saa profeetan palkan; mitä vähäisimmällekkin tehtiin, olikin tehty Jeesukselle. Nämä ovat ne, jotka palkitaan. Kysymme vielä:

Kuinka heidät palkitaan?

Se on todellakin armopalkka, mikä heille annetaan. Kuten jo sanoin, iankaikkinen elämä on kaikille uskoville armolahja Kristuksessa Jeesuksessa. Se on sama jokaiselle, yhtä kalliisti ostettu Jeesuksen verellä. Uskokin, jolla he ottavat vastaan syntien anteeksisaamisen ja Kristuksen vanhurskauden, on Jumalan lahja, Pyhän Hengen työ heidän sydämissään. Mutta sen uskon synnyttämät hedelmät ovat erilaiset. Mikä kantaa kolmikymmen-, mikä kuusikymmen-, mikä satakertaisen hedelmän. Kukin siis perii taivaan Kristuksen tähden, ja kukin saa armopalkan tekojensa mukaan. Eiväthän uskovat ole palkkaa ajatelleetkaan, sillä kullekin on kyllin, kun pääsee taivaaseen Jeesuksen veren kautta. Mutta niin kuin vanhemmat palkitsevat lastaan, vaikkei hän sitä ole todellisesti ansainnutkaan, niin rakastava taivaallinen Isäkin armonsa rikkauden mukaan palkitsee lapsiaan.

Tätä armopalkkaa hän jakaa jo täällä ajassa. »Jokainen, joka on luopunut taloista tai veljistä tai sisarista tai isästä tai äidistä tai lapsista tai pelloista minun nimeni tähden, on saava monin verroin takaisin ja perivä iankaikkisen elämän.» Elämän hän on »perivä» lapsenoikeudella Isän säädöksen mukaan. Mutta sen, mitä hän menetti Jeesuksen tähden, hän »on saava monin verroin takaisin» armopalkkana täällä ajassa. Vuosia sitten tuli rippikouluuni eräs poika, jonka vanhemmat olivat jumalankieltäjiä. He kieltäytyivät ottamasta häntä

enää kattonsa alle. Mutta poika luopui ennemmin isästään ja äidistään kuin Vapahtajastaan. Ennen pitkää tulivat vanhemmatkin kääntymykseen, ja poika sai nyt takaisin monin verroin enemmän kuin oli menettänyt. Moni uskova nuori on kieltäytynyt perustamasta yhteistä kotia epäuskoisien kanssa ja on saanut joko hänet uskovaisena takaisin tai Jumala on antanut hänelle puolisoiksi paremman, hurskaan henkilön. Jeesuksen tähden on moni menettänyt ystäviä, ulkonaisia etuja, omaisuutta jne. Mutta Jumala on antanut sijaan jalompia ystäviä, suurempia etuja, enemmän omaisuutta ja kaikkea ajallista hyvää. Niin kuin Jumala siunasi Jobille kaksin verroin enemmän kuin hänellä ennen oli ollut, niin hän nytkin antaa omilleen monin verroin takaisin kaiken, mistä he ovat luopuneet hänen nimensä tähden. Daavid sanoo: »Olen ollut nuori ja olen vanhaksi tullut, mutta en ole nähnyt vanhurskasta hyljättynä enkä hänen lastensa kerjäävän leipää.» Ps. 37:25.

Mutta armopalkan lopullinen maksaminen seuraa, kun työpäivä on päättynyt. Pyhä Henki kiittää Herrassa kuolleita autuaiksi, »sillä heidän tekonsa seuraavat heitä». Ilm. 14:13. He siis menivät ilman töitä Jeesuksen veren kautta taivaaseen ja sitten uskossa tehdyt työt tulivat perässä. Palkan maksaminen tapahtuu »siinä uudestisyntymisessä, jolloin Ihmisen Poika istuu kirkkautensa valtaistuimella». Nyt me synnin ja kuoleman ruumiissa menetämme vain ajallisia; sitten kun Jumala luo uudet taivaat ja uuden maan, joissa vanhurskaus asuu, me kirkastetussa ja kuolemattomassa ruumiissa nautimme iäti, mitä kenkään ei ole täällä aavistanut. Paavalin kanssa me siis sanomme: »Minä päätän, että tämän nykyisen ajan kärsimykset eivät ole verrattavat siihen kirkkauteen, joka on ilmestyvä meihin.» Room. 8:18.

Jeesuksen sana: »Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin myös kaikki tämä teille annetaan», pitää myös paikkansa armopalkan suhteen. Siitä huolehtiminen kuuluu Jumalalle. Meille kuuluu ahkeroida, että olemme hedelmälliset Kristuksen tuntemisessa, niin kuin Jeesus sanoi: »Minä valitsin teidät ja asetin teidät, että te menisitte ja kantaisitte hedelmää ja että teidän hedelmänne pysyisi.»

Jos siis tahdomme puhua palkasta Jumalan valtakunnassa, meidän täytyy ensin voida totuudessa sanoa opetuslasten kanssa: ”Katso, me olemme luopuneet kaikesta ja seuranneet sinua.” On parempi sanoa Paavalin kanssa: »Minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana — että voittaisin omakseni Kristuksen... tunteakseni hänet ja hänen ylösnousemisensa voiman ja hänen kärsimyksiensä osallisuuden.» Fil. 3:8,10. Jos tämä on tunnustuksesi, silloin et enää ajattele palkkaa, vaan sitä onneasi, että Jeesus on sinun ja sinä olet hänen. Armopalkka tulee sitten yllätyksenä kaiken armon Jumalalta.

Aamen.

Jeesuksen viimeinen pyyntö

Joh. 12:35–43

Seksagesimasunnuntaina

Niin Jeesus sanoi heille: "Vielä vähän aikaa valkeus on teidän keskuudessanne. Vaeltakaa, niin kauan kuin teillä valkeus on, ettei pimeys saisi teitä valtaansa. Joka pimeässä vaeltaa, se ei tiedä, mihin hän menee. Niin kauan kuin teillä valkeus on, uskokaa valkeuteen, että te valkeuden lapsiksi tulisitte." Tämän Jeesus puhui ja meni pois ja kätkeytyi heiltä. Ja vaikka hän oli tehnyt niin monta tunnustekoa heidän nähtensä, eivät he uskoneet häneen, että kävisi toteen profeetta Esaiaan sana, jonka hän on sanonut: "Herra, kuka uskoo meidän saarnamme, ja kenelle Herran käsivarsi ilmoitetaan?" Sentähden he eivät voineet uskoa, koska Esaia on vielä sanonut: "Hän on sokaissut heidän silmänsä ja paaduttanut heidän sydämensä, että he eivät näkisi silmillään eivätkä ymmärtäisi sydämellään eivätkä kääntyisi ja etten minä heitä parantaisi." Tämän Esaia sanoi, kun hän näki hänen kirkkautensa ja puhui hänestä. Kuitenkin useat hallitusmiehistäkin uskoivat häneen, mutta fariseusten tähden he eivät sitä tunnustaneet, etteivät joutuisi synagoogasta erotetuiksi. Sillä he rakastivat ihmiskunniaa enemmän kuin Jumalan kunniaa.

Joh. 12:35–43.

Sanalla »viimeinen« on kaihoisa ja vakava sointu. Viimeiset hetket ystävän seurassa, viimeiset sanat kuolevan huulilta, pelastuminen vaarasta viime hetkessä — paljon sisältyy silloin tuohon sanaan. Tekstimme sanoihiin sisältyy vielä enemmän. Ne kertovat Jeesuksen viimeisestä julkisesta esiintymisestä Juudan kansalle. Niissä on hänen viimeinen pyyntönsä kuulijoilleen. Jeesus puhui nämä sanat piinaviikon tiistaina, kolme päivää ennen ristinkuolemaansa. Viimeisen kerran kaikui Jeesuksen ääni Jerusalemin suuressa tempelissä. Viimeisen kerran hän pyysi omaisuuskansan jäseniä uskomaan valoon, jotta heistä tulisi valon lapsia. Kristus tekee meille saman pyynnön. Moneen nähden se voi olla todella viimeinen. Kuunnelkaamme nyt, kun korviimme kaikuu tämä *Jeesuksen viimeinen pyyntö* — *uskokaa valoon!* Tutkikaamme, mitä seuraa, jos hylkäämme sen, ja mitä tapahtuu, jos noudatamme sitä.

Jos hylkäämme tämän pyynnön, niin pimeys saa meidät valtaansa

»Niin kauan kuin teillä valo on, uskokaa valoon», pyytää Jeesus. Se valo, joka meillä on, on evankeliumin sulosanoma autuudestamme Kristuksen sovintokuolemassa. Sen valkeudessa me näemme sovitun, armollisen Jumalan, joka ottaa vastaan syntisiä, antaa heille anteeksi kaikki rikokset, tekee heidät vanhurskaiksi ja pyhiksi, otollisiksi taivaan kunniaan. Onnellinen on se, jolle tämä valo on loistanut. Hän ei voi enää olla tietämätön taivaan tiestä. Mutta kuinka surullista onkaan, että kirkkaimmassakin evankeliumin paisteessa on monen monta, jotka eivät usko. Jeesuksen pyyntö varoittaa heitä uhkaavasta yöstä.

Valo on vain vähän aikaa. »Vielä vähän aikaa on valo keskuudessanne.» Jumala varmasti ottaa pois autuuden hyvän sanoman niiltä, jotka eivät tahdo uskoa. Kuinka vähän aikaa olikaan valo enää juutalaisilla. Sillä »tämän Jeesus puhui», sanoo Johannes, »ja meni pois ja kätkeytyi heiltä». He eivät enää saaneet kuulla hänen armo-kutsuaan. Näin on tänäkin päivänä. Eikö ole monta paikkakuntaa ja monta seurakuntaa, joissa jolloinkin on hellänä kaikunut hyvän Paimenen ääni, mutta joissa nyt kuuluu vain susien ulvonta? Älä luule, ettei meillekin näin voisi käydä. Se tapahtuu varmasti, jos evankeliumi hyljätään! Ja kun sana, selvä autuuden oppi otetaan pois, silloin on jäljellä pelkkä pimeys — synty, kuolema ja kadotus. Myös siinä tapauksessa, että evankeliumi vielä jääkin keskuuteemme, on valo vain vähän aikaa niillä, jotka eivät usko. Tauti ja tapaturma voivat äkkiä temmata pois. Tai käy niin, että kuoleman lähestyessä ihmiset eivät muista ainuttakaan Jumalan lupausta syntien anteeksisäämisestä, eikä ole yhtään kristittyä, joka heitä lohduttaisi. Iäkin pimeys saa heidät valtaansa. Myös paatumus tulee, jos sanaa ei uskota. Niin kävi juutalaisille. Itse Jumalan Poika tarjosi saarnoillaan ja suurilla tunnusteoillaan epäileväisimmällekin uskon pyhää lahjaa. Mutta »vaikka hän oli tehnyt niin monta tunnustekoa heidän nähtensä, eivät he uskoneet häneen». He paaduttivat sydämensä. »Sen tähden he eivät voineet uskoa, koska Esaías on vielä sanonut: »Hän on

sokaissut heidän silmänsä ja paaduttanut heidän sydämensä, jotta he eivät näkisi silmillään ja ymmärtäisi sydämellään ja kääntyisi ja minä en parantaisi heitä.»

Ei ihminen ole enää sama kuultuaan evankeliumia: hän joko paranee tai pahenee. Ja mitä enemmän hän kuulee evankeliumia sitä uskomatta, sitä kovemmaksi käy hänen sydämensä. Ja kun sydän paatuu sanan alla, kuka voi häntä enää pelastaa? Ankarinkaan laki ei enää herätä, eikä suloisinkaan evankeliumi vaikuta uskoa. Jumala on silloin sokaissut silmät ja paaduttanut sydämen. Ei niin, että se olisi ollut evankeliumin tarkoitus, tai ettei Jumala olisi tahtonutkaan pelastaa. Jumala teki täyttä totta kutsuessaan ja tarjotessaan pelastusta. Mutta kun ihminen tahallaan, jatkuvasti sitä vastusti ja sen hylkäsi, tuli pelastuksen sana hänelle tuomioksi. Helvetin yö jo täällä ajassa peittää paatuneen sydämen, niin kuin on kirjoitettu: »Mutta jos evankeliumimme onkin peitossa, niin se peite on niissä, jotka kadotukseen joutuvat.» 2 Kor. 4:3.

Kristuksen pyyntö hyljätään, ei ainoastaan viivyttelyllä ja paatumuksella, vaan myös kuolleella uskolla. Siitä tekstimme sanoo: »Kuitenkin useat hallitusmiehistäkin uskoivat häneen, mutta fariseusten tähden eivät sitä tunnustaneet, jotteivät joutuisi synagoogasta erotetuiksi. Sillä he rakastivat sitä kunniaa, joka tulee ihmisiltä, enemmän kuin sitä kunniaa, joka tulee Jumalalta.»

Tällaista on monen usko. He ovat mieltyneet evankeliumiin ja pitävät sen totena, mutta eivät tahtoisi tehdä pesäeroa maailman ja perkeleen kanssa. He vaikenivat evankeliumin tunnustamisesta suulaan ja teoillaan, etteivät maailman joukot ja fariseusten synagoogat heitä hylkäisi. Tämä ei ole uskon heikkoutta, vaan todellisen uskon puutetta. Tunnustus on aina elävän uskon hedelmä, niin kuin on kirjoitettu: »Minä uskon, sen tähden minä puhun.» Jos uskon heikkoudesta jolloinkin ollaan Kristusta tunnustamatta, ei niin voi kuitenkaan kauan olla: usko joko vahvistuu ja tulee ilmi tunnustuksessa, tai se sammuu kokonaan. Kun sanotaan, että »useat hallitusmiehistäkin uskoivat», niin useimpien usko varmaankin sammui, koska vain kahden uskosta myöhemmin mainitaan. Nikodeemus ja Josef Arimatialainen jo seuraavana perjantaina rohkeasti tunnustivat uskoaan antamalla Jeesukselle kuninkaallisen hautauksen. Mutta eikö ollut su-

rullista, että he vasta sitten tunnustivat uskonsa, kun Jeesus oli jo surmattu ja heidän kansansa oli tehnyt maailman kaameimman rikoksen vetäen päälleen aikojen loppuun asti Jumalan hirmuisen tuomion! Usko, jota ei tunnusteta, sammuu.

*Mutta jos noudatamme Jeesuksen viimeistä pyyntöä,
niin meistä tulee valon lapsia*

Valon lapsiksi siis tullaan uskomalla valoon eli ottamalla vastaan evankeliumi. Se valo osoittaa, kuinka välimiehen Kristuksen kautta Jumala on sovitettu ja ihminen lunastettu. Ei evankeliumi ole vain lupaus anteeksiantamisesta; se on Jumalan itsensä julistama anteeksiantamus syntiselle. Kristuksen uhriveri on niin syntimme pyyhkinnyt pois, etteivät ne enää koskaan voi nousta Jumalan eteen meitä syyttämään. Kristuksen sovintokuolema on niin täydellisesti sammuttanut Jumalan vanhurskaan vihan, että Kristuksessa Jumala on nyt sula laupeus ja rakkaus syntiselle. Sillä niin kuin syntisen kaikki pahat työt, turmelus ja syntisyys kaikkine seurauksineen luettiin Kristukselle, samoin kaikki Kristuksen vanhurskaus, pyhyys, autuus ja elämä luettiin syntiselle. Kun ihminen vielä oli Jumalan vihollinen, kuollut synneissään, sai hän armolahjana iankaikkisen autuuden Kristuksen kautta. Evankeliumi kutsuu syntistä omistamaan tämän sellaisena kuin hän on. Sen tähden evankeliumi valkeuden sanana on myöskin voima, joka vaikuttaa uskon tähän valoon. Oletko pahan omantunnon vaivaama, pelon valtaama, voimaton itseäsi auttamaan, täynnä syntiä ja saastaisuutta? Sellaisia olivat kaikki Jumalan rakkaat, valitut lapset, kun he kuulivat evankeliumin sulosanomien. Sen kuullessaan valo loisti heidän sydämiinsä, usko syttyi ja heistä tuli heti valon lapsia. Näin sinäkin saat nyt heti uskoa ja uskon kautta olla autuas Jumalan lapsi. »Katso, nyt on otollinen aika, katso, nyt on pelastuksen päivä.»

Valon lapsi vaeltaa valossa. Jeesus sanoi: »Vaeltakaa, niin kauan kuin teillä valo on.» Ilman uskoa evankeliumiin ihminen on pimeydessä ja kaikkine töineen kuoleman, tuomion ja kirouksen alla. Mutta Kristukseen uskoen »kaikki te olette valon lapsia ja päivän lapsia; emme ole yön emmekä pimeyden lapsia». 1 Tess. 5:5. Sen tähden

sanotaan: »Vaeltakaa valon lapsina — sillä kaikkalainen hyvyys ja vanhurskaus ja totuus on valon hedelmä.» Ef. 5:8,9. »Pankaamme sen tähden pois pimeyden teot, ja pukeutukaamme valon aseisiin. Vaeltakaamme säädylisesti, niin kuin päivällä, ei öisissä kemuissa ja juomingeissa, ei haureudessa ja irstaisuudessa, ei riidassa ja kauteudessa.» Room. 13:12,13. Usko anteeksiantamukseen ei ainoastaan vapauta tuomion ja rangaistuksen alta; se vapauttaa myös syntien orjuudesta ja antaa voimaa uuteen elämään. Se antaa rohkeutta tunnustamaan Herraa Jeesusta, kärsimään hänen tähtensä ja etsimään hänen nimensä kunniaa. Uskovalle Jumalan sana on, niin kuin psalmista sanoo, »jalkaini lamppu, ja valkeus minun tielläni». Se valaisee askel askeleelta. Joka tilanteessa, joka kysymyksessä, joka asiassa sana ohjaa ja taluttaa oikeaa tietä. Olkoon menestystä ja hyviä päiviä, tulkoon ahdistusten ja vaivojen yö, kaikissa olosuhteissa sana valaisee, että voimme osoittautua Jumalan palvelijoiksi, valon lapsiksi, nurjan ja pahanilkisen sukukunnan keskellä.

Valon lapsi myös tietää, mihin hän menee. Hän tietää olevansa matkalla taivaaseen. Niin ei ole uskottomien laita, sillä »joka pimeässä vaeltaa, hän ei tiedä, mihin hän menee». Hän ei tiedä, että matkan päässä on helvetin vaiva. Mutta Jumalan lapsi tietää, että häntä odottaa iankaikkinen ilo Jumalan luona. Hän tietää, että jokainen hetki vie lähemmä ihanaa kotimaata. Kun kuoleman hetki tulee, hän tietää pääsevänsä kotiin Herran luo, taivaaseen.

Nyt vielä kaikuu meille kuolemaan menevän Jeesuksen viimeinen pyyntö: »Uskokaa valoon!» Kohta koittaa viimeinen päivä, jolloin ei enää pyydetä. Silloin niiden, jotka hylkäsivät hänen armokutsunsa, täytyy mennä siihen äärimmäiseen pimeyteen, jossa on itku ja hampasten kiristys. Sitten pimeys on saanut ainiaaksi heidät valtaansa. Silloin myös ne, jotka täällä ottivat vastaan evankeliumin, loistavat niin kuin aurinko ja taivaan avaruuden loiste. »Eikä yötä ole enää oleva, eivätkä he tarvitse kynttilän valoa eikä auringon valoa, sillä Herra Jumala on valaiseva heitä, ja he hallitsevat iankaikkisesti.» Aamen.

Kirkastettu Jeesus

Joh. 12:23–33

Laskiaissunnuntaina

Mutta Jeesus vastasi heille sanoen: "Hetki on tullut, että Ihmisen Poika kirkastetaan. Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos ei nisun jyvää putoa maahan ja kuole, niin se jää yksin; mutta jos se kuolee, niin se tuottaa paljon hedelmää. Joka elämäänsä rakastaa, kadottaa sen; mutta joka vihaa elämäänsä tässä maailmassa, hän on säilyttävä sen iankaikkiseen elämään. Jos joku minua palvelee, seuratkoon hän minua; ja missä minä olen, siellä on myös minun palvelijani oleva. Ja jos joku minua palvelee, niin Isä on kunnioittava häntä. Nyt minun sieluni on järkytetty; ja mitä pitäisi minun sanoman? Isä, pelasta minut tästä hetkestä. Kuitenkin: sitä varten minä olen tähän hetkeen tullut. Isä, kirkasta nimesi!" Niin taivaasta tuli ääni: "Minä olen sen kirkastanut, ja olen sen vielä kirkastava." Niin kansa, joka seisoi ja kuuli sen, sanoi ukkosen jylisseen. Toiset sanoivat: "Häntä puhutteli enkeli." Jeesus vastasi ja sanoi: "Ei tämä ääni tullut minun tähteni, vaan teidän tähtenne. Nyt käy tuomio tämän maailman ylitse; nyt tämän maailman ruhtinas pitää heitettävän ulos. Ja kun minut ylennetään maasta, niin minä vedän kaikki tyköni." Mutta sen hän sanoi antaen tietää, minkä kaltaisella kuolemalla hän oli kuoleva.

Joh. 12:23–33.

»Me haluamme nähdä Jeesuksen.» Kerran muutamat kreikkalaiset esittivät tällaisen pyynnön Filippukselle. Hän sanoi sen Andreaalle, ja yhdessä he sanoivat sen Jeesukselle. Mestarin sydän täyttyi ilosta, sillä muodostivathan nuo kreikkalaiset niiden pakanakansoihin kuuluvien ihmisten esikoisjoukon, jotka eivät vielä häntä tunteet, mutta jotka saisivat pian nähdä maailman Vapahtajan. Opetuslapsilleen Jeesus vastasi: »Hetki on tullut, että Ihmisen Poika kirkastetaan.»

Mutta tämän kirkastamisen hinta oli oleva kaamea. Kohta oli pakanallinen tuomari taluttava hänet räkäkättynä, ruoskittuna, orjantapuroin kruunattuna kansan nähtäväksi, sanoen: »Katso, ihmistä!» Mutta tuo joukko oli huutava: »Vie pois, vie pois! Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse hänet!» Kalliolle oli kohoava risti, jonka päällä Ihmisen Poika oli kärsivä ja kuoleva. Vasta sen kautta voi hän tulla kir-

kastetuksi. Se näky sielunsa silmien edessä Jeesus puhkeaa sanomaan: »Nyt minun sieluni on järkytetty; ja mitä pitäisi minun sano-man? Isä, pelasta minut tästä hetkestä. Kuitenkin: sitä varten minä olen tähän hetkeen tullut.»

Tämä oli se iankaikkisuudessa määrätty hetki, patriarkkojen ja profeettojen ikävöimä ja odottama hetki — hänen hetkensä, jota var-ten hän oli maailmaan tullut. Niin raskas kuin olikin tuon kirkasta-misen hinta, hän siitä huolimatta rukoili: »Isä, kirkasta nimesi!» Paaston aikana asetetaan jälleen katseltavaksemme tämä kärsimyks-sissä kirkastuva Jeesus. Tekstimme erityisesti asettaa eteemme tä-män totuuden: *Jeesus kirkastuu ristin kautta.*

Jeesus kirkastetaan ristinkuolemassa

Hän vakuuttaa: »Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos ei nisun jyvä putoa maahan ja kuole niin se jää yksin; mutta jos se kuolee, niin se tuottaa paljon hedelmää.» Ilman Golgatan ristiä Jeesus olisi jäänyt yksin, eikä hän olisi voinut ketään pelastaa. Valtavine opetuk-sineen, ihmeellisine töineen ja Isänsä kirkkautta säteillen hän olisi ollut yksin — pyhä, peljättävä, jonka tykö ei olisi kurjia kannettu, jonka luo ei lapsia olisi tuotu, jonka ympärillä eivät olisi kaikuneet pelastettujen kiitosvirret.

Jumalalla oli ainoastaan tämä yksi hyvä vehnänjyvä. Hänen täy-tyi antaa sen pudota maahan, syntiseen maailmaan. Sen täytyi kuolla ja tulla haudatuksi. Mutta tämä elinvoimainen jyvä on tuottanut sadon, jota korjataan maailman loppuun asti. Sen kuolemasta orasti uusi lunastettu, synneistään päästetty ihmiskunta. Tämän »yhden kuuliaisuuden kautta monet tulevat vanhurskaiksi», sillä »hän on meidän syntiemme sovitus; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien».

Tästä ristinkuolemassaan tapahtuvasta kirkastumisesta Jeesus sanoo: »Nyt käy tuomio tämän maailman ylitse; nyt tämän maailman ruhtinas pitää heitettämän ulos.» Perkele, joka on murhaaja alusta asti, teki kauheimman rikoksensa surmatessaan Kristuksen. Meille se on koitunut iankaikkiseksi autuudeksi, mutta viholliselle iankaikki-seksi tuomioksi. Kristuksen kuolemassa tuomittiin ja rangaistiin

kaikkien ihmisten synnit. Ne peittyivät kaikki hänen verensä virtoihin. Silloin perkele syöstiin ulos, niin ettei hän koskaan saa mennä Jumalan eteen meitä syyttämään. Ei hänellä ole enää mitään omistusoikeutta ainoankaan Aadamin lapseen. Katkeran kuolemansa kautta Jeesus on kirkastettu syntiemme poisottajana, kuoleman kukistajana ja helvetin valtojen voittajana.

Katso siis tätä ristillä kirkastettua Jeesusta! Niin tehdessäsi näet Jumalan äärettömän vihan syntyä kohtaan, sillä juuri meidän pahojen tekojemme tähden Kristus on Jumalan lyömä ja vaivaama ja kipuja ja sairautta täynnä. Ristin valossa näet myöskin Jumalan sanomattoman laupeuden syntistä kohtaan. Todistaahan näet Herran sana, että »sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi». Jeesuksen ristinkuolema kirkastaa lisäksi tämän ihmeellisen pelastusneuvon: synti kukistetaan synnillä, kuolema kuolemalla, perkele perkeleellä, helvetti helvetillä. Ristin häpeästä koituu kunnia, ristin hulluudesta syvin viisaus, ristin heikkoudesta kaikkivoipa voima ja ristin vaivoista iankaikkinen autuus. Jeesus todella kirkastuu ristinkuolemassa.

Jeesus kirkastetaan ristinsanomassa

Sitä sanomaa Jumala itse julisti vastatessaan taivaasta kuuluvalla äänellä Jeesuksen rukoukseen: »Minä olen sen kirkastanut, ja olen sen vielä kirkastava.» Ja Jeesus sanoi, että se ääni tuli opetuslasten tähden, sillä heidän piti ensiksi lähteä viemään kuulemansa sanoma kaikkeen maailmaan. Tämän sanoman sisällöstä ja vaikutuksesta Jeesus taas sanoi: »Ja kun minut ylennetään maasta, niin minä vedän kaikki tyköni.» Tuon suuren sanoman sisältönä on siis ristiinnaulittu Jeesus, josta profeetta oli ammuin sanonut: »Herra heitti hänen päällensä kaikkien meidän syntivelkamme.» Jes. 53:6. Ristinsana vakuuttaa, että ainoakaan synti ei ole enää päällämme, koska Jumala on heittänyt meidän kaikkien kaikki synnit hänen päällensä. Ja kun velat siirrettiin hänen vastattavikseen, hän suoritti niistä täyden maksun.

Evankeliumi on Jumalan itsensä meille antama kuitti siitä, että koko velkamme tuli Golgatan suurena maksupäivänä hänen Poikansa verellä täysin maksetuksi. Kasteessa on se meille henkilökohtaisesti

annettu, omalla nimellämme varustettuna. Uskon kädellä me taas otamme sen vastaan ja suljemme sydämeemme. Herra sanoo: »Minä pyyhin pois sinun rikkomuksesi niin kuin pilven ja sinun syntisi niin kuin sumun.» Jes. 44:22. Mistä enää löydät pilven tai sumun, kun tuuli ja aurinko on ne pyyhkinyt pois? Niin ovat syntimme hävitetyt, ja ristinsanoma tuo tämän anteeksiantamuksen omaksemme. Siinä meille kirkastetaan Jeesus ainoana, iankaikkisena ja täydellisenä Vapahtajanamme, »jossa meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, hänen armonsa rikkauden mukaan.» Ef. 1:7.

Jeesus itse on tässä ristinsanassa ja lupaa sen kautta vetää kaikki tykönsä. Se sana vetää ihmisen lain ikeen ja syntikuorman alta; se vetää lihan, maailman ja sielunvihollisen lumosta ja kohottaa uuteen olotilaan. Sielu pääsee uskossa omistamaan vanhurskautta, rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä; pääsee Jumalan lasten vapauteen ja saa voitovoiman synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta. Se vetää »vängin kurjan kahleistansa, onnestansa ruhtinaan, lapsen aamunkoitossansa, vanhan vielä iltanaan». Silloin sielu yhtyy sanomaan psalmistien kanssa: »Hän nosti sinut ylös turmion kuopasta, lokaisesta liejusta, ja asetti minun jalkani kalliolle, hän vahvisti minun askeleeni. Hän antoi minun suuhuni uuden virren, kiitoslaulun Jumalallemme.» Ps. 40:3,4.

Ensimmäisenä helluntaina tämä ristinsana käänsi noin kolmetuhatta sielua Jeesuksen uskoon. Sillä sanalla Paavali kokosi Kristukselle seurakuntia aikansa kuuluisissa kaupungeissa, ja kristityt ennen pitkää valloittivat sillä sanalla koko Rooman valtakunnan. Ristinsanalla Martti Luther kukisti paavin hirmuvallan, katkoi taikauskon ja väärin oppien kahleet ja palautti Kristuksen kirkon jälleen puhtaaseen apostoliseen oppiin. Se on sama kukistava ja rakentava, ilonvoimainen sana tänäkin päivänä. Se kokoaa sieluja, se muuttaa sydämiä ja kiinnittää ne uskonkuuliaisuudessa Jeesukseen. Kirkot täytyvät, kun sitä sanaa uskollisesti saarnataan; ne tyhjentyvät, kun se sivuutetaan. Ainoastaan tämä ristinsanoma poistaa sielujen hädän ja tyydyttää sielujen tarpeet.

Niin kuin Jeesus kirkastui ristinkuolemassa, samoin hän kirkastuu ristinsanomassa. Mutta vielä

Jeesus kirkastetaan ristinkantajissa

Ristinkantajien jonossa Jeesus itse on ensimmäinen. Hän olisi voinut välttää ristin ja pysyä yksinäisenä jyvänä, mutta hän mielellään putosi maahan ja kuoli tuottaakseen paljon hedelmää. Hän olisi voinut rakastaa elämäänsä, mutta hän valitsi ristin, joka riisti häneltä kaiken, mitä ihmiset rakastavat. Luonnollisen ihmisen elämänrakkaus on kokonaan itsekeskeistä. Hän elää itselleen, rakastaa omaansa, haluaa helppoja ja hupaisia päiviä, etsii itselleen mukavia oloja sekä taloudellista turvaa ja maallista menestystä. Kun hän rakastaa omaa elämäänsä, niin toisten kivut eivät koske, toisten kuormat eivät paina ja toisten vastukset eivät vaivaa. Siellä, missä ei ole ristin kantamista, käy kuten Herra sanoo: »Joka elämäänsä rakastaa, hän kadottaa sen.»

Mutta turhaa on sellainen Kristuksen palveleminen. Jeesus sanoo: »Jos joku minua palvelee, seuratkoon hän minua.» Ja tätä seuraamista hän selittää sanoen: »Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon joka päivä ristinsä ja seuratkoon minua.» Luuk. 9:23. Kristus on rakkauden pakottamana ottanut ristin tullakseen sen kautta kirkastetuksi. Sama rakkaus on vuodatettu niiden sydämiin, jotka häntä seuraavat. Ilman töitä, kun heissä ei vielä ollut mitään rakkautta, he tulivat uskon kautta vanhurskaiksi. Mutta kun usko tuli, se toi heti mukanaan rakkauden. Kristityn sisimmässä nousi sota vihollisen synnyttämää oman tahdon, oman edun ja oman kunnian rakkautta vastaan. Siellä syntyi uusi, oikea rakkaus Jumalaa ja lähimmäistä kohtaan. Se pani ristin hänen kannettavakseen.

Kun käy näin, kristitty joutuu monin tavoin koetukselle. Jos hän rakastaa Jumalaa, maailma alkaa vihata häntä. Jos hän pysyy Jumalan sanassa ja noudattaa sitä, hän joutuu luopumaan ystäväistä, eduista ja monesta maallisesta hyvästä. Uskollisuus Jeesusta kohtaan tuo tuskaa ja taistelua, jopa kidutusta ja kuolemaa. Sillä kasteella, jolla Jeesus kastettiin, kastetaan meidätkin. Mutta tämä ristin kantaminen kirkastaa Vapahtajaamme. Sen nähdessään moni pelkää Herraa, tur-

vaa häneen ja ylistää häntä etsikon päivänä. Vääristä tulee vanhurskaita, totuuden vastustajista sen tunnustajia ja pyöveleistä marttyyreja.

Samoin panee rakkaus meidät kantamaan lähimmäistemme kuormia, etsimään heidän parastaan ja peittämään heidän syntejensä. Polvemme notkistuvat rukouksiin niiden puolesta, jotka meitä vainoavat. Sydämemme aukenevat antamaan anteeksi niille, jotka meitä vahingoittavat, ja kädet ojentuvat siunaamaan sadattelijoitamme. Ja sielujen hätä ei anna meidän olla toimettomina. Tahdomme käyttää työmme ja varamme, aikamme ja kykymme voittaaksemme edes muutaman Herramme Jeesuksen valtakuntaan. Kaiken lisäksi on meillä jokapäiväisenä kurituksena omat vikamme, kurjuutemme ja elämän monet murheet ja ahdistukset. Jeesusta seuratessamme tulee meistä siis todella ristinkantajia. Mutta juuri siten kirkastetaan Jeesusta, hänen voimaansa, hänen armoansa ja uskollisuuttansa. Näitä ristinkantajia Isä kunnioittaa. Hän kuulee heidän rukouksensa, lohduttaa, auttaa, siunaa, varjelee, pyhittää ja vahvistaa heitä. Hän antaa heille mitä jaloimman voiton ja korjaa heidät ikuiseen kunniaan, niin kuin Jeesus lupaa tekstissämme: »ja missä minä olen, siellä on myös minun palvelijani oleva.»

Emmekö syystä kerskaisi Herramme Jeesuksen rististä? Emmekö innolla julistaisi hänen ristinsä sanomaa? Emmekö riemulla liittyisi ristinkantajien jaloön joukkoon. Tuleehan näet Jeesus kirkastetuksi ainoastaan ristin kautta — ristinkuolemassa, ristinsanomassa ja ristinkantajissa. Aamen.

Säästätkö itseäsi

Matt. 16: 21–23

Ensimmäisenä paastonaikaisena sunnuntaina

Siitä lähtien Jeesus alkoi ilmoittaa opetuslapsilleen, että hänen piti menemän Jerusalemiin ja kärsimän paljon vanhimmilta ja ylipapeilta ja kirjanoppineilta ja tuleman tapetuksi ja kolmantena päivänä nouseman ylös. Silloin Pietari otti hänet erilleen ja rupesi nuhtelemaan häntä sanoen: "Jumala varjeltakoon, Herra, älköön se sinulle tapahtuko." Mutta hän kääntyi ja sanoi Pietarille: "Mene pois minun edestäni, saatana; sinä olet minulle pahennukseksi, sillä sinä et ajattele sitä, mikä on Jumalan, vaan sitä, mikä on ihmisten."

Matt. 16: 21–23.

Rohkeasti, epäröimättä Jeesus oli menossa Jerusalemiin, vaikka hän tiesi, että siellä häntä odottivat julma ruoska, orjantappurakruunu ja ristinpuu. Hän, joka yksin oli vapaa, sanoi, että hänen »piti menemän». Hän, joka yksin oli synnitön, sanoi, että hänen »piti kärsimän paljon». Hänen, joka on Elämä, »piti tuleman tapetuksi». Tätä eivät opetuslapset jaksaneet ollenkaan käsittää, ja on mahdotonta tietää, missä määrin pimeyden ruhtinas mahtoi ymmärtää Jeesuksen kuoleman ja ylösnousemuksen merkitystä. Varmaa vain on, että hän tahtoi saada Jeesuksen tekemään juuri päinvastoin kuin Jumalan ikuisessa armoneuvossa oli päätetty. Kun Jeesus ilmoittaa tähän pelastusneuvon kuuluvan hänen kärsimisensä, kuolemansa ja ylösnousemuksensa, niin perkele tahtoo tehdä ne tyhjiksi.

Sielunvihollinen tietää, että kaikki liha kammoo kärsimistä. Onhan Jumala itse kaikille eläville olennoille antanut sellaisen vaiston. Eikö Jeesuskin siis ihmisenä kauhistuisi kovaa ja katkeraa kuolemaa? Eivätkö myös opetuslapset tahtoisi säästää Herraansa sellaisesta? Tässä toivossa perkele viritti siis Jeesukselle surmanpaulan, jossa oli syöttinä itsensä säästäminen. Hän teki sen viattoman näköiseksi. Olihan Jeesus vastikään erityisesti kiittänyt Pietaria autuaaksi hänen tekemänsä jalon tunnustuksen johdosta. Siis juuri Pietarin kautta ja Jumalan nimessä perkele puhui Jeesukselle: »Jumala varjeltakoon, Herra, älköön se sinulle tapahtuko!» Ei suinkaan Jumala ainokaiselta

Pojaltaan voi vaatia noin hirmuista uhria! Säästä siis ja armahda itseäsi! Samanlaisen ansan on hän virittänyt jokaisen ihmisen eteen. On syytä tutustua siihen. Tänään on siis tutkistelumme aiheena *perkeleen kiusaus itsemme säästämiseen*.

Perkeleen kiusaus itsemme säästämiseen

Katsomme, miten kiusaus itsensä säästämiseen kohtasi Jeesusta ja miten hän suhtautui siihen.

Tiedämme, ettei saatamalla ollut yhtään sääliä, kun sille annettiin valta Kristuksen piinaamiseen. Ei hän kaihtanut kavaltaa häntä apostolin suudelmalla. Ei hän hävennyt monen riettaan suun kautta syyttää, tuomita ja herjata häntä ja sylkeä hänen kasvoilleen. Ei hän säälinyt vähääkään, kun verinen ruoska raateli Kristuksen ruumista ja kun piikkikruunu painettiin hänen päähänsä. Ja kun säälin tunne täytti pakanallisen tuomarin sydämen, vihollinen yllytti omaisuuskansaa sitä raivokkaammin huutamaan: »Vie pois! vie pois! Ristiinnaulitse hänet! Ristiinnaulitse hänet!» Ei perkele armahtanut, kun Kristus kulki tuskien tietä, kun hänet naulittiin ristinpuuhun, kun kadotettujen jano poltti hänen sieluaan ja kun hän Jumalan hylkäämänä kärsi helvetin iäiset vaivat. Mutta tekstimme esittämässä tapauksessa tämä julma murhaaja ja valhettelija oli muka täynnä sääliä ja hyvän-suopaisuutta, kun hän koetti saada Jeesusta pois ristin tieltä.

Hän kuiskaa kavalasti Jeesukselle: Liian kalliiksi tulee maailman lunastustyö! Onko siitä todella maksettava niin suuri hinta, että hänen, Jumalan Pojan, »piti kärsimän paljon ja tuleman tapetuksi?» Hän panee epäilemään, mahtaako Jumala todella vaatia ainokaisen Poikansa kuolemaa maailman syntien sovituksiksi. Voisiko hyvä, rakastava Jumala olla noin julma ja verenheimoinen? Hän muistuttaa: Kannattaako kurjan ihmisen edestä noin kallista uhria antaa? Eihän ihmisessä ole mitään hyvää, ei mitään kiitettävää, ei mitään kaunista, ei mitään lunastamisen arvoista! Hän jaarittelee: jos oma kansasi noin hirmuisella tavalla palkitsee ihmeellisen elämäntyösi, mitä hyödyttää sinun kuolemasi? Eivätkö he sitten ivaa armoasi, halveksi rakkauttasi ja tallaa vertasi jaloillansa? — »Jumala varjelkoon, Her-ra, älköön se sinulle tapahtuko.»

Miten Kristus suhtautuu tähän? Kirkkaana välähtää tässä henki-en taistelussa sanan pureva miekka: »Mene pois minun edestäni, saatana; sinä olet minulle pahennukseksi, sillä sinä et ajattele sitä, mikä on Jumalan, vaan sitä, mikä on ihmisten.» Maailman lunastus onkin kokonaan Jumalan asia, johon ei yksikään luotu olento saa puuttua. Eivät he voi sitä estää eivätkä edistää.

Äskettäin Pietari oli tehnyt jalon tunnustuksen ja Jeesus oli vakuuttanut: »Autuas olet sinä, Simon, Joonaan poika.» Nyt Jeesus sanoo hänelle nuo peljättävät sanat: »Mene pois minun edestäni, saatana.» Näyttää siltä, että Pietari oli puhunut heikkoudesta, asiaa käsittelemättä. Miksi sitten on Jeesus hänelle noin ankara? Jokainen harhakäsitys opin asioissa on syntiä. Mutta Herra kyllä armahtaa heikkouttamme, kun tunnemme ja tunnustamme sen ja olemme oppivalla mielellä. Pietarilla kuitenkin ei ole tällaista mieltä, vaan hän rupeaa Kristusta nuhtelemaan ja opettamaan. Siinä on ylpeän ja kavalan perkeleen henki, jota Kristus ei voi kärsiä.

Kristus ei salli mainittavankaan, että hänen pitäisi säästää itseään, kun ihmiskunnan pelastus on kysymyksessä. Hän panee kaikkensa edestämme alttiiksi elämässä ja kuolemassa. Itseään ei hän armahda, vaan meitä kurjia syntisiä. Hän kärsii rangaistuksemme ja surumme, että me saisimme rauhan ja ilon. Hän kantaa Jumalan vihan, että me pääsisimme Jumalan suosioon. Hänet tehdään synniksi, että me tulisimme hänessä siksi vanhurskaudeksi, joka kelpaa Jumalan edessä. Hän kuolee, että me saisimme elää. Hänet syöstään helvetin piinaan ja ahdistukseen, että meidät korotettaisiin taivaan riemuun ja autuuteen. Jumala ei armahtanut omaa Poikaansaakaan, vaan antoi hänet meidän kaikkien edestä. Samoin ei Kristuskaan armahtanut itseään, vaan pani henkensä lunastuksen hinnaksi monen edestä. Hänelle siis kuuluu kaikki kunnia pelastuksestamme. Hän yksinään on kuolemallaan maksanut kaikki syntivelkamme ja ylösnousemuksellaan vanhurskauttanut koko ihmissuvun. Ei apostoli, ei enkeli eikä yksikään luotu saa siihen mitään lisätä eikä siitä mitään ottaa pois. Jokainen sellainen ajatuskin on todella pahennus ja kuoleman paula, johon nähden on sanottava: »Mene pois edestäni, saatana.»

»Mene pois edestäni, saatana»

Jalosti Jeesus voitti kiusauksen itsensä säästämiseen. Mutta miten meidän käy, kun se kiusaus tulee meidän kohdallemme?

Se paula on syntisen tiellä, kun Pyhä Henki sanan kautta vetää häntä parannukseen. Vihollinen kuvaa kristityn aseman surkuteltavaksi ja synnissä elämisen ihan kadehdittavaksi. Hän voi lumota niin, että törkeätkin synnit kuten juoppous, haureus, ahneus, petos, valhe, viha, kosto jne. näyttävät viattomilta; samalla kertaa hän maallaa kaikki uskovaiset ulkokullatuiksi. Lukemattomille hän uskottelee, että yhteiskunnallinen vanhurskaus, hyväntekeväisyys, luonteenkasvatus ja mikä uskonnollinen harrastus tahansa on riittävä pelastukseen. Jos laki häiritsee tuota väärää rauhaa, osaa kiusaaja sen vaimentaa. Sanalla sanoen, hän kuiskaa kääntymättömälle: Säästä itseäsi! Älköön sinusta vain tulko uskovaista!

Mutta ei sielunvihollisella ole sääliä eksyttämiään kohtaan. Vaikka synnin orjan ruumis ja sielu sortuvatkin turmion teillä, vaikka särkyy koti ja murtuu sekä oma että toisten elämä, vaikka häviää raha ja tavara, vaikka lihaan kylvämisestä niitetään turmeluksen kauheaa satoa — eipä vihollisella ole armoa! Hän nauraa uhriensa onnettomuutta jo täällä ajassa ja sitten iäti helvetin vaivassa. Kallis sielu, älä enää usko perkeleen propaganda! Iäisen tuhon aikapommi on viritetty — sallitko vihollisen viivyttää pakoasi? Uskallatko luottaa omaan hurskauteesi, vaikka Raamattu sanoo: »Niin kuin tahrattu vaate oli kaikki meidän vanhurskaudemme?» Jes. 64:6. Rohkenetko ilman välimiestä astua tilinteolle, vaikka Herra varoittaa: »Hirmuista on langeta elävän Jumalan käsiin?» Tiedäthän, että synnin palkka on kuolema. Kannattaako sellaisen palkan tähden pettää itsensä, palvela perkelettä, raataa synnin orjana ja kärsiä iäinen kuolema? Jeesus sen sijaan tarjoaa lahjaksi omantunnon rauhan, autuuden ilon ja taitvaan toivon. Ja jos meidän täytyykin kieltää itsemme ja kadottaa elämämme hänen tähtensä, niin me löydämme iankaikkisen elämän. Vastaa siis viholliselle: »Mene pois, saatana!»

Saman paulan virittää vihollinen uskovan eteen. Kun himot he-räävät, kun riita, parjaus, koston mieli ja maailmallisuus pyrkivät valtaan, kuiskaa sielujen murhaaja: Pitäähän lihankin saada osansa! Kun Kristuksen tunnustaminen ja Jumalan sanassa tarkasti pysyminen tuo tappiota ja kärsimystä, sanoo hän: Älä ole niin tiukka ja ah-dasmielinen! Sovittele, vaikene, anna myöten! Kun on kysymyksessä lasten kristillinen kasvatus, joka kysyy niin suurta uhrausta, alituista valppautta, rukousta, työtä ja kärsivällisyyttä — kuinka saakaan vi-hollinen vanhemmat veltostumaan ja säästämään itseään! Kun on kysymys epäkohtien korjaamisesta seurakunnassa, kurittomien nuh-telu, eksyneiden palauttaminen, heikkojen vahvistaminen, murheel-listen lohduttaminen tai sopivien henkilöiden saaminen seurakunnan virkoihin ja tehtäviin — eivätkö uskovaisetkin usein puhu perkeleen kieltä: »Älköön se sinulle tapahtuko, että ottaisit tämän tahi tuon tehtävän suorittaaksesi ja panisit itsesi sellaiseen vaivaan!»

Kun on kysymyksessä aineellinen uhraus Jumalan valtakunnan hyväksi, varsinkin silloin olemme kärkkäät kuulemaan hurskassa-naista kiusaajaa, joka sanoo: Jumala varjelkoon, että seurakunnan työssä pitäisi aina olla raha kädessä! Monen uskovan kohdalta lii-kenevät vain niukat rippeet lähetystyöhön, opettajien valmistami-seen, kristillisten koulujen ylläpitoon, jopa oman sielunpaimenenkin toimeentuloon ja paikallisen seurakunnan tarpeisiin.

Älkäämme siis, rakkaat kristityt, kuunnelko kiusaajaa ja säästäkö vanhaa ihmistämme, sillä emme me enää ole velassa lihalle lihan mukaan elämään. Ristiinnaulitkaamme ja kuolettakaamme säälistä vanha ihmisemme jokapäiväisessä katumuksessa ja parannuksessa, että Kristus saisi meissä elää ja hallita. Katso, kuinka Jeesus on pan-nut kaikki alttiiksi meidän kurjien edestä. Ei hän peittänyt kasvojaan syljeltä eikä välttänyt ruoskan iskuja. Ei hän sanonut, että tulee liian kalliiksi viheliäisen syntisen lunastus, kun pitää antaa otsansa orjan-tappurain revittäväksi ja kätensä ja jalkansa naulojen lävistettäväksi. Ei hän vaikeroinut, että pelastuksemme vaatii liian paljon, kun hän kantoi Jumalan vihan ja kadotettujen vaivat. Miksi me siis nurisem-me, jos pitää jostain kieltäytyä, jos pitää uhrata työtä, aikaa tai varo-ja hänen asiansa tähden? Kun olemme jo pelastetut hänen armostaan ja saaneet lahjaksi vanhurskauden sen lunastuksen kautta, joka on

Kristuksessa, emmekö nyt eläisi uudessa kuuliaisuudessa hänen kunniallisen armonsa kiitokseksi? Emmekö nyt olisi innokkaat, ja aina yltäkylläiset Herran työssä ja täyttäisi hänen tahtoaan nurkumatta, jopa ilomielin?

Jälleen asetetaan eteemme kärsivä autuutemme Ruhtinas. Rohkeasti hän kulkee Golgataa kohti säästämättä itseään. Tuomaan kanssa meidän tulisi sanoa: »Menkäämme mekin sinne kuollaksemme hänen kanssansa.» Joh. 11:16. Sanoohan apostoli: »Jos olemme kuolleet yhdessä hänen kanssaan, saamme myös hänen kanssaan elää; jos kärsimme yhdessä, saamme hänen kanssaan myös hallita.» Kerran on koolla se suuri sankarijoukko, joka ei ole täällä säästänyt itseään, vaan joka on sanonut rohkeasti kiusaajalle: »Mene pois edestäni, saatana.» Ja silloin me kuulemme suuren äänen taivaassa sanovan: »He ovat voittaneet hänet Karitsan veren kautta ja todistuksensa sanan kautta, eivätkä ole henkeänsä rakastaneet, vaan olleet alttiit kuolemaan asti.» Ilm. 12:11. Ystäväni, kuulutko sinä heidän joukkoonsa? Aamen.

Syntien anteeksisaaminen

Luuk. 7:36–50

Toisena paastonaikaisena sunnuntaina

Niin eräs fariseuksista pyysi häntä ruualle kanssaan; ja hän meni fariseuksen taloon ja asettui aterialle. Ja katso, siinä kaupungissa oli nainen, joka eli syntisesti; ja kun hän sai tietää, että Jeesus oli aterialla fariseuksen talossa, toi hän alabasteripullon täynnä hajuvoidetta ja asettui hänen taakseen hänen jalkojensa kohdalle, itki ja rupesi kastelemaan hänen jalkojansa kyynelillä ja kuivasi ne päänsä hiuksilla ja suuteli hänen jalkojaan ja voiteli ne hajuvoiteella. Mutta kun fariseus, joka oli hänet kutsunut, sen näki, ajatteli hän mielessään näin: "Jos tämä olisi profeetta, tietäisi hän, mikä ja millainen tuo nainen on, joka häneen koskee: että hän on syntinen." Niin Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Simon, minulla on jotakin sanomista sinulle." Hän virkkoi: "Opettaja, sano." — "Lainanantajalla oli kaksi velallista; toinen oli velkaa viisisataa denaria, toinen viisikymmentä. Kun heillä ei ollut, millä maksaa, antoi hän molemmille velan anteeksi. Kumpi heistä siis rakastaa häntä enemmän?" Simon vastasi ja sanoi: "Minun mielestäni se, jolle hän antoi enemmän anteeksi." Hän sanoi hänelle: "Oikein sinä ratkaisit." Ja naiseen kääntyen hän sanoi Simonille: "Näetkö tämän naisen? Minä tulin sinun taloosi; et sinä antanut vettä minun jaloilleni, mutta tämä kasteli kyynelillään minun jalkani ja kuivasi ne hiuksillaan. Et sinä antanut minulle suudelmaa, mutta tämä ei ole lakannut suutelemasta minun jalkojani siitä asti, kuin tulin sisään. Et sinä voidellut öljyllä minun päätäni, mutta tämä voiteli hajuvoiteella minun jalkani. Sentähden minä sanon sinulle: tämän paljot synnit ovat anteeksi annetut: hänhän näet rakasti paljon; mutta jolle vähän anteeksi annetaan, se rakastaa vähän." Sitten hän sanoi naiselle: "Sinun syntisi ovat anteeksi annetut." Niin ateriakumppanit rupesivat ajattelemaan mielessänsä: "Kuka tämä on, joka synnitkin anteeksi antaa?" Mutta hän sanoi naiselle: "Sinun uskosi on sinut pelastanut; mene rauhaan." Luuk. 7:36–50.

Kaikista niistä iankaikkisen elämän sanoista, joita Jeesus puhui, on meille kallein tämä: »Sinun syntisi ovat anteeksiannetut.» Mikään ei ole Jumalalle maksanut niin paljon kuin syntien anteeksiantaminen. Ei missään muussa Jumala näy niin suurena ja ihmeellisenä kuin siinä, että hän antaa synnit anteeksi. Ei ole mitään, jota ihminen enemmän tarvitsee kuin syntien anteeksiantamusta. Ei ole mitään muuta, josta hän voisi enemmän iloita ja kauniimmin kiittää kuin

syntien anteeksisaamisesta. Ei ole mitään muuta taivaassa eikä maan päällä, joka voisi niin muuttaa syntisen sydämen kuin syntien anteeksisaaminen.

Syntien anteeksiantamus on kristinopin ydin. Kristinusko eroaa kaikista muista uskonnoista juuri siinä, että se antaa ihmiselle vakuutuksen syntien anteeksisaamisesta. Tämä kaikkein suloisin ja kallein oppi on esitetty meille tämänpäiväisessä tekstissämme. Tutkintomme aiheena siis on *syntien anteeksisaaminen*.

Huomiomme kohteena on ensiksi anteeksisaamisen tarve.

Anteeksisaamisen tarve

Kuka tarvitsee anteeksisaamista? Tekstimme kertoo: »Katso, siinä kaupungissa oli nainen, joka oli syntinen.» Hänet tunnettiin syntisestä elämästään. Jokainen saattoi osoittaa: Tuo ihminen tarvitsee anteeksiantamusta! Missähän olisi sellainen paikkakunta nykyään, jossa ei olisi yhtään julkisyntistä — juomaria, tappelijaa, pilkkaajaa, varasta tai huorintekijää? Jokainen myöntää, että sellaiset tarvitsevat anteeksiantamusta. Usein he itsekin sen syvästi tuntevat.

Mutta tarvitseeko myös hyvämaineinen, siveästi ja kunniallisesti elävä ihminen anteeksiantamusta? Tekstimme kertoo myös tällaisesta henkilöstä. Simon oli vaelluksessaan moitteeton. Farisealaisena hän noudatti tarkoin lakia ja isien perinnäissääntöjä. Farisealaiset vihasivat Jeesusta pitäen häntä vaarallisena eksyttäjänä. Mutta Simon on vielä epävarma. Hän siis kutsuu Jeesuksen aterialle kotiinsa voidakseen paremmin määrätä oman kantansa. Ja Jeesus noudattaa hänen kutsuaan, sillä hän on tullut pelastamaan myös sellaisia kuin Simon oli. Aterialla oltaessa paikkakunnalla tunnettu julkisyntinen nainen tulee huoneeseen ja asettuu Jeesuksen jalkojen kohdalle itkemään. Ja Jeesus antaa hänen olla! Sen johdosta Simon pääättelee: ei Jeesus olekaan mikään profeetta! Simonia harmittaa koko tilanne. Onhan hän hurskas mies. Simon ei tiennyt tarvitsevansa anteeksiantamusta.

Simonilla on monta veljeä ja sisarta tänäkin päivänä. He ovat vaelluksessaan kunniallisia. He suuttuvat, jos heitä sanotaan syntiseksi tai jos heitä verrataan huonomaineisiin ihmisiin. Eräällä paik-

kakunnalla eräs saarnaaja sanoi saarnassaan: »Olet yhtä suuri syntinen kuin sekin, joka vierelläsi istuu.» Silloin eräs mies nousi ja lähti suuttuneena ulos. Hän oli hyvin arvossapidetty henkilö ja hänen vieressään istui kansalaisluottamuksensa menettänyt rikollinen. Vaikea on itsevanhurskaan istua syyllisen penkillä. Jeesuksen edessä on ihmisen paljon vaikeampaa luopua hurskaudestaan kuin synneistään.

Ystäväni, onko sinun vaikea käsittää, että tällainen »hyvä» ihminen tarvitsee anteeksiantamusta? Jeesus vastaa sinullekin niin kuin Simonille: »Minulla on jotakin sanomista sinulle.» Ja hän jatkaa: »Lainanantajalla oli kaksi velallista; toinen oli velkaa viisi sataa denaria, toinen viisikymmentä. Kun heillä ei ollut, millä maksaa, antoi hän molemmille velan anteeksi.» Vaikka velan suuruudessa oli ero, niin molemmat olivat yhtä tukalassa asemassa: kummallakin oli velkaa, eikä kumpikaan kyennyt maksamaan sitä.

Simonillakin oli siis syntivelkaa, vaikei hän sitä tuntenut. Häneltähän puuttuivat hyvät tavatkin suhtautuessaan vieraaseensa, jalommista ominaisuuksista puhumattakaan. Kohteliaisuuteen olisi kuulunut jalkojen pesu, ystävällisyyteen suudelma, kutsumiseen se että kutsutun pää olisi öljyllä voideltu. Simonin sydän oli täynnä epäuskoa, ylpeyttä, kiittämättömyyttä, rakkaudettomuutta, väärin tuomitsemista, toisten halveksimista jne. Ei hän tiennyt, että »niin kuin tahrattu vaate oli kaikki meidän vanhurskautemme». Jes. 64:6. — Ystäväni, vaikka olisit ihmisten edessä kuinka hyvä tahansa, Jumalan edessä olet kuitenkin kurja, kadotettu syntinen. Sinulla on syntivelka, jota et pysty maksamaan. Tarvitset armoa, anteeksiantamista. Eteemme nousee siis tärkeänä anteeksisaamisen omistus.

Anteeksisaamisen omistus

Kuinka saamme synnit anteeksi? Ihminen ajattelee, että hänellä itsellään pitää olla jotain edellytystä, jonka nojalla Jumala antaa anteeksi. Mutta tekstissämme Jeesus sanoo: »Kun heillä ei ollut, millä maksaa, antoi hän molemmille velan anteeksi.» Eivät he olleet millään tavalla ansiollisia. Lainanantaja hyvästä tahdostaan, armosta, antoi heille koko velan anteeksi. Se oli lahja ilman ehtoja ja ilman jälkeensä perittäviä suorituksia. Näin on Jumala meille anteeksian-

tanut. Jeesus on maksanut syntivelkamme katkeralla kärsimisellään ja kuolemallaan. Velkakirjamme kuitattiin Karitsan verellä. »Herra Jeesus tuli ja antoi kaikille anteeksi synnin, jota kukaan ei voinut välttää.»*)

Syntisestä vaimosta Jeesus todisti: »Tämän paljot synnit ovat anteeksi annetut.» Näin evankeliumi todistaa koko Aadamin suvusta. »Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan.» Mutta kaikki eivät omista tätä anteeksiantamusta. Monet ovat niin kuin Simon, joka ei tuntenut syntejään, vaan luotti omaan hyvyteensä. Toiset taas koettavat ansaita anteeksiantamusta teoillaan. Mutta selvää on, että jos velka voidaan maksaa, ei anteeksiantamusta tarvita; jos se annetaan anteeksi, ei maksu tule kysymykseen.

Velallinen pääsee veloistaan, kun uskoo lainanantajan, Jumalamme, julistuksen, että koko velka on anteeksiannettu. Naiselle Jeesus ei ainoastaan sanonut: »Sinun syntisi ovat anteeksiannetut», vaan lisäsi: »Sinun uskosi on sinut pelastanut: mene rauhaan.» Sana oli vaikuttanut uskon tämän naisen sydämessä, niin että hän turvasi Jeesukseen syntien anteeksiantajana ja pelastajana. Evankeliumi onkin syntien anteeksiantamisen julistusta. Ilman sitä ei ole uskoakaan. Jeesuksen julistusta tosin arvosteltiin: »Kuka tämä on, joka synnitkin anteeksi antaa?» Samoin vieläkin pidetään röyhkeänä ja vaarallisena julistaa ihmiselle kaikki synnit anteeksi sulana armolahjana Kristuksen tähden. Mutta juuri tämän vallan on Kristus antanut uskovalle seurakunnalleen. Joh. 20:22,23. Juuri siinä on Jumalan pelastava voima. Room. 1:16. Missä tätä sanaa ei julisteta, siellä ei kukaan tule uskoon. Ja missä ei ole uskoa, siellä on sula synty ja kadotus. Ja taas, missä tämä evankeliumi julistetaan, siellä sydämiin syntyy usko, joka ottaa vastaan syntien anteeksiantamuksen. Vielä opimme tekstistämme, minkälainen on syntien anteeksisaamisen vaikutus.

*) Augsburgin tunnustuksen puolustus (TK 1948) s 80, kohta 103.

Syntien anteeksisaamisen vaikutus

Tekstissämme on kohta, jossa suomalaisen käännöksen sanat kuuluvat: »nainen, joka eli syntisesti». Tämä on harhauttava, sillä Luukas yksinkertaisesti sanoo: »siinä kaupungissa oli nainen, joka oli syntinen.» On kaksi aivan eri asiaa olla syntinen ja elää syntisesti. Tämä nainen ei enää elänyt syntisesti, kun hän tuli Simonin huoneeseen. Hän ilmeisesti oli jo ennemmin kuullut Jeesuksen julistusta ja oli tullut mielenmuutokseen. Kun hän nyt kuuli Jeesuksen tulleen Simonin taloon, tahtoi hän kiittää Vapahtajaansa voitelemalla hänet kallisarvoisella hajuvoiteella. Varmaankin hän oli suunnitellut, mitä sanoisi ja kuinka menettelisi.

Mutta lähestyessään Jeesusta hän epäroi ja joutuu suuren liiketuksen valtaan. Synkät muistot pusertavat tuskan ja häpeän kyyneleet. Mutta saatu armo täyttää silmät ilon kyynelillä. Katumuksen ja uskon »sydänvesi», niin kuin Luther sanoo, syöksyy tulvavirtana, jota ei voida padota. Näin liikuttuneena hän kumartuu Jeesuksen jalkojen eteen voimatta sanoa sanaakaan. Jeesuksen pölyttyneet jalat, joita Simon ei ollut pessyt, kastuvat hänen kyynelistään. Hän levittää hiuksensa ja kuivaa Vapahtajan jalat ja suutelee niitä. Kasvojensa, silmiensä, hiustensa ja huultensa naisellisen sulon, joka kenties oli saattanut hänet lankeamaan, panee hän nyt katumuksessa ja uskossa tomuun Jeesuksen jalkoihin. Vasta sitten hän havahtuu toimittamaan aikomansa voitelen. »Näetkö tämän naisen?» sanoo Jeesus. Tällaisen muutoksen tekee ihmisessä anteeksiantamuksen omistus.

»Tämän paljot synnit ovat anteeksiannetut: hänhän näet rakasti paljon; mutta jolle vähän anteeksi annetaan, hän rakastaa vähän.» Jeesus ei tarkoita, että muutamat tarvitsisivat vähän anteeksiantamusta. Naisesta hän sanoo, että tämän synnit »ovat anteeksi annettut». Rakastamattomasta Simonista hän sanoo: »anteeksi annetaan». Nainen omisti anteeksiantamuksen, mutta Simonin kaltaiset eivät tunne syntejään eivätkä usko niitä anteeksiannetuiksi. Sen tähden ei heissä myöskään ole uskon kautta vaikuttavaa rakkautta. Gal. 5:6. Usko on näet ensin, sitten rakkaus. Missä synti tunnetaan synniksi ja

uskotaan anteeksi, siellä myös rakastetaan paljon. Sillä »missä synti on suureksi tullut, siellä armo on tullut ylenpalttiseksi», ja se armo vie uuteen elämään.

Anteeksiantamuksen omistus panee vihaamaan ja inhoamaan syntiä ja sotimaan sitä vastaan. Se panee tuomaan Jeesuksen jalkojen eteen ja pyhittämään hänen palvelukseensa kaikki ne Jumalan lahjat, joita ennen käytimme synnin palvelukseen. Jumala myös nyt katselee meitä sellaisina kuin me olemme Kristuksessa.

Tekstissä ei mainita tämän naisen nimeä, ei edes hänen kotikaupunkiaan. Pyhä Henki tahtoi peittää hänen entisyytensä ja tuoda valkeuteen sen uuden elämän, jonka anteeksiantamuksen omistus oli vaikuttanut. Anteeksiantamuksen synnyttämää elämää ja autuutta ei voida aina sanoilla ilmaista, mutta aina se kuitenkin havaitaan.

Ystäväni, Jeesus sanoo sinullekin: »Sinun syntisi ovat anteeksi annetut.» Sano siis sinäkin kohdaltasi: »Minä uskon syntien anteeksisaamisen.» Se on suurin tarpeesi, kallein aarteesi, ainoa voimasi ja autuutesi. Aamen.

Tunnetko sinä Jeesuksen

Joh. 7:19-30

Kolmantena paastonaikaisena sunnuntaina

Eikö Mooses ole antanut teille lakia? Ja kukaan teistä ei lakia täytä. Miksi tavoittelette minua tappaaksenne?" Kansa vastasi: "Sinussa on riivaaja; kuka sinua tavoittelee tappaaksensa?" Jeesus vastasi ja sanoi heille: "Yhden teon minä tein, ja te kaikki kummastelette. Mooses antoi teille ympärileikkauksen — ei niin, että se olisi Moosekselta, vaan se on isiltä — ja sapattina-kin te ympärileikkaatte ihmisen. Sentähden: jos ihminen saa ympärileikkauksen sapattina, ettei Mooseksen lakia rikottaisi, miksi te olette vihoissanne minulle siitä, että minä tein koko ihmisen terveeksi sapattina? Älkää tuomitko näön mukaan, vaan tuomitkaa oikea tuomio." Niin muutamat jerusalemlaisista sanoivat: "Eikö tämä ole se, jota he tavoittelevat tappaaksensa? Ja katso, hän puhuu vapaasti, eivätkä he sano hänelle mitään. Olisivatko hallitushiehet tosiaan saaneet tietoonsa, että tämä on Kristus? Kuitenkin, me tiedämme, mistä tämä on; mutta kun Kristus tulee, niin ei kukaan tiedä, mistä hän on." Niin Jeesus puhui pyhäkössä suurella äänellä, opetti ja sanoi: "Te tunnette minut ja tiedätte, mistä minä olen; ja itsestäni minä en ole tullut, vaan hän, joka minut on lähettänyt, on oikea lähettäjä, ja häntä te ette tunne. Minä tunnen hänet, sillä hänestä minä olen, ja hän on minut lähettänyt." Niin heillä oli halu ottaa hänet kiinni; mutta ei kukaan käynyt häneen käiksi, sillä hänen hetkensä ei ollut vielä tullut. Joh. 7:19-30.

Jonkun henkilön tunteminen saattaa merkitä meille tavattoman paljon. Se voi olla aivan käänteentekevä asia elämässämme. Mutta on yksi, jonka tunteminen merkitsee vielä enemmän. Jeesuksen tuntemisesta riippuu, millainen on matkasi täällä ajassa ja missä vietät iankaikkisuutesi. Et voi liian tärkeäksi arvostaa Jeesuksen tuntemista. Siitä apostoli sanoi: »Niinpä minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin asian, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana.» Fil. 3:8.

Mutta monelle Jeesuksen tunteminen on kuitenkin vähäinen, jopa vastenmielinen asia. Sellaisia kohtaamme tekstissämme. He sanoivat: »Kuitenkin, me tiedämme, mistä hän on», mutta Johannes lisää, että »heillä oli halu ottaa hänet kiinni» tappaaksensa hänet.

Vieläkin on niitä, jotka sanovat hänet tuntevansa, mutta jotka teoiltaan hänet kieltävät. Tekstimme vakavissa sanoissa Jeesus itse teroittaa meille tuntemisensa tärkeyttä. Syvennymme siis aiheeseemme tekemällä henkilökohtaisen kysymyksen: *Tunnetko sinä Jeesuksen?*

Jeesuksen tunteminen ei ole ainoastaan tietoa hänestä

Ovatko Jeesuksesta saamasi tiedot luotettavia? Jerusalemlaiset, jotka tekstissämme kehuivat tuntevansa Jeesuksen, olivat saaneet sellaisia tietoja Jeesuksesta, että hän on kansan eksyttävä, joka on kuoleamalla rangaistava. Kun he kuulivat Jeesuksen puhuvan, he sanoivat: »Eikö tämä ole se, jota he tavoittelevat tappaaksensa?» Heidän vastauksensa sitten osoittaa, että he luottivat saamiinsa tietoihin.

Näitä valheellisia tietoja ei nytkään puutu. Monet huutavat: Jeesus on taantumuksellinen, pettäjä, tieteen ja edistyksen vihollinen! Toiset kiittävät häntä sosiaalisena uudistajana ja yhteiskunnallisena hyvän tekijänä. Muutamat puhuvat viisauden loistolla, että meidän on seuraminen Jeesuksen hyvää esimerkkiä ja opetusta, mutta että valistuneina ihmisinä meidän ei tule uskoa verisovitukseen eikä olla kirjan palvojia, niin että uskoisimme Raamatun sana sanalta Jumalan sanaksi! Ja miten monet esittävätäkään meille sellaisen Jeesuksen, joka vaatii tekoja syntisen pelastukseksi. Maailma on täynnä näitä tietoja, joita Jeesuksen viholliset levittävät.

Jos sinulla on Jeesuksesta näin väärät tiedot, et vielä lainkaan tunne häntä. Mutta jos tahdot todella tulla tuntemaan jonkun henkilön, ethän luota hänen vihollistensa antamiin tietoihin etkä sellaisten kuvauksiin, jotka eivät häntä tunne, vaan haluat tavata häntä itseään sekä niitä, jotka hänet parhaiten tuntevat. Miksi et menettelisi näin, kun on kysymys Jeesuksen tuntemisesta?

Mutta oikeista ja luotettavistakin tiedoista voidaan tehdä vääriä päätelmiä. Niin olivat tehneet ne juutalaiset, joille Jeesus puhuu tekstimme alussa. He tiesivät Jeesuksen sapattina parantaneen miehen, joka oli sairastanut jo 38 vuotta. Mutta sen sijaan, että olisivat päätelleet: tämä on todella Messiaamme! he pitivät häntä sapatin rikkojana. Jeesus sanoi heille: »Yhden teon minä tein, ja te kaikki kummastelette.» Osoittaaksensa, kuinka väärä heidän päätelmänsä

oli, hän huomauttaa, että he sapattinakin ympärileikkaavat ihmisen. Sitten hän jatkaa: »Jos ihminen saa ympärileikkauksen sapattina, ettei Mooseksen lakia rikottaisi, miksi te olette vihoissanne minulle siitä, että minä tein koko ihmisen terveeksi sapattina? Älkää tuomitko näön mukaan, vaan tuomitkaa oikea tuomio.»

Tällaista näön mukaan tuomitsemista on monen kristillisyyss. Heillä kyllä on oikea tieto Jumalan sanasta, mutta he päättävät siitä väärän mielensä mukaan. Kun Jeesus sanoo: »Joka uskoo ja kastetaan», niin he päättävät: Ensin usko, sitten kaste. Mutta Jeesus on myös sanonut: Tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni kastamalla ja opettamalla. Kun Jeesus sanoo: »Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi», niin moni sovittaa sen siten, ettei mitään erhettä ja väärää oppia saisi sanoa vääräksi, vaikka Jeesus sanoo tekstissämme: »Tuomitkaa oikea tuomio.» Kun apostoli sanoo: »Ahkeroikaa... pelolla ja vavistuksella, että pelastuisitte», niin he päättävät: kyllä työtkin auttavat eikä autuudesta saa niin varma olla! Näin voitaisiin jatkaa loppumattomiin. Kun Jumalan sanasta tehdään väärä johtopäätös, niin voidaan keksiä vaikka minkälaista harhaoppia sekä löytää sille puolustusta. Mutta tämä ei suinkaan ole Jeesuksen tuntemista.

Ei vielä historiallinen tietokaan Jumalan sanasta eikä sen totena pitäminen ole Jeesuksen tuntemista. Juutalaisetkin tiesivät, mistä Jeesus oli, ja tunsivat hänen äitinsä ja sukunsa. He olivat nähneet hänen tunnustekonsa ja kuulleet hänen opetustaan. Mutta he eivät tunteneet häntä Jumalan lähettämäksi Vapahtajakseen, koska eivät uskoneet häneen. Ja ilman tätä tuntemista ihminen on kaikkine tietoineen kadotettu. Sillä »tämä on iankaikkinen elämä, että he tuntevat sinut, joka yksin olet totinen Jumala, ja hänet, jonka sinä olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen.» Ystäväni, tunnetko sinä Jeesuksen?

Jeesuksen tunteminen on sanaan perustuvaa uskoa

Tekstimme sanoista käy ilmi, että Jeesus pyhässä kiivaudessa nuhteli juutalaisia, jotka sanoivat hänet tuntevansa eivätkä kuitenkaan uskoneet hänen sanaansa. Hänen puheensa päätyttyä Johannes sanoo, että »monet kansasta uskoivat häneen». Uskominen on siis

tuntemista niin kuin Pietari sanoo: »Me uskomme ja olemme tulleet tuntemaan.» ja tunteminen on uskomista niin kuin Paavali vakuuttaa: »Minä tunnen hänet, johon minä uskon.»

Mutta tämä uskossa tunteminen aina edellyttää selvää Jumalan sanan saarnaa ja opetusta. Raamattu vaatii, että opettajan »tulee pyysyä opinmukaisessa, luotettavassa sanassa», ja tekstimme kertoo, että »Jeesus puhui pyhäkössä suurella äänellä, opetti ja sanoi... » Sellaista saarnaa on siis kuultava ja uskottava, jotta pääsisimme Jeesuksen tuntemiseen.

Tässä tuntemisessa on keskeisintä Jeesuksen persoonan ja työn tunteminen, sillä hän vakuuttaa: »ja itsestäni minä en ole tullut, vaan hän, joka minut on lähettänyt, on oikea lähettäjä, ja häntä te ette tunne. Mutta minä tunnen hänet, sillä hänestä minä olen ja hän on minut lähettänyt.» Hän on se hamasta iankaikkisuudesta Isän tykönä ollut Sana, tosi Jumala, Isän ainoa Poika, jonka hän on lähettänyt meidän pelastukseksemme. »Kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen, lainalaiseksi syntyneen, lunastamaan lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan.» Gal. 4:4.

Jumalana Jeesus ei olisi voinut olla lain alainen, sillä Jumala on pyhä ja täydellinen, niin ettei hän voi tehdä syntiä eikä lakia tarvitse. Ihmisenä Jeesus olisi voinut täyttää lain ainoastaan omalta kohdaltaan. Mutta Jumal-ihmisenä hän saattoi tulla kaikkien lain alaisten ihmisten sijaiseksi, vastaajaksi kaikesta, mitä laki vaati. Tekevän kuuliaisuutensa kautta Jeesus täytti Jumalan lain meidän puolestamme. Kärsivän kuuliaisuutensa kautta Jeesus sovitti kaikki, mitä me olimme lakia vastaan rikkoneet. Hän, joka oli pyhä ja vanhurskas ja syntisistä erotettu, on niin samaistettu syntisten kanssa, että Jumala teki hänet synniksi ja kiroukseksi. Hänelle lankesi vastuu jokaisesta synnistä, mitä maailman alusta on tehty, koska Herra heitti meidän kaikkien synnit hänen päällensä. Samoin Kristuksen täydellinen kuuliaisuus luettiin syntisille, niin että tuon »yhden kuuliaisuuden kautta monet tulevat vanhurskaiksi». Ken tämän uskossa käsittää, hän tuntee Jeesuksen ja on päässyt lapsen asemaan.

Jeesuksen tunteminen on siis ennen kaikkea sitä, että tunnen Jeesuksen tällaiseksi Jumalan lähettämäksi Lunastajakseni, joka on päästänyt minut synnistä, lain kirouksesta ja iäisestä kuolemasta.

Kun nyt synti painaa ja laki tuomitsee, niin kiiruhdan tämän asianajajani turviin. »Hänet on Jumala oikealla kädellänsä korottanut Päämieheksi ja Vapahtajaksi antamaan Israelille parannusta ja syntien anteeksiantamusta.» Apt. 5:31. Kun kuolema kauhistaa, hän vakuuttaa minulle: »Ei yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole.» Kun olen heikko ja väsynyt, suurten vaarojen ja vaivojen ahdistama, taas Jeesukseen katsoen saan sanoa: »Minä tunnen hänet, johon minä uskon, ja olen varma siitä, että hän on voimallinen siihen päivään asti säilyttämään sen, joka on minulle uskottu.» 2 Tim. 1:12. Kun minä tunnen hänet, niin saan aina mennä suoraan hänen tykönsä; aina löydän armon ja saan avun oikeaan aikaan. Ystäväni, tunnetko sinä Jeesuksen? Aamen.

Minkälaista ruokaa on hankittava

Joh. 6:24–36

Puolipaastosunnuntaina

Kun siis kansa näki, ettei Jeesus ollut siellä eivätkä hänen opetuslapsensa, astuivat hekin venheisiin ja menivät Kapernaumiin ja etsivät Jeesusta. Ja kun he löysivät hänet järven toiselta puolelta, sanoivat he hänelle: "Rabbi, milloin tulit tänne?" Jeesus vastasi heille ja sanoi: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: ette te minua sentähden etsi, että olette nähneet tunnustekoja, vaan sentähden, että saisitte syödä niitä leipiä ja tulitte ravituiksi. Älkää hankiko sitä ruokaa, joka katoaa, vaan sitä ruokaa, joka pysyy hamaan iankaikiseen elämään ja jonka Ihmisen Poika on teille antava; sillä häneen on Isä, Jumala itse, sinettinsä painanut." Niin he sanoivat hänelle: "Mitä meidän pitää tekemän, että me Jumalan tekoja tekisimme?" Jeesus vastasi ja sanoi heille: "Se on Jumalan teko, että te uskotte häneen, jonka Jumala on lähettänyt." He sanoivat hänelle: "Minkä tunnusteon sinä sitten teet, että me näkisimme sen ja uskoisimme sinua? Minkä teon sinä teet? Meidän isämme söivät mannaa erämaassa, niinkuin kirjoitettu on: 'Hän antoi leipää taivaasta heille syötäväksi.'" Niin Jeesus sanoi heille: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: ei Mooses antanut teille sitä leipää taivaasta, vaan minun Isäni antaa teille taivaasta totisen leivän. Sillä Jumalan leipä on se, joka tulee alas taivaasta ja antaa maailmalle elämän." Niin he sanoivat hänelle: "Herra, anna meille aina sitä leipää." Jeesus sanoi heille: "Minä olen elämän leipä; joka tulee minun tyköni, se ei koskaan isoa, ja joka uskoo minuun, se ei koskaan janoa. Mutta minä olen sanonut teille, että te olette nähneet minut, ettekä kuitenkaan usko." Joh. 6:24–36.

Galilean järven itäisillä karuilla rannoilla oli tapahtunut suuri ihmetyö. Viidellä pienellä ohraleivällä ja kahdella kalalla Jeesus oli ruokkinut 5 000 miestä ja ehkä saman verran naisia ja lapsia. Vielä oli koottu 12 koria tähteeksi jääneitä palasia. Tämä kaikki oli vaikuttanut niin valtavasti, että kansa tahtoi siinä paikassa huutaa Jeesuksen kuninkaakseen.

Mutta Jeesus oli väistynyt pois vuorelle yksinäisyyteen rukoilemaan. Opetuslapsensakin hän oli lähettänyt veneellä järven yli Kapernaumiin. Järvellä oli noussut kova myrsky ja opetuslapset ponnistelivat vastatuulella, kun Jeesus aamuyöstä tuli heidän tykönsä kä-

vellen veden päällä. Varhain aamulla he olivat saapuneet Kapernaumiin. Kun kansanjoukot eivät löytäneet Jeesusta, tulivat hekin Kapernaumiin. Tavattuään Jeesuksen he ihmetellen kysyivät: »Rabbi, milloin tulit tänne?» Vastaamatta heidän kysymykseensä Jeesus nuhteli heitä: »Totisesti, totisesti minä sanon teille: ette te minua sen tähden etsi, että olette nähneet tunnustekoja, vaan sen tähden, että saitte syödä niitä leipiä ja tulitte ravituiksi.» Ohraleivistä he olivat ihastuneet, mutta elämän leipä oli jäänyt koskematta. Sen tähden hän kehottaa: »Älkää hankkiko sitä ruokaa, joka katoaa, vaan sitä ruokaa, joka pysyy hamaan iankaikkiseen elämään.» Antakaamme tekstimme siis vastata kysymykseen: *Minkälaista ruokaa meidän on hankittava?*

Älkää hankkiko sitä ruokaa, joka katoaa

Ei Jeesus tässä kumoa lankeemuksen päivänä lausuttua sanaa: »Otsasi hiessä sinun pitää syömän leipäsi.» Sääntönä pysyy: »Kuka ei tahdo työtä tehdä, ei hänen syömänkään pidä.» Mutta Jeesus kielittää meitä pitämästä ruumiillisia tarpeitamme niin tärkeinä, että hengelliset unohtuvat. Aineellisen hyvän tavoitteluhan on monella kaikki kaikessa. Päämääränä on suuremmat tulot, parempi virka, kauniimpi koti, helpommat olot, enemmän mukavuuksia. Kun mieli ja sydän on niissä kiinni, niin hengelliset tarpeet käyvät toisarvoisiksi, jopa kokonaan unohtuvat. Silloin ihminen hankkii ainoastaan sitä ruokaa, joka katoaa.

Sillä katso, miten on maallisten arvojen laita: Varkaat vievät, sodat hävittävät, tuli ja vesi tuhoavat. Kaikki aineellinen on niin epävarmaa.

*»Häilyvä on elämämme,
varjo vaelluksemme,
monet vaiheet päivinämme
täällä aina koemme.
Eivät kestä aarteet maan,
tieto, arvo, valtakaan.
Emme saata yhtään jatkaa
elämämme juoksun matkaa.»*

Jeesus kertoi miehestä, joka oli menestynyt hyvin taloudellisesti. Hän rakensi suuremmat aitat ja myhäili onnellisena: »Sielu, sinulla on paljon hyvää tallessa moneksi vuodeksi: nauti lepoa, syö, juo ja iloitse.« Mutta taivaassa sanottiin: »Sinä mieletön, tänä yönä sinun sielusi vaaditaan sinulta pois; kenelle sitten joutuu se, minkä sinä olet hankkinut?» Tyhmä on todella se, jolla ei ole parempaa ruokaa kuin nämä aineelliset. »Tyhmä niitä ahnehtii, toinen tyhmä kadehtii.«

Saattaapa uskontokin olla vain katoavan ruuan hankkimista. Ne kansanjoukot, joista tekstimme kertoo, etsivät Jeesusta vain taloudellisista syistä. Monet nytkin ovat seurakuntien yhteydessä ja suosivat uskontoa vain ulkonaisten etujen tähden. Missä seurakunnassa nämä edut ovat suuremmat, sinne he tahtovat kuulua, olipa siellä oppi niin tahi näin. Katoavan ruuan hankkijoita ja antajia ovat myös väärät opettajat, jotka »pitivät jumalisuutta keinona voiton saamiseen«. »Sellaiset», sanoo apostoli, »eivät palvele Herraamme Kristusta, vaan omaa vatsaansa.« Kuinka katoaakaan tuo ruoka kuolemassa ja tuomiolla, ja sitten on edessä iankaikkinen nälkä ja jano helvetissä.

Älkää hankkiko sitä ruokaa, joka katoaa!

*Hankkikaa sitä ruokaa, joka pysyy
hamaan iankaikkiseen elämään*

Tämä ruoka on Jeesus Kristus. »Jumalan leipä on se, joka tulee alas taivaasta ja antaa maailmalle elämän.« Hän tuli toimittamaan kaiken, mitä autuuteemme tarvitaan. Hän ihmisenä täytti ihmisille annetun vanhurskaan lain ja kantoi ruumiissaan heidän syntinsä ristinpuuhun. Hän kärsi syntiemme raskaan rangaistuksen ja uhrikuolemallaan sovitti meidät Jumalan kanssa. Hän on lunastuksemme, vanhurskaudemme, rauhamme, pyhityksemme; hän on täydellinen, iankaikkinen autuutemme. Hän on se tosi leipä, jota muinoin manna oli kuvannut. Manna oli valmis ruoka, joka sisälsi kaikki tarvittavat ravintoaineet. Ei se kaivannut lisäyksiä eikä valmisteluja. Se oli hyvänmakuista ja terveellistä ruokaa. Mutta se oli vain ruumista varren ja sitä annettiin ainoastaan Israelin kansalle. Jeesus on sielun ruoka, joka on annettu koko ihmissuvulle. Se on valmis, lahjaksi an-

nettu tosi leipä, joka ravitsee hamaan iankaikkiseen elämään. Tässä leivässä on Jumalan oma sinetti, joka selvästi näkyy hänen ihmetöissään. Se sinetti todistaa: tämä on taivaallinen leipä — taattu, puhdas, ainoa leipä, joka antaa iankaikkisen elämän kaikille, jotka sitä syövät.

Kun Jeesus puhuu tämän leivän hankkimisesta, niin monet luulevat juutalaisten tavoin, että meidän on tehtävä erityisiä, Jumalan määräämiä tekoja. He kysyivät: »Mitä meidän pitää tekemän, että me Jumalan tekoja tekisimme?» Mutta leipä on valmiina. Jeesus on tullut; Jeesus on lunastanut meidät; syntimme ovat anteeksiannetut. Tämä leipä tarjotaan meille armonvälikkapaleissa. Meidän tarvitsee vain tulla ja syödä sitä. Ja tämä tuleminen ja syöminen on uskomista niin kuin Jeesus sanoo: »Joka tulee minun tyköni, se ei koskaan isoa, ja joka uskoo minuun, se ei koskaan janoa.»

Uskominenkaan ei ole meidän oma työmme, vaan Jumalan työ meissä, niin kuin Jeesus sanoi: »Se on Jumalan teko, että te uskotte häneen, jonka Jumala on lähettänyt.» Me tosin uskomme, mutta tämä uskomisemme on Jumalan teko. Pyhä Henki on sen vaikuttanut evankeliumin sanalla.

Miksi eivät kaikki usko, jotka kuulevat evankeliumia? Juutalaiset sanoivat Jeesukselle: »Minkä tunnusteon sinä sitten teet, että me näkisimme sen ja uskoisimme sinua?» He olivat nähneet kaikkein suurimman tunnusteon: Jumala oli ihmisenä heidän edessään. Hän oli todistanut sen valtavilla ihmetöillä ja mitä kirkkaimmalla autuudentien opetuksella. Mutta he olivat pysyneet lihallisessa mielessään. He yhä isosivat ruumiillista ravintoa, mutta jättivät elämän leivän koskematta.

»Minä olen sanonut teille,» lausui Jeesus, »että te olette nähneet minut, ettekä kuitenkaan usko.» He tahallaan vastustivat Pyhää Henkeä, joka olisi tahtonut vaikuttaa uskon heidän sydämessään.

Samoin nytkin monet näkevät evankeliumissa Jeesuksen ja kokevat Pyhän Hengen vaikutusta, kun hän kehottaa: »Maistakaa ja katsokaa, kuinka Herra on hyvä.» Mutta vaikka Herran Henki herättää heissä hengellistä ruokahalua ja ojentaa heille taivaan leipää, niin

he eivät syö. He vaativat vielä tunnustekoja, erityisiä kokemuksia, liikutuksia, ilmestyksiä.

Mutta se hankkii tosi ruokaa, joka kuulee ja tutkii Jumalan sanaa. Hänessä Pyhä Henki vaikuttaa uskon. Hän saa kokea, ettei Jeesus anna niin kuin maailma antaa. Jeesus-leipä on poistanut nälän ja janoon. Sitä syöneellä, se on, Jeesukseen uskovalla, on rauha Jumalan kanssa — rauha sen tähden, että hänen syntinsä ovat anteeksi annettut. Se antaa yltäkylläisen, iankaikkisen elämän: ilon, jota ei oteta pois, valon, jota ei sammuteta, toivon, joka ei anna häpeään joutua. Ystäväni, syö tätä leipää, niin sinun ei tule nälkä eikä jano.

Kerran tuli mies pappilaamme pyytäen rahaa, jotta voisi hankkia itselleen ruokaa. Selitimme, ettemme voi rahaa antaa, mutta ruokaa kyllä annamme. Eväspussin saatuaan hän lähti menemään. Mutta ulos päästyään hän heitti eväät pihalle, sillä hänellä oli jano ainoastaan väkijuomiin. Näin vieläkin hengellisesti moni hankkii ainoastaan sitä ruokaa ja juomaa, joka katoaa. Tosi ruuan he maistamatta heittävät pois. Ystäväni, sinulle olemme antaneet sitä ruokaa, joka pysyy hamaan iankaikkiseen elämään. Syötkö sitä vai heitätkö sen menemään? Aamen.

Mitä minun on tehtävä Jeesukselle

Joh. 11:47–57

Viidentenä paastonaikaisena sunnuntaina

Niin ylipapit ja fariseukset kokosivat neuvoston ja sanoivat: "Mitä me teemme, sillä tuo mies tekee paljon tunnustekoja? Jos annamme hänen näin olla, niin kaikki uskovat häneen, ja roomalaiset tulevat ja ottavat meiltä sekä maan että kansan." Mutta eräs heistä, Kaifas, joka sinä vuonna oli ylimmäinen pappi, sanoi heille: "Te ette tiedä mitään ettekä ajattele, että teille on parempi, että yksi ihminen kuolee kansan edestä, kuin että koko kansa hukkuu." Mutta sitä hän ei sanonut itsestään, vaan koska hän oli sinä vuonna ylimmäinen pappi, hän ennusti, että Jeesus oli kuoleva kansan edestä, eikä ainoastaan tämän kansan edestä, vaan myös kootakseen yhdeksi hajalla olevat Jumalan lapset. Siitä päivästä lähtien oli heillä siis tehtynä päätös tappaa hänet. Sentähden Jeesus ei enää vaeltanut julkisesti juutalaisten kesellä, vaan lähti sieltä lähellä erämaata olevaan paikkaan, Efraim nimiseen kaupunkiin; ja siellä hän oleskeli opetuslapsineen. Mutta juutalaisten pääsiäinen oli lähellä, ja monet menivät maaseudulta ylös Jerusalemiin ennen pääsiäisjuhlaa, puhdistamaan itsensä. Ja he etsivät Jeesusta ja sanoivat toisilleen seisossaan pyhäkössä: "Mitä arvellette? Eikö hän tullekaan juhliille?" Mutta ylipapit ja fariseukset olivat antaneet käskyjä, että jos joku tietäisi, missä hän oli, hänen oli annettava se ilmi, jotta he ottaisivat hänet kiinni.

Joh. 11:47–57.

Jerusalemossa oli levotonta. Asiat näyttivät olevan ylösalaisin. Jeesus huusi rikkaille: »voi teitä!» ja köyhät hän julisti autuaiksi. Nauraville hän sanoi: »te saatte murehtia ja itkeä», ja murheellisille hän lupasi lohdutusta. Hurskailta fariseuksilta hän sulki taivaan ja avasi sen portoilta ja publikaaneille. Viisaat hän otti kiinni heidän kavaluudessaan ja lapsenmielisille hän ilmaisi Jumalan salaisuudet. Saddukeukset, joihin ylimmäinen pappikin lukeutui, kielsivät kuol-leiden ylösnousemuksen; mutta heidän esikaupungissaan Jeesus oli herättänyt kuolleista miehen, joka oli ollut jo neljä päivää haudassa. He kielsivät ihmeet, mutta nyt heidän täytyi tunnustaa: »Tuo mies tekee paljon tunnustekoja.» Ei siis ihme, että he kokosivat neuvoston pohtimaan kysymystä: Mitä meidän on tehtävä Jeesukselle?

Jeesuksen vaikutus on vieläkin samanlainen. Onkohan Jeesus häirinnyt sinun elämäsi? Onko hän järkyttänyt sinun käsityksiäsi ja vakaumuksiasi? Onko hän tehnyt sinut rauhattomaksi? Minä toivon, että niin olisi käynyt. Jeesuksen suhteen ei kukaan voi olla puolueeton. Jokaisen on merkittävä kantansa. Tänään on tärkeä ratkaisun hetki. Kunkin on vastattava omalta kohdaltaan: *Mitä minun on tehtävä Jeesukselle?* On kaksi vaihtoehtoa.

Saat noudattaa omaa neuvoasi ja hyljätä Jeesuksen

Juutalaiset noudattivat omaa neuvoaan. He päättivät hyljätä Jeesuksen, joka oli heidän väärää rauhaansa häirinnyt. Sen, mitä toiset neuvoston jäsenet eivät uskaltaneet sanoiksi pukea, sen ylimmäinen pappi Kaifas kylmäverisesti esittää: »Te ette tiedä mitään ettekä ajattele, että teille on parempi, että yksi ihminen kuolee kansan edestä, kuin että koko kansa hukkuu.» Päästiin kauheaan ratkaisuun. »Siitä päivästä lähtien oli heillä siis tehty päätös tappaa hänet.» Syynä oli: »Jos annamme hänen näin olla, niin kaikki uskovat häneen ja roomalaiset tulevat ja ottavat meiltä sekä maan että kansan.»

He pelkäsivät valtansa ja oikeuksiensa menettämistä, sillä he olivat kateellisia, ahneita, vallanhimoisia ja ulkokullatuita. He eivät sietäneet Jeesusta, sillä ei vääräisy eikä vilppi kestä Jeesuksen läsnäoloa. Täytyi päästä eroon joko synnistä tai Jeesuksesta. Kun he eivät tahtoneet luopua synneistään, niin he tahtoivat tappaa Jeesuksen.

Sama riita syttyy kaikkialla, minne ikinä Jeesuksen ääni ja vaikutus ulottuu. Pahat henget kirkuvat: »Voi, mitä sinulla on meidän kanssamme tekemistä, Jeesus Nasaretilainen? Oletko tullut meitä tuhoamaan?» Rikas nuorukainen pitää rahansa ja menee pois Jeesuksen luota murhemielin. Gerasalaisia harmittaa sikojensa hukkuminen ja he karkottavat Jeesuksen pois alueiltaan. Juudas myy Jeesuksen kolmeenkymmeneen hopearahaan. Näin on aina. Jeesus on totuus, jonka edessä valhe paljastuu. Jeesus on pyhä, jonka edessä syntinen tuntee itsensä saastaiseksi ja onnettomaksi. Jeesuksen oppi suututtaa niitä, jotka omiaan puhuvat. Omaan hurskauteensa luottava ei siedä Jeesuksen julistusta, että kurjat syntisraukat ovat armosta autuaita uskon kautta. Monen mielestä olisi niin mukava elää oman mielen

menoissa, kun Jeesus ei häiritsisi väärää rauhaa. »Jos minä en olisi tullut», sanoo Jeesus, »ja puhunut heille, ei heillä olisi syntiä; mutta nyt heillä ei ole, millä syntiänsä puolustaisivat.» Joh. 15:22.

Moni epäuskossa elävä kuvittelee, ettei hän suinkaan Jeesusta vihaa, vaan ainoastaan pysyttelee Jeesuksesta erillään elääkseen oman mielensä mukaan. Mutta juuri synneilläänhän ihminen Jeesusta rienaa, räökkää ja ristiinnaulitsee. Pahat ajatuksemme ja himomme ovat punoneet hänen päähänsä piikkisen kruunun. Meidän harhjemme tähden hän vaelsi tuskien tiellä. Me synneillämme olemme takoneet naulat hänen käsiensä ja jalkojensa läpi. »Hänet», sanoo Pyhä Henki, »te naulitsitte ristille ja tapoitte.» Apt. 2:23. Ei ole muuta vaihtoehtoa kuin luopua synnistä tai synneillämme uudestaan ristiinnaulita Jumalan Poika.

Ylipapit ja fariseukset luulivat säilyttävänsä asemansa tappamalla Jeesuksen. Mutta juuri siten he menettivät kaikki. Heidän papin-virkansa uhrimenoineen päättyi ainiaaksi, kun ylimmäinen pappimme, Herra Jeesus, meni kerta kaikkiaan oman verensä kautta kaikkein pyhimpään ja sai aikaan iankaikkisen lunastuksen. Roomalaiset tulivat ja ottivat heiltä sekä maan että kansan. He kukistivat heidän temppeleinsä, hävittivät kaupungin maan tasalle ja hajottivat juutalaiset ympäri maan piirin. Mitä jumalaton pelkää, se hänelle tapahtuu. Hän vihaa Jeesusta ja noudattaa omaa neuvoaan lihan himoissa, silmäin pyynnössä ja elämän korskassa. Ja kuitenkin hän menettää kaikki: Kunnia muuttuu häpeäksi, nautinto katkeruudeksi, onni onnettomuudeksi, elämä kuolemaksi, ilo ikuiseksi itkuksi ja valitukseksi.

Mitä on tehtävä Jeesukselle? Uskallatko oman mielesi menoissa hyljätä hänet? Niin ei tarvitse tehdä.

Saat noudattaa Jumalan neuvoa ja omistaa Jeesuksen

Jumalan pelastusneuvo on toteutunut kaikesta vihollisten raivosta huolimatta, jopa juuri heidän julmuutensa kautta. He päättävät murhata Jeesuksen ja juuri kuolemansa kautta Jeesus tulee ihmiskunnan Lunastajaksi. Kaamealla neuvollaan Kaifas joutuu Bileamin tavoin tietämättään ja tahtomattaan julistamaan Jumalan armoneuvoa

maailman autuudesta: »On parempi, että yksi kuolee kansan edestä, kuin että koko kansa hukkuu.»

»Koko kansa hukkuu» — se oli totta paljon murheellisemmalla tavalla kuin Kaifas aavisti. Minut ja sinut ja koko ihmissuku oli tuomittu hukkumaan, sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja »tuska ja ahdistus jokaisen ihmisen sielulle, joka pahaa tekee». Mutta yksi kuolee kaikkien edestä; yksi kantaa monien synnit. Viaton tuomitaan ja vialliset vapautetaan; vanhurskas surmataan ja väärät vanhurskauteen. Kuinka ihmeellisesti onkaan Jumala hallinnut vihollistensa keskellä!

Tämä Jumalan armoneuvo toteutuu nyt meidän kohdallamme, kun uskomme sovituksen sanan. »Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan ja hän uskoi meille sovituksen sanan.» 2 Kor. 5:19. Tämän sanan julistajana minä todistan sinulle, joka tätä kuulet ja luet: Syntisi ovat hukkuneet Kristuksen sovintovereeseen. Jumalan tahto onkin se, mitä juutalaisten neuvosto pelkäsi, nimittäin että »kaikki uskovat häneen». Mitä hyödyttäisi vapaus, vaatetus, ravinto ja kalleimmatkaan lahjat, jos ihminen ei niitä hyväksensä käyttäisi? Samoin ei syntistäkään hyödytä Jeesuksen ristinsovitus, jos ei hän sitä uskossa omista. Jeesus itse vakuuttaa: »Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä; mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällänsä.» Joh. 3:36. Mutta Jumala saarnauttaa sovituksen sanaa, jotta kaikki uskoisivat.

Joku sanoo: Oi, kun minäkin voisin uskoa! Tämä toivo ja halu on jo uskomista. Vaikka sinulla ei olekaan suloisia tunteita ja vaikka järkesi väittää sen haaveeksi, niin pitäydy vain tähän sovituksen sanaan. Sillä »usko on luja luottamus siihen, mitä toivotaan, ojentautuminen sen mukaan, mikä ei näy». Hebr. 11:1.

Juudan kansa joutui hajaantumaan juuri sen toimenpiteen kautta, jolla heidän johtajansa aikoivat sen koossa pitää. Mutta Jumalan toimenpiteen mukaan Jeesuksen oli kuoltava »ei ainoastaan tämän kansan edestä, vaan myös kootakseen yhdeksi hajalla olevat Jumalan lapset». Jumala on koonnut itselleen kaikista kansoista hengellisen Israelin, jonka jokainen jäsen on kasteen ja uskon kautta Jumalan lapsi. Pyhä Henki on liittänyt kaikki Kristukseen uskovat yhteen,

pyhään, näkymättömään seurakuntaan. Vaikka he ovat hajotetut ympäri maan piirin, ovat he kuitenkin lunastusveren siteillä yhdistetyt ja ovat yksi valittujen pyhitetty lauma. He ovat nyt hajallaan monien esteiden ja rajojen takana, mutta kerran tämä yhteys käy ilmi näkyvällä tavalla, kun Kristus kokoaa kaikki Jumalan lapset kotiin Isän luo.

Kun me nyt vielä olemme hajalla asuvia, meidän on ilmoitettava kansoissa Jumalan armoneuvo, että valittujen luku tulisi pian täyteen. Vieläkin on niitä, jotka kaivaten »etsivät Jeesusta ja sanovat toisilleen: 'Eikö hän tulekaan juhille'?» Hän oleskelee opetuslastensa kanssa aina siellä, missä pysytään hänen sanassaan. Hän tulee juhille, missä hänen armoneuvonsa ilmoitetaan.

Mitä minun on siis tehtävä Jeesukselle? Sano tänään uskossa: Jumalan neuvon mukaan minä omistan hänet Vapahtajakseni ja autuaaksitekijäkseni. Minä tunnustan Jeesusta; minä seuraan ja palvelen häntä. Hän on minun ja minä olen hänen. Aamen.

Jeesukselle tehty hyvä työ

Joh. 12:1–11

Palmusunnuntaina

Kuusi päivää ennen pääsiäistä Jeesus saapui Betaniaan, jossa Lasarus asui, hän, jonka Jeesus oli herättänyt kuolleista. Siellä valmistettiin hänelle aterialla, ja Martta palveli, mutta Lasarus oli yksi niistä, jotka olivat aterialla hänen kanssaan. Niin Maria otti naulan oikeata, kallisarvoista nardusvoidetta ja voiteli Jeesuksen jalat ja pyyhki ne hiuksillaan; ja huone tuli täyteen voiteen tuoksua. Silloin sanoi yksi hänen opetuslapsistaan, Juudas Iskariot, joka oli hänet kavaltava: "Miksi ei tätä voidetta myyty kolmeensataan denariin ja niitä annettu köyhille?" Mutta tätä hän ei sanonut sentähden, että olisi pitänyt huolta köyhistä, vaan sentähden, että hän oli varas ja että hän rahakukkaron hoitajana otti itselleen, mitä siihen oli pantu. Niin Jeesus sanoi: "Anna hänen olla, että hän saisi toimittaa tämän minun hautaamispäiväni varalle. Sillä köyhät teillä aina on keskuudessanne, mutta minua teillä ei ole aina." Silloin suuri joukko juutalaisia sai tietää, että hän oli siellä; ja he menivät sinne, ei ainoastaan Jeesuksen tähden, vaan myöskin nähdäkseen Lasarusen, jonka hän oli herättänyt kuolleista. Mutta ylipapit päättivät tappaa Lasarusenkin, koska monet juutalaiset hänen tähtensä menivät sinne ja uskoivat Jeesukseen.

Joh. 12:1–11.

Paaston aikana olemme saaneet kuulla, kuinka paljon Jeesus sai kärsiä vihollistensa käsissä. Nyt kuulumme, että Jeesus sai iloita ainakin yhdestä häneen kohdistuvasta hyvästä teosta. Hyviä tekoja olivat nekin, kun Simon Pitalinen kutsui hänet kotiinsa aterialle, kun Martta palveli ja kun Lasarus oli pöytävieraana, elävänä todistuksena siitä, että Jeesuksella oli voima herättää kuolleista. Myös ne olivat hyviä tekoja, kun kansa suurella joukolla saapui Jeesusta vastaanotamaan laulaen Hoosiannaa Daavidin Pojalle ja sirotellen palmujen oksia tielle.

Mutta se hyvä työ, josta tekstimme erityisesti kertoo, ei ollut näiden, eikä edes apostolienkaan suorittama. Sen teki Lasarusen sisar Maria. Siitä Jeesus Markuksen mukaan sanoi: »Hän teki hyvän työn minulle.» Jeesus pitää sitä niin kallisarvoisena ja jalona, että hän vakuuttaa: »Totisesti minä sanon teille: missä ikinä kaikessa

maailmassa evankeliumia saarnataan, siellä sekin, minkä hän teki, on mainittava hänen muistokseen.» Tässä on siis sellainen hyvä työ, jonka Kristus asettaa esimerkiksi kaikkien aikojen kristityille. Tässä on Jeesuksen pystyttämä muistopatsas. Sen ympärille kokoontuneina meillä on tutkistelumme aiheena *Jeesukselle tehty hyvä työ*. Katso-kaamme ensiksi, minkälainen oli tämä hyvä työ.

Minkälainen oli tämä hyvä työ

Ihmiset tekevät hyviä töitä monenlaisista syistä. Jotkut tekevät hyvää velvollisuudesta, rauhoittaakseen omaatuntoaan tai välttääkseen häpeää. Jotkut tekevät hyvää toisten mieliksi, jopa pettämiseksi. Juudas puhui köyhäin huollosta salatakseen ahneudensyntiänsä ja kavallustansa. Monet tekevät hyvää sen tähden, että se tuottaa heille hyötyä. Lukemattomat tekevät hyviä töitä siinä luulossa, että he niiden kautta pelastuvat. Mutta Jumalan edessä nämä eivät ole todellisia hyviä töitä, »Sillä kaikki, mikä ei ole uskosta, on syntiä».

Marian teossa ilmeni uskon synnyttämä rakkaus. Hän oli Jeesuksen jalkojen juuressa istunut kuunnellen elämän sanaa. Jeesuksen turviin hän oli paennut murhepäivänään. Nyt hän kiiruhti tekemään Jeesukselle palvelusta. Uskon kautta hän oli omistanut autuuden sulana armolahjana ilman omia töitään. Vain siellä, missä on tällainen usko, voidaan tehdä oikeita hyviä töitä. Ihminen siis ensin ottaa vastaan lahjana, armosta, uskon kautta syntien anteeksisaamisen, jonka Kristus on meille ansainnut ja joka meille annetaan kasteessa ja evankeliumissa. Sitten hän voi tehdä Jumalalle mieluisia töitä. Sellaisena on Marian hyvä työ esimerkkinä uskovaisille. Jeesus on nimenomaan asettanut sen sinne, »missä ikinä maailmassa evankeliumia saarnataan». Missä Kristuksen evankeliumia ei saarnata, siellä ei ole todellisia hyviä töitä.

Marian teossa ilmeni uskon synnyttämä rakkaus. Ilman rakkautta usko olisi hyödytön, kuten Paavali sanoo: »Vaikka minulla olisi kaikki usko, niin että voisin vuoria siirtää, mutta minulla ei olisi rakkautta, niin en minä mitään olisi.»¹ Kor. 13:2. Mutta kun »Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta», niin heti syntyy hyviä töitä. Rakkaus on kekseliäs. Se näkee tehtäviä

ja löytää keinoja, joita ei muuten huomata. Rakkaus panee etsimään, auttamaan, uhraamaan ja kärsimään. Se rientää tekemään palvelua jo etukäteen hätäpäivän varaksi. Opetuslapsetkaan eivät vielä tajua, mitä muutaman päivän kuluttua Jeesukselle oli tapahtuva. Mutta Marian altis ja uhrautuva rakkaus näkee sen ja toimittaa voitelemisen, niin kuin Jeesus sanoo, »minun hautaamispäiväni varalle».

Marian hyvä työ oli esimerkillinen myös siinä, että hän teki sen kunnioittaakseen Jeesusta. Ei hän odottanut siitä itselleen kiitosta ja ihmisten ylistelyä. Hän vain tahtoi kiittää ja kunnioittaa Vapahtajaansa, varsinkin nyt, kun pilkkaajain raivo ja ristin häpeä oli hänen edessään. Kunnioitammeko me Jeesusta samalla tavalla tehdessämme hyviä töitämme? Jeesus ei enää ole näkyväisenä täällä, mutta hänen hengellinen ruumiinsa, uskovien seurakunta, on keskellämme. Sitä saamme voidella rakkaudenpalvelun kallisarvoisella voiteella, sitä enemmän, mitä raivokkaammin maailma sitä pilkkaa ja raatelee.

Maria kunnioitti kuolemaan menevää Jeesusta, jossa yksin oli Marian ja jossa on kaikkien ihmisten pelastus. Niinpä tulee meidänkin hyvien tekojemme tarkoituksena olla juuri sen Herran ylistys, joka ristinsä kautta on meidät lunastanut. Sen tähden onkin voitelumme kohteena hänen hengellinen ruumiinsa eli seurakuntansa, joka ristinsanomaa uskoo ja puhtaasti ja selkeästi julistaa.

Marian hyvä työ on erittäin huomattava myös sen tähden, että hän siinä tekee parastaan. »Hän teki, minkä voi», sanoi Jeesus. On laskettu, että sillä rahalla, minkä tämä kallisarvoinen voide maksoi, olisi työläisperhe voinut elää kokonaisen vuoden. Olisihan Maria sillä rahalla voinut ostaa hienoja vaatteita, arvokasta kalustoa kotiin- sa jne. Mutta vuosien kovalla työllä ja itsensä kieltämisellä kootut säästöt hän nyt käyttää voidellakseen Jeesusta. Vertailkaamme tässä valossa omia tekojamme Herran seurakunnan hyväksi. Kuinka pientä ja puolinaista se onkaan ollut! Ensin huolehdimme omista tarpeistamme — ja mitä enemmän me rahaa saamme, sitä suuremmiksi nuo tarpeemme kasvavat! Jeesukselle ei enää liikene kuin niukat rippeet. Itse voimme asua mukavasti kauniissa kodissa, mutta Herran huone saa olla köyhä ja kunnostamaton. Itse nautimme runsaasti elämän leipää, mutta emme viitsisi viedä murujakaan maailman nälkäisille.

Kuka meistä todella kieltää itsensä ja tekee kaiken, minkä suinkin voi evankeliumin hyväksi?

Marian teko oli todella sellainen, että se kaikin puolin sopii esimerkiksi kristityille maailman loppuun asti. Mutta katsokaamme vielä, miten tähän hyvään työhön suhtauduttiin.

Miten tähän hyvään työhön suhtauduttiin

Marian tekoa arvosteltiin ankarasti. Niin teki varsinkin apostoli Juudas. Hän sanoi: »Miksi ei tätä voidetta myyty kolmeensataan denariin ja niitä annettu köyhille?» Matteuksen ja Markuksen mukaan yhtyivät häneen toisetkin apostolit. »Ja he toruivat häntä.» Näitä arvostelijoita löytyy aina Herran seurakunnassa ja he saavat paljon kannattajia. Kun Jumalan valtakunnan työn hyväksi on uhrattava, he sanovat närkästyneinä: »Mitä varten tämä haaskaus?» Ja heillä on aina vanhaa ihmistä miellyttävät syyt. Seurakunnan kokouspaikka voi olla niin huono, että se suuresti rajoittaa seurakunnan toimintaa ja kasvamista. Mutta jos parempaa ajatellaan, sanovat he: Se on meille ylivoimaista — kyllä me tähän mahdumme! Jos olisi avustettava köyhiä, papiksi lukevia nuorukaisia, niin kuullaan: Kustantakoon kukin oman koulunkäyntinsä! Jos on kysymyksessä lähetystyö ja sananjulistajien luovuttaminen sinne, missä ei niitä lainkaan ole, niin he sanovat: Me tarvitsemme itse kaikki varamme ja miehemme! Uhrausta kysyvä Kristuksen hengellisen ruumiin voitelu on heidän mielestään tuhlausta, jota ei sovi tehdä köyhien tähden. Ja jos joku yhtä kaikki uhraa runsain käsin, saa hän osakseen torumista.

Tällainen kitsaus Herran asiaa kohtaan on ahneuden syntiä, josta Raamattu sanoo: »Sillä te tiedätte ja tunnette, ettei yhdelläkään... ahneella... ole perintöosaa Kristuksen ja Jumalan valtakunnassa.» Ef. 5:5. Juudas oli painunut niin syvälle tähän syntiin, että hän lopulta möi oman Vapahtajansa kolmeenkymmeneen hopearahaan. Kun hän köyhäinhoidon nimessä vastusti Jeesuksen voitelua, niin Johannes huomauttaakin: »Tätä hän ei sanonut sen tähden, että olisi pitänyt huolta köyhistä, vaan sen tähden, että hän oli varas ja että hän rahakukkaron hoitajana otti itselleen, mitä siihen oli pantu.»

Torumisiin Maria ei vastaa sanaakaan. Mutta Jeesus puolustaa häntä: »Miksi pahoitatte hänen mieltään?» »Antakaa hänen olla.» Jeesus paljastaa moittijain ulkokullaisuuden ja kiittää Marian jaloa tekoa. Se todellakin masentaa, kun meitä tuomitaan hyvien tekojemme ja uhrautumisemme tähden. Mutta senkin voimme kärsiä, jopa äänettöminä, kun tiedämme työmme olevan Jumalalle otollisen. Hän on puoltajamme. »Ja kuka on, joka voi teitä vahingoittaa, jos teillä on kiivaus hyvään?» 1 Piet. 3:13. Täyttäkäämme ympäristömme hyvien tekojemme suloisella tuoksulla! Herra vaimentaa moittijain äänet, mutta uskon kautta rakkaudessa tehdyillä töillä on ikuinen arvo. Niiden muisto säilyy täällä Jumalamme kunniaksi; ja kun vanhurskaat siirtyvät Herransa iloon, niin »heidän tekonsa seuraavat heidän mukanaan».

Totta on, mitä Luther sanoo, että usko yksin vanhurskauttaa, mutta vanhurskauttava usko ei ole koskaan yksin. Heti, kun omistamme autuutemme armolahjana Kristuksen ansiossa, alkaa usko tehdä hyviä töitä. Olkoot ne teot pieniä tai suuria, niillä on aina samat ominaisuudet kuin Marian hyvällä työllä. Sen on Jeesus asettanut meille esimerkiksi. Oi, Herra, lisää meille uskoa ja rakkautta, että kantaisimme hedelmää Sinulle kunniaksi! Aamen.

Kuolevan Jeesuksen viimeisiä sanoja

Joh. 19:25–30

Pitkänäperjantaina

Mutta Jeesuksen ristin ääressä seisoivat hänen äitinsä ja hänen äitinsä sisar ja Maria, Kloopaan vaimo, ja Maria Magdaleena. Kun Jeesus näki äitinsä ja sen opetuslapsen, jota hän rakasti, seisovan siinä vieressä, sanoi hän äidilensä: "Vaimo, katso, poikasi!" Sitten hän sanoi opetuslapselle: "Katso, äiti-si!" Ja siitä hetkestä opetuslapsi otti hänet kotiinsa. Sen jälkeen, kun Jeesus tiesi, että kaikki jo oli täytetty, sanoi hän, että kirjoitus kävisi toteen: "Minun on jano." Siinä oli astia, hapanviiniä täynnä; niin he täyttivät sillä hapanviinillä sienen ja panivat sen isoppikorren päähän ja ojensivat sen hänen suunsa eteen. Kun nyt Jeesus oli ottanut hapanviinin, sanoi hän: "Se on täytetty", ja kallisti päänsä ja antoi henkensä.

Joh. 19:25–30.

Harvoin juhlitaan kenenkään kuolinpäivää. Mutta Jeesuksen kuolemaa muistetaan iäisesti, sillä se koskee koko ihmiskuntaa. Juutalaiskristityt kutsuivat hänen kuolinpäiväänsä suureksi valmistuspäiväksi, sillä silloin valmistui pelastus koko maailmalle. Joissakin maissa sitä päivää nimitetään mustaksi perjantaiksi, koska silloin tapahtui ihmiskunnan kaamein rikos. Me suomalaiset käytämme siitä nimeä pitkäperjantai, sillä Jeesukselle se oli pitkä päivä, jolloin uhrettiin iäti kelpaava uhri syntien edestä. Englanninkielellä tätä päivää sanotaan hyväksi perjantaiksi, sillä ihmissuku sai silloin niin paljon hyvää, ettei kenenkään kieli voi sitä kertoa.

Jeesus kärsi pahantekijäin keskellä, julmien vihollisten ympäröimänä. Vain harvoja ystäviä oli saapunut, ja he jäivät etäältä katsuma. Mutta kun järkyttävien tapahtumien peljättämänä tuo rai-voava joukko alkoi hajaantua, hiipi ristin viereen murheen murtama äiti, kolme muuta naista ja apostoli Johannes. Hän, joka oli nojannut Jeesuksen rintaa vasten, voi nyt nojata hänen veriseen ristiinsä. Hän toistaa meille kuulemiansa kuolevan Jeesuksen sanoja, varsinkin niitä sanoja, mitkä toiset evankelistat ovat jättäneet kertomatta. Me-kin tahdomme nyt hengessä astua Jeesuksen ristin viereen, voidak-

semme tarkemmin tutkia noita Johanneksen kertomia *kuolevan Jeesuksen viimeisiä sanoja*.

Rakkauden sana

Niin voimme nimittää ensin kuulemaamme sanaa. Äidilleen hän sanoi: »Vaimo, katso, poikasi!» Sitten hän sanoi Johannekselle: »Katso, äitisi!»

Ken on kokenut tai nähnyt äidin surua kuolevan lapsen vuoteen ääressä, hän voi jonkin verran ymmärtää Marian murhetta. Miekka oli nyt käynyt, niin kuin vanha Simeon oli ennustanut, hänen sydämensä läpi. Eihän kenelläkään ole ollut sellaista poikaa eikä niin rikkaita ja pyhiä äidin kokemuksiä kuin oli Marialla. Kun hän oli jäänyt leskeksi, Jeesus oli maallisestikin ollut hänen toivonsa ja ilonsa. Nyt hänen Poikansa tapetaan mitä hirveimmällä tavalla. Nyt ei ole enää koko maailmassa turvaa eikä lohdutusta.

Mutta Jeesus ei jätä äitiään yksin ja lohduttomaksi. Jeesuksella ei ole maata, ei taloa eikä rahaa jätettävänä äidilleen, mutta hän jättää hänelle rakastavan pojan, joka pitää hänestä hyvää huolta. Marian on nyt pidettävä Johannesta poikanaan, ja Johanneksen on nyt hoidettava Mariaa kuin äitiään. Me puhumme äidin rakkauden suuruudesta, mutta Jeesuksen tässä osoittama lapsen rakkaus on vielä suurempi. Vielä kuoleman kauhuissakin, maailman syntejä kantaessaan Jeesus valvoo hyvin äitinsä asioita ja täyttää tarkoin neljännen käskyn.

Mikä opetus tässä onkaan meille! Niin usein unhotetaan vanhe-neva isä ja äiti. Niin usein tylyillä sanoilla ja kohtelulla sumennetaan heidän elämänsä iltahetket. Lasten kasvattamisessa ja kouluttamisessa täytyy vanhempien mennä suuriin uhrauksiin. Kun lapset kasvavat ja menevät naimisiin, vanhemmat joutuvat usein heitä vielä paljon auttamaan. Mutta kun vanhemmat tarvitsevat apua, usein lapsilla ei näytä olevan aikaa eikä mahdollisuutta sen antamiseen! Mutta köyhä, koko maailman kuormia kantava Jeesus vielä kuollessaankin muisti ja auttoi äitiään.

Muutenkin velvoittaa tämä kuolevan Jeesuksen sana meitä osoit-tamaan rakkautta kärsiviä ja tarvitsevia kohtaan. »Siitä hetkestä ope-

tuslapsi otti hänet kotiinsa», kertoo tekstimme. Kristinuskon vaikutuksesta meillä on monenlaisia kuntien ja valtioidenkin ylläpitämiä sairaaloita ja koteja. Siitä huolimatta tulee myöskin kirkolla olla sellaisia laitoksia. Ne ovat koteja, joita Jeesuksen opetuslapset pystyttivät sokeille, kuuromykille, mielisairaille, raajarikoille, vaivaisille, orvoille, vanhoille, työkyvyttömille ja kärsiville. Kuolevan Jeesuksen rakkauden sana kuiskaa meille: Katso heitä, ota heitä huostaasi!

Tämä rakkauden sana kieltää myös sen epäjumalisen Marianpavonnan, jota paavin kirkko harjoittaa. Paavihan on julistanut Marian synnittömäksi Jumalan äidiksi, jota autuuden menettämisen uhalla on palveltava. He rukoilevat neitsyt Mariaa ja opettavat, että tarvitsemme myös Marian ansiota ja välittäjätointa pelastuaksemme! Ristin juurella näet avuttoman Marian, joka ei voi mitään tehdä, vaan jonka ajallisestakin elämästä köyhä Jeesus huolehtii. Aloitettuaan julkisen toimintansa Jeesus Kaanaan häissä puhutteli häntä sanalla »vaimo» — nainen. Välimiestehtävänsä viime hetkenä hän käyttää samaa sanaa. Jeesus osoittaa, että siihen työhön ei yksikään luotu, ei äitikään, voi osallistua. Lunastustyössä ei Maria enää ole äiti äidillisine vaikutteineen, vaan syntinen, jonka täytyy katsoa Jeesukseen Vapahtajanaan. Ihmeellinen on tuo murehtivalle äidille ja uskolliselle opetuslapselle puhuttu rakkauden sana.

Kärsimyksen sana

»Sen jälkeen, kun Jeesus tiesi, että kaikki jo oli täytetty, sanoi hän, jotta raamattu kävisi täytäntöön: 'Minun on jano'.» Tämä on suurta kärsimystä ilmaiseva sana.

On sanottu, että jano on kaikkein vaikein ja tuskallisin ruumiillinen kärsimys. Tätä Jeesus oli kokenut yltyvässä mitassa, sillä edellisestä illasta alkaen hirmuisen tuskan, piinan ja rääkkäyksen alaisena hän ei ollut saanut veden pisaraakaan. Tässäkin suhteessa hän oli täyttänyt Raamatun ennustuksen: »Minun voimani on kuivettunut kuin saviastian siru, ja kieleni tarttuu suuni lakeen.» Ps. 22:16. Vielä polttavampi oli hänen sielunsa jano, sillä yhteys Isän kanssa oli katkenut kun maailman synnit ja niiden kirous lepäsi hänen päällään. Tässä janossa hän valitti niin kuin on kirjoitettu: »Minun sieluni ja-

noaa Jumalaa, elävää Jumalaa.» Ps. 22:3. Mutta kaikkein hirmuisin oli se kadotettujen jano, joka häntä vaivasi ja jonka erikoispiirteenä on sanomaton, sammuttamaton jano helvetin liekeissä. Luuk. 16:24.

Näin on Jeesus kärsinyt kaikki meidän vaivamme ja syntiemme iankaikkiset rangaistukset. Hän on sovittanut juomarin kadottavan janon, jonka tyydyttämisessä on paha meno, kurjuus ja kuolema. Hän on sovittanut lihallisen mieleemme janon himojen, huvien, korskan, kopeilun, kunnian, rikkauden ja kaiken maailmallisen menon perään. Hän on kärsinyt sen janon, minkä Jumalasta eroon joutuminen ja tunnon tuska tuovat. Kärsiessään janoa hän on avannut meille elämän veden lähteen ja nyt kutsuu meitä: »Jos jonkun on jano, hän tulkoon minun tyköni ja juokoon.» Hän tyydyttää sydänten kaipuun, sammuttaa sielujen janon.

Mutta mitä me tarjoamme Jeesukselle, kun hän janoaa sielujemme pelastusta? Kuolevan Jeesuksen kuumeisille, halkeileville huulille työnnettiin etikkaan eli hapanviiniin kastettu sieni. Nytkin niin moni tarjoaa hänelle katumattomuuden sienen, syntiensä etikassa liotetun. Kun hänen ristinsä vieressä kuulemme hänen kärsimystä ilmaisevan sanansa: »Minun on jano», niin muistakaamme: Hän sovittoi minun jumalattoman janoni ja kärsi sen janon, jota minun olisi pitänyt kärsiä helvetissä iankaikkisesti. Tahdon nyt siis katumuksessa ja uskossa juoda elämän vettä, jota hän on minulle hankkinut, jotta hänen sielunsa saisi iloita minusta vaivansa hedelmänä.

Voiton sana

Vielä kuulemme kuolevan Jeesuksen huulilta ihmeellisen voiton sanan. Hän sanoi: »'Se on täytetty', ja kallisti päänsä ja antoi henkensä.»

Kaikki vanhan liiton ennustukset ja esikuvat olivat nyt täyttyneet: Tässä on Vaimon Siemen, joka murskasi käärmeen pään; tässä iäti kelpaava uhri, jota lukemattomat uhrin olivat kuvanneet; tässä Punainen meri, johon hukkuivat orjuuttajamme; tässä vaskikäärme, johon katsomalla syntikäärmeen puremat paranevat. Tässä on ylimäinen pappimme, joka oman verensä kautta menee pyhimpään

hankkien meille täydellisen puhdistuksen synneistämme. Profeettain ennustukset olivat toteutuneet, Jumala oli täyttänyt lupauksensa.

Jumalan laki oli myös täytetty viimeistä piirtoa myöten. Tekemisessä ja kärsimisessä hän oli kuuliainen ristinkuolemaan saakka. Ja kaikessa hän oli meidän sijaisemme. Nyt laki oli saanut kaiken, mitä se oli vaatimassa. Lain vaatima vanhurskaus oli täytetty ja lain määräämä rangaistus synneistä oli loppuun kärsitty. Nyt olemme lunastetut lain kirouksesta. Nyt olemme saaneet vanhurskauden, jossa laki ei löydä mitään tahraa. Nyt on Kristus lain loppu jokaiselle uskovalle vanhurskaudeksi.

Kaikki on täytetty, mitä autuuteemme tarvitaan. Kun Kristus on kaiken täyttänyt, jää meille vain täydellisen pelastuksen lahjana omistaminen. Kirottuja ovat siis kaikki työt, kaikki ehdot, kaikki vaatimukset, joilla ihminen koettaa jotain ansaita ja myötävaikuttaa autuutekseen. Sillä jos meille olisi jäänyt hiukankin tehtäväksi, olisi Jeesus kuollessaan valhetellut, kun hän sanoi: »Se on täytetty!» Mutta Kristus onkin totinen, ja jokainen töihin nojaava ja niitä vaativa on valhettelija ja kirouksen alla. Näin tyhjinä, näin ansiottomina, näin kurjina, näin vaivaisina syntisinä kuin olemme me saamme nyt aivan lahjaksi anteeksiantamuksen, autuuden ja elämän kokonaan Kristuksen ansiossa.

Näin ihanaan voittoon päättyy kuolevan Jeesuksen lunastustyö. Se antaa meille pelastusvarmuuden ja voittovoiman, niin että mekin hänen kauttaan voitamme synnin, kuoleman ja helvetin vallan. »Se on täytetty!» Nämä sanat säteilevät jo pääsiäisaamun riemuvoittoa.

Näitä kuolevan Jeesuksen viimeisiä sanoja kuullessamme mekin yhdymme Golgatalla olevien peljästyneiden tunnustukseen: »Totisesti tämä oli Jumalan Poika.» Vain hän voi ristinvaivassaan puhua sellaisen rakkauden sanan. Vain hän voi sanoa niin pienen ja syvän kärsimyksen sanan niin äärettömissä sielun ja ruumiin tuskissa. Vain hän voi kuolla siinä voiton varmuudessa, että kaikki oli täytetty. Aamen.

»Herra on totisesti noussut ylös»

Joh. 20:1–10

Pääsiäisenä

Mutta viikon ensimmäisenä päivänä Maria Magdaleena meni varhain, kun vielä oli pimeä, haudalle ja näki kiven otetuksi pois haudan suulta. Niin hän riensi pois ja tuli Simon Pietarin luo ja sen toisen opetuslapsen luo, joka oli Jeesukselle rakas, ja sanoi heille: "Ovat ottaneet Herran pois haudasta, emmekä tiedä, mihin ovat hänet panneet." Niin Pietari ja se toinen opetuslapsi lähtivät ja menivät haudalle. Ja he juoksivat molemmat yhdessä; mutta se toinen opetuslapsi juoksi edellä, nopeammin kuin Pietari, ja saapui ensin haudalle. Ja kun hän kurkisti sisään, näki hän käärinliinat siellä; kuitenkin hän ei mennyt sisälle. Niin Simon Pietarikin tuli hänen perässään ja meni sisälle hautaan ja näki käärinliinat siellä ja hikiliinan, joka oli ollut hänen päässään, ei pantuna yhteen käärinliinojen kanssa, vaan toiseen paikkaan erikseen kokoonkäärittyinä. Silloin toinenkin opetuslapsi, joka ensimmäisenä oli tullut haudalle, meni sisään ja näki ja uskoi. Sillä he eivät vielä ymmärtäneet Raamattua, että hän oli kuolleista nouseva. Niin opetuslapset menivät takaisin kotiinsa.

Joh. 20:1–10.

Viime vuosisadan alkupuolella oli Tokiossa, Japanissa eräs poikanen, joka oli joutunut epäilemään niiden jumalien todellisuutta, joita hänen kotonaan palveltiin. Avuttomina ne olivat tuossa hyllyllä: Hiiret söivät ruuat, joita niille pantiin, ja isä joi niille asetetut uhriviinat. Tuo poikanen otti salaa yhden noista jumalista, hautasi sen takapihalle ja sanoi: »Jos nouset ylös, niin minä uskon sinuun; mutta jos et nouse ylös, niin minä en enää koskaan sinua palvele.» Hän odotti suurella jännityksellä ja pelolla, mutta tuo jumala ei noussutkaan ylös, eikä hänkään enää voinut sellaista palvella.

Sitten kulkeutui poika kauppalaivassa Bostoniin, Amerikan itärannikolle. Siellä eräs varakas kristitty, Joseph Hardy, otti hänet pojakseen ja antoi hänelle kristillisen koulukasvatuksen. Hän oppi nyt tuntemaan tosi Jumalan, joka oli ristiinnaulittu, joka oli kuollut ja haudattu, mutta joka oli kolmantena päivänä todellakin noussut ylös. Joseph Hardy Nishima — jonka nimen hän kasteessa otti — palasi

»Herra on totisesti noussut ylös»

sittemmin kotimaahansa kertomaan maanmiehilleen ylösnousesta Jumalasta, joka on kaikkien ihmisten Vapahtaja.

Jos Jeesus olisi jäänyt hautaansa niin kuin Nishiman epäjumala, niin kristinusko olisi turha ja lohduton. »Jos Kristus ei ole herätetty», sanoo apostoli, »niin teidän uskonne on turha ja te olette vielä synneissänne.» Mutta yrttitarhan haudalla on enkeli julistanut: »Ei hän ole täällä, hän on noussut ylös.» Riemuiten kristityt tunnustavat Paavalin kanssa: »Mutta nytpä Kristus on noussut kuolleista.» He viettävät tänään ylösnousemuksen suurta riemujuhlaa. Me tahdoisimme siis syventyä tähän kristittyjen iloiseen tunnustukseen: *»Herra on totisesti noussut ylös.»*

*Miksi voimme olla varmat siitä, että
Kristus on todella noussut ylös?*

Kukaan Jeesuksen opetuslapsista ei uskonut, että Jeesus nousisi ylös. Naiset tulivat varhain pääsiäisaamuna voitelemaan kuollutta Jeesusta ja enkeli nuhteli heitä: »Miksi te etsitte elävää kuolleiden joukosta?»

Sitten he kiiruhtivat tuomaan ylösnousemuksen sanomaa apostoleille, mutta Luukas kertoo: »Näiden puheet näyttivät heistä turhilta, eivätkä he uskoneet heitä.» Tekstissä luimme Maria Magdalenan luulle, että Jeesuksen ruumis oli varastettu, ja että hän meni ilmoittamaan asiasta Pietarille ja Johannekselle. Nämä juoksivat haudalle katsomaan. »Sillä he eivät vielä ymmärtäneet Raamattua, että hän oli kuolleista nouseva.» Jeesuksen ylösnousemus ei siis mitenkään voinut olla näiden keksimä juttu. Vielä vähemmän voidaan ajatella, että he olisivat varastaneet hänen ruumiinsa.

Kukaan ei ollut nähnyt Jeesuksen nousevan ylös. Ja kun apostolit eivät uskoneet eivätkä ymmärtäneet Jumalan sanan ilmoitusta, täytyi heidän tulla vakuutetuiksi Jeesuksen ylösnousemuksesta aivan erikoisella tavalla. Miten se tapahtui?

Aluksi se perustui heidän omiin havaintoihinsa. Juostuaan haudalle Pietari »meni sisälle hautaan, ja näki käärinliinat siellä ja hiki-liinan, joka oli ollut hänen päässään, ei pantuna yhteen käärinliinojen kanssa, vaan toiseen paikkaan erikseen kokoon käärittynä».

Johanneskin meni hautaan ja teki saman havainnon. Käärinliinat olivat koskematta, aivan niin kuin ne olivat olleet ruumiin ympäri käärittynä! Mutta ne olivat painuneet läjään, sillä ruumista ei ollut niiden sisällä! Hikiliina oli kauniisti kokoon käärittynä eri paikassa. Kukaan ei olisi voinut ottaa ruumista pois ja jättää liinoja tällaiseen järjestykseen. Johannes sanoi, että hän »näki ja uskoi». Asia oli niin selvä, että hänen täytyi uskoa.

Tämän jälkeen Jeesus itse ilmestyi heille monta eri kertaa. He näkivät naulain reiät hänen käsissään ja jaloissaan ja keihään reiän hänen kyljessään. He pitelivät häntä omin käsin, keskustelivat ja söivät hänen kanssaan ja tiesivät, ettei hän ollut henkiolento, vaan sama Jeesus, joka oli ristiinnaulittu ja joka oli pantu kuolleena hautaan.

Jeesus myös avasi opetuslastensa ymmärryksen käsittämään kirjoitukset. He huomasivat, että Jeesuksen ylösnousemus, jonka he olivat varmaksi todenneet ja josta heillä oli epäamättömät todistukset, oli myös selvästi ilmoitettu Jumalan erehtymättömässä sanassa. Pietari ja Johannes, jotka olivat kilpaa juosseet Jeesuksen haudalle, kirjoittavat näin: Pietari sanoo: »Emme seuranneet viekkaasti sommiteltuja taruja tehdessämme teille tietäväksi Herramme Jeesuksen Kristuksen voimaa ja tulemusta, vaan me olimme omin silmin nähneet hänen valtasuuruutensa.» 1 Piet. 1:16. Johannes sanoo: »Minkä olemme kuulleet, minkä omin silmin nähneet, mitä katselimme ja käsin kosketimme, siitä me puhumme: elämän sanasta 1 Joh. 1:1.

Vieläpä joutuivat Jeesuksen vihollisetkin hänen ylösnousemuksensa todistajiksi. He olivat sinetöineet haudan ja antaneet sen vartioitavaksi. Mutta äkkiä tuli suuri maanjäristys, enkeli vieritti kiven tyhjän haudan suulta ja vartijat vavisten vaipuivat kuin kuolleina maahan taivaallisen kirkkauden edessä. He pakenivat haudalta ja kertoivat ylipapeille, mitä oli tapahtunut. Nämä eivät lainkaan epäilleet asian todenperäisyyttä. Päinvastoin, he myönsivät sen ja suurin lahjuksin saivat sotilaat levittämään sellaista valhetta, että Jeesuksen ruumis oli muka varastettu. Näin joutuivat vihollisetkin valheistaan huolimatta todistamaan, että Jeesus oli noussut ylös.

Ei siis mikään asia ole niin pätevästi ja niin monella tavalla todistettu kuin on Jeesuksen ylösnousemus. Näin suurten, valtavien

»Herra on totisesti noussut ylös»

tosiasiain perusteella kristityt nyt ilolla tunnustavat: »Herra on totisesti noussut ylös.»

*Mitä sitten merkitsee se, että
Kristus on noussut ylös?*

Jeesuksen ylösnousemus vakuuttaa meille, että hän on todella Jumalan Poika. Tätä uskomme peruskohtaa Pietari teroitti helluntapäivänä sanoen: »Hänet Jumala herätti ja päästi kuoleman kivuista, niin kuin ei ollutkaan mahdollista, että kuolema olisi voinut hänet pitää... Varmasti tietäköön siis koko Israelin huone, että Jumala on hänet Herraksi ja Kristukseksi tehnyt.» Apt. 2:24,36. Ylösnoussut Jeesus itse sanoo: »Minä olen A ja O, joka on, joka oli ja joka tuleva on, Kaikkivaltias.» Pääsiäinen on siis niiden juhla, jotka hänen ylösnousemuksensa johdosta tunnustavat Tuomaan kanssa: »Minun Herrani ja minun Jumalani.»

Jeesuksen ylösnousemus myös varmistaa, että kaikki hänen sanansa ja koko hänen oppinsa ovat erheetöntä totuutta. Hän on se uskollinen todistaja, kuolleitten esikoinen. Ilm. 1:5. Kun me ihmiset olemme puhuneet Jumalan sanan mukaisesti, niin me sanomme päätteeksi »aamen». Mutta Jeesus, joka on itse totuus, sanoo puheensa alussa: »Aamen, aamen», siis: »Totisesti, totisesti minä sanon teille...» Sillä kaikki hänen sanansa ovat niin ja aamen. Hän opetti, että koko Raamattu on Jumalan sanaa, joka ei voi raueta tyhjiin ja josta ei pieninkään piirto eikä kirjain häviä. Hänen varmoihin sanoihinsa enkeli vetosi haudalla pääsiäisaamuna. Ja samana päivänä Jeesus itse nuhteli opetuslapsia siitä, etteivät he uskoneet kirjoituksia: »Oi, te ymmärtämättömät ja hitaat sydämeltä uskomaan kaikkea sitä, minkä profeetat ovat puhuneet... Ja hän alkoi Mooseksesta ja kaikista profeetoista ja selitti heille, mitä hänestä oli *kaikissa kirjoituksissa* sanottu.» Luuk. 24:25,27. Ylösnousemuksellaan Jeesus siis osoittaa, että Raamatun sana on hänen sanansa. Sitä on meidän uskottava, ja hän valaisee meitä käsittämään sen jumalalliset totuudet.

Jeesuksen ylösnousemus takaa meille myös, että hänen sovitustyönsä on täydellinen ja iäti riittävä jokaisen syntisen puolesta. Tuomio ja rangaistus oli kohdannut Jeesusta, kun kaikkien ihmisten

kaikki synnit olivat hänen päällään. Tämä kiivauden tuli paloi ilman sammuttajaa, kunnes kaikki vanhurskauden vaatimukset olivat täytetyt. Herättämällä Kristuksen kuolleista Jumala sitten julisti koko ihmissuvun vanhurskautetuksi, sillä ei maan päällä enää ollut yhtään sovittamatonta syntiä eikä yhtään maksamatonta velkaa. Kun yksi kuoli kaikkien edestä, niin ovat kaikki kuolleet; kun yksi nousi tuomiosta vapautettuna, niin he kaikki ovat nousseet vapaina ja vanhurskautettuina. »Kuka voi tuomita kadotukseen? Kristus Jeesus on se, joka on kuollut, onpa vielä herätettykin.»

Vain epäusko voi enää kadottaa. Jos sinä hylkää tämän sovituksen, ei sinulla ole enää toista uhria syntien edestä. Jos sinä et usko tätä päästösanaa, ei sinulle enää julisteta muuta armon sanomaa. Ota siis uskossa vastaan tämä autuuden sana, että Jeesus »on alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden.»

Vielä on Jeesuksen ylösnousemus meille vakuutena siitä, että kerran meidänkin ruumiimme herätetään hänen kirkastetun ruumiinsa kaltaisina. Kerran enkelit sanovat meidänkin haudoillamme: »Ei hän ole täällä, hän on noussut ylös.» Kerran mekin saamme jättää hautaamme nämä synnin ja kuoleman käärinliinat ja sanomme: »Kuolema, missä on sinun voittosi? Kuolema, missä on sinun otasi?» Sillä »hän, joka herätti Herran Jeesuksen, on herättävä meidätkin Jeesuksen kanssa».

Jeesus elää! Niin todistaa tuo tyhjä hauta. Niin vakuuttaa tuo valonvaatteissa säihkyvä enkeli. Niin julistavat nuo, joille Ylösnoussut on ilmestynyt. Niin sanoo Herran sana. Oi, sano siis sinäkin? »Herra on totisesti noussut ylös.» Todet ja varmat ovat hänen sanansa. Todella hän on meidät synneistämme päästänyt. Todella hän on herättävä meidät viimeisenä päivänä. Jeesus elää ja me elämme hänen kanssaan. Amen.

Elämän voitto, aamun koitto

Joh. 20:11–18

Toisena pääsiäispäivänä

Mutta Maria seiso i hauda edessä ulkopuolella ja itki. Kun hän näin itki, kurkisti hän hautaan ja näki kaksi enkeliä valkeissa vaatteissa istuvan, toisen pääpuolella ja toisen jalkapuolella, siinä, missä Jeesuksen ruumis oli maannut. Nämä sanoivat hänelle: "Vaimo, mitä itket?" Hän sanoi heille: "Ovat otaneet pois minun Herrani, enkä tiedä, mihin ovat hänet panneet." Tämän sanottuaan hän kääntyi taaksepäin ja näki Jeesuksen siinä seisovan, eikä tiennyt, että se oli Jeesus. Jeesus sanoi hänelle: "Vaimo, mitä itket? Ketä etsit?" Tämä luuli häntä puutarhuriksi ja sanoi hänelle: "Herra, jos sinä olet kantanut hänet pois, sano minulle, mihin olet hänet pannut, niin minä otan hänet." Jeesus sanoi hänelle: "Maria!" Tämä kääntyi ja sanoi hänelle hebreankielellä: "Rabbuuni!" se on: opettaja. Jeesus sanoi hänelle: "Älä minuun koske, sillä en minä ole vielä mennyt ylös Isäni tykö; mutta mene minun veljeni tykö ja sano heille, että minä menen ylös, minun Isäni tykö ja teidän Isänne tykö, ja minun Jumalani tykö ja teidän Jumalanne tykö." Maria Magdaleena meni ja ilmoitti opetuslapsille, että hän oli nähnyt Herran ja että Herra oli hänelle näin sanonut. Joh. 20:11–18.

»Meillä on Mekka, josta löydämme edes ruumisarkun», sanoi muhamettilainen kristitylle, »mutta te löydätte pyhästä kaupungistanne vain tyhjän haudan.» Kristitty vastasi hymyillen: »Juuri siinä ero onkin. Muhammed on kuollut, Muhammed on arkussaan. Mutta Kristus elää, hänen hautansa on tyhjä; hänen uskovaisensa myös elävät iankaikkisesti.»

Tällainen on myös ero kristikunnassa uskovan ja epäilevän välillä. Maria Magdalena oli joutunut syviin epäilyksiin, kun Jeesus surmattiin ja pantiin hautaan. Varhain pääsiäisaamuna oli hän kiiruhtanut Jeesuksen haudalle ja havainnut sen olevan tyhjän. Hän oli rientänyt kertomaan tästä opetuslapsille ja palannut sitten haudalle itkemään. Hänessä ei näkynyt mitään muutosta, vaikka enkelit ottaen osaa hänen suureen suruunsa kysyivät: »Vaimo, mitä itket?» ja vaikka itse Jeesus, joka seiso i hänen takanaan, teki saman kysymyksen.

Mutta miten valtava muutos tapahtuikaan hänessä heti, kun hän havaitsi: Jeesus elää! Riemun täyttämän sydämin hän vaipui Jeesuksen jalkoihin ja huudahti: Rabbuuni!» Kevein askelin hän juoksi kertomaan, että Jeesus oli ylösnoussut. Uusi aamu koitti heti, kun hänelle selkeni, että elämä oli voittanut. Näin on vieläkin.

*Uskon kautta ylösnousseeseen Jeesukseen me nousemme
uuteen elämään suhteessamme Jumalaan*

»Ovat ottaneet Herrani pois enkä tiedä, mihin ovat hänet panneet.» Tällainen on se vanha suhde Jumalaan, kun sielu ei käsittä Jeesuksen ylösnousemuksen merkitystä. Synti on riistänyt meiltä elävän Jumalan ja jättänyt meidät toivottomina haudan partaalle itkemään. Niin ovat kaikki nyt luonnostaan »ilman Jumalaa ja ilman toivoa maailmassa». Ihminen hapuilee sokeana kuolleiden jumalien puoleen.

Mutta varsinkin kun omatunto herää, on ihminen Maria Magdalenan paikalla — hän näkee ainoastaan, mitä hirmuista synti on saanut aikaan. Niin kuin Maria itki kuollutta Jeesusta, niin lain alla oleva sielu itkee synnin tuomaa rangaistusta ja kuolemaa. Samoin löydämme Mariassa kuvan koettelemusten ja kiusausten painamasta kristitystä. Maria Magdalena uskoi Jeesukseen, mutta hän ei käsittänyt pitkänperjantain ja pääsiäisen salaisuutta. Siksi hän olikin vallan menehtyä, kun hän ajatteli, mitä Jeesukselle oli tapahtunut. Kun rasakat surut, kovat kiusaukset ja suuret ahdistukset kohtaavat kristittyä, hän ei jaksakaan käsittää Jumalan teitä ja tarkoituksia. Niin kuin Maria itki ja tuijotti tyhjiään hautaan, niin ahdistettu Jumalan lapsi näkee vain onnettomuutensa ja vaikeroi: »Onko Jumala unhottanut olla armollinen, onko hän vihassaan lukinnut laupeutensa?» Ps. 77:10.

Tuo hauta, jonka partaalla Maria itki, oli kauniissa yrttitarhassa. Mutta eivät Mariaa ihastuttaneet kukkaset, ei lintujen laulu eivätkä edes enkelit. Sellainen on ihmisraukka suuren surun hetkellä. Onko sinulle elämäsi kaunis yrttitarha muuttunut sellaiseksi, jossa näet vain kolkon haudan? Ilman Jeesusta kaikki pysyisikin arvoituksena, mikään ei voisi lohduttaa. Mutta niin kuin Marialle Jeesuksen kautta

tuo hauta muuttui ihanimmaksi paikaksi maailmassa, niin voi Jeesus vieläkin kaikki muuttaa, kun hän kirkastaa itsensä syntiselle.

Evankeliumissa Jeesus itsensä ilmoittaa. Maria Magdalena tunsu Jeesuksen, kun hän puhutteli häntä nimeltään. Näin persoonallinen, ihan nimellisesti meihin kohdistuva on hänen evankeliuminsa, joka ilmoittaa syntiselle: Syntiesi tähden nautittiin Jeesus ristinpuuhun, ja niiden vuoksi hän painui helvetin ahdistuksiin. Mutta hän on kaikki voittanut. Synti on hävitetty, kuolema on kukistettu ja perkeleen valta on murskattu. Jeesuksen ylösnousemus on siitä varma todistus. Hän, kaikkivaltias Jumala, on näin hyvin ajanut sielusi asiat. Eikö hän nyt kaikkea muutakin kääntäisi hyväksesi!

Niin kuin Maria ihastuneena huudahti: »Rabbuuni!» niin omista sinäkin hänet omaksi Vapahtajaksesi. Maria tahtoi ihan käsin häntä syleillä, mutta Jeesus sanoi: »Älä minuun koske.» Marian täytyi nyt oppia elämään vain uskosta. Emme mekään enää saa luottaa tunteisiimme emmekä päätellä sen mukaan, miltä meistä milloinkin näyttää. Meidän on vain uskottava sanaan. Sen perusteella on meillä syntien anteeksiantamus, autuus ja iankaikkinen elämä. Sana todistaa meille Jumalan armoa ja uskollisuutta ja lupaa, että Herra ei ikinä hylkää meitä, vaan kääntää kaikki parhaaksemme. Marialle Jeesus vakuutti, että hän on veljemme, joka menee Isämme ja Jumalamme tykö. Kun meillä on siis taivaassa tällainen veli, joka oli kaikessa kiusattu ja joka on kaikessa voittanut, asiamme ovat todellakin hyvin.

*»Sama taivas, Jumala ja Isä
mulla on kuin Jeesuksellakin.
Eikö siinä kyllin, mitä lisää
siihen vielä nyt mä pyytäisin?»*

Mutta kun Jeesus lausuu: »Minun Isäni tykö ja teidän Isänne tykö, minun Jumalani tykö ja teidän Jumalanne tykö», hän tahtoi sanoa: Minun Isäni hän on välittömästi hamasta iankaikkisuudesta, teidän Isänne hän on nyt kuolemani ja ylösnousemukseni ja siihen uskomisenne kautta; minun Jumalani hän on aina, teidän Jumalanne hän on nyt minun kauttani. Kun tämä veljemme meni taivaaseen, on

kaikkivaltias Herra meidän rakastava, armollinen Isämme ja Jumalamme.

Tällainen on uusi, autuaallinen suhteemme Jumalaan uskon kautta ylösnousseeseen Jeesukseen. Elämä on voittanut, uusi aamu on koittanut.

Uskon kautta ylösnousseeseen Jeesukseen me nousemme uuteen elämään suhteessamme lähimmäisiimme

Usko ylösnousseeseen Kristukseen tekee myös suhteemme lähimmäisiimme uudeksi. »Mene veljieni luo ja sano heille...» Näistä sanoista selvisi Marialle ihmisen ääretön arvo: Jokaisen ihmisen edestä on Kristus kärsinyt, kuollut ja ylösnoussut; heidät kaikki hän tahtoo omistaa veljikseen ja sisarikseen ja viedä taivaaseensa! Sinulle, joka uskot, Jeesus tahtoo erityisesti tehdä tämän asian selväksi. Mutta niin kuin apostolit olivat vielä murheen ja epäuskon vallassa ja tarvitsivat erityisesti kuulla ylösnousemuksen ilosanomaa, samoin on vieläkin. Että ihmiset oppisivat uskomaan, heille on ilmoitettava, mitä suuria tekoja Jumala on tehnyt heitä kohtaan. Jolleivät he usko, Jeesuksen kuolema ja ylösnousemus eivät voi hyödyttää heitä.

Sinulle, joka uskot, asettaa Jeesus siis tällaisen uuden suhteen lähimmäiseesi: Näet nyt halvimmassakin ihmislapsessa sellaisen, jonka edestä Jeesus on kuollut, jonka Jumala tahtoo taivaaseen. Mutta he eivät pääse autuuteen, ei tässä eikä tulevassa maailmanajassa, elleivät he kuule evankeliumia ja tule uskoviksi. Sen tähden täytyy jokaisen kristityn olla Kristuksen sanansaattaja. »Te olette 'valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja', joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valoonsa.» 1 Piet. 2:9. Emme julista mitään vaillinaista ja epävarmaa, vaan Jumalan täydellistä pelastusta. Kun olemme itse siitä osalliset, haluamme, että kaikki uskoisivat.

Ei Mariaa kutsuttu saarnavirkaan. Mutta hänet lähetettiin tukemaan niitä, jotka Kristus oli siihen virkaan kutsunut ja asettanut. Kristittyjen tunnustuksen tulee siis tukea yhteistä evankeliumin saarnaa. Apostoli Paavali usein ilolla mainitsee niitä hurskaita naisia, jotka tällä tavalla auttoivat häntä. »Siis kaikki, kaikki toimintaan

ja Herran työtä auttamaan.» Suhteemme Jumalaan ei voi olla oikea, jos meillä ei ole sellaista suhdetta lähimmäisiimme, että tahdomme ilmoittaa heille autuutta Jeesuksessa.

»Maria Magdalena meni ja ilmoitti.» Kerran oli synnitön nainen ollut sellaisessa tarhassa, jossa ei ollut hautaa eikä kyyneleitä. Hän oli ottanut kielletyn puun hedelmästä ja antanut miehelleenkin. Niin tuli synty ja kuolema kaikkiin ihmisiin. Nyt oli tarhassa nainen, syntinen ja murheen murtama, joka sai ensimmäisenä poimia ristinpuun parantavia hedelmiä. Hän söi itse ja tuli iloiseksi, sillä hän näki, että Edenin erhe oli korjattu, syntialastomuus peitetty täydellisellä vanhurskaudella, ja kuolema, joka oli tullut sen ensimmäisen tarhan hedelmästä, oli nyt tämän uuden tarhan haudalla kukistettu. Nainen oli ensin kuunnellut kiusaajaa ja rikkonut Herran sanan. Nainen sai nyt myös ensimmäisenä kuulla ylösnousseen Jeesuksen, käärmeen pään rikkiolkijan ääntä. Hän myös ensimmäisenä uskoi ja meni ensimmäisenä julistamaan ylösnousemuksen ihmeellistä sanomaa. Nyt kaikki saamme yksissä neuvoin julistaa tätä ilosanomaa.

Uskossa Jeesuksen ylösnousemukseen kristitty on siis todella uusi ihminen. Uusi on suhde Jumalaan: Ennen täytyi syntikurjuudessa onnetonna itkeä ja tuijottaa toivottomaan hautaan — nyt ilomielillä saa nostaa katseensa ylös ja tunnustaa: Minun Jumalani, minun veljeni, minun Vapahtajani! Uusi on suhde myöskin lähimmäisiin: Ennen ei jaksettu toisista huolehtia — nyt kiiruhdetaan ilolla kertomaan kanssalunastetuille: Jeesus on voittanut, uusi aamu on koittanut. Halleluja! Aamen.

Ylösnousseen Jeesuksen siunaus

Joh. 21:1–14

Ensimmäisenä sunnuntaina pääsiäisestä

Sen jälkeen Jeesus taas ilmestyi opetuslapsilleen Tiberiaan järven rannalla; ja hän ilmestyi näin: Simon Pietari ja Tuomas, jota sanottiin Didymukseksi, ja Natanael, joka oli Galilean Kaanasta, ja Sebedeuksen pojat sekä kaksi muuta hänen opetuslapsistaan olivat yhdessä. Simon Pietari sanoi heille: "Minä menen kalaan." He sanoivat hänelle: "Me lähdemme myös sinun kanssasi." Niin he lähtivät ja astuivat venheeseen; mutta eivät sinä yönä saaneet mitään. Ja kun jo oli aamu, seisoi Jeesus rannalla. Opetuslapset eivät kuitenkaan tienneet, että se oli Jeesus. Niin Jeesus sanoi heille: "Lapset, onko teillä mitään syötävää?" He vastasivat hänelle: "Ei ole." Hän sanoi heille: "Heittäkää verkko oikealle puolelle venhettä, niin saatte." He heittivät verkon, mutta eivät jaksaneet vetää sitä ylös kalojen paljouden tähden. Silloin se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti, sanoi Pietarille: "Se on Herra." Kun Simon Pietari kuuli, että se oli Herra, vyötti hän vaippansa ympärilleen, sillä hän oli ilman vaatteita, ja heittäytyi järveen. Mutta muut opetuslapset tulivat venheellä ja vetivät perässään verkkoa kaloineen, sillä he eivät olleet maasta kauempana kuin noin kahdensadan kyynärän päässä. Kun he astuivat maalle, näkivät he siellä hiillokseen ja kalan pantuna sen päälle, sekä leipää. Jeesus sanoi heille: "Tuokaa tänne niitä kaloja, joita nyt saatte." Niin Simon Pietari astui venheeseen ja veti maalle verkon, täynnä suuria kaloja, sata viisikymmentä kolme. Ja vaikka niitä oli niin paljon, ei verkko revennyt. Jeesus sanoi heille: "Tulkaa einehtimään." Mutta ei kukaan opetuslapsista uskaltanut kysyä häneltä: "Kuka sinä olet?", koska he tiesivät, että se oli Herra. Niin Jeesus meni ja otti leivän ja antoi heille, ja samoin kalan. Tämä oli jo kolmas kerta, jolloin Jeesus noustuaan kuolleista ilmestyi opetuslapsillensa.

Joh. 21:1–14.

»Tämä oli jo kolmas kerta», sanoo Johannes, »jolloin Jeesus noustuaan kuolleista ilmestyi opetuslapsillensa.» Ensi kerran ilmes-tyessään heille Kristus vahvisti heitä uskossa ja uudestaan valtuutti heidät käyttämään taivaan valtakunnan avaimia. Toisella kerralla Kristus palautti Tuomaan uskontielle ja teroitti heille kaikille, kuinka tärkeitä on uskoa Jumalan sanaa tunteista huolimatta. Nyt kun Jeesus kolmannen kerran ilmestyy heille, kaikki tuntuukin ensiksi varsin jokapäiväiseltä. Siinähan kerrotaan kalastuksesta, ateristiasta jne. Mut-

ta kalastusretkestä tuleekin opetuslapsille valtava opetus. Myöhemmin tämän ilmestymisen yhteydessä Pietari asetetaan uudelleen apostoliksi. Tässä onkin paljon sellaista, joka muistuttaa hänen ensimmäistä kutsumistaan tuohon pyhään virkaan. Onhan tässä jälleen pitkän yön tulokseton työ ja sitten Jeesuksen siunauksesta saatu suuri kalansaaalis. Onhan tässä toistuva lupaus: »Tästedes sinä saat saaliiksi ihmisiä.»

Tämä näin havainnollinen opetus on erittäin tärkeä meillekin, sillä me olemme kaikki kutsutut tekemään Herran työtä. Me tarvitsemme erityistä rohkaisua sekä vakuutusta siitä, että työmme Herrassa ei ole turha. Tutkistelumme aiheena on siis se kallis totuus, että *ylösnoussut Jeesus antaa työllensä siunauksen.*

Miten siunaus annetaan?

Apostolit olivat Jeesuksen määräämässä paikassa, kun Jeesus tuli siunaamaan heitä. Jo ennen kuolemaansa Jeesus oli sanonut, että hän ylösnousemisensa jälkeen tulisi Galileaan. Samoin olivat enkelit haudalla sanoneet, että Galileassa he saisivat hänet nähdä. Jeesus on myös sopinut meidän kanssamme paikasta, missä hänet tapaamme ja saamme hänen siunauksensa. Se paikka on kaikkialla, missä kasteen kautta tehdään opetuslapsia ja missä opetetaan heitä pitämään kaikki, minkä Jeesus on käskennyt pitää. Hän on varmasti siellä, missä näin hänen armonvälineitään käytetään. Löytääkö hän meidät näin tekemässä? Hän sanoo: »Missä kaksi tai kolme on kokoontunut minun nimeeni, siinä minä olen heidän keskellänsä.» Mutta jos pidämme halpana tällaisen kokoontumisen ja kaikkien hänen sanojensa pitämisen, niin emme voi odottaa, että hän tulisi meitä siunaamaan.

Tämä myös edellyttää, että Jeesus on kirkastunut meille ylösnousseena Vapahtajanamme, joka on hävittänyt syntimme, kukistanut kuolemamme ja tehnyt meidät vanhurskaiksi Isänsä edessä. Kun Ylösnoussut on lahjoittanut meille rauhansa näyttäen meille käteensä ja kylkensä; kun pelko ja epäilykset ovat vaihtuneet omistavan uskon hyvään tunnustukseen: »Minun Herrani ja minun Jumalani!» niin me myös tahdomme olla sillä paikalla, missä Jeesus on luvannut olla meitä siunaamassa.

Apostolit olivat yksimielisinä ja ahkerina työssä, kun Jeesus tuli. Hän ei tule laiskoja siunaamaan, sillä on kirjoitettu: »Älkää olko harastuksissanne veltot.» Kun Pietari sanoi: »Minä menen kalaan», niin toiset vastasivat: »Me lähdemme myös sinun kanssasi.» Olisihan Pietari voinut odotella toisten aloitetta, ja olisivathan toiset voineet estellä ja olla menemättä. Mutta tässä on sekä hyvä johtaja että hyviä seuraajia. He ovat myös työssään ahkerat ja vaikeuksissa kärsivälliset ja kestävät. He kalastivat koko yön, vaikeivät saaneetkaan mitään. Eivät he vikoilleet Pietarin aloitetta, vaan tahtoivat jatkaa työtänsä.

Miten paljon onkaan meillä tästä oppimista. Onhan Herran omine kesken niin paljon toimitettomuutta, aikaansaamattomuutta ja paikoillaan polkemista. Vastustetaan, kun joku toimeen ryhtyy. Masennutaan, kun vaikeuksia tulee. On toisten syyttelyä ja syrjään vetäytymisiä. Tällaista ei Jeesus siunaa. Pelastuksemme asiassa kyllä pitää paikkansa: »Pysykää paikoillanne, niin te näette, minkä pelastuksen Herra tänä päivänä antaa teille.» Autuutemme on valmis. Se on Jumalan työ, hänen sanomaton armolahjansa kurjalle syntiselle. Mutta kun on kysymyksessä näiden pelastettujen toiminta hänen valtakunnassaan, silloin kuuluu: »Sanokaa israelilaisille, että he lähtevät liikkeelle.» Ja taas: »Kuinka kauan hidastelette ettekä mene ottamaan omaksenne sitä maata, jonka Herra, isienne Jumala, on teille antanut?»

Edelleen huomaamme, että Jeesus siunasi heille saalista, kun he tekivät hänen sanansa mukaan. Koko yön kalastettuaan opetuslapset olivat palaamassa rantaan tyhjin käsin ja väsyneinä. Mutta rannalta kuuluu ääni: »Heittäkää verkko oikealle puolelle venhettä, niin saatte.» Jos he olisivat nojanneet ammatitietoonsa ja kokemukseensa, eivät he olisi noudattaneet kehotusta. Näin on aina. Järjen silmissä Jumalan sanan oppi ja sen antamat toimintaohjeet näyttävät tyhmiltä ja soveltumattomilta. Sen tähden monet kirkot noudattavatkin ihmisiisäuden sanelemia keinoja. He kaihtavat ristinpahennusta ja tahtovat tehdä Jumalan sanan opin järjelle kelpaavaksi sekä toimintansa maailmalle mieluisiksi. Mutta ainoastaan sanoma ristiinnaulitusta Kristuksesta voi päästää sielun synnin siteistä Jumalan lasten kirkkauden vapauteen. Se sana tosin on itsevanhurskaille pahennus ja

maailman viisaille hullutus, mutta niille, jotka uskovat, se on Jumalan voima ja Jumalan viisaus.

Jeesuksen sanan mukaan opetuslapset »heittivät verkon, mutta eivät jaksaneet vetää sitä ylös kalojen paljouden tähden». Lupa on vieläkin varma. »Te saatte», sanoo Jeesus, »kun teette sanani mukaan.» Hän itse siunaa sanansa uskollisen käytön, niin ettei se koskaan palaja tyhjänä.

Miten tämä siunaus vastaanotetaan?

Opetuslapset antoivat menestymisestään kaiken kunnian Jeesukselle. »Se on Herra», sanoi Johannes heti kun näki, mitä oli tapahtunut. Olemmekohan me myötäkäymisissä valmiit näin tunnustamaan? Jos seurakunta kasvaa ja uskovien joukko lisääntyy, jos sen talous on hyvässä kunnossa ja toiminta virkeää, sanotaanko silloin: »Se on Herra?» Ketä kiitetään? Kun Kristuksen tunnustaminen ja toimintamme on kantanut hedelmää, olemme kovin taipuvaiset kehuaan itseämme, vaikka meidän pitäisi sanoa: »Se on Herra, joka minun heikon kautta on tehnyt suurta työtään.»

Epäonnistumisista meidän kyllä sopisi usein sanoa: »Se olen minä! Taitamattomuuteni, laiminlyöntini ja erheitteni tähden Herran asia on kärsinyt.» Monet epäkohdat korjaantuisivatkin nopeasti, jos me kelvottomat palvelijat nöyryisimme tunnustamaan vikamme. Nöyrille Jeesus siunaa tappiotkin voitoiksi. Ja hän siunaa mitä runsaimmin kallista työtään, jos me vain voimme hänen siunaustaan kestää. Se on siis siunauksen oikeaa vastaanottamista, että annamme kaiken kunnian yksin Jumalalle. Silloin olemme, niin kuin apostoli sanoo, »täynnä vanhurskauden hedelmää, jonka Jeesus Kristus saa aikaan, Jumalan kunniaksi ja ylistykseksi».

Kiitolliseen vastaanottamiseen kuuluu myös, että siitä, minkä Herra on meille siunannut, pidetään hyvää huolta. »Tuokaa tänne niitä kaloja, joita nyt saitte», sanoi Jeesus. Ja Pietari »veti maalle verkon, täynnä suuria kaloja, sata viisikymmentä kolme». He laskivat tarkoin saamansa saaliin ja toivat ne Jeesuksen eteen. Pidämmekö me seurakuntana huolta »kaikesta laumasta»? Tuommeko Heramme eteen varsinkin ne, jotka Jeesus pitää suurimpina valtakun-

nassaan — lapsukaiset ja ne lapsenmieliset, joille Isä on ilmaissut autuuden salaisuuden? Voimmeko sanoa: »Katso, minä ja lapset, jotka Herra on minulle antanut?» Jeesus sanoi: »En minä ole kadottanut ketään niistä, jotka sinä olet minulle antanut.» Oi, ettemme mekään kadottaisi ainoatakaan niistä, jotka Herra on meille antanut!

Vielä opimme, että kun teemme Herran työtä, niin hän pitää huolen meidän ajallisesta toimeentulostamme. Suurella hellyydellä Jeesus kysyi apostoleilta: »Lapset, onko teillä mitään syötävää?» Vaikka he olivat tehneet kovasti työtä, täytyi heidän tunnustaa: »Ei ole.» Mutta, katso, »kun he astuivat maalle, näkivät he siellä hiilloksen ja kalan pantuna sen päälle, sekä leipää». Jeesus oli varannut heille syötävää. Vaikka ei siinä ollutkaan hienoa herkkupöytää, niin varmaankaan ei ateria ole milloinkaan maistunut paremmalta kuin tuo yksinkertainen aamiainen.

Jeesus todellakin pitää huolen palvelusväestään. Hän on jo antanut meille kaikista kalleimman ravinnon, oman itsensä, jotta me tämän ruuan voimalla matkustaisimme taivaaseen asti. Tätä tosi ruokaa me saamme nauttia kasteessa, evankeliumissa ja ehtoollisessa. Saamme omistaa anteeksisaamisen kaikista synneistämme. Olemme uskosta vanhurskaat. Meillä on rauha ja ilo Pyhässä Hengessä. Meillä on hänen kallis lupauksensa: »Minä annan heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni.» Joh. 10:28. Kun hän antaa meille näin suuria, iankaikkisia aarteita, eikö hän sitten pitäisi huolta näistä pienistä, ajallisista tarpeistamme! Apostoli Paavali, joka oli oppinut elämään puutteessa ja runsaudessa, vakuuttaa: »Minun Jumalani on rakkautensa mukaisesti täyttävä kaikki teidän tarpeen.»

Rakkaat armolapset, tehkäämme siis Herran työtä uskollisesti ja väsymättä! Ylösnoussut Herra Jeesus on siunaava työtään maailman loppuun asti. Hän nyt jo huutaa meille maailman merellä kalastaville: »Tuokaa tänne niitä kaloja!» Kohta vedetään evankeliumin verkko iankaikkisuuden rantaan, täynnä suuria kaloja, eikä verkko ole revennyt. Kohta käymme hänen kanssaan taivaalliselle aterialle, eikä kukaan kysy: »Kuka sinä olet?» Sillä me tiedämme, että tämä on se Herra, johon uskoimme ja joka siunasi kättemme työn ja suomme hedelmän. Aamen.

Rakastatko sinä Jeesusta

Joh. 21:15–25

Toisena sunnuntaina pääsiäisestä

Kun he olivat einehtineet, sanoi Jeesus Simon Pietarille: "Simon, Johanneksen poika, rakastatko sinä minua enemmän kuin nämä?" Hän vastasi hänelle: "Rakastan, Herra; sinä tiedät, että olet minulle rakas." Hän sanoi hänelle: "Ruoki minun karitsoitani." Hän sanoi hänelle taas toistamiseen: "Simon, Johanneksen poika, rakastatko minua?" Hän vastasi hänelle: "Rakastan, Herra; sinä tiedät, että olet minulle rakas." Hän sanoi hänelle: "Kaitse minun lampaitani." Hän sanoi hänelle kolmannen kerran: "Simon, Johanneksen poika, olenko minä sinulle rakas?" Pietari tuli murheelliseksi siitä, että hän kolmannen kerran sanoi hänelle: "Olenko minä sinulle rakas?" ja vastasi hänelle: "Herra, sinä tiedät kaikki; sinä tiedät, että olet minulle rakas." Jeesus sanoi hänelle: "Ruoki minun lampaitani. Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: kun olit nuori, niin sinä vyötit itsesi ja kuljit, minne tahdoit; mutta kun vanhenet, niin sinä ojennat kätesi, ja sinut vyöttää toinen ja vie sinut, minne et tahdo." Mutta sen hän sanoi antaakseen tietää, minkäkaltaisella kuolemalla Pietari oli kirkastava Jumalaa. Ja tämän sanottuaan hän lausui hänelle: "Seuraa minua." Niin Pietari kääntyi ja näki sen opetuslapsen seuraavan, jota Jeesus rakasti ja joka myös oli aterioitaessa nojannut hänen rintaansa vasten ja sanonut: "Herra, kuka on sinun kavaltaajasi?" Kun Pietari hänet näki, sanoi hän Jeesukselle: "Herra, kuinka sitten tämän käy?" Jeesus sanoi hänelle: "Jos minä tahtoisin, että hän jää tänne siihen asti, kunnes minä tulen, mitä se sinuun koskee? Seuraa sinä minua." Niin semmoinen puhe levisi veljien keskuuteen, ettei se opetuslapsi kuole; mutta ei Jeesus sanonut hänelle, ettei hän kuole, vaan: "Jos minä tahtoisin, että hän jää tänne siihen asti, kunnes minä tulen, mitä se sinuun koskee?" Tämä on se opetuslapsi, joka todistaa näistä ja on nämä kirjoittanut; ja me tiedämme, että hänen todistuksensa on tosi. On paljon muutakin, mitä Jeesus teki; ja jos se kohta kohdalta kirjoitettaisiin, luulen, etteivät koko maailmaan mahtuisi ne kirjat, jotka pitäisi kirjoittaa.

Joh. 21:15–25.

Viime sunnuntaina jo käsitelimme Jeesuksen ilmestymistä opetuslapsilleen Galilean järven rannalla. Huomasimme silloin, miten ylösnoussut Jeesus siunaa seurakuntansa työtä. Nyt on tutkintomme aiheena saman tapahtuman loppuosa. Siitä käy ilmi, että siunauksen antamisen tärkeimpänä välikappaleena on pyhä saarnavirka. Tämän

viran Pietari oli menettänyt kieltäessään Jeesuksen. Tosin hän oli katonut syntiään katkerasti, ja Jeesus oli myös antanut hänelle anteeksi, näyttäytynyt hänelle erikseen ja palauttanut hänet elävään uskoon. Pietari oli myöskin ollut läsnä, kun Jeesus oli ilmestynyt apostoleilleen heidän ollessaan lukittujen ovien takana. Mutta Pietarin lankeemus oli ollut niin vakavaa laatua, että hänen täytyi tulla asetetuksi uudelleen virkaan tekstimme kertomalla julkisella tavalla, ennen kuin hän voi taas toimia apostolina.

Tämän toimituksen alkupuoleen liittyi monta seikkaa, jotka härttivät Pietarissa iloisia muistoja hänen ensimmäisestä kutsumisestaan. Oli näet jälleen kaunis aamu tällä tutulla järvellä. Jeesus oli nytkin rannalla odottamassa. Hän oli antanut opetuslapsilleen tälläkin kerralla suuren kalansaaliin. Pietari muisti, miten hän oli silloin peloissaan rukoillut, että Jeesus menisi pois hänen luotaan. Nyt hän suurella riemulla kiiruhti Mestarin luo. Mutta noustuaan maalle hän näkikin sellaista, mikä teki hänen mielensä murheelliseksi. Taas hän näki nuotion, ja taas häneltä kysyttiin sen ääressä samaa asiaa kolme kertaa. Vihollisen valkean ääressä hän oli kieltänyt kolmesti Vapahtajansa. Nyt Herra itse kysyi häneltä sytyttämänsä hiilivalkean ääressä: »Rakastatko minua?»

Vastauksesta tähän kysymykseen riippui Pietarin apostolin virka. Siitä taas, miten me vastaamme siihen, riippuu meidän hengellinen pappeutemme. Se on koko kristillisyytemme koetinkivi. Kuinkahan me suoriudumme kokeesta, kun meidän on vastattava kysymykseen: »*Rakastatko sinä Jeesusta?*»

Jeesus tahtoo, että tunnustat sen suullasi

Kuulemme hänen vakavasti kysyvän: »Simon, Johanneksen poika, rakastatko sinä minua enemmän kuin nämä?» Kerran tämä opetuslapsi oli jalosti Pyhässä Hengessä tunnustanut Jeesuksen Jumalan Pojaksi. Silloin Jeesus oli antanut hänelle uuden nimen: Pietari — Kallio. Silloin Jeesus kiitti häntä autuaaksi, koska hän tunnusti sitä, minkä Isä taivaassa oli ilmoittanut. Nyt Jeesus puhuttelee häntä vanhalla nimellä: »Simon, Johanneksen poika», koska hän lihaa ja verta kuunnellen oli kieltänyt Vapahtajansa. Vähän aikaisemmin hän oli

kehunut itseään toisia paremmaksi sanoessaan: »Vaikka kaikki loukkaantuisivat sinuun, niin minä en koskaan loukkaannu.» Kun hän oli nyt langennut syvemmälle kuin toiset, Herra kysyy: »Rakastatko sinä minua enemmän kuin nämä?»

Nämä olivat nöyryyttäviä sanoja. Pietari ei enää kerskaillen luota itseensä, vaan sanoo Herraansa vedoten: »Sinä tiedät.» Kreikankielessä on kaksi sanaa, jotka merkitsevät rakkautta. Toinen niistä tarkoittaa syvää, ymmärtävää rakkautta. Raamattu käyttää sitä puhuesaan Jumalan rakkaudesta. Toinen, heikompi sana, on tässä suomennettu sanoilla »olet rakas». Pietari ei enää rohkene käyttää tuota syvää rakkautta tulkitsevaa sanaa, vaan sanoo: »Sinä tiedät, että olet minulle rakas.» Kun Pietari ei enää halua verrata itseään toisiin, Jeesuskin jättää pois sanat »enemmän kuin nämä» ja kysyy: »Simon, Johanneksen poika, rakastatko minua?» Nöyränä Pietari taas vastaa: »Sinä tiedät, että olet minulle rakas.» Mutta käyttäen tuota vähemmän voimakasta sanaa Herra kysyy vielä kolmannen kerran: »Simon, Johanneksen poika, olenko minä sinulle rakas?» Murheellisena Pietari tunnustaa: »Herra, sinä tiedät kaikki; sinä tiedät, että olet minulle rakas.»

Tässä oli nyt sellainen rakkauden tunnustus, jota Jeesus toivoi. Ei siinä ollut hiventäkään luottamusta omaan itseensä, vaan yksin Jeesukseen. Kun tunnemme, miten petollinen ja pohjaton turmeluksen kaivo kurja sydämemme on, meidän on syytä sanoa Paavalin kanssa: »Minä tiedän, ettei minussa, se on minun lihassani, asu mitään hyvää.» Miten monella tavalla rikommekaan jatkuvasti Jumalaa vastaan! Rohkenemmeko me kurjat ja vaivaiset ollenkaan sanoa, että me edes vähän rakastamme Jeesusta? Mutta Raamattu sanoo: »Jos joku ei pidä Herraa rakkaana, hän olkoon kirottu!» Mistä saamme rakkauden Jeesukseen?

»Siinä on rakkaus», sanoo Johannes,» — ei siinä, että me rakastimme häntä, vaan siinä, että hän rakasti meitä ja lähetti Poikansa meidän syntiemme sovituksiksi.» Eräällä pyhäkoululuokalla oli puheena meidän rakkautemme Jeesukseen. Silloin eräs lapsista sanoi surullisena: »Minä pelkään, että minä en rakastakaan Jeesusta.» Ymmärtävä, uskovainen opettaja neuvoi häntä: »Kun palaat kotiisi, niin sano itsellesi uudestaan ja uudestaan: »Jeesus rakastaa minua!

Jeesus rakastaa minua!» Lapsi teki niin. Mutta hän ei ehtinyt montakaan kertaa toistaa tuota lausetta, kun hän jo alkoi sanoa: »Minä rakastan Jeesusta! Minä rakastan Jeesusta!»

Näin on asia. Sen sijaan siis, että etsisimme rakkautta itsestämme, meidän tulee katsoa Jumalan rakkautta meihin syntisiin. Kun me olimme vielä Jumalan vihaajia, Jeesus rakasti meitä niin, että otti päälleen meidän kauheat syntimme ja maksoi ne kaikki verellään. Hän teki kanssamme rakkaudenliiton jo pyhässä kasteessamme ja verhosi meidät vanhurskaudellansa. Vaikka me olemme olleet uskotomat, hän on pysynyt uskollisena. Mitä vähemmän tunnemme rakkautta itsessämme, sitä enemmän lähestykäämme häntä, joka on rakkaus!

Tämä rakkaus synnyttää meissä vastarakkauden, niin että sanomme: »Me rakastamme, sillä hän on ensin rakastanut meitä.» Ne, jotka uskon kautta Jeesukseen, ilman töitä ja ilman rakkautta, ovat vanhurskautetut, myöskin sanovat apostolin kanssa: »Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu.» Samoin he myös suullaan tunnustavat: »Rakastan, Herra; sinä tiedät, että olet minulle rakas.» Mutta rakkaus ei jää vain sanoihin.

Jeesus tahtoo, että todistat sen teoillasikin

Kun Pietari oli ensimmäisen kerran vastannut kysymykseen myöntävästi, Jeesus sanoi: »Ruoki minun karitsoitani.» Se oli ensimmäinen teko, jolla hänen oli todistettava rakkauttaan, sillä Jeesus uskoo karitsojensa ruokkimisen vain niille, jotka häntä rakastavat. Lapsukaiset, jotka kasteen kautta ovat Kristuksen karitsoita, ovat hänen valtakuntansa suurimmat ja kalleimmat jäsenet. Niitä on ruokittava sanan väärentämättömällä maidolla. Tällainen rakkaus kohdistuu samalla Kristukseen, kuten hän itse sanoo: »Joka ottaa tykönsä yhden tämänkaltaisen lapsen minun nimeeni, se ottaa tykönsä minut.» Olkoon lasten ja nuorten hengellinen hoito lähimpänä papin sydäntä. Olkoon se hänelle mieluisin ja kallein tehtävä. Onnellinen se pappi, jonka saarnoista sanotaan: »Lapsikin ymmärtää niitä.»

Mutta jokaisen muunkin kristityn on osoitettava rakkauttaan Jeesukseen ruokkimalla karitsoita. Lasten kristillinen opettaminen on seurakunnan tärkein tehtävä, johon nähden ei mikään työ ja uhraus ole liian suuri. Älä ole vastahakoinen, jos seurakunta pyytää sinua opettamaan lapsia. Älä ole hidas tuomaan heitä sanan ääreen, vaan tee kaikkesi, että he kasvaisivat Jeesuksen tuntemisessa. Erityisesti tulee lasten vanhempien muistaa tätä sanaa: »Ruoki minun karitsoitani.» Muuan nuori äiti kysyi kerran Chicagossa eräältä huomatukselta kasvatustieteen luennoitsijalta, milloin hänen pitäisi ryhtyä opettamaan lastaan. Luennoitsija kysyi lapsen ikää, ja äiti kertoi hänen olevan kuuden kuukauden ikäinen. Silloin tuo huomattu mies sanoi: »Mennää kiireesti työhönne. Te olette myöhästynyt jo kuusi kuukautta!» Äidit tavallisesti puhuvat pienokaisilleen aivan heidän syntymästään asti. Miksi he eivät siis voisi puhua heille Jeesuksesta? Kasvaessaan lapset tarvitsevat samaa Jumalan sanaa, lakia ja evankeliumia, kuin me aikuisetkin. Synnintuntoa ei ole lapsellakaan muuten kuin lain kautta. Mutta lapsen omatunto on herkkä. Teroittakaamme sen tähden ahkerasti Jeesuksen armoa ja rakkautta, etteivät lapset painuisi itsehurskauteen, pelkoon tai epätoivoon. »Ruoki minun karitsoitani.»

Kun Pietari oli toisen kerran tunnustanut rakastavansa Jeesusta, Herra sanoi: »Kaitse minun lampaitani.» Kaitsemiseen kuuluu lauman koolla pitäminen, sen vieminen laitumelle ja vetten ääreen ja sen suojeleminen. Kadonneita on etsittävä, eksyneitä palautettava, haavoittuneita sidottava ja heikkoja vahvistettava. Hyvä Paimen, joka on pannut henkensä lammasten edestä, etsii laumalleen paimenia, jotka häntä rakastavat.

Mutta on taaskin muistettava, että tässä on myös jokaisen kristityn osoitettava teossa rakkauttaan Jeesukseen. Hengen yhteys on säilytettävä rauhan yhdyssiteellä. On kärsittävä toinen toistaan, kannettava toistensa kuormia ja annettava anteeksi. Alakuloisia on rohkaistava ja kurittomia nuhdeltava. Heikkoa on hoidettava ja langennutta nostettava. Tulee olla kuuliainen johtajille ja jakaa kaikesta hyvästään opettajilleen. Kun suvaitaan riitaisuuksia ja epäjärjestystä, silloin käy samoin, kuin apostoli valitti käyneen Korintossa: »Ko-koonntumiseen ei tee teitä paremmiksi, vaan pahemmiksi.» Kunnioi-

tammeko me sitä laumaa, jonka Pyhä Henki on koonnut ja jonka edestä Jeesus on kuollut »vai halveksitteko Jumalan seurakuntaa?»

Vielä kolmannen kerran Jeesus tutki Pietarin rakkautta ja sanoi sitten: »Ruoki minun lampaitani.» Kuinka hellästi Jeesus huolehtii-kaan laumastaan! Hän vaatii alipaimeniltaan ensiksi rakkautta, toiseksi rakkautta ja kolmanneksi rakkautta, rakkautta häneen! Sellainen paimen, jolla on tätä rakkautta, pitää huolta siitä, ettei kukaan jää osattomaksi Jumalan armosta, vaan että jokainen saa Jumalan puhtaan sanan ravitsevaa ruokaa. Mutta eikö tämän tule olla myös jokaisen kristityn huolena ja tehtävänä? Miten muuten hän voisi osoittaa rakkauttaan? Ja rakkautemme tulee olla jatkuvaa.

*Jeesus tahtoo, että olemme kestäviä
rakkaudessa kuolemaan asti*

Rakkauttaan tunnustavalle Pietarille Jeesus nyt muistuttaa, että hänen tulee pysyä siinä lujana loppuun asti. Hän sanoo: »Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: kun olit nuori, sinä vyötit itsesi ja kuljit, minne tahdoit; mutta kun vanhenet, niin sinä ojennat kätesi ja toinen sinut vyöttää ja vie sinut, minne et tahdo.» Mitä Jeesus tarkoitti tällä, selviää näistä sanoista: »Mutta sen hän sanoi antaakseen tietää, min-
kä kaltaisella kuolemalla Pietari oli kirkastava Jumalaa.» Rakkauten-
sa ja uskollisuutensa tähden Jeesusta kohtaan Pietari oli joutuva kärke-
simään kovan ristinkuoleman.

Monta kiusausta ja monta tulikoetta on meidänkin kestäväväenä. Mutta Pietari tiesi, miten voimme pysyä lujina loppuun asti. Hän vakuuttaa, että te »Jumalan voimasta uskon kautta varjellutte pelastukseen». Hän myös kirjoittaa meille nämä sangen lohduttavat sanat: »Häntä te, rakastatte, vaikka ette ole häntä nähneet, häneen te uskot-
te, vaikka ette nyt häntä näe, ja riemuitsette sanomattomalla ja kirkastuneella ilolla, sillä te saavutatte uskon päämäärän, sielujen pelastuksen.»

Tekstistämme näemme myöskin, minkälainen on tämä Jumalan voima ja varjelus. Kun Pietari läksi seuraamaan Jeesusta ja näki Johanneksen tulevan perässään, hän sanoi: »Herra, kuinka sitten tämän käy?» Jeesus vastasi: »Jos minä tahtoisin, että hän jää tänne siihen

asti, kunnes minä tulen, mitä se sinuun koskee. Seuraa sinä minua.» Mekin olemme taipuvaiset huolehtimaan monista sellaisista seurakuntaa ja veljiämme koskevista asioista, joista Herra on luvannut itse pitää huolen. Hän sanoo: »Jätä nämä asiat minun hoitooni ja seuraa minua.» Kunpa osaisimmekin näin tehdä! Uskonelämämme olisi silloin paljon iloisempaa.

Opetuslapset käsittivät väärin Jeesuksen puheen, sillä he eivät ottaneet huomioon erästä pientä sanaa. Johannes selvittää evankeliumissaan tarkasti tämän asian, sillä sehän koski häntä itseään. Tästä opimme, että on tärkeätä pysyä kaikissa Jumalan sanoissa ja ottaa ne tarkasti sellaisina, kuin hän on ne lausunut. Opetuslapsille ei ollut suinkaan vahingoksi, kun heidän keskuuteensa levisi sellainen puhe, että Johannes eläisi siihen asti, kunnes Jeesus tulee. Mutta meille tulee korvaamaton vahinko, jos luulemme, että Herran tulo viivästyy. Jos hän saapuu tänään, lausutko hänet iloiten tervetulleeksi? Odotatko häntä Vapahtajana, jota sydämesi rakastaa?

Enkelien katseet ovat kääntyneinä tänne korpeen päin, ja he kysyvät: »Kuka tulee erämaasta rakkaaseensa nojaten?» Oi sieltähän tulee kurja syntinen, jonka Jeesus on voittanut! Katso, hän rakastaa Jeesusta! Tästä rakkaudesta hän todistaa sekä sanoin että teoin, ja hän on siinä kestävä, sillä hän nojaa Herraan Jeesukseen. Hän on tulossa kotiin maailman korvesta. Aamen.

Elämämme suurin ihme

Joh. 17:6–10

Kolmantena sunnuntaina pääsiäisestä

Minä olen ilmoittanut sinun nimesi ihmisille, jotka sinä annoit minulle maailmasta. He olivat sinun, ja sinä annoit heidät minulle, ja he ovat ottaneet sinun sanastasi vaarin. Nyt he tietävät, että kaikki, minkä olet minulle antanut, on sinulta. Sillä ne sanat, jotka sinä minulle annoit, minä olen antanut heille; ja he ovat ottaneet ne vastaan ja tietävät totisesti minun lähteneen sinun tyköäsi ja uskovat, että sinä olet minut lähettänyt. Minä rukoilen heidän edestänsä; en minä maailman edestä rukoile, vaan niiden edestä, jotka sinä olet minulle antanut, koska he ovat sinun — ja kaikki minun omani ovat sinun, ja sinun omasi ovat minun — ja minä olen kirkastettu heissä.

Joh. 17:6–10.

Ihmiselle ei voi tapahtua mitään suurempaa ja ihmeellisempää, kuin tapahtuu silloin, kun hän ottaa vastaan Jumalan sanan, sillä sen kautta hänestä tulee Jumalan lapsi ja taivaan perillinen. Sen tähden voimme myöskin sanoa, että Herran sanan hylkääminen on hänen kauhein onnettomuutensa. Jeesus itki Jerusalemiä, kun se ei ottanut vastaan hänen sanaansa. Samoin Paavali itki niiden vuoksi, jotka vaelsivat Jeesuksen ristin vihollisina. Toiselta puolen Jeesus riemuitsi niistä, joille Jumalan sana oli kirkastunut. Tekstissämme, joka on osa Vapahtajan ylimmäispapillista rukousta, hän puhuu Isälle niistä, jotka olivat ottaneet hänen sanastaan vaarin. Taivaan enkelit myös iloitsevat yhdestäkin syntisestä, joka tulee parannukseen.

Jumalan sanan vastaanottamisessa onkin jotain niin ihmeellistä, ettemme kykene sitä selittämään. Mutta olkoon kiitos Jumalalle siitä, että me saamme kuitenkin kokea tämän ihmeen. Saamme olla Jumalan sanan vastaanottajia. Tekstimme mukaan tahdon kiinnittää huomiomme siihen, että *Jumalan sanan vastaanottaminen on elämämme suurin ihme.*

Tämän ihmeen saa Jumala itse meissä aikaan

Ei yhdelläkään ihmisellä ole luonnostaan sellaista kykyä, että hän voisi ottaa vastaan Jumalan sanan. Raamattu todistaa: »Luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on; sillä se on hänelle hullutus, eikä hän voi sitä ymmärtää.» 1 Kor. 2:14. Opetuslapsistaan Jeesus sanoo Isälle, että he olivat niitä, »jotka sinä annoit minulle maailmasta». Hekin olivat siis luonnostaan osa sitä maailmaa, joka on pahan vallassa ja kuollut rikoksiin ja synteihin. Niin kuin kuollut ei voi tehdä itseään eläväksi, niin ei ihminenkään voi itseään herättää eikä tulla Jumalan tykö. »Ei kukaan voi tulla minun tyköni», sanoo Jeesus, »ellei Isä, joka on minut lähettänyt, vedä häntä.»

Jumala vetää ihmistä puoleensa hyvyydellään ja lahjoillaan, mutta ihminen ei siitä välitä. »Halveksitko», sanoo apostoli, »hänen hyvyytensä ja kärsivällisyytensä ja pitkämielisyytensä runsautta, etkä tiedä, että Jumalan hyvyys vetää sinua parannukseen?» Room. 2:4. Kun hellyys ei auta, Jumala käyttää ruoskaa. Uskottomille elämän monet kärsimykset ja vastoinikäymiset ovat ankaraa lakia, jotta he kääntyisivät, niin kuin on kirjoitettu: »Herra, ahdistuksessa he etsivät sinua.» Jes. 26:26. Hän johtaa ihmiselämän kaikki vaiheet niin, että ihminen taipuisi kuulemaan hänen kutsuvaa ääntänsä. Mutta elämäkokemukset, olkootpa ne miten ihmeellisiä ja järkyttäviä tahansa, eivät sinänsä voi saattaa ketään oikeaan mielenmuutokseen. Niiden tarkoitus onkin ahdistaa ihmistä ottamaan vaarin Jumalan sanasta, sillä ainoastaan se voi vaikuttaa ihmisessä parannuksen.

Sanan vastaanottaminen on sitä, että ihminen tekee täyttä totta kuulemastaan Jumalan sanasta. Uskotko todella, että Jumala on niin pyhä, niin kiivas ja tinkimätön, kuin laki sanoo? Ei häviä tuosta laista pieninkään kirjain. Jumala totisesti vaatii ihan ehdotonta kuuliaisuutta ja täydellistä vanhurskautta. Hän varmasti rankaisee jokaisen synnin. Ken näin ottaa vastaan lain sanan, hän joutuu valittamaan: »Sinun nuolesi ovat uponneet minuun... minä tunnustan pahat tekoni, murehdin syntieni tähden.» Ps. 38:3,18. Mutta lopputulos on ihana,

»sillä Jumalan mielen mukainen murhe saa aikaan parannuksen, joka koituu pelastukseksi ja jota ei kukaan kadu». 2 Kor. 7:10.

Edelleen: teetkö täyttää totta evankeliumin sanasta? Se ei ainoastaan kerro armosta ja anteeksiantamuksesta, vaan se on Jumalan oma anteeksiantamus syntiselle. Se asettaa eteemme Ristiinnaulitun ja sanoo: »Hänessä meillä on lunastus, syntien anteeksisaaminen.» Uskotko todella, että Jumala puhuu sinulle näissä sanoissa? Silloin tunnustat: »Varma on se sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan, joista minä olen suurin.» 1 Tim. 1:15. Sanan vastaanottajista apostoli sanoo, »että te, kun saitte meiltä kuulemanne Jumalan sanan, otitte sen vastaan, ette ihmisten sanana, vaan, niin kuin se totisesti on, Jumalan sanana, joka myös vaikuttaa teissä, jotka uskotte». 1 Tess. 2:13.

Tämä on Isän vetämistä Jeesuksen tykö, mistä hän sanoo: »Sinä annoit heidät minulle, ja he ovat ottaneet sinun sanastasi vaarin.» Me emme voineet mitään myötävaikuttaa, vaan ainoastaan vastustimme Pyhää Henkeä ja hänen työtään. Mutta »Jumala, joka on laupeudesta rikas... on tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikoksiimme, eläviksi Kristuksen kanssa». Meille, jotka omasta järjestämme ja voimastamme emme voineet uskoa, annettiin »usko, jonka Jeesus vaikuttaa». Apt. 3:16. Me olimme »kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet», mutta Isä »on tehnyt teidät soveliaiksi». Kol. 1:12. »Ei ole ketään ymmärtäväistä», mutta »Jumalan Poika on tullut ja antanut meille ymmärryksen, tunteaksemme sen totisen». 1 Joh. 5:20. Me emme tahtoneet, mutta »Jumala on se, joka teissä vaikuttaa sekä tahtomisen että tekemisen». Fil. 2:13.

Jumala teki niin suuren ihmeen, että teki pakenevasta etsivän, suruttomasta katuvan, haluttomasta halullisen, sokeasta näkevän ja vihan lapsesta Jumalan lapsen. Lyydiasta sanotaan, että »Herra avasi hänen sydämensä ottamaan vaarin siitä, mitä Paavali puhui». Apt. 16:14. Tällaisen ihmeen Jumala on saanut aikaan jokaisessa uskovassa. Tämä uusi luomus on paljon suurempi ihme, kuin oli ihmisen luominen maan tomusta. Muinoin kansa ihmetteli, kun Jeesus avasi sokeain silmät ja kurojen korvat, kun hän paransi sairaita ja herätti kuolleita. Kuinka paljon enemmän tulisikaan ihmetellä sitä, että hän

avaa sydämen silmät ja korvat ja tekee hengellisesti kuolleista iankaikkisesti eläviä!

Mutta tämä Jumalan sanan vastaanottamisessa tapahtuva kääntymys on vasta ihmeiden alku: Tämän ihmeen kautta me näet tulemme osallisiksi jumalallisista lahjoista.

*Me tulemme osallisiksi jumalallisista lahjoista
tämän ihmeen kautta*

Ihminen, joka on ottanut vastaan Jumalan eläväksi tekevän sanan, saa sellaista tietoa, joka on ainoastaan Jumalan lapsilla. Tästä tietämisestä Jeesus puhuu paljon tekstissämme. He tietävät, että se sana, jonka Jeesus on heille ilmoittanut, on juuri Raamatun kirjoitettu sana. Tästä sanasta ihmisviisaus arvelee: »Onko Jumala todellakin sanonut?» Mutta uskova tietää: »Raamattu ei voi raueta tyhjiin.» Koko Raamattu on Jeesuksen sanaa, josta hän vakuuttaa: »Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät koskaan katoa.»

Mutta kristityn tieto ei ole vain ylimalkaista tietoa Raamatun erehtymättömyydestä. Jeesus sanoi: »Nyt he tietävät, että kaikki, minkä olet minulle antanut, on sinulta.» Tämä »kaikki» käsittää jokaisen pyhän Raamatun opin. Kristitylle on todellakin suuri ja kallis asia, että hän tuntee kaikki Raamatussa ilmoitetut opinkohdat ja että hän on vakuutettu siitä, että kaikki, mitä hän uskoo ja opettaa, perustuu Jumalan varmaan sanaan. Tätä Jeesus tarkoitti sanoessaan: »Minä olen ilmoittanut sinun nimesi ihmisille, jotka sinä annoit minulle maailmasta.» Sillä sehän on Jumalan nimen ilmoittamista ja pyhittämistä, että — kuten Luther sanoo — Jumalan sana opetetaan selvästi ja puhtaasti. Tämä Jumalan moninainen viisaus tulee seurakunnan kautta ilmoitetuksi, niin kuin apostoli sanoo Ef. 3:10. Se on todellakin suuri ihme, että kaikenlaisten harhaoppien raatelemassa kristikunnassa on myös oikea näkyvä seurakunta, joka on ottanut vastaan kaikki Jumalan sanat, joka pysyy niissä ja joka niitä uskollisesti opettaa.

Tämä ei ole pelkkää pään tietoa eikä kuollutta oikeaoppisuutta, vaan uskossa tietämistä, niin kuin Jeesus sanoo tekstissämme: »He ovat ottaneet ne vastaan ja tietävät totisesti minun lähteneen sinun

tyköäsi ja uskovat, että sinä olet minut lähettänyt.» Maailma ei uskonut Jeesusta Jumalan Pojaksi ja Isän lähettämäksi Vapahtajaksi hänen lihansa päivinä, eikä se usko vielääkään, sillä se ei tunne Isää. Mutta uskovissa on se kasvavan tuntemisen jatkuva ihme, että he tuntevat sekä hänen persoonansa että hänen työnsä. Usko näkee ne molemmat myös näissä pienissä sanoissa: »Kaikki minun omani ovat sinun, ja sinun omasi ovat minun.» Kun kaikki Isän Jumalan oma on Jeesuksen, niin Jeesuksella on myös Jumalan kaikki ominaisuudet, valta ja kunnia. Kun kaikki Jeesuksen oma on Jumalan, niin kaikki Jeesuksen työt ja oppi ovat myös Jumalan, niin että me olemme Jumalan kärsimisellä ja verellä lunastetut ja Jumalan vanhurskaus on meille luettuna uskon kautta.

Mutta kun Isä on antanut meidät Jeesukselle, niin on Jeesus antanut meille Pyhän Hengen antaessansa meille sanan, joka on Henki ja elämä. Sen tähden uskovalla on nyt Jumalan rauha, Jumalan voima, Jumalan valo, Jumalan lohdutus ja elämä. Pyhä Henki asuu nyt meissä; hän ottaa Jeesuksen omasta ja antaa meille; hän on kotiopettajamme, hän auttaa meitä heikkoudessa, lohduttaa murheissa ja kasvattaa vanhurskaudessa.

»Niin kuin hänen voitelunsa opettaa teitä kaikessa», sanoo Johannes, »niin se opetus on myös totta eikä ole valhetta; ja niin kuin se on opettanut teitä, niin pysykää hänessä.» 1 Joh. 2:27.

Vielä on meillä sekin ihmeellinen lahja, että Jeesus rukoilee meidän edestämme, niin kuin hän sanoo: »Minä rukoulen heidän edestänsä; en minä maailman edestä rukoile, vaan niiden edestä, jotka sinä olet minulle antanut.» Maailman edestä Jeesus saattoi rukoilla ainoastaan sitä, että se tulisi tietämään pahat tekonsa, niin että Isä voisi antaa sille anteeksi. Näin hän rukoili ristiinnaulitsijainsa edestä. Mutta uskovaisilleen hän rukoilee pyhiä etuja ja autuaallisia aarteita; hän rukoilee heille Isän varjelusta, pysyvää hedelmää ja vanhurskaita voittoja.

Tämä on siis todellinen, aina toistuva ihme Jumalan lapselle, että hänellä on sanan vastaanottamisen kautta näin suuria, taivaallisia lahjoja. Hän tuntee itsensä kaikista pyhistä halvimmaksikin ja toivoo vain, että hän ikään kuin ihmeen kautta pelastuisi. Mutta nytpä Jumala tekeekin jatkuvasti monta suurta armoihmettä kuljettaessaan

Elämämme suurin ihme

häntä perille asti, taivaaseen. Sanomme psalmistan kanssa: »Herralta tämä on tullut; se on ihmeellistä meidän silmissämme.»

Se on siis elämämme suurin ihme, että olemme Jumalan lapsia ja pääsemme taivaaseen. Isä Jumala antoi meidät Jeesukselle, Jeesus otti meidät omikseen ja Pyhä Henki teki meidät osallisiksi taivaallisista lahjoista.

*»Sun kiitos, ylkä armoinen,
kun sovitit sen noin!
Ylistys sulle iäinen,
kun käsittää sen voin!» Aamen.*

Varjelus, jota Jeesus rukoilee omilleen

Joh. 17:11–17

Neljäntenä sunnuntaina pääsiäisestä

Ja minä en enää ole maailmassa, mutta he ovat maailmassa, ja minä tulen sinun tykösi. Pyhä Isä, varjele heidät nimessäsi, jonka sinä olet minulle antanut, että he olisivat yhtä niinkuin mekin. Kun minä olin heidän kanssansa, varjelin minä heidät sinun nimessäsi, jonka sinä olet minulle antanut, ja suo-jelin heitä, eikä heistä joutunut kadotetuksi yksikään muu kuin se kadotuk-sen lapsi, että kirjoitus kävisi toteen. Mutta nyt minä tulen sinun tykösi ja puhun tätä maailmassa, että heillä olisi minun iloni täydellisenä heissä itses-sään. Minä olen antanut heille sinun sanasi, ja maailma vihaa heitä, koska he eivät ole maailmasta, niinkuin en minäkään maailmasta ole. En minä rukoile, että ottaisit heidät pois maailmasta, vaan että sinä varjelisit heidät pahasta. He eivät ole maailmasta, niinkuin en minäkään maailmasta ole. Pyhitä heidät totuudessa; sinun sanasi on totuus.

Joh. 17:11–17.

Kuinka suuri rakkaus ja hellä huolenpito uhkuukaan näistä Jee-suksen rukouksen sanoista! Vain hän voi noin palavasti rukoilla omiensa puolesta. Sinäkin, köyhä ja kiusattu armolapsi, olet suljettu tähän suuren ylimmäisen pappimme esirukoukseen.

Jeesuksen kallis lunastustyö oli pian päättyvä. Hän oli kohta pa-laava Isän tykö, mutta hänen opetuslastensa oli jätävä vielä mail-maan. Jeesus tiesi, minkälainen maailma on ja minkälainen on sie-lunvihollinen. Hän myös tiesi, miten heikkoja hänen uskovaisensa ovat. Sen tähden hän nyt rukouksessa kantoi heidät Isän huomaan.

Tämän rukouksen alku oli viime sunnuntaina tutkistelumme ai-heena. Huomasimme silloin, että Jeesus rukoilee juuri uskovaistensa edestä, koska he ovat ottaneet vastaan hänen sanansa. On sanomat-toman lohduttavaa ja turvallista tietää, mitä hän heidän edestään ru-koilee. Tekstimme sanoissa *Jeesus rukoilee omilleen taivaallisen Isän varjelusta*.

*Jeesus rukoilee omilleen taivaallisen Isän varjelusta
ulkoa päin uhkaavia vaaroja vastaan*

Jeesukseen uskovat ovat vihollisten keskellä, sillä »maailma vihaa heitä». Maailmalla taas tarkoitetaan kaikkia niitä ihmisiä, jotka eivät ole ottaneet vastaan Jumalan sanaa.

Miksi maailma vihaa uskovaisia? Jeesus sanoo: »Minä olen antanut heille sinun sanasi, ja maailma vihaa heitä.» Maailma ei yhtään vihaisi meitä, jos meillä ei olisi Jumalan sanaa. Tämä sana tuomitsee maailman osoittaen sen viisauden hulluudeksi, sen kunnian häpeäksi, sen rikkaudet roskaksi, sen vanhurskauden saastaksi, sen onnen onnettomuudeksi ja sen ilot ikuisen itkun syyksi. Sana opettaa viisautta, joka on hulluutta maailmalle. Se julistaa uskoa, vanhurskautta, rakkautta, toivoa ja tilintekoa, jota maailma ei voi sietää. Ihminen, jolla on tämä sana ja joka uskoo, tunnustaa ja puolustaa sitä ja elää sen mukaan, on vieras ja muukalainen täällä maailmassa: hän puhuu outoa kieltä ja noudattaa toisenlaisia tapoja. Maailma voi kyllä suvaita mitä muuta tahansa, mutta tällaista sanaa se ei voi kärsiä. Sana erottaa Jumalan lapsen maailmasta. »Maailma vihaa heitä, koska he eivät ole maailmasta.»

Maailma käyttää vihansa aseina pilkkaa, uhkauksia, sortoa, kidutuksia ja kuolemaa. Niiden edessä moni lankeaa, niin kuin Jeesus sanoi: »Kun tulee ahdistus tai vaino sanan tähden, niin hän heti lankeaa pois.» Matt. 13:21. Katso, kuinka moni kohta peljästyä ja masentuu, jos pitää kärsiä vähänkin pilkkaa ja häväistystä sen tähden, että uskoo Jeesukseen ja pitäytyy hänen sanaansa! Jos ystävien, yleisen suosion ja maallisten etujen menetys uhkaa uskon tähden, kuinka houkuttelevaksi käykään silloin totuudesta tinkiminen! Vaara käy yhä uhkaavammaksi, jos joutuu sorron ja vainon alaiseksi. Kuinka sitten ollenkaan voidaan kestää uskossa, kun on edessä kauhea kidutus ja kuolema?

Maailmalla on väliin ihan rajattomalta näytävä valta tämän vihansa osoittamiseen. Tällä hetkellä valtava osa maailman kansoista elää uskontoa rienaavan ja kristityitä vainoavan hallituksen alaisina.

Rautaverhon takana kristityt tietävät, mitä merkitsevät nämä Jeesuksen sanat: »Maailma vihaa teitä.»

Mutta silloinkin, kun maallisen vallan suhde kristittyyn on suosiollinen, on muistettava, että hän kuitenkin elää vielä maailmassa, joka myös pysyy aina maailmana ja joka jakaa suosiotaan ja suo etuja vain tällä ehdolla: »Tämän kaiken minä annan sinulle, jos lankeat maahan ja kumarrat minua.» Kun kuuntelemme radiota tai luemme sanomalehteä tai jotakin kirjaa, maailman tavat, katsantokannat, ihanteet ja harrastukset ympäröivät meitä. Samoin on, jos käymme koulua tai toimimme yhteiskunnassa. Lisäksi turmeltunut luontomme rakastaa maailmaa ja sitä, mitä maailmassa on. Miten voimme siis tulla varjelluiksi niin, että maailma ei voi meitä saastuttaa?

Jumala kyllä voisi yhtäkkiä temmata kaikki omansa taivaaseen. Mutta jos hän olisi tehnyt sen isiemme aikana, kuinkahan moni meistä olisi päässyt mukaan? Jos hän nyt korjaisi omansa pois maailman vaaroista, ei kenkään enää tulisi taivaaseen meidän perässämme! Jeesus ei rukoillutkaan uskovaistensa varhaista pois muuttoa, vaan sanoi: »En rukoile, että ottaisit heidät pois maailmasta.» Jumalalla on suuri tarkoitus pitäessään meitä täällä: olemme hänen todistajiaan, maan suola ja maailman valkeus. Meidän kauttamme on pelastus tuotava hukkuville.

Jeesus siis rukoili: »Pyhä Isä, varjele heidät nimessäsi», ja taas: »Että varjelisit heidät pahasta.» Hän rukoili, että me varjeltuisimme hänen nimessään, se on, autuuden puhtaassa opissa ja pyhässä elämissä. Kun omistamme uskossa hänen kalliin sanansa ja tunnustamme, puolustamme ja opetamme sitä, niin siitä sitten seuraa se, mistä Paavali sanoi: »Sen tähden, rakkaat veljeni, olkaa lujat, järkkämättömät, aina innokkaat Herran työssä, tietäen, että teidän väkivallankäytönne ei ole turha Herrassa.» 1 Kor. 15:58.

Mutta Jeesus rukoilee meille taivaallisen Isän varjelusta myöskin sisältä päin uhkaavia vaaroja vastaan.

*Jeesus rukoilee meille taivaallisen Isän varjelusta
sisältä päin uhkaavia vaaroja vastaan*

Nämä vaarat ovatkin paljon vaarallisempia kuin kaikki ne, jotka uhkaavat ulkoa päin. Jeesus rukoili uskoville opillista yksimielisyyttä sanoessaan: »Että he olisivat yhtä niin kuin mekin.» Hengellisen yhteyden tärkeyttä emme voi kyllin korostaa. Alkuseurakunnasta sanotaan: »Ja he pysyivät apostolien opetuksessa ja keskinäisessä yhteydessä ja leivän murtamisessa ja rukouksissa.» Apt. 2:42. He pysyivät siis yksimielisinä Jumalan sanassa ja viljelivät sitä ahkerasti. He säilyttivät Hengen yhteyden rauhan yhdistävällä siteellä. He nauttivat usein Herran ehtoollista, joka on pyhän yhteyden sakramentti, ja rukoilivat yhdessä. Tässä ilmeni se yhteys, jota Jeesus tarkoitti rukoillessaan: »Että he yhtä olisivat.» Ihmiset eivät voi saada sitä aikaan, vaan se syntyy Pyhän Hengen ihmeellisen armotyön kautta.

Tämä yhteys voi särkyä ainoastaan sisältä päin väärin oppien kautta, niin kuin Paavali sanoi Efeson seurakunnan vanhimmille: »Minä tiedän, että minun lähtöni jälkeen teidän keskuuteenne tulee julmia susia, jotka eivät laumaa säästä, ja teidän omasta joukostanne nousee miehiä, jotka väärää puhetta puhuvat, vetääkseen opetuslapset mukaansa.» Apt. 20:29,30.

Kun kristityt ylenkatsovat saarnan ja Jumalan sanan viljelyn, silloin alkaa myös opillinen välinpitämättömyys. Silloin väärät opettajat tulevat ja rakkauden nimessä vaativat oikeutta väärille opeilleen. Mutta heti, kun väärä oppi on saanut vähänkin jalansijaa, se ryhtyy sotimaan oikeata oppia vastaan. Näin syntyy hajaannuksia ja lahkoja, ja kristilliset kirkot tulevat sekaoppisiksi, niin että monenlaiset harhaopit saavat niiden piirissä vapaasti vaikuttaa. Lopulta ei näissä kirkoissa ole enää yksimielisyyttä ainoankaan opinkappaleen suhteen. Opillista yksimielisyyttä aletaan pitää turhana haaveena ja opinpuhtautta pilkkana. Silloin ollaan suvaitsevaisia kaikkea sellaista kohtaan, mikä ei vain häiritse väärää rauhaa.

Mutta raamattu ei missään kohdassa anna meille lupaa suvaita väärää oppia. Apostoli sanoo: »Mutta vaikka me, tai vaikka enkeli taivaasta julistaisi teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu.» Gal. 1:8. ja taas: »Mutta minä kehotan teitä, veljet, pitämään silmällä niitä, jotka saavat aikaan erimielisyyttä ja pahennusta vastoin sitä oppia, jonka te olette saaneet; vetäytykää pois heistä.» Room. 16:17. Kun sekaoppinen kirkko ei ojennu opin puhtauteen, on uskovan erottava siitä, ettei hän tulisi osalliseksi sen synteihin.

Koska oppi on Jumalan ja hän on sen meille selvästi ilmoittanut sanassaan, Jumalan kansan tulee toki pysyä siinä yksimielisesti. Ainoastaan se oppi tekee meidät viisaiksi, niin että pelastumme uskon kautta Jeesukseen. Se kirkastaa meille Kristuksessa sovitetun ja armollisen Jumalan, joka on syntimme anteeksiantanut ja lukee Poikansa ansion meille vanhurskaudeksi. Ainoastaan se sana pitää meidät pelastavassa uskossa, niin että henkemme, sielumme ja ruumiimme säilyvät nuhteettomina Herramme Jeesuksen Kristuksen tulemukseen.

Mutta ne, jotka eivät pitäydy Herramme Jeesuksen terveellisiin sanoihin, ovat raatelevia susia, jotka hajottavat Herran laumaa ja vievät sieluja kadotukseen. Sen tähden Jeesus rukoileekin niin hartaasti ja yhä uudestaan Isää varjelemaan seurakuntaansa, että se olisi yhtä aina viimeiseen päivään asti. Hänen sanoistaan myös ilmenee, miten tämä yhteys voi säilyä. Hän sanoo: »Pyhitä heidät totuudessa; sinun sanasi on totuus.»

Pyhittäminen on erottamista yleisestä käytöstä erityistä, jaloa käytäntöä varten. Kun kansakunta pyhittää jonkin päivän, se merkitsee sitä, että silloin ollaan vapaina arkisista aherruksista ja juhlitaan määrätyn tärkeän tapahtuman muistoa. Kun kirkko vihitään, se erotetaan käytettäväksi juuri siihen korkeaan tarkoitukseen, mitä varten se on rakennettu. Tätä käyttöä myös korostetaan vihkimistilaisuudessa. Kun uskovaiset pyhitetään totuuden sanassa, heidät erotetaan kaikes- ta, mikä on valhetta ja väärää. Kaikki opillinen harha on valhetta, jonka kanssa Isän pyhittämällä ei saa enää olla mitään yhteyttä. »Sillä mitä yhteistä on vanhurskaudella ja vääryydellä? Tai mitä yhteyttä on valkeudella ja pimeydellä?» Emme saa teeskennellä yhteyttä nii-

den kanssa, jotka puoltavat ja opettavat väärää oppia, olemalla hengellisessä yhteistoiminnassa heidän kanssaan. Ei väärän suvaitseminen ole rakkautta, sillä rakkaus »ei iloitse vääryydestä, vaan iloitsee yhdessä totuuden kanssa».

Kun olemme pyhitetyt Jumalan sanan totuudessa, on sanasta tullut meidän kallein aarteemme. Se on ruokamme ja juomamme, aseemme ja suojamme. Se on opas ja ojennusnuora. Sitä me kuulemme ja mielellämme opimme. Sitä me uskomme ja tunnustamme ja säilytämme Hengen yhteyden olemalla totuudelle kuuliaiset. Me puhumme kaikille totuutta rakkaudessa ja olemme pyhitetyt kaikinemme totuuden palvelukseen.

Vanhan liiton ylimmäinen pappi kantoi Israelin sukukuntien nimiä »olkapäällään Herran kasvojen edessä, että heitä muistettaisiin. 2 Moos. 28:12. Mutta meidän suuri ylimmäinen pappimme on piirtänyt meidän nimemme sydämeensä, kantaa meitä olallaan ja muistaa asioitamme rukouksessa Isän edessä, joka kuulee häntä. Kun vaarat uhkaavat ulkopuolelta ja maailma raivoaa, hän vakuuttaa: »Olkaa turvallisella mielellä: minä olen voittanut maailman.» Kun vaarat uhkaavat hirmuisina sisältä päin ja hänen kirkkonsa näyttää sortuvan, taaskin hän vakuuttaa: »Minä rakennan seurakuntani, ja helvetin portit eivät sitä voita.» Oi Isä, Jeesuksen rukouksen mukaan, varjele köyhää kansaasi loppuun asti. Aamen.

Kristuksen seurakunnan pyhä yhteys

Joh. 17:18–23

Viidentenä sunnuntaina pääsiäisestä

Niinkuin sinä olet lähettänyt minut maailmaan, niin olen minäkin lähettänyt heidät maailmaan; ja minä pyhitän itseni heidän tähtensä, että myös he olisivat pyhitetyt totuudessa. Mutta en minä rukoile ainoastaan näiden edestä, vaan myös niiden edestä, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun, että he kaikki olisivat yhtä, niinkuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa, että hekin meissä olisivat, niin että maailma uskoisi, että sinä olet minut lähettänyt. Ja sen kirkkauden, jonka sinä minulle annoit, minä olen antanut heille, että he olisivat yhtä, niinkuin me olemme yhtä — minä heissä, ja sinä minussa — että he olisivat täydellisesti yhtä, niin että maailma ymmärtäisi, että sinä olet minut lähettänyt ja rakastanut heitä, niinkuin sinä olet minua rakastanut.

Joh. 17:18–23.

Nikealaisen uskontunnustuksen sanoilla kristityt ovat tunnustaneet jo yli 1500 vuotta: »Me uskomme yhden ainoan, pyhän, yhteisen ja apostolisen seurakunnan.» Apostolisessa uskontunnustuksessa taas sama usko on ilmaistuna näillä sanoilla: »Minä uskon pyhän, yhteisen seurakunnan, pyhien yhteyden.» Maailman alusta on siis ollut ja viimeiseen päivään saakka on vain yksi Kristuksen seurakunta. Se on pyhä, sillä siihen kuuluvat kaikki pyhät, mutta vain pyhät, Kristukseen todella uskovat ihmiset, joiden joukossa ei ole yhtään ulkokullattua eikä jumalatonta. Se on yhteinen, koska se ei tunne mitään kirkkokunnallisia, kansallisia eikä maantieteellisiä rajoja ja koska kaikilla sen jäsenillä on yksi usko, yksi kaste, yksi toivo ja yksi Jumala. Se on meille näkymätön ja sellaisena uskon kohde, koska emme voi nähdä sydänten uskoa. Vain Jumala pystyy tutkimaan sydämet, ja »Herra tuntee omansa». Tätä seurakuntaa ei voi kukaan lohkoa eikä hajottaa, sillä Jeesus todistaa: »Minä annan heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni.»

Mutta nämä pyhät, Jumalasta syntyneet ihmiset kokoontuvat viljelemään Jumalan sanaa ja sakramenteja ja tekemään yhdessä Her-

ran työtä. Näin muodostuu näkyviä seurakuntia ja niiden yhtymiä eli kirkkokuntia. Niiden välillä on suuriakin eroavaisuuksia. Toisilla on Jumalan sana kirkkaampana, toisilla himmeämpänä; toiset ovat opissa tarkkoja, toiset taas välinpitämättömiä, toiset ovat hyvissä töissä rikkaampia, toiset köyhempiä. Mutta Jeesus rukoilee, että he kaikki olisivat yhtä. Tämä on keskeisin ajatus hänen ylimmäispapillisessa rukouksessaan. Tekstissämme se esiintyy kolmena painavana pyyntönä Jeesuksen rukoillessa, »että he olisivat yhtä», »että he kaikki olisivat yhtä» ja »että he olisivat täydellisesti yhtä». Oi Pyhä Henki, ohjaa meitä, kun tekstimme valossa pyydämme nyt tutkistella tätä aihetta: *Jeesus tahtoo, että kaikki hänen omansa olisivat täydellisesti yhtä*. Kysymme, kuinka pääsemme pyhien yhteyteen eli näkymättömän seurakunnan jäseniksi?

*Kuinka pääsemme pyhien yhteyteen eli
näkymättömän seurakunnan jäseniksi?*

Tekstimme edellä olevissa sanoissa, jotka olivat viime sunnuntain evankeliumitekstinä, käsitteimme jo tätä asiaa. Huomasimme, että kääntymys eli uskon tuleminen on sanan kautta tapahtuva Jumalan ihmeellinen armotyö. Jeesus puhuu nyt laveammin tästä asiasta. Hän sanoo: »Niin kuin sinä olet lähettänyt minut maailmaan, niin olen minäkin lähettänyt heidät maailmaan.» Isä oli lähettänyt Poikansa lunastamaan maailman. Ylimmäisenä pappinamme Jeesus oli toimittava oman verensä kautta täydellisen puhdistuksen synneistä ja hankkiva kaikille anteeksiantamuksen, autuuden ja elämän. Sitten oli maailmalle ilmoitettava tämä Jumalan ihmeellinen pelastusneuvo. Sitä tehtävää suorittamaan Jeesus oli lähettävä apostolinsa.

Tätä suurta tehtävää ajatellessaan Jeesus sanoo tekstissämme: »Minä pyhitän itseni heidän tähtensä, että myös he olisivat pyhitetty totuudessa.» Hän tosin oli pyhä, syntisistä erotettu, mutta hän vihkiytyy välimiestoimeensa, niin että hän apostoleille antamansa sanan kautta jatkuvasti saattaa sieluja saatanaan vallasta pyhien yhteyteen. Hän hallitsee kaikkea ja johtaa sekä ihmiskunnan että seurakuntansa vaiheita niin, että kaikki lopullisesti edistää evankeliumin voittokulkua. Kun hän näin pyhittää itsensä opetuslasten tähden, niin hän ru-

koilee, että hekin olisivat nyt pyhitetyt totuudessa. Heidän tulee siis olla erotetut ja vihityt kokonaan totuuden sanan palvelukseen. Näin he Pyhän Hengen vaikutuksen alaisina puhuvat ja kirjoittavat Jumalan sanaa erheettömästi.

Sanoessaan: »En minä rukoile ainoastaan näiden edestä, vaan myös niiden edestä, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun», Jeesus osoittaa, että milloinkaan ei yksikään tule uskoon muuten kuin apostolisen sanan kautta. He ovat Pyhän Hengen innoittamina kirjoittaneet Uuden Testamentin. Kun me julistamme sitä sanaa ja kun sen kautta ihmisiä tulee kääntymykseen, tämä uskoontuleminen tapahtuu juuri apostolisen sanan kautta. Saman sanan kautta on meidätkin siirretty sielunvihollisen valtakunnasta Jumalan Pojan valtakuntaan, hänen näkymättömään seurakuntaansa. Jeesus itse hoitaa tämän seurakuntansa kirkonkirjaa. Ei yhdenkään armolapsen nimi ole jäänyt siitä pois, eikä siinä taas ole ainoankaan sellaisen nimeä, joka ei ole apostolisen sanan kautta eläväksi tehty. Jeesus on myös antanut omilleen varmuuden siitä, että heidän nimensä ovat tässä elämänsäkirjassa. Hän näet sanoo: »Iloitkaa siitä, että nimenne ovat kirjoitettuina taivaissa.»

Mutta niin kuin Jumalan lapsilla on nyt Pyhän Hengen vaikuttama yhteys näkymättömässä seurakunnassa, niin tulee heillä olla myös yhteys näkyvässä seurakunnassa. Sitä Jeesus rukoilee sanoessaan, »että he kaikki olisivat yhtä». Kysymme siis, kuinka meidän tulee harjoittaa pyhien yhteyttä näkyvän seurakunnan jäseninä?

*Kuinka meidän tulee harjoittaa pyhien yhteyttä
näkyvän seurakunnan jäseninä?*

Ulkonaisesti kristikunta on jakautunut moniin eri kirkkokuntiin, ryhmiin, suuntiin ja puolueisiin. Niillä on suuriakin eroavaisuuksia sekä opissa että käytännössä. Herralla on niissä omansa sikäli kuin apostolinen sana on niissä kuultavana, sillä missä sitä on jäljellä, siellä syntyy Jumalalle lapsia. Muutamat suunnat tosin väittävät, että ainoastaan heidän joukkonsa on se pyhien yhteys, jonka ulkopuolella ei ole autuutta. Useimmat taas ajattelevat, että kukin pelastuu uskolleen, kunhan vain ihminen on vakaa ja vilpittön. Tätä ajatusta edustaa

esim. se liike, joka tavoittelee kirkkojen välistä yhteyttä vaatimatta opillista yksimielisyyttä. Näin voidaan saada aikaan suuriakin kirkkojärjestöjä ja kirkollisia maailman liittoja.

Ekumeenisen liikkeen kautta, jota tässä tarkoitamme, on voitu poistaa joukko ennakkoluuloja ja ulkonaisia eron syitä ja samoin tehostaa kristillisen työn eri muotoja. Mutta kirkollisten yhtymien luominen ilman opillista yksimielisyyttä on vahingollista Jumalan valtakunnalle. Jeesus ei rukoillut, että he *yhdessä* olisivat, vaan »että he kaikki olisivat *yhtä*, niin kuin sinä, Isä, olet minussa ja minä olen sinussa, että hekin *meissä* olisivat.» Niin kuin jumaluuden persoonien välillä ei ole pienintäkään erimielisyyttä, vaan täysi sopusointu, niin tulee kristillisessä kirkossa olla yhteys, joka perustuu yksimielisyyteen Jumalan sanan opissa. Sillä emmehan voi olla yhtä Jumalassa, jollemme ole yhtä siinä sanassa, jossa hän ilmoittaa itsensä.

Tällaisen yhteyden aikaansaamiseksi meidän tulee erota kaikista niistä, jotka opettavat vastoin Jumalan sanaa. Monet kirkot ovat saaneet alkunsa siten, että joku on alkanut opettaa jotakin erikoisoppia ja koota joukkoja ympärilleen. Tällaiset lahkot ovat aiheuttaneet paljon hajaannusta Kristuksen seurakunnassa. On myöskin kirkkoja, joilla on joskus ollut oikea oppi ja jotka mahdollisesti vieläkin tunnustautuvat siihen mutta jotka kuitenkin menettelevät käytännössä toisin salliessaan yhden opettavan yhdellä ja toisen toisella tavalla samoista asioista. Sen sijaan, että tällaiset pahennukset poistettaisiin, monet luulevat niiden rikastuttavan kirkon elämää. Mutta sanoessaan, että eri suunnat täydentävät toisiaan, he itsekin tunnustavat, ettei heillä ole itselläänkään kaikkea Jumalan sanan oppia.

Jos uskovainen tieteen ja tahallaan pysyy väärin opettavan ja sekaoppisen kirkon yhteydessä, hän siten myös asettuu tutkittavanamme olevaa Jeesuksen esirukousta vastaan. Jos hän taas koettaa puolustaa tekoaan Jumalan sanalla, hän sammuttaa henkeä, pahentaa uskovaisia ja tulee osalliseksi toisten synteihin. Ei Herra ole pannut kristittyjä suolaksi ja valoksi väärinopettaviin kirkkoihin vaan maailmaan. »Te olette maan suola; te olette maailman valkeus.» Ei löydy Raamatusta ainoatakaan sellaista kohta, jossa uskovaista käskettäisiin pysymään yhteydessä niiden kanssa, jotka opettavat väärin, vaan kauttaaltaan sanotaan: Erotkaa heistä! Jeesus sanoo: »Kavahtakaa

vääriä profeettoja, jotka tulevat teidän tykönnne lammasten vaatteissa.» Matt. 7:15. »Varokaa ja kavahtakaa fariseusten ja saddukeusten hapatusta.» Matt. 16:6,11. Apostoli Paavali kirjoittaa: »Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä me käskemme teitä, veljet, vetäytymään pois jokaisesta veljestä, joka vaeltaa kurittomasti eikä sen opetuksen mukaan, jonka olette meiltä saaneet.» 2 Tess. 3:6. Filippiiläisille hän kirjoittaa: »Kavahtakaa noita koiria, kavahtakaa noita pahoja työnte-kijöitä, kavahtakaa noita pilalle leikatuita.» Fil. 3:2. Roomalaiskir-jeessä hän taas sanoo: »Minä kehotan teitä, veljet, pitämään silmällä niitä, jotka saavat aikaan erimielisyyttä ja pahennusta vastoin sitä oppia, jonka te olette saaneet; vetäytykää pois heistä.» Room. 16:17.

Samoin kuin kristityn on erottava niistä, jotka opettavat väärin, samoin on hänen pysyttävä oikein opettavan seurakunnan yhteydes-sä. »Pysykäämme järkähtämättä toivon tunnustuksessa... ja älkääm-me jättäkö omaa seurakunnankokoustamme.» Hebr. 10:23,25. Tätä opillista yksimielisyyttä meidän on vaalittava suurella huolella, niin kuin on kirjoitettu: »Pyrkien säilyttämään hengen yhteyden rauhan yhdyssiteillä: yksi ruumis ja yksi henki... yksi Herra, yksi usko, yksi kaste, yksi Jumala ja kaikkien Isä...» Ef. 4:3–6. Ja taas sanoo aposto-li: »Minä kehotan teitä, veljet, meidän Herramme Jeesuksen Kristuk-sen nimeen, että kaikki olisitte puheessa yksimieliset ettekä suvaitsi-si riitaisuuksia keskuudessanne, vaan pysyisitte sovinnossa ja teillä olisi sama mieli ja sama ajatus.» 1 Kor. 1:10. Apostolisesta seura-kunnasta kerrotaan: »He pysyivät apostolien opetuksessa ja keski-näisessä yhteydessä ja leivän murtamisessa ja rukouksissa.» Apt. 2:42.

Emme saa teeskennellä hengellistä yhteyttä toisin opettavien kanssa, sillä Raamattu sanoo: »Jos joku tulee teidän luoksenne eikä tuo mukanaan tätä oppia, niin älkää ottako häntä huoneeseenne älkääkä sanoko häntä tervetulleeksi; sillä joka sanoo hänet tervetul-leeksi, joutuu osalliseksi hänen pahoihin tekoihinsa.» 2 Joh. 10:11. Luther myös sanoo: »Kuka ikinä pitää oppinsa, uskonsa ja tunnus-tuksensa totena, oikeana ja varmana, hän ei voi seisoa samassa kar-sinassa niiden kanssa, jotka opettavat ja suosivat väärää oppia.»

Mutta Jeesuksen esirukous velvoittaa meitä myös parantamaan kristikunnan repeytymisen aiheuttamaa avointa haavaa. Meidän tulee

koettaa palauttaa sanasta eksyneitä, niin että he tulisivat uudelleen totuudelle kuuliaisiksi. Se, että meillä on puhdas Jumalan sana, on sanomatonta armoa, joka nöyryyttää, mutta samalla myöskin velvoittaa meitä. »Totuutta noudattaen rakkaudessa» olkaamme valmiit neuvottelemaan opin asioista. Muistakaamme, että monet ovat erehtyneet tietämättömyydestä ja että he ovat oppivalla mielellä. Heihin on sovitettava tämä lupaus: »Jos teillä jossakin kohden on toinen mieli, niin Jumala on siinäkin teille ilmoittava, kuinka asia on. Kunhan vain, mihin saakka olemme ehtineetkin, vaellamme samaa tietä!» Fil. 3:15,16.

Kun me näin harjoitamme pyhien yhteyttä, on se kantava jaloa hedelmää. Kysymme siis, minkälainen vaikutus on tällä näkyvän seurakunnan pyhällä yhteydellä?

*Minkälainen vaikutus on tällä näkyvän seurakunnan
pyhällä yhteydellä?*

Jeesus rukoilee tätä yhteyttä, »että maailma uskoisi» ja »että maailma ymmärtäisi» hänen olevan Isän lähettämän Vapahtajan. Kysymyksessä on siis maailman valloittaminen Kristukselle. Jos koko kristillinen kirkko olisi täydellisesti yhtä ja yksimielisesti julistaisi ja opettaisi Jumalan sanaa, sillä olisi todellakin valtava vaikutus.

Siinä tarkoituksessa on Jeesus antanut omilleen erikoisen lahjan, josta hän sanoo: »Sen kirkkauden, jonka sinä minulle annoit, minä olen antanut heille.» Jumalana hänellä oli kirkkaus Isän tykönä hamasta iankaikkisuudesta. Mutta Isä on antanut kirkkauden myöskin hänen inhimilliselle luonnolleen, ja Kristus on, niin kuin Pietari sanoo, tehnyt uskovansa jumalallisesta luonnosta osallisiksi. Hän hallitsee heitä ja asuu ja vaikuttaa heissä, »että he olisivat yhtä, niin kuin me olemme yhtä — minä heissä ja sinä minussa». Olemme todella jumalallisesta kirkkaudesta osalliset, kun Jeesus asuu uskon kautta sydämissämme. Tosin tämä kirkkaus on nyt salattua, koska me elämme vielä synnin ja kuoleman ruumiissa, »eikä ole vielä käynyt ilmi, mitä meistä tulee», mutta »me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy».

Tämän kirkkauden tulisi kuitenkin jo nyt ilmetä siinä, että meillä olisi yhteys saman opin ja uskon perusteella, »niin että maailma ymmärtäisi». Jos maailman lapsi kuulisi kristityiltä kaikkialla samanlaista todistusta synnistä, Jumalan vihasta ja tuomiosta ja samoin armosta, anteeksiantamuksesta ja pelastuksesta ja jos hän kuulisi julistettavan muitakin opinkohtia ja lausuttavan varoituksen sanoja aivan kuin yhdestä suusta hänen täytyisi tunnustaa, että Herra on meissä.

Älköön kukaan kuitenkaan luulko, että hänellä on lupa olla epäuskossa siitä syystä, että kristityt ovat vielä jakautuneina moniin joukkoihin. Kaikki Kristukseen uskovat kuuluvat näet ihmissilmälle näkymättömällä tavalla samaan pyhään ja yhteiseen Kristuksen seurakuntaan, jonka kaikkien jäsenten nimet ovat kirjoitettuina taivaissa. Kerran, ajan rahdussa, kaikki nämä hajalla asuvat Jumalan lapset kootaan näkyväisestikin yhdeksi seurakunnaksi. Silloin maailman pilkka ja epäuskon viimeinenkin puolustelu loppuvat, sillä kaikki ne, joiden nimiä ei löydetä Karitsan elämäkirjasta, tuomitaan tulijärveen. Oi, ystäväni, kuulutko sinä pyhien yhteyteen? Aamen.

»Kun Jeesus mennyt on taivaaseen»

Joh. 17:24–26

Helatorstaina

”Isä, minä tahdon, että missä minä olen, siellä nekin, jotka sinä olet minulle antanut, olisivat minun kanssani, että he näkisivät minun kirkkauteni, jonka sinä olet minulle antanut, koska olet rakastanut minua jo ennen maailman perustamista. Vanhurskas Isä, maailma ei ole sinua tuntenut, mutta minä tunnen sinut, ja nämä ovat tulleet tuntemaan, että sinä olet minut lähettänyt. Ja minä olen tehnyt sinun nimesi heille tunnetuksi ja teen vastakin, että se rakkaus, jolla sinä olet minua rakastanut, olisi heissä ja minä olisin heissä.”

Joh. 17:24–26.

Näillä ihanilla sanoilla päättää suuri ylimmäinen pappimme esirukouksensa kansansa puolesta. Näissä loppusanoissa hän ei enää mitään varsinaisesti ano, vaan tekee jalon yhteenvedon kaikesta, mitä hän on Isältä rukoillut. Ne ovat kuin valtava aamen, »se on: totisesti, totisesti näin on tapahtuva». Jeesuksella tosin oli ristinkuolema, ylösnousemus ja taivaaseen astuminen vielä edessään. Mutta jumalallisessa varmuudessa hän puhuu niin kuin se kaikki olisi jo tapahtunut. Sanat ovat siis sopivat tälle päivälle, jolloin juhlimme Jeesuksen taivaaseen astumisen muistoa. Niissä ilmaistaan, mikä hyöty on meille siitä, että Jeesus on mennyt Isän tykö. Tahtoisin tätä tekstissä ilmaistua hyötyä selittää käyttäen virrentekijän sanoja: »*Kun Jeesus mennyt on taivaaseen.*»

Ensiksi:

»*Kun Jeesus mennyt on taivaaseen,
on taivas auki nyt aarteineen.*»

Jeesuksen taivaaseen meneminen takaa varmasti, että taivas on auki. Kenelle?

Taivas on auki Jeesukselle. Ei niin aina ollut. Kun Jeesus oli tehty synniksi ja kiroukseksi meidän edestämme, hänelle oli helvetti

»Kun Jeesus mennyt on taivaaseen»

auki ja taivas kiinni. Kadotettujen äärimmäinen pimeys peitti luomakuntaa ja Kristuksen sielua, kun hän vikauhrina Jumalan vihan ja kirouksen alla huusi: »Minun Jumalani, minun Jumalani, miksi minut hylkäsit?» Mitään ei vastattu lukitusta taivaasta hänen kuolinhuutoonsa. Helvetin jano, jota minun ja sinun olisi pitänyt iankaikkisesti rikkaan miehen kanssa kärsiä, vaivasi häntä, kun hän valitti: »Minun on jano!» Mutta taivas, joka oli suljettu Jeesukselle syntiemme tähden, on nyt avoinna hänelle. Taivaat ovat kuvaamattomin juhlamenoin häntä vastaanottamassa. Hänet korotetaan Isän oikealle puolelle ja hänelle annetaan kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Hän on se suuri sotasankari, joka on voittanut kaikki viholliset ja kukistanut kaikki esteet taivaan tieltä. Synti, kuolema, perkele, helvetti — kaikki ne ovat kukistetut ja iäksi voitettut.

Nyt on siis taivas auki meillekin. Nehän olivat meidän syntimme, kuolemamme ja kadotuksemme, joiden kauhuissa hän on kärsinyt ja joiden hirmuvallan hän on hävittänyt. Meidän syntimme ovat sovitetut; meidän pahat tekomme ovat peitetyt; meidän kohdallamme on taivas auki. Meillä kaikilla on vapaus mennä pyhimpään Jeesuksen veren kautta. Ansionsa voimalla hän pitää öin ja päivin taivaan ovet auki kaikille syntisraukoille, jotka häneen turvaavat. Sillä hän tahtoo, että siellä, missä hän on, siellä hekin olisivat. Jokaisen kohdalla on totta:

*»Kun Jeesus mennyt on taivaaseen,
on taivas auki nyt aarteineen.»*

Mutta ihminen ei tätä käsitä ennen kuin hän pääsee osalliseksi Kristuksen taivaaseen astumisen toisesta hedelmästä, niin että voi tunnustaa:

*»Kun Jeesus mennyt on taivaaseen,
mä pääsin synnistä pyhyyteen.»*

On välttämätöntä siirtyä syntimenosta omakohtaisen uskon kautta Kristusta omistamaan.

»Kun Jeesus mennyt on taivaaseen»

Uskottomista Kristus sanoo: »Vanhurskas Isä, maailma ei ole sinua tuntenut.» Murheellinen, peljättävä tuomio! Kun Jumala itse ihmisluonnossa puhui heille iankaikkisen totuuden kirkkaita, selkeitä sanoja, niin kaikki, joiden luokse hän tuli, olisivat voineet siirtyä pyhitettyjen joukkoon. Mutta tahallisella epäuskollaan he tekivät Jumalan aikeet tyhjiksi itseään kohtaan. Vieläkään ei maailma huoli kasteesta eikä evankeliumista. Ei se kuule eikä tottele sanaa, jonka kautta Pyhä Henki tahtoo vaikuttaa katumuksen ja uskon Jeesukseen. He jäävät kaikista Kristuksen taivaaseen astumisen hedelmistä osatomiksi. Ja niillä taivaan avaimilla, jotka Kristus jätti omilleen, meidän on sulkeminen heiltä taivas, kuten hän itse sanoi: »Minkä sinä sidot maan päällä, se on oleva sidottu taivaissa.»

Uskovista Kristus todistaa: »Nämä ovat tulleet tuntemaan, että olet minut lähettänyt. Ja minä olen tehnyt nimeni heille tunnetuksi ja teen vastakin.» Sanallaan hän herättää omantunnon näyttäen meille suuret syntimme ja Jumalan vanhurskaan vihan. Sanallaan hän osoittaa meille, kuinka kaikki nämä syntimme ovat meille Kristuksen ansiossa anteeksiannetut. Näin Pyhä Henki sanan kautta tekee armoityönsä: vaikuttaa kuulemisen, antaa halun pelastumaan, synnyttää uskon sydämeen. Sinullekin hän tahtoo tehdä Vapahtaja-nimensä tunnetuksi, että uskoisit varmasti hänen veressään itselläsi olevat synnit anteeksi. Joka tätä uskoo, hän ei ole enää synnissä eikä tuomion alla. Hän tunnustaa:

*»Kun Jeesus mennyt on taivaaseen,
mä pääsin synnistä pyhyyteen.»*

Silloin ihminen omistaa myöskin Kristuksen taivaaseen astumisen kolmannen hedelmän:

*»Kun Jeesus mennyt on taivaaseen,
sain Hengen pantiksi mä sydämeen.»*

»Jotta se rakkaus, jolla olet minua rakastanut, olisi heissä ja minä olisin heissä.» Nyt siis Kristus todella asuu uskovissaan. Lihansa päivinä hän saattoi olla vain yhdessä paikassa kerrallaan. Nyt hän on

»Kun Jeesus mennyt on taivaaseen»

kaikkialla kaikkien omiensa kanssa joka hetki. Hän asuu heidän sydämissään. Eikä hän niin salaa asu, ettemme sitä tietäisi. Sillä Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että olemme Jumalan lapset. Meillä on nyt vakuutus lapseudestamme ja pantti tulevasta perinnöstä.

Kristus myös toimii nyt meissä. Kun Kristus on meissä, niin meissä on se rakkaus, jolla Isä on Kristusta rakastanut ennen maailman perustamista. Se tekee meille sangen rakkaaksi Jumalan sanan ja kaikessa Jumalan tahdon täyttämisen. Hän opettaa oikein rukoilemaan ja kiittämään. Hän auttaa heikkoudessa, lohduttaa murheissa, nostaa kompastuessa; hän estää lankeamasta ja eksymästä ja ohjaa oikeaa tietä. Kristus itse ottaa käytettäväkseen koko olemuksemme ja elämisemme. Hän tahtoo toimia käsillämme, kulkea jaloillamme, kuulla korvillamme, katsoa silmillämme, puhua suullamme, tuntea sydämellämme. Hän on uskonut meille sielujen pelastamistyön. Jokainen tyhjä sija kirkossa tulee meille polttavaksi haasteeksi; jokainen kirkkokunnallinen työhaara tulee meille Jumalan Pojan sotahuudoksi, jota kiiruhdamme täyttämään. Niin on jokaisen laita, joka on kokenut:

*»Kun Jeesus mennyt on taivaaseen,
sain Hengen pantiks mä sydämeen.»*

Vihdoin on Kristuksen taivaaseen astumisesta tämä hyöty:

*»Kun Jeesus mennyt on taivaaseen,
hän sinne saattaa mun autuuteen.»*

Jeesus todella tahtoo meitä taivaaseen. »Isä, minä tahdon, että missä minä olen, siellä nekin, jotka olet minulle antanut, olisivat minun kanssani.» Hän saattoi meidät uskoon ja antoi Pyhän Hengen sydämiimme. Mutta hän tahtoo, että ruumiimmekin kirkastettuna olisi siellä, missä hän on. Ei hän viihdy Isän kodissa, kun me olemme vielä muukalaisina maailmassa. Hän tietää millaista meillä täällä on. Vaarat, vaivat, vastukset, kaikki hän ne tuntee. Hän näkee, kuinka usein itkulla, raskain askelin matkaa kuljetaan. Hän tietää koti-

»Kun Jeesus mennyt on taivaaseen»

ikävämmä. Eikö hän siis rakkaudessaan toivoisi, että hänen omansa olisivat siellä, missä hän on! Ennen kuin saapuukaan Isän tykö hän jo sanoo: Isä, kun tulen tykösi, eihän minun tarvitse kauaksi aikaa jättää rakkaitani, jotka minulle annoit, tänne pahaan, kauheaan maa-ilmaan? Ja hän tietää, ettei Isän tahto ole toisin, sillä hän vakuuttaa: »Älä pelkää, sinä pikkuinen lauma; sillä Isänne on nähnyt hyväksi antaa teille valtakunnan.»

Hän vie meidät näkemään kirkkauttaan, »jotta näkisivät minun kirkkauteni.» Täällähän näimme hänen syvän alennuksensa. Täällä näemme hänet vielä heikkona omissaan, usein kätkeytyä taistelevassa kirkossaan. Mutta hän suo taivaan täydellisyydessä meidän katsella häntä sellaisena kuin hän todella on. Oi maan mato, sinä tomun lapsi: syntiesi tähden kärsinyttä ja kuollutta ja vanhurskauttamisesi tähden ylösnoussutta Kristusta saat katsella hänen kunniansaan ja kirkkaudessaan, voimassaan ja viisaudessaan, rikkaudessaan ja rakkaudessaan iankaikkisesta iankaikkiseen! Ken kuolevainen osaa kuvitella, millaista se on oleva? Kuka ajan alhossa ymmärtäisi, mitä on katsella Jeesuksen kirkkautta? Hänen lupaustaan muistaen me lausomme:

*»Kun Jeesus mennyt on taivaaseen,
hän sinne saattaa mun autuuteen.»*

Kauniissa helatorstaitekstissämme olemme nähneet, mitä hyötyä meille on siitä, että Kristus on mennyt Isän tykö. Kerratkaamme se vielä uudestaan näillä laulun sanoilla:

*»Kun Jeesus mennyt on taivaaseen,
on taivas auki nyt aarteineen.
Mä koditonna ja orpona
sain kodin kultaisen taivaassa.*

*Kun Jeesus mennyt on taivaaseen,
mä pääsin synnistä pyhyiteen;
hän on nyt taivaassa pappinan,
hän on mun veljen ja puoltajan.*

»Kun Jeesus mennyt on taivaaseen»

*Kun Jeesus mennyt on taivaaseen,
sain Hengen pantiks mä sydämeen,
ett' olen, kurja, nyt minäkin
laps Isän ylhäisen, armahin.*

*Kun Jeesus mennyt on taivaaseen,
hän sinne saattaa mun autuuteen.
Jos raskain kuljenkin askelin,
niin kotiin vievät ne kuitenkin.»
Aamen.*

»Maailma vihaa teitä«

Joh. 15:18–25

Kuudentena sunnuntaina pääsiäisestä

Jos maailma teitä vihaa, niin tietäkää, että se on vihannut minua ennen kuin teitä. Jos te maailmasta olisitte, niin maailma omaansa rakastaisi; mutta koska te ette ole maailmasta, vaan minä olen teidät maailmasta valinnut, sentähden maailma teitä vihaa. Muistakaa se sana, jonka minä teille sanoin: 'Ei ole palvelija herraansa suurempi.' Jos he ovat minua vainonneet, niin he teitäkin vainoavat; jos he ovat ottaneet vaarin minun sanastani, niin he ottavat vaarin teidänkin sanastanne. Mutta kaiken tämän he tekevät teille minun nimeni tähden, koska he eivät tunne häntä, joka on minut lähettänyt. Jos minä en olisi tullut ja puhunut heille, ei heillä olisi syntiä; mutta nyt heillä ei ole, millä syntiänsä puolustaisivat. Joka vihaa minua, se vihaa myös minun Isääni. Jos minä en olisi tehnyt heidän keskuudessaan niitä tekoja, joita ei kukaan muu ole tehnyt, ei heillä olisi syntiä; mutta nyt he ovat nähneet ja ovat vihanneet sekä minua että minun Isääni. Mutta se sana oli käyvä toteen, joka on kirjoitettuna heidän laissaan: 'He ovat vihanneet minua syyttä.'

Joh. 15:18–25.

Kun Garibaldi kokosi joukkoja pelastaakseen isänmaansa, hän sanoi: »Minulla ei ole rahaa, eikä ruokaa, ei vaatteita, ei varastoja eikä tulolähteitä; tulkoon ja seuratkoon minua jokainen, joka on valmis kärsimään köyhyyttä, häpeää, nälkää, sairautta ja kuolemaa ja joka rakastaa Italiaa.» Tätä kutsua noudattivat kaikki ne, jotka olivat valmiit näin suuriin uhrauksiin, ja he pelastivat isänmaansa.

Kun Jeesus kutsuu ihmisiä voittamaan itselleen taivaallisen isänmaan, hän sanoo: »Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua.» Hän ilmoittaa: »Maailmassa teillä on ahdistus», »maailma vihaa teitä.» Ei ole helppoa olla vihattuna. On raskasta olla jo joidenkin henkilöiden vihan kohteena; miten raskasta sitten onkaan kokea koko maailman vihaa! Jokainen Jumalan lapsi joutuu kärsimään sitä. Jeesus ei tee yhtään myönnytystä. Ei hän sano, että jotkut kristityt joutuvat maailman vihattaviksi. Ei, vaan tämä on kaikkien hänen uskovaistensa

osa. Huonoa on kristillisyytesi, jollet ole koskaan joutunut kärsimään maailman vihaa. Ja ennen kuin olet sitä maistanut, et tiedä, miten suloista on olla Jeesuksen oma. Ei meidän tarvitse etsiä maailman vihaa eikä ärsyttää maailmaa kimppuamme, sillä kun vain suullamme ja vaelluksellamme tunnustamme rakastavamme Jeesusta, maailma heti alkaa vihata meitä. Tämänpäiväisen tekstimme tutkistelun aihe mahtuu näihin kolmeen sanaan: »Maailma vihaa teitä.«

Tätä vihaa joudumme kärsimään Jeesuksen tähden

Maailmasta puhuttaessa ajatellaan tavallisesti julkijumalattomia. Mutta Raamattu tarkoittaa kaikkia epäuskossa eläviä ihmisiä. On huomattava, että Jeesuksen päivinä oli silloinen kirkko häntä vihaavan maailman etunenässä. Julkisyyntisten viha ei ollut läheskään niin kiihkeä. Sitä todistavat nämä Jeesuksen sanat, jotka hän lausui kirkon johtomiehille: »Publikaanit ja portot menevät ennen teitä Jumalan valtakuntaan.« Pakanamaailmakin oli helpommin voitettavissa kuin nuo ylpeät johtomiehet. Esimerkkinä tästä on kanaanilainen vaimo, jolle Jeesus lausui: »Oi, vaimo, suuri on sinun uskosi.« Samoin roomalainen sadanpäällikkö, josta Vapahtaja lausui: »En ole kenelläkään Israelissa löytänyt näin suurta uskoa« ja muutamat kreikkalaiset, jotka kerran sanoivat Filippukselle: »Me haluamme nähdä Jeesuksen.«

Tänäkin päivänä on Herran omiin kohdistuva viha kaikkein selvimmin nähtävänä juuri niissä maissa, joissa kristinuskon vaikutus on vähenenyt vuosisatoja. Käsin tehtyjen epäjumalien asemasta on niissä järjen muovailmia jumalia, jotka vastaavat luonnollisen ihmisen ajatuksia. Niiden »joukossa mekin kaikki ennen vaelsimme lihamme himoissa«, sanoo apostoli, »noudattaen lihan ja ajatusten mielitekoja.« Ajattelimme ja elimme silloin, niin kuin maailma ajattelee ja elää. Mutta nyt Jeesus sanoo: »Te ette ole maailmasta, vaan minä olen valinnut teidät maailmasta, sen tähden maailma teitä vihaa.« Jeesus on erottanut meidät maailmasta antaessaan meille uuden sydämen ja uuden mielen. Hän antoi meidän kokea Jumalan vihaa syntiemme tähden ja päästi sitten meidät sen alta nauttimaan anteeksiantamuksen rauhaa. Nyt sanomme iloiten: »Minä kiitän sinua, Herra, sillä sinä olit minuun vihastunut, mutta sinun vihasi asettui, ja sinä lohdutit minua. Maailmalle Jeesuksen sanat ovat kovaa puhetta, mut-

ta me sanomme: »Herra, kenen tykö me menisimme? Sinulla on iankaikkisen elämän sanat.« Raja on selvä: Kristitty ei voi mennä maailman puolelle tulematta Jumalan viholliseksi. Maailman puolelta ei taas kukaan voi siirtyä Kristuksen omien joukkoon joutumatta maailman vihattavaksi.

Jos kristitty ei tekisi selkoa toivonsa perustuksesta eikä pysyisi järkähtämättä toivonsa tunnustuksessa, maailma ei vihaisi häntä. Jos hän koettaisi olla salaa opetuslapsi, hän joutuisi kieltämään Herransa. Jeesus sanoo: »Joka häpeää minua ja minun sanojani, sitä Ihmisen Poika on häpeävä, kun hän tulee omassa ja Isänsä ja pyhien kirkkaudessa.« Emme olisi enää kristittyjä, jollemme olisi hänen tunnustajiaan. Me julistamme ristiinnaulittua Kristusta, jossa meillä on lunastus hänen verensä kautta, syntien anteeksisaaminen hänen armonsa rikkauden mukaan. Me todistamme, että jolla on Jumalan Poika, hänellä on elämä. Me myös julistamme, että jolla ei ole Poikaa, hänellä ei ole Isääkään.

Juuri tällaista todistamista maailma ei voi sietää. Kun Jeesus saarnasi Nasaretin synagoogassa, hänen kuulijansa tulivat kiukkua täyteen. Kun hän julisti fariseuksen hurskauden helvettiin vieväksi, he etsivät tilaisuutta tappaakseen hänet. Kun Pietari ja Johannes todistivat Jeesuksesta sanoen: »Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa; sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmiselle annettu, jossa meidän pitää pelastuman«, niin juutalaisten vanhimmat ja hallitusmiehet »kielsivät ankarasti heitä enää tähän nimeen puhumasta yhdellekään ihmiselle«.

»Tämän he tekevät teille minun nimeni tähden«, sanoo Jeesus, »koska he eivät tunne häntä, joka on minut lähettänyt.« Tämä tietämättömyys ei lievennä maailman syyllisyyttä, vaan tekee sen vain raskaammaksi, sillä Jeesus sanoo: »Jos minä en olisi tullut ja puhunut heille, ei heillä olisi syntiä; mutta nyt heillä ei ole, millä syntiänsä puolustaisivat.« On kauheata olla tietämättömänä epäuskossa. Mutta monin verroin kauheampaa on tietoisesti vastustaa kuulemaansa Jumalan sanaa. Silloin ihminen tahallaan paaduttaa sydämensä. Kun Jeesus on sanojensa lisäksi todistanut itsestään myöskin jumalallisten tekojensa muodossa, epäuskolle ei jää minkäänlaista puolustusta.

Jeesuksen tekojen arvo ei ole heikentynyt yhtään vuosisatojen vierieissä. Sen tähden maailma onkin tehnyt kaikkensa saadakseen

järkeisuskon, kielteisyyden ja pilkan avulla Herran todistajat vaike-
nemaan. Se on tehnyt mitä ankarimpia hyökkäyksiä joka suunnalta ja
kaikin tavoin Jumalan sanaa vastaan. Sen viha Herran sanaa uskovia
ja sitä tunnustavia kohtaan on lauhumaton. Tämä viha kytee-
kin usein vain hiljaisena välinpitämättömyytenä, mutta se leimahtaa
liekkiin heti, kun sana sattuu sydämeen. Kun näet Jumalan sanaa
halveksittavan, hyljeksittävän, kartettavan, kiellettävän, väänneltä-
vän ja käänneltävän, häväistävän ja vainottavan, silloin näet myös-
kin, mitä maailma ajattelee Jumalan lapsista. »Sen tähden maailma
teitä vihaa.«

Miten on meidän tähän suhtauduttava?

»Tietäkää, että se on vihannut minua ennen kuin teitä.« »Muista-
kaa se sana, jonka minä teille sanoin: Ei ole palvelija herraansa suu-
rempi.« Näin Jeesus teroittaa, ja hän tahtoo sanoa: Älkää suuttuko ja
masentuko.»Autuaita olette te, kun ihmiset vihaavat ja herjaavat teitä
ja pyyhkivät pois teidän nimenne ikään kuin jonkin pahan — Ihmi-
sen Pojan tähden. Iloitkaa sinä päivänä, riemuun ratketkaa; sillä tei-
dän palkkanne on suuri taivaissa.« Pelottaako maailman viha? »Äl-
kää peljätkö niitä, jotka tappavat ruumiin, mutta eivät voi tappaa sie-
lua.« Onko tämä mielestäsi liian ankaraa? »Se on armoa, että joku
omantunnon tähden Jumalan edessä kestää vaivoja, syyttömästi kär-
sien.« Tahtoisitko vetäytyä omaan kuoreesi ja olla rauhassa? Päin-
vastoin: »Ottakaa päällenne Jumalan koko sota-asu, voidaksenne
pahana päivänä tehdä vastarintaa ja kaikki suoritettuanne pysyä pys-
tyssä.« Mutta »jos hän vetäytyy pois, ei minun sieluni mielisty hä-
neen.« Kärsimysten apostoli Pietari puhuu hellästi: »Rakkaani, älkää
oudoksuko sitä hellettä, jossa olette ja joka on teille koetukseksi,
ikään kuin teille tapahtuisi jotakin outoa, vaan iloitkaa sitä myöten
kuin olette osalliset Kristuksen kärsimyksistä... tietäen, että samat
kärsimykset täytyy veljiennekin maailmassa kestää.« 1 Piet. 4:12,13;
5:9.

Maailman viha on todistuksena Jumalan lapselle siitä, että hän
todellakin on Herran oma, niin kuin Jeesus sanoo: »Minä olen teidät
maailmasta valinnut, sen tähden maailma vihaa teitä.« Sanomatto-
massa armossaan hän jo pyhässä kasteessa siirsi meidät kuolemasta
elämään. Sulasta armosta ristinkuolemansa ja kalliin verensä tähden

hän on antanut meille kaikki syntimme anteeksi ja pukeutunut meidät vanhurskaudellaan. Nyt hän pyhittää ja varjelee meitä uskossa, niin että emme enää mukaudu tämän maailman menoon, vaan muutumme mieleemme uudistuksessa tutkiaksemme, mikä on Jumalan hyvä ja otollinen tahto. Maailman vihakin on vain luja todistus siitä, ettemme enää kuulu tähän maailmaan.

Jeesus sovitti itseensä Daavidin sanat: »He ovat vihanneet syyttä.» Samoin kristitytkin tahtovat vaeltaa nuhteettomasti maailman edessä, muistaen sanaa: »Älköön näet kukaan teistä kärsikö murhaajana tai varkaana tai pahantekijänä tahi sen tähden, että sekaantuu hänelle kuulumattomiin.» Maailma luulee, että sillä on lupa elää synnissä, mutta kristityltä se odottaa toista ja seuraa tarkoin hänen vaellustaan. Sen tähden Pietari kehottaakin uskovia huolehtimaan siitä, että heillä on aina hyvä omatunto, »että ne, jotka parjaavat teidän hyvää vaellustanne Kristuksessa, joutuisivat häpeään siinä, mistä he teitä panettelevat», Kun maailma kuitenkin löytää meistä vikoja ja heikkouksia, sillä moninaisissa me puutumme, niin se parjatessaan meitä tekee sen siitä syystä, että se ei tunne Kristusta.

Kaipaisiko kristitty enää niiden suosiota, jotka ovat hänen Herransa ristiinnaulinneet? Odottaisiko hän kiitosta niiltä huulilta, jotka sylkevät Vapahtajaa kasvoihin ja vääristelevät hänen sanojaan. Ei suinkaan. Kristitty tietää, että Kristuksen ristin kautta maailma on ristiinnaulittu hänelle ja hän maailmalle. Kun olemme kuolleet maailmalle, emme enää kuule sen kiitosta emmekä sen parjausta, vaan elämme hänelle, joka on meitä rakastanut ja antanut itsensä alttiiksi meidän edestämme.

Kerrotaan, että kirkkoisä Atanasius oli vartaloiltaan hyvin pieni. Kun hän järkkymättä taisteli pyhän kolminaisuuden puolesta, hän joutui kärsimään pakolaisena sortoa ja ahdistusta. Mutta kun hänelle ilkuittiin: »Atanasius, koko maailma on sinua vastaan!» hän oikaisi vartalonsa suoraksi ja sanoi: »Atanasius on koko maailmaa vastaan!» Sanokaamme mekin: Raivotkoon maailma ja syösköön kiukkuaan! Me olemme sen jo voittaneet. »Sillä kaikki, mikä on Jumalasta syntynyt, voittaa maailman; ja tämä on se voitto, joka on maailman voittanut, meidän uskomme.» Amen.

Jeesuksen ystävät

Joh. 15:10–17

Helluntaipäivänä

Jos te pidätte minun käskyni, niin te pysytte minun rakkaudessaani, niin kuin minä olen pitänyt Isäni käskyt ja pysyn hänen rakkaudessaan. Tämän minä olen teille puhunut, että minun iloni olisi teissä ja teidän ilonne tulisi täydelliseksi. Tämä on minun käskyni, että te rakastatte toisianne, niinkuin minä olen teitä rakastanut. Sen suurempaa rakkautta ei ole kenelläkään, kuin että hän antaa henkensä ystäväinsä edestä. Te olette minun ystäväni, jos teette, mitä minä käsken teidän tehdä. En minä enää sano teitä palvelijoiksi, sillä palvelija ei tiedä, mitä hänen herransa tekee; vaan ystäviksi minä sanon teitä, sillä minä olen ilmoittanut teille kaikki, mitä minä olen kuullut Isältäni. Te ette valinneet minua, vaan minä valitsin teidät ja asetin teidät, että te menisitte ja kantaisitte hedelmää ja että teidän hedelmänne pysyisi: että mitä ikinä te anotte Isältä minun nimessäni, hän sen teille antaisi. Sen käskyn minä teille annan, että rakastatte toisianne.

Joh. 15:10–17.

Helluntaina, lähes 2000 vuotta sitten, perustettiin uuden liiton seurakunta. Se on ainoa yhdyskunta maan päällä, jonka Jumala on perustanut. Sen tähden eivät helvetin portitkaan voi sitä kukistaa. Näille uuden liiton seurakunnan jäsenille Jeesus antaa tekstissämme sangen kauniin nimen. Hän sanoo: »Te olette minun ystäväni.» Me tavallisesti ajattelemme enemmän sitä, että Jeesus on meidän ystävämmme. Hän onkin todella paras ystävä. Uskovainen tietää kokeemuksesta: »Vaikk' ystäväin seasta etsiskelin, En löytänyt vertaista hällen.» Muut ystävät voivat unohtaa, mutta Jeesus muistaa meitä alati. Muut voivat pettää, mutta Jeesus pysyy uskollisena. Muut voivat ymmärtää meitä väärin, mutta Jeesus tuntee meidät aina oikein, silloinkin, kun emme itsekään tunne itseämme. Väliin parhainkaan ystävä ei voi meitä auttaa, mutta Jeesus voi ja tahtoo auttaa meitä aina ja kaikissa olosuhteissa. Siksi veisaammekin:

Jeesuksen ystävät

*»Jeesus parhain ystäväni,
jonk' ei ole vertaista,
auta, etten ikänäni
hylkää sua, en unhota.«*

Mutta ystävyshän on molemminpuolista. Siksi Jeesus sanoo meille, jotka muistamme häntä ystävänamme: »Te olette minun ystäväni.« Olemme Jeesuksen ystävinä tänään koolla siinä toivossa, että ystävyssuhteemme häneen lujittuisi. Pyydän siis tekstini johdolla esittää teille: *Mitä merkitsee se, että olemme Jeesuksen ystävät.*

Meillä on ystävän edut

Jeesuksen ystävinä saamme nauttia tavattoman suuria etuja.

Me olemme Jeesuksen valittuja, niin kuin hän sanoo: »Te ette valinneet minua, vaan minä valitsin teidät.« Mehän olimme valinneet synnin ja kuoleman, sillä me olimme kaikki vihan lapsia. Me raukat emme olisi Kristuksesta huolineet emmekä voineet häneen uskoa. Olimme tottelemattomuuden lapsia, »vaelsimme lihamme himoissa, noudattaen lihan ja ajatusten mielitekoja, ja olimme luonnostamme vihan lapsia niin kuin muutkin«. Ef. 2:3. Mutta sulasta armosta, käsittelemättömässä rakkaudessaan Jeesus valitsi meidät, ennen kuin maailman perustus oli laskettu. Sen tähden hän on meidät evankeliumillaan kutsunut, lahjoillaan valaissut, saattanut meidät uskoon ja antanut meille Pyhän Hengen. Tätä armovalinnan sanomatonta etua me emme kykene selittämään. Tiedämme vain, että valitsemisemme on tapahtunut sulasta armosta ja että sen sinetiksi ja pantiksi olemme saaneet lapseuden Hengen, jossa huudamme: »Abba! Isä!«

Meillä on myös se etu, että hän on ilmoittanut meille kaikki, koko armoneuvonsa. »Ystäviksi minä sanon teitä, sillä minä olen ilmoittanut teille kaikki, mitä minä olen kuullut Isältäni.« Me avaamme sydämemme ainoastaan valituille ystäville. Sellaisiksi ystäviksi me olemme päässeet, sillä Jeesus on ilmoittanut meille kaikki, mitä oli Jumalan sydämessä. Koko Jumalan pelastusneuvo ja kaikki au-

tuuden kalliit opinkappaleet olemme saaneet tulla tuntemaan, ja niitä meille yhä kirkastetaan oikean saarnaviran kautta. Emme ole jääneet tietämättömiksi siitä, mitä varten laki on annettu. Meille on opetettu, että sen kautta on synnin tunto ja että se osoittaa meille, mitkä ovat oikeita hyviä töitä. Meille on kirkastettu, että Jeesus Kristus on syntiemme sovitus eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien. Olemme saaneet mennä tällaisina syntisraukkoina suoraan välimiehemme Jeesuksen luo, joka ottaa vastaan, antaa synnit anteeksi ja tekee meidät iankaikkisesti autuaiksi. Olemme oppineet, että lapsina saamamme kaste on uudensyntymisen peso, jossa meille lahjoitettiin kaikki autuuden aarteet ja jossa Jumala teki kanssamme iankaikkisen liiton. Meitä on opetettu olemaan oikeita ja otollisia vieraita uuden liiton aterialla, jossa Jeesus antaa itsensä meille ravinnoksi. Meille on myöskin opetettu, kuinka meidän tulee vaelttaa evankeliumin arvon mukaisesti ja hänen kunniallisen armonsa kiitokseksi.

On kirkkoja ja kristittyjä, joilla on monista opinkohdista hämärrät, jopa erheelliset käsitykset. Meille on suotu se suuri armo, että meitä on talutettu Jumalan omaan sanaan. Emme me ole tätä millään tavalla ansainneet. Se on kaikki sulaa laupeutta, Jeesuksen ystävän kallis armoetu.

Meille on myös luvattu, että mitä ikinä anomme Isältä Jeesuksen nimessä, hän antaa sen meille. Me emme ole teoillamme ansainneet Jumalalta mitään muuta kuin rangaistusta. Mutta Jeesus on pyhällä elämällään ja ristinkuolemallaan ansainnut meille kaikkea hyvää monin verroin enemmän, kuin me anomme tai ymmärrämme. Ruikoillessamme Jeesuksen nimeen me turvaamme hänen ansioonsa ja pyydämme sitä, mikä on hänelle otollista. Uskon rukous avaa meille kaikki taivaan tavara-aitat, ja koko luomakunta asetetaan palvelukseemme.

Jos löytyisi joku rikas mies, joka lupaisi kaikille anoville pienenkään rahasumman, kuinka pitkä jono kokoontuisikaan pyytäjiä! Miksi olemme niin hitaita pyytämään, kun Jeesuksen ystäville luetaan, että kaikkivoipa, armorikas Jumala antaa heille, mitä ikinä he anovat Jeesuksen nimessä? Oi veljeni, sisareni, etkö mitään tarvitse? Etkö tarvitse hengellisiä lahjoja — lisää uskoa, rakkautta, kärsivälli-

syyttä, ymmärrystä, kestävyyttä? Eikö ole yhtään heikkoa, langennutta, ahdistettua, halvattua, sokeaa, vihollisen riivaamaa, jota veisit Isän eteen? Eikö sinua ole käsketty rukoilemaan hänen valtakuntansa tuloa ja että hän lähettäisi työmiehiä eloonsa. Eikö kotisi, seurakuntasi ja kirkkokuntasi enää mitään tarvitse? Käyttäkäämme siis rukouksen ihmeellistä armoetua, jonka Jeesus on hankkinut kaikille ystävilleen!

Mutta Jeesuksen ystävinä meillä ei ole ainoastaan suuria etuja.

Meillä on myös ystävän velvollisuudet

Mitä Jeesus odottaa meiltä, ystäviltaan? Hän odottaa ennen kaikkea, että pidämme hänen sanansa. »Te olette minun ystäväni, jos teette, mitä minä käsen teidän tehdä.» Sanan pitäminen on sanan uskomista. Kun omistamme Jeesuksen autuudeksemme, kun pitäydymme terveen opin sanoihin ja siis kaikkiin pyhän uskomme opinkohtiin sellaisina, kuin Pyhä Henki on ne meille Raamatun sanassa antanut, silloin todella pidämme hänen käskynsä. Parjatkoot Raamatun arvostelijat meitä sanan orjiksi! Se on suloista orjuutta, kun olemme sidotut Herramme Jeesuksen terveellisiin sanoihin ja siihen oppiin, joka vie jumalisuuteen. Antaahan näet Jumalan sanan väärärentämätön, puhdas oppi puhtaan uskon, puhtaan rauhan, puhtaan rakkauden, puhtaan ilon ja puhtaan elämän.

Uskossa sanaan pitäytyminen on myöskin sanan noudattamista vaelluksessamme. Silloin toimintamme yksilöinä, seurakuntina ja kirkkokuntana ojentuu sanan mukaiseksi. Se kyllä tuo vaivaa ja kärsimystä. Oma liha joutuu ristiinnaulituksi ja järkemme vangiksi uskonkuuliaisuuden alle. Lahkot, ulkokullatut, nimikristityt, järkeisuskoiset, maailma ja perkele karkaavat kimppuumme. Näin tulee ilmi, ketkä ovat todella Jeesuksen ystäviä, sillä Jeesus sanoo: »Jos te minua rakastatte, niin te pidätte minun käskyni.» Jeesuksen ystävien kallis velvollisuus on kärsiä hänen tähtensä vaivaa, ihmisten vihaa ja parjausta. Hänen tähtensä he ovat valmiit uhrauksiin, kärsimyksiin ja taisteluihin. Eräs etevä amerikkalainen luterilainen jumaluusoppinut on sanonut: »Kirkon elämä voidaan suurin piirtein lukea sen taisteluista. Kansakunnan kunnia tai häpeä on luettavana sen sotakentillä,

sillä ne osoittavat, minkä puolesta se on pannut alttiiksi poikiensa henget. Samoin myös nähdään kirkon kunnia tai häpeä siinä, minkä puolesta ja mitä vastaan se on taistellut; kuinka kalliina se on pitänyt sitä, minkä se on uskonut totuudeksi; mikä on se totuus, jonka se on omaksunut; kuinka paljon se on tehnyt ja mitä se on kärsinyt säilyttääkseen totuuden ja minkälainen tulos on ollut sen uhrauksista ja taisteluista.» Todistavatko meidän seurakuntiemme taistelut ja ahdistukset, että me olemme olleet Jeesuksen tosiystäviä? Saavatko uhrauksemme ja vaivannäkömme tulevaisuudessa todistaa sitä yhä kirikkaammin?

Jeesuksen ystävinä meidän tulee myös rakastaa toinen toistamme. »Tämä on minun käskyni, että te rakastatte toisianne», sanoo Jeesus. Ja taas: »Sen käskyn minä teille annan, että rakastatte toisianne.» Ja vielä kolmannen kerran: »Tämä on minun käskyni, että te rakastatte toisianne, niin kuin minä olen teitä rakastanut.» Kuinka onkaan Jeesus meitä rakastanut! Hän kärsi kipumme, kantoi kuormamme ja sovitti syntimme antaen itsensä alttiiksi meidän edestämme. Näin hän tahtoo, että hänen ystävänsäkin pitävät rakkauden keskenänsä. Rakkaus ei anna loukata eikä pahoin kohdella veljiä. Rakkaus ei anna ylpeillä eikä käyttäytyä sopimattomasti. Rakkaus panee kantamaan veljien kuormia, kärsimään heidän heikkouksiaan ja antamaan anteeksi. Missä rakkaus puuttuu, siellä on pahoja luuloja, kateutta, parjausta, vihaa ja eriseuroja. Apostoli neuvoo meitä olemaan veljesrakkaudessa helläsydämisinä toisiamme kohtaan. Ja Jeesus sanoo: »Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä on keskinäinen rakkaus.» Joh. 13:35.

Kristittyjen rakkaus on toista kuin maailman lasten. Maailman lasten rakkaudessa on teeskentelyä, imartelua ja itsekkyyttä. Meidän tulee rakastaa niin kuin Jeesus rakasti. Hän kärsi opetuslasten heikkouksia, mutta ei hän niitä hemmotellut. Hän antoi heille anteeksi, mutta ei hän heidän syntejään suosinut. Kristityn rakkaus neuvoo ja nuhtelee ja alistuu itse ojennettavaksi. Se vie työhön, tuskaan ja taisteluun toisten hyväksi, niin kuin Paavali sanoi: »Minulla on murhe ja ainainen kipu sydämessäni veljieni vuoksi.» Tällainen rakkaus peljättää vanhaa ihmistämme, joka rakastaa omaa mukavuuttaan eikä

huoli toisten hädästä. Mutta sisällisen ihmisen puolesta uskova halulla noudattaa tätä rakkauden käskyä, johon kaikki käskyt sisältyvät.

Vielä tulee meidän Jeesuksen ystävinä tuottaa pysyvää hedelmää, sillä Jeesus sanoo: »Että menisitte ja kantaisitte hedelmää ja että teidän hedelmänne pysyisi.» Juhlakristitty kantaa hedelmää vain juhlilla, kirkkokristitty käydessään kirkossa ja tunnekristitty vain hyvissä tunteissaan. Mutta Jeesuksen ystävien tulee kantaa hedelmää jatkuvasti, keskeytymättä, olivatpa tunteet ja olosuhteet mitkä tahansa. Tällaisella hedelmien kantamisella on iäisyysarvo.

Pysyvää hedelmää on kaikki Kristuksen valtakunnan työ, jota tehdään Jumalan sanan puhtaana ja terveellisen opin mukaan. Silloin näet rakennetaan tulenkestävistä aineista Kristus-perustukselle. 1 Kor. 3:12–15. Sellaista hedelmää on evankeliumin puhtaana opin ja sakramenttien oikean käytön ylläpitäminen seurakunnassa, sillä siten syntyy lapsia Jumalalle ja uskovaiset kasvavat ja varjeltuvat armossa ja Kristuksen tuntemisessa. Sellaista pysyvää hedelmää on lähetystyö, kun me kasteen ja opetuksen kautta teemme kansat hänen opetuslapsikseen. Kaikessa tässä Herran kansan raha ja tavarakin kantavat pysyvää hedelmää, niin kuin Jeesus sanoi: »Tehkää itsellenne ystäviä väärällä mammonalla, jotta he sen loppuessa ottaisivat teidät iankaikkisiin majoihin.» Armolapsi ei pidä luetteloa näistä hyvistä töistensä, vaan päinvastoin valittaa, ettei hänellä niitä ole. Ihmisetkään eivät huomaa eivätkä muista niitä. Mutta viimeisenä päivänä nähdään, ettei vähäisinkään uskovaisen hyvä työ ole hävinnyt, vaan seuraa hänen perässään ikuiseen kunniaan.

Tällaisia ystäviä olivat ne, joita Pyhä Henki kokosi Jeesukselle ensimmäisenä helluntaina. Tällaisia hän synnyttää ja kokoaa näkyviksi seurakunniksi vielä nytkin kasteen ja evankeliumin kautta. Kuulutko sinäkin näiden Jeesuksen ystävien joukkoon? Nautitko todella hänen ystäviensä suuria etuja? Täytäkö ystävän pyhiä velvollisuuksia? Oi, rakas Jeesuksen ystävä, taivaan enkelit seuraavat sinua, Isä Jumala omistaa sinut lapsekseen, Pyhä Henki asuu sydämessäsi ja koko luomakunta ikävöiden odottaa kirkkautesi ilmestymistä. Autuas olet sinä, Jeesuksen ystävä! Aamen.

Minkälaisia oksia olemme

Jeesus-viinipuussa

Joh. 15:1–9

Pyhän Kolmiykseyden päivänä

"Minä olen totinen viinipuu, ja minun Isäni on viinitarhuri. Jokaisen oksan minussa, joka ei kanna hedelmää, hän karsii pois; ja jokaisen, joka kantaa hedelmää, hän puhdistaa, että se kantaisi runsaamman hedelmän. Te olette jo puhtaat sen sanan tähden, jonka minä olen teille puhunut. Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Niinkuin oksa ei voi kantaa hedelmää itsettään, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään, ellette pysy minussa. Minä olen viinipuu, te olette oksat. Joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, se kantaa paljon hedelmää; sillä ilman minua te ette voi mitään tehdä. Jos joku ei pysy minussa, niin hänet heitetään pois niinkuin oksa, ja hän kuivettuu; ja ne kootaan yhteen ja heitetään tuleen, ja ne palavat. Jos te pysytte minussa ja minun sanani pysyvät teissä, niin anokaa, mitä ikinä tahdotte, ja te saatte sen. Siinä minun Isäni kirkastetaan, että te kannatte paljon hedelmää ja tulette minun opetuslapsikseni. Niinkuin Isä on minua rakastanut, niin minäkin olen rakastanut teitä; pysykää minun rakkaudessaani." Joh. 15:1–9.

Me palvelemme yhtä Jumalaa kolmessa eri persoonassa ja kolmea eri persoonaa yhdessä jumalallisessa ykseydessä. Kirkkovuodessamme olemme viettäneet kunkin jumaluuden persoonan erikoista juhlaa: jouluna Isän juhlaa, pääsiäisenä Pojan juhlaa ja helluntaina Pyhän Hengen juhlaa. Pyhän Kolmiykseyden päivänä (Kolminaisuudenpäivänä) vietämme jumaluuden persoonien yhteistä juhlaa. Tekstimme ei varsinaisesti teroita kolminaisuusoppia emmekä mekään siis tätä opinkohtaa tässä yhteydessä erikoisemmin käsittele. Tekstin aiheesta kuitenkin käy ilmi kolmiyhteisen Jumalan armotyö. Isä jumala on tarhuri. Jumalan poika on viinipuu ja kristityt ovat oksia tässä viinipuussa. Oksien hoitaminen, että ne tuottaisivat hedelmää, on Pyhän Hengen pyhittävää työtä, vaikka se tekstimme kuvaannollisen puhettavan vuoksi omistetaan Isälle.

Jo Vanhassa Testamentissa Israelia kuvattiin viinipuuksi. Mutta se oli huono viinipuu, siitä Jumala joutui valittamaan: »Miksi se

kasvoi villimarjoja, kun minä odotin sen kasvavan rypäleitä?» Jes. 5: 4. Nyt on Jumala Poikansa lihaantulemisen ja sovintokuoleman kautta asettanut tänne maailmaan toisen, paremman viinipuun, josta Jeesus sanoo: »Minä olen totinen viinipuu.» Tähän hyvään puuhun on puhjennut paljon oksia. Runoilija kuvaa tarhurin työtä sanoen:

*»Vai etkö enää muista,
ett' kautta kastehen
mä metsäviinipuista
vesoja taittelen?
Sun myös mä silloin taitoin
ja taiten istutin;
sun lapsekseni laitoin
synneistä puhdistin.»*

Meidät on pyhässä kasteessa oksastettu Jeesus-viinipuuhun. Mutta kaikki oksat eivät ole hyvin kasvaneet eivätkä ole tuottaneet hedelmää. Tarhuri joutuu niitä katkomaan pois ja kantamaan roviolle. Kuinkahan on meidän laitamme? Joudumme kysymään: *Minkälaisia oksia me olemme Jeesus-viinipuussa?* Huomaamme että on kahdenlaisia oksia.

*On hedelmättömiä oksia, jotka karsitaan pois
ja heitetään tuleen palamaan*

Me kaikki, jotka olemme pieninä lapsina kastetut, puhkesimme todella tuoreina, elävinä oksina Jeesus-viinipuuhun. Vihreinä me puhkesimme elinvoimaisen puun rungosta, niin kuin apostoli sanoo: »Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällemme pukeneet.» Gal. 3:27.

Miksi sitten eivät kaikki oksat pysy elävinä ja tuota hedelmää? Siksi, että elinneste rungosta ei enää pääse virtaamaan noihinoksiin. Puun terve ja elinvoimainen runko tosin aivan kuin työntää ja puser-taa sydänvertaan jokaiseen oksaan. Mutta on oksia, joihin se ei pääse painumaan ja jotka eivät enää ammenna elämää rungosta. Jeesus sa-

noo: »Niin kuin oksa ei voi kantaa hedelmää itsestään, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään, ellette pysy minussa.»

Tämä Jeesuksessa pysyminen merkitsee, että uskon kautta otetaan vastaan hänessä oleva elämä. Niin kuin oksan elämänä on rungosta tuleva elinneste, niin on myös syntisen elämänä Kristuksen armo ja anteeksiantamus, joka sanan ja sakramenttien kautta uskolla omistetaan. Ilman sovintoveren voimaa, pelastavan ja anteeksiantavan armon ydinmehua, me emme voi elää. »Ilman minua», sanoo Jeesus, »ette voi mitään tehdä». Emme voi tehdä mitään, emme pienintäkään, emme ainoatakaan Jumalalle kelpaavaa hyvää työtä, ilman Jeesusta. Ja Jeesuksessa me pysymme vain uskon kautta. Kun uskonyhteys lakkaa, ei Jeesus enää voi meissä pysyä. Ei mehevin ja elinvoimaisinkaan runko enää hyödytä oksaa, joka ei sen mehua ja mahlaa nauti. Samoin ei hyödytä syntistä Kristus eikä hänen ansaitsemansa autuus, ei kaste, eikä evankeliumi, jos hän epäuskossa ne hylkää.

Miksi eivät sitten kaikki kastetut pysy uskonyhteydessä Jeesukseen? On oksia, joihin on syöpynyt synnin mato — maailman rakkaus, lihan himo, suruton välinpitämättömyys, Jumalan sanan ylenkatsuminen, jne. Siten ovat yhteydet katkenneet elinvoimaiseen runkoon. On oksia, joita myrsky on repinyt. Kun koettelemusten ja kuritusten olisi pitänyt kasvattaa niitä kestävimmiksi, niin ne ovatkin tulleet kärsimättömiksi ja katkeralle mielelle. On oksia, joissa on ilmennyt omahyväinen nurinkurisuus, etteivät luule tarvitsevansa runkoa. On sairaalloisia oksia, jotka eivät elvy nauttimaan puun parantavaa mehua.

Kun viimeinenkin elonkipinä on sammunut, joutuu kuollut oksa karsittavaksi pois. Sillä Jeesus-viinipuussa ei ole kuolleita oksia. »Jos joku ei pysy minussa, niin hänet heitetään pois niin kuin oksa, ja hän kuivettuu.» Oi, jospa siinä olisi ollut hiukankaan elonmerkkiä! Jos siinä olisi ollut vaikka kuinkakin heikko uskon kipinä, olisi tarhuri sitä edelleenkin vaalinut ja hoitanut. »Särjettyä ruokoa hän ei muserra, ja suitsevaista kynttilänsydäntä hän ei sammuta.» Jes. 42:3. Mutta koska uskonelämä oli tyyten lakannut, täytyi tarhurin katkaista tuo oksa pois. Eivätkä ne jää tuonne tarhan multaakaan.

»Ne kootaan yhteen ja heitetään tuleen, ja ne palavat.» Roihuten ne palavat kadotettujen kaatopaikassa.

Mikä on sinun kohtalosi, kallis sielu? Kerran sinä Jumal-vedellä kastettuna puhkesit tuoreena oksana totiseen viinipuuhun ja pääsit osalliseksi sen mehevästä rungosta. Mutta jos epäuskossa hylkää tämän autuuden, on tarhuri katkaiseva sinut pois ja heittävä helvetin roviolle sammumattomaan tuleen. Mutta niin ei tarvitse käydä. Saat jäädä hedelmälliseksi oksaksi, sillä Jeesus-viinipuussa on juuri sellaisia oksia.

*On hedelmällisiä oksia, joita puhdistetaan,
että ne kantaisivat runsaamman hedelmän.*

Nämä ovat tuoreita oksia, jotka ammentavat elämää viinipuun rungosta ja ovat uskosta vanhurskaita, kuten Jeesus sanoo: »Te olette jo puhtaat sen sanan tähden, jonka minä olen teille puhunut.» Tämä sana on kasteessa ja evankeliumissa meidät puhdistanut. Se sana antoi synnit anteeksi ja vihmoi omattunnot sovintoverellä. Sanoessaan, että he ovat sanan tähden puhtaat, Jeesus sulkee pois kaikki ihmiset, että puhdistuminen eli vanhurskauttaminen on tapahtunut kokonaan Jumalan puolelta hänen sulasta armostaan Jeesuksen ansion tähden ja että he ovat sen uskolla omistaneet.

Meidän tulee nyt tämän uskon kautta jatkuvasti pysyä Jeesuksessa. »Pysykää minussa,» hän sanoo, »niin minä pysyn teissä». Tämä on nimenomaan siinä sanassa pysymistä, jonka kautta me olemme synnistä puhdistetut ja vanhurskautetut, sillä hän jatkaa: »Jos te pysytte minussa ja minun sanani pysyvät teissä... » Koska kaikki Jumalan sanat ja opinkohdat palvelevat vanhurskauttamisoppia, on meidän pysyminen kaikessa Jumalan sanan opissa. Kuinka voisi Jumalan sana pysyä meissä, jos me emme pitäytyisi siihen, että »jokainen Jumalan sana on taattu». Sananl. 30:5.

Edelleen Jeesus teroittaa tätä pysymistä sanoen: »Pysykää minun rakkaudessaani.» Tässä rakkaudessa pysyvä ensiksikin omistaa kaiken, mitä Jeesuksen rakkaus on meille hankkinut ja lahjoittanut. Se rakkaus antoi meille sovitetun Jumalan, avatun taivaan, anteeksiantamuksen ja iankaikkisen vanhurskauden, Jumalan mielisuosion, var-

jeluksen ja huolenpidon, jopa niin suuret edut ja aarteet, ettei kenkään voi niitä luetella. Tässä rakkaudessa pysyvä myös toimii niin kuin tämä rakkaus vaatii ja vaikuttaa. Sen voimasta hän elää synnin, kuoleman ja perkeleen vallan voittajana. Sen kautta hän tekee työtä, odottaa, kärsii, kestää, uhraa, muistaa ja unohtaa. Tämä rakkaus »ei iloitse vääryydestä, vaan iloitsee totuuden kanssa, kaikki se peittää, kaikki se uskoo, kaikki se toivoo, kaikki se kärsii».

Näemme siis, että jokainen Jeesus-viinipuussa pysyvä oksa todella kantaa hedelmää. Sillä vaikka Kristukseen yhdistävä usko yksin vanhurskauttaa ilman tekoja, niin ei tämä usko ole koskaan yksin. Kristuksen sanassa ja rakkaudessa pysyvänä se kohta kantaa hedelmää. Mutta ilman hoitoa tämä hedelmä on heikkoa. Sen tähden, taivaallinen tarhuri hoitaa noita oksia suurella taidolla: »Jokaisen, joka kantaa hedelmää, hän puhdistaa, että se kantaisi runsaamman hedelmän.»

Mutta kuinka on ymmärrettävä, kun Jeesus sanoo: »te olette jo puhtaat» ja kuitenkin sanotaan: »hän puhdistaa»? Edellinen, kuten olemme nähneet, tarkoittaa uskon vanhurskautta, jälkimmäinen elämän vanhurskautta. Uskon vanhurskaus on täydellinen — »te olette jo puhtaat». Kristuksen vanhurskaudessa, johon olemme kasteessa puetut ja jonka me nyt uskolla omistamme, ei ole yhtään tahraa, ei ryppyä eikä mitään muuta senkaltaista. Siinä me olemme pyhät, laitamattomat, taivaita kirkkaammat. Tämä vanhurskaus on sama kaikilla uskovilla, vaikkapa moni sen heikosti uskoo ja omistaa. Mutta elämän vanhurskaus ei kenellekään ole täydellinen, sillä parhaimmankin kristityn täytyy tunnustaa: »Minä vaivainen syntinen ihminen, joka olen synnissä siinnyt ja syntynyt ja kaikkena elinaikanani syntiä tehnyt.» Koska Jeesus sanoo, että jokaista hänessä olevaa oksaa jatkuvasti puhdistetaan, niin ovat ne tästä puusta itsensä erottaneet, jotka sanovat, etteivät he enää tee syntiä eivätkä siis tarvitse puhdistusta.

Kuinka tarhuri meitä puhdistaa? Hänellä on kädessään veitsi, joka leikkaa väliin hyvinkin kipeästi. Hän katkoo pois kuivia tynkiä, vahingollisia vesoja ja kasvannaisia ja puhdistaa kaikesta, mikä oksia turmelee. Apostolien kirjoituksissa tuo veitsi heiluu yhtenäin: On varoituksia, neuvoja, nuhteita, jopa ankaria iskuja ja uhkauksia. Näin

meissä olevaa synnin ihmistä pyyteineen karsitaan ja kuoletetaan. Mitä enemmän vanhan ihmisen vaikutukset ja maailman ja perkeleen viettelykset saadaan estetyiksi, sitä enemmän uusi ihmisemme vahvistuu ja kantaa hedelmää. Sen ohella Jumalan sanan lohdutus ja opetukset kasvattavat meitä ollaksemme valmiit kaikkiin hyviin tekoihin.

Tämän lisäksi tarhuri näkee tarpeelliseksi puhdistaa meitä ristin alla moninaisissa ahdistuksissa. »Sillä joka lihassa kärsii, se lakkaa synnistä.» 1 Piet. 4:1. Monen kristityn kohdalla on suuriakin suruja ja raskaita vastoinkäymisiä. Niiden kautta meitä yhdeltä puolelta tyhjennetään sellaisesta, mikä estää kantamasta runsasta hedelmää. Toiselta puolen meitä sitten ahdistetaan ahkerampaan rukoukseen, uskollisempaan Jumalan sanan tutkimiseen, säännöllisempään Herran ehtoollisella käymiseen ja valppaampaan valvomiseen. Armossa kasvamismme on siis armon tarpeessa kasvamista. Ja kun kasvamme armon tarpeessa, silloin Jumalan armo ei mene hukkaan meidän kohdallemme, vaan kasvattaa meitä, niin että olisimme »täynnä vanhurskauden hedelmää, jonka Jeesus Kristus saa aikaan Jumalan kunniaksi ja ylistykseksi». Fil. 1:11.

Pyhityksemme, jonka Jumala vaikuttaa, on hänelle kiitokseksi niin kuin Jeesus sanoo: »Siinä minun Isäni kirkastetaan, että te kannatte paljon hedelmää ja tulette minun opetuslapsikseni.» Jumalan edessä me olemme Jeesuksen opetuslapsia uskon kautta, mutta ihmisten edessä me tulemme sellaisiksi kantamalla hedelmää Jumalan kunniaksi. Siitä Jeesus sanoo Matt. 5:16: »Niin loistakoon teidän valonne ihmisten edessä, että he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät teidän Isäännne, joka on taivaissa.»

Jääös siis, armolapsi, pysyvästi oksana Jeesus-viinipuuhun! Vaikka tunnet olevasi heikko ja huono oksa, saat jäädä taitavan tai-vaallisen tarhurin hoitoon. Hän on pyhittävä sinut kokonansa. ja nyt jo tällä hetkellä saat kantaa hedelmää rukoillessasi virrentekijän kanssa:

Minkälaisia oksia olemme Jeesus -viinipuussa

*»Mä olin vesa halpa
metsässä ylennyt,
sä hyvään viinipuuhun
mun olet liittänyt.
Vaan auta, että myös
sinussa kasvaa voisin,
hedelmät hyvät toisin,
sä täytä armotyös.» Aamen.*

Tuntematon synti

Luuk. 12:13–21

Ensimmäisenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykeyden päivästä

Niin muuan mies kansanjoukosta sanoi hänelle: "Opettaja, sano minun veljelleni, että hän jakaisi kanssani perinnön." Mutta hän vastasi hänelle: "Ihminen, kuka on minut asettanut teille tuomariksi tai jakomieheksi?" Ja hän sanoi heille: "Katsokaa eteenne ja kavahtakaa kaikkea ahneutta, sillä ei ihmisen elämä riipu hänen omaisuudestaan, vaikka sitä ylenpalttisesti olisi." Ja hän puhui heille vertauksen sanoen: "Rikkaan miehen maa kasvoi hyvin. Niin hän mietti mielessään ja sanoi: 'Mitä minä teen, kun ei minulla ole, mihin viljani kokoaisin?' Ja hän sanoi: 'Tämän minä teen: minä revin maahan aittani ja rakennan suuremmat ja kokoan niihin kaiken eloni ja hyvytyeni; ja sanon sielulleni: sielu, sinulla on paljon hyvää tallessa moneksi vuodeksi; nauti lepoa, syö, juo ja iloitse.' Mutta Jumala sanoi hänelle: 'Sinä mieletön, tänä yönä sinun sielusi vaaditaan sinulta pois; kenelle sitten joutuu se, minkä sinä olet hankkinut?' Näin käy sen, joka kokoaa aarteita itselleen, mutta jolla ei ole rikkautta Jumalan tykönä." Luuk. 12:15–21.

Eräs katolilainen pappi kertoi, että hänen seurakuntalaisensa ovat tunnustaneet hänelle ripissä kaikenlaisia syntejä, mutta kukaan ei ollut tunnustanut itseään vikaapääksi ahneuden syntiin. Minunkin täytyy sanoa, että vaikka olen toiminut pappina monta kymmentä vuotta muistan ainoastaan yhden henkilön valittaneen, että häntä kiusaa ahneuden synti. Tuo henkilö oli vanha pastori. Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, että ahneus olisi perin harvinainen synti tai että se ainoastaan pappeja vaivaisi. Se on mitä yleisin ja lisäksi törkeä ja kadottava synti. Ahneus on sangen kavala ja salainen synti. Se pukeutuu hyveisiin, niin että ahnetta ihmistä voidaan kiittää kaukonäköiseksi ja toimelliseksi, häntä ylistellään säästäväiseksi, itsensä kieltäväksi, ahkeraksi, nerokkaaksi jne. Tarvitsemme erityistä Jumalan armoa tunteaksemme tuon hyveisiin verhotun konnan, niin että vastustaisimme sitä lujina uskossa ja rukouksessa.

Ahneuden synnistä antaa tämänpäiväinen evankeliumi kaksi surullista esimerkkiä. Ensiksi kohtaamme miehen, joka Jeesuksen vakavan saarnan päätteeksi alkaa puhua perintöriidoistaan. Sitten vielä kohtaamme rikkaan tilanomistajan, jonka Jeesus esittää meille vertauksessa. Näistä esimerkeistä saatavan opetuksen Jeesus sulkee iskevään varoitukseen, joka tänään on tutkistelumme aiheena: »*Katsokaa eteenne ja kavahtakaa kaikkea ahneutta.*» Katsomme ensiksi, miksi Jeesus tästä synnistä erityisesti varoittaa.

Miksi Jeesus erityisesti varoittaa ahneuden synnistä

Ahneuden synty vaanii meitä kaikkia. Siihen on langennut kuninkaita, profeettoja ja apostoleja, puhumattakaan niistä lukemattomista ihmisistä, jotka se on syössyt perikatoon. Se viettelee viattomassa muodossa, kuten tekstistä näkyy. Eihän se ole paha asia, että saadaan perintöä ja että niitä asioita hoidetaan. Eikä se ole synty, että ihmiselle Jumalan siunauksesta karttuu rikkautta kuten vertauksessa esitellylle miehelle. Eikä sekään ole moitittavaa, että talouden laajetessa rakennetaan suuremmat tilat ja että kootaan säästöön. Samoin on sekin hyvä asia, että nykyaikana pyritään kaikkialla korottamaan elintasoja, niin että ihmisillä olisi suuremmat tulot ja paremmat olot, ja että heillä olisi taloudellisesti taattu elämä etuineen ja mukavuuksineen, jopa kehdosta hautaan asti.

Mutta katso, miten ahneus kiepauttaa nämä hyvät asiat aivan nurin päin. Tekstissä mainittu mies ei tyydy siihen, että saisi perinnön aikanaan, vaan on ruvennut siitä riitelemään veljensä kanssa ja tahtoo nyt, että Jeesus käyttäisi vaikutusvaltaansa hänen edukseen. Vaikka Jeesus oli saarnannut mitä painavimmista, iankaikkisista, autuuttamme koskevista asioista, viimeksi synnistä Pyhää Henkeä vastaan, niin mies ei ollut lainkaan niistä kiinnostunut. Hän työntyy esiin maallisine asioineen aivan kuin Jumalan sanalla ei niiden rinnalla olisikaan mitään merkitystä. Samalla tavalla ovat elintaso ja talouskysymykset tulleet nykyajan epäjumalaksi. Olojen parantaminen, tulojen enentäminen ja työn vähentäminen, ostaminen ja rakentaminen, mukavuudet ja maalliset edut käyvät niin ensitärkeiksi, että Jumalan sanalla ei ole enää tilaa. Jumalanpalvelus, Jumalan valta-

kunnan työ, sielun pelastus, ne kaikki saavat väistyä näiden maallisten tieltä. Jeesuksestakin ja hänen kirkostaan tehtäisiin vain sosiaalinen uudistaja ja jakomies. Ajallisten etsinnässä iankaikkiset katoavat näköpiiristä. Ahneus vie vanhat ja nuoret, rikkaat ja köyhät palvelemaan aikamme suurta epäjumalaa.

Ahneuden lumoamalle on käsittämätöntä tämä Jeesuksen sana: »Ei ihmisen elämä riipu hänen omaisuudestaan, vaikka sitä ylenpalttisesti olisikin.» Lapsena luin kertomuksen kuninkaasta, joka lähti etsimään valtakunnastaan onnellista ihmistä. Hän kävi monen rikkaan, ylhäisen ja mahtavan luona, monen keskiluokkaan kuuluvan ja köyhän kodissa. Paluumatkallaan hän kuulee erään pienen myllyn luota iloista laulua. Hän poikkeaa myllärin luo ja kysyy: »Oletko sinä onnellinen, kun näytät noin iloiselta?» »Olenpa todella», hän vastasi. »Minulla on hyvä omatunto, minulla on pieni kotini, hurskas vaimo ja lapset; minä olen terve ja saan tehdä työtä ja minulla on jokapäiväisen elämän tarpeet.» Hän oli onnellinen niin kuin Raamattu sanoo: »Suuri voitto onkin jumalisuus yhdessä tyytyväisyyden kanssa.» 1 Tim. 6:6. Mutta ahne ihminen ei tätä usko. Himoitessaan maallisia hän suistuu synnistä syntiin niin kuin on kirjoitettu: »Rahan himo on kaiken pahan juuri, sitä haluten monet ovat eksyneet pois uskosta ja lävistäneet itsensä monella tuskalla.» 1 Tim. 6:10.

Samalla kun ahneus kieltää ihmiseltä tosi hyvän se panee hänet nurinkurisesti palvomaan itseään. Vertauksessamme Jeesus kertoo, kuinka rikas mies, jonka pellot olivat hyvin kasvaneet, piti neuvottelua itsensä kanssa — Jumalalle hän ei puhunut. Kaikessa oma minä oli etualalla, sillä hän kysyy: »Mitä minä teen, kun minulla ei ole, mihin viljani kokoaisin?» Sitten hän päättää: »Tämän minä teen: minä revin maahan aittani ja rakennan suuremman ja (minä) kokoan niihin kaiken (minun) eloni ja (minun) hyvyteni, ja sanon sielulleni: sielu, sinulla on paljon hyvää tallessa moneksi vuodeksi; nauti lepoa, syö, juo ja iloitse.»

Miten suuri ja hyvä aitta hänellä olisikaan ollut, jos hän olisi ajatellut huonompiaisaisia lähimmäisiään ja Jumalan valtakunnan tarpeita! Miten kiitollisena hän olisikaan niihin koonnut, jos olisi muis-
tanut, että kaikki hänen saamansa hyvyys oli Jumalan siunausta. Mutta ahneudessaan hän unohti kaiken muun ja ajatteli vain omaa

itseään. Omaksi nautinnokseen hän aikoi kaikki käyttää viettääkseen hyviä päiviä.

Kerrotaan eräästä juutalaisesta, joka tuli rabbiinin luo taloushuoliensa kanssa. Rabbiini vei hänet ikkunan eteen ja sanoi: »Mitä näet?» Hän katseli kadulle ja virkkoi: »Näen paljon ihmisiä; jokaisella varmaankin on omat huolensa ja vaikeutensa.» Sitten rabbiini asetti toisen lasin hänen eteensä ja sanoi: »Mitä nyt näet?» »Näen oman itseni», sanoi mies, sillä lasi oli kuvastin. Ja rabbiini jatkoi: »Kun lasi oli selkeä, sinä näit toisia ihmisiä huolineen, mutta kun lasiin oli sivelty hiukan hopeaa, sinä näit vain oman itsesi.» Noin tekee ahneuden synti. Se sivelee hopeaa ikkunaamme ja näköpiiristä katoaa kaikki muu; me vain näemme oman itsemme, etsimme vain omaamme ja luulemme elämän riippuvan näistä maallisista.

Mutta ahneus saa aikaan vieläkin kauheampaa. Tuo rikas mies meni nukkumaan hyvin tyytyväisenä päätökseensä. Mutta kun hän nukkui, tehtiin helvetissä myös päätös: Me vaadimme nyt hänen sielunsa ja koska tuon miehen armonaika oli loppunut, sanottiin taivaassa: »Sinä mieletön, tänä yönä sinun sielusi vaaditaan sinulta pois.» Ehtoolla hän oli pitänyt itseään viisaana, ja naapuritkin kadehtien olivat pitäneet häntä viisaana. Mutta taivaassa sanottiin: »Sinä mieletön.» Ja nyt helvetti alkoi huutaa: »Sinä mieletön! Sinä mieletön!» Oi, jospa hän olisi tuona viimeisenä iltana neuvotellut tästä kysymyksestä: »Mitä se hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi omakseen koko maailman, mutta saisi vahingon sielullensa?»

Raamattu sanoo ahneutta epäjumalanpalvelukseksi ja lukee sen törkeiden syntien joukkoon, joiden tähden tulee Jumalan viha. Kol. 3:5,6. Ei mikään muu synti niin tyyten riko kaikkia Jumalan käskyjä ensimmäisestä kymmenenteen asti. Ahneuden synnin kauhea palkka asetetaan usein eteemme Raamatussa. Jumalan kostontuomiossa hukkui profeetta Bileam, joka rakasti vääryyden palkkaa. Ahneuden tähden Aakan hävitettiin perheineen ja tavaroineen. Kuningas Saulille maksoi ahneus valtakunnan ja hänen oman henkensä. Hirvittävä oli Ahabille ja Iisebelille ahneuden palkka. Ahneus vei apostoli Juudaan, Herransa pettäjän, hirsipuuhun. Ahneus toi alkuseurakunnassa Ananiakselle ja Safiralle hirmuisen tuomion.

Todella on meillä jokaisella aihetta itsetutkisteluun muistaen Herran varoitusta: »Katsokaa eteenne ja kavahtakaa kaikkea ahneutta.» Mutta Jeesus myös osoittaa tekstissämme, miten voimme voittaa tämän synnin.

Miten voimme voittaa ahneuden synnin

Osoitettuaan kuinka kauhea loppu rikkaalla miehellä oli, Jeesus sanoo: »Näin käy sen, joka kokoaa aarteita itselleen, mutta jolla ei ole rikkautta Jumalan tykönä.» Ahneuden syntiä ei siis voida millään muulla tavalla voittaa kuin siten, että meillä on Jumalan tykönä paljon suurempi rikkaus kuin kaikki nämä maalliset aarteet.

Tämä rikkaus on sovinto Jumalan kanssa, omantunnon rauha, autuuden ilo, Pyhän Hengen lahja, iankaikkisen elämän toivo ja kaikki ne autuuden aarteet, mitkä Jeesus on meille ansainnut. Hän on pyhällä verellään, katkeralla kärsimisellään ja kuolemallaan päästänyt meidät synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta. Kolmiyhteinen Jumala on kaikki nämä rikkaudet meille antanut jo pyhässä kasteessamme.

Näitä aarteita me emme voi ostaa emmekä ansaita. Me emme voi millään tavalla tehdä itseämme soveliaiksi niitä omistamaan. Ne on annettu lahjana, ilmaiseksi, aivan sulasta armosta. Lahjana ne myös vastaanotetaan uskon kautta. Ei siinä voi olla mitään armon varkautta eikä liian pikaista armon omistamista, kun annettu lahja otetaan vastaan. Jumala on antanut sen tulvimalla tulla osaksemme ja tahtoo, että me kiiruhdamme sen ihan ahmien omistamaan. Rikas on siis todella se, jonka sydämessä Jeesus asuu uskon kautta. Rikas on se, jolla on puhtaana evankeliumin oppi, kaste ja ehtoollinen ja joka niissä annetun autuuden lahjana uskossa omistaa. Kun sydämemme on kiintynyt Jeesukseen kalleimpana aarteena, silloin me emme enää voi kiintyä maan multa ja katoaviin kappaleihin. Kaikki muu on roskaa tämän ylen kalliin asian, Jeesuksen tuntemisen rinnalla. Ei ahneus saa sijaa sydämessä, missä Jeesus asuu ja hallitsee.

Tältä pohjalta voidaan sitten oikein suhtautua maalliseen tavaan. Jeesus ei kiellä omaisuuden kokoamista, kunhan vain Jeesus pysyy aarteena. Omaisuus kuuluu välttämättä tähän maalliseen

elämään. Ilman sitä ei maailmassa olisi mitään järjestynyttä yhdyskuntaa, ei teollisuutta, ei liike-elämää, ei tieteitä ja taiteita, ei edistystä eikä sivistystä, ei hyväntekeväisyyttä eikä mitään hyödyllistä toimintaa ja pyrkimystä. Jumala on antanut tämän maan piirin kaikine rikkauksineen ihmislasten käytettäväksi. Omaisuuden oikea koaminen ja käyttäminen on Jumalalle otollista. Synniksi se tulee silloin, kun ihminen rikastumisen himossa kokoaa vain omaa käyttöänsä varten ja kun niiden koaminen tulee hänelle niin tärkeäksi, että todelliset arvot, Jumalan tunteminen ja hänen tahtonsa tekeminen unhoitetaan.

Jumala itse on antanut meille käyttöoikeuden oikein hankittuun omaisuuteen. Mutta Jumala myös pitää meidät edesvastuussa sen käyttämisestä. Olemme Jumalan suuren talouden hoitajia ja hän on kerran sanova: »Tee tili taloudenhoidostasi.» Tähän talouteen kuuluu kaikki, mitä meillä on, myös isänmaa, sen lait, laitokset ja hallitusmuoto. Yksilöinä kristityt toimivat esivallan viroissa myös tuomareina ja jakomiehinä. Mutta niin kuin Kristus kieltäytyi siitä, mikä ei ollut hänen virkansa, niin Kristuksen kirkonkin tulee kirkkona pysyä erillään esivallalle kuuluvista asioista.

Mutta Jeesus opetti, miten kristityn tulee hoitaa omaisuuttaan Jumalan taloutena. Samoin tulee kirkon opettaa jäsenilleen kristillistä huoltovastuuta. Me olemme edesvastuussa siitä, että evankeliumi saarnataan kaikessa maailmassa. Me olemme vastuussa siitä, että seurakunnalla on käytettävänä nykyaikaiset apukeinot evankeliumin levittämiseen. Me olemme vastuussa siitä, että ne, jotka evankeliumia saarnaavat, saavat siitä myös elatuksensa. Mitä on siis sanottava, kun kristityt rakentavat upeita taloja, mutta Herran huoneesta ei ole huolta; kun he kartuttavat pankkitilejä ja seurakunnalla ei ole varoja työhönsä; kun seurakuntalaisilla on toimeentulo, mutta sananpalvelijat kärsivät puutetta; tai kun seurakunnat kokoavat itselleen eivätkä anna ulospäin eivätkä tue lähetystyötä? Silloin on joko niin, että kirkko ei ole opettanut tai sanakuulijat ovat hyljänneet Jumalan sanan opetuksen. Tämä on ahneutta, josta Jumala on rankaiseva. Hän ottaa pois sanansa tai sanankuulijoilta heidän omaisuutensa, jopa molemmat.

Rikkaalta mieheltä, joka ahneudessaan oli koonnut tavaraa vain itselleen, Jumala kysyi: »Kenelle sitten joutuu se, minkä sinä olet hankkinut?» Mutta Jumala kysyy näin myös meiltä jokaiselta. Monen jättämä perintö on vain kiroukseksi: siitä riidellään, sitä hävitetään jumalattomasti eläen. Monet vanhemmat jättävät kaiken jo eläessään lapsilleen ja joutuvatkin sitten hyljättyinä ja unohdettuina kärsimään puutetta. Kenelle tosiaankin joutuu se, minkä sinä olet hankkinut? Miksi et nyt jo eläessäsi käyttäisi sitä jakaaksesi monelle nälkäiselle tosi ruokaa, joka pysyy iankaikkiseen elämään? Tee testamentti, jossa muistat Kristuksen seurakunnan tarpeita sekä orpojen ja kärsivien hätää.

Sinä kristitty, joka olet köyhä maallisesti, sinä olet kuitenkin rikas. Sinulla on Jeesus. Säilytä tämä rikkautesi, niin olet voittanut ahneuden synnin. Ja sinä, jolle Jumala on suonut rikkautta tässä maailmassa, Jumala neuvoa sinua: Älä ylpeile äläkä pane toivoasi epävarmaan rikkauteen, vaan Jumalaan, joka antaa meille kaikkea nautittavaksemme. Tee hyvä ratkaisu hyvissä toissa ja kokoa itsellesi aarre, hyvä perustus tulevaisuuden varalle, että saisit todellisen elämän. 1 Tim. 6:17–19. Näin rikkautesikin palvelee Jumalaa ja sinä olet pelastunut ahneuden synnistä. Älköön luotamme löytykö alttaria ahneuden epäjumalalle. Mutta auliit ja iloiset olkoot uhrimme hänelle, joka on meitä rakastanut ja joka on antanut itsensä alttiiksi meidän edessämme. Tähän kehottavat myös ne sanat, jotka ovat kaiverretut Devonin kreivin hautakiveen Englannissa:

*»Minkä me annoimme pois,
se meillä on,
Minkä me tuhlasimme,
se meillä oli,
Minkä me jätimme jälkeemme,
sen me menetimme.»*

Autuaat ovat ne, jotka antavat. Aamen.

Mitä Jeesuksen seuraamiseen sisältyy

Luuk. 14:25–35

Toisena sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä

Ja hänen mukanaan kulki paljon kansaa; ja hän kääntyi ja sanoi heille: "Jos joku tulee minun tyköni eikä vihaa isäänsä ja äitiänsä ja vaimoaan ja lapsiaan ja veljiään ja sisariaan, vieläpä omaa elämänsäkin, hän ei voi olla minun opetuslapseni. Ja joka ei kannista ristiänsä ja seuraa minua, se ei voi olla minun opetuslapseni. Sillä jos joku teistä tahtoo rakentaa tornin, eikö hän ensin istu laskemaan kustannuksia, nähdäkseen, onko hänellä varoja rakentaa se valmiiksi, etteivät, kun hän on pannut perustuksen, mutta ei kykene saamaan rakennusta valmiiksi, kaikki, jotka sen näkevät, rupeaisi pilkkaamaan häntä sanoen: 'Tuo mies ryhtyi rakentamaan, mutta ei kyennyt saamaan valmiiksi'? Tahi jos joku kuningas tahtoo lähteä sotimaan toista kuningasta vastaan, eikö hän ensin istu ja pidä neuvoa, kykeneekö hän kymmenellä tuhannella kohtaamaan sitä, joka tulee häntä vastaan kahdellakymmenellä tuhannella? Ja ellei kykene, niin hän, toisen vielä ollessa kaukana, lähettää hänen luoksensa lähettiä hieromaan rauhaa. Niin ei myös teistä yksikään, joka ei luovu kaikesta, mitä hänellä on, voi olla minun opetuslapseni. Suola on hyvä; mutta jos suolakin käy mauttomaksi, millä se saadaan suolaiseksi? Ei se kelpaa maahan eikä lantaan; se heitetään pois. Jolla on korvat kuulla, se kuulkoon!"

Luuk. 14:25–35.

Luukas kertoo, että Jeesuksen mukana kulki paljon kansaa. Eihän kukaan puhunut niin kuin Jeesus puhui. Ei kukaan muu säälinyt, rakastanut ja auttanut kaikenlaisia ihmisiä kaikenlaisissa vaivoissa niin kuin Jeesus. Hän »saarnasi valtakunnan evankeliumia ja paransi kaikkinaisia tauteja ja kaikkinaista raihnaisuutta, mitä ihmisissä oli.» Ei ihme, että Jeesusta seurasi suuri kansanpaljous.

Oli hyvä pysyä mukana, kun Jeesus oli kansan suosiossa. Eihän Jeesus mitään vaatinut, vaan aina antoi. Mutta nyt näytetään, että asia onkin toisin päin. Jeesus asettaa seuraajilleen tiukkoja ehtoja: On luovuttava kaikesta, on vihattava rakkaimpiaankin ja kannettava ristiä. On rakennettava paljon maksava torni, on käytävä sotaa ylivoimaista vihollista vastaan, ja on oltava suolana, joka kirvelee ja synnyttää janoa maailmassa.

Onko tämä se sama Jeesus, joka kutsuu tykönsä työtätekeviä ja raskautettuja, joka on publikaanien ja syntisten ystävä ja joka etsii ja pelastaa kadonneita? Tässäpä on tutkimista nykyajan miljoonille, jotka myös sanovat olevansa Jeesuksen seuraajia. He kantavat kristityn nimeä, mutta kristillisyys ei heille maksa mitään — ei kieltäytymistä, ei kärsimistä, ei uhrautumista eikä taistelua. Se on nahistunut, penseä kristillisyys, josta Jeesus sanoo: »Minä olen oksentava sinut suustani ulos!» On aika pysähtyä uudelleen tutkimaan, *mitä Jeesuksen opetuslapsena olemiseen sisältyy*.

Opetuslapsi on kaikesta luopunut ristinkantaja

»Jos joku tulee minun tyköni», sanoo Jeesus, »eikä vihaa isäänsä ja äitiänsä ja vaimoan ja lapsiaan ja veljiään ja sisariaan, vieläpä omaa elämänsäkin, hän ei voi olla minun opetuslapseni.» Tämä ei tarkoita, että meidän on vihattava heitä ihmisinä. Sillä Raamattu käskee meitä rakastamaan vanhempiamme, puolisoamme, lapsiamme, sukulaisiamme ja kaikkia ihmisiä, vieläpä vihollisiammekin. Mutta jos he elävät epäuskossa, Jeesuksen ristin vihollisina, niin me vihaamme heidän vääriä käsityksiänsä ja teitänsä. Me sanomme psalmistan kanssa: »Enkö minä vihaisi niitä, jotka sinua vihaavat, enkö inhoaisi niitä, jotka sinua vastustavat?» Ps. 139:21. Niinhän Jumalakin rakastaa koko maailmaa ja tahtoo, että kaikki tulisivat tuntemaan totuuden ja pelastuisivat. Ja samanaikaisesti »Jumalan viha ilmestyy taivaasta kaikkea ihmisten jumalattomuutta ja vääryyttä vastaan». Room. 1:18.

Kristitty ei voi olla sekä Jumalan että maailman ystävä. Hän ei voi palvella Jumalaa ja mammonaa. Hän ei voi pysyä Jeesuksen sanassa ja yhtyä niihin, jotka heittävät hänen sanansa selkäänsä taakse. Voiko valkeus tehdä kompromissin pimeyden kanssa ja totuus valheen kanssa? »Joka ei ole minun kanssani,» sanoo Jeesus, »se on minua vastaan; ja joka ei minun kanssani kokoa, se hajottaa.» Matt. 12:30.

Kylmentääkö jokin huvi ja harrastus, työ ja tavoite, seura ja saavutus rakkautta Jeesukseen? Olkoon se perheen jäsen tai ystävä; olkoon etu tai omaisuus, ihmissuosio, kunnia tai mikä tahansa, joka

vieroittaa meitä Vapahtajastamme, silloin täytyy tehdä ratkaisu, josta Jeesus sanoo: »Niin ei myös teistä yksikään, joka ei luovu kaikesta, mitä hänellä on, voi olla minun opetuslapseni.» Viettelykset tulevat. »Mutta jos sinun kätesi tai jalkasi viettelee sinua, hakkaa se poikki ja heitä luotasi; parempi on sinulle, että käsipuolena tai jalkapuolena pääset elämään sisälle, kuin että sinut, molemmat kädet tai molemmat jalat tallella, heitetään iankaikkiseen tuleen.» Matt. 18:8.

Tätä ristiä me emme voi välttää, sillä Jeesus sanoo: »Joka ei kanna ristiään ja seuraa minua, se ei voi olla minun opetuslapseni.» Mutta tämä risti, jota järki pelkää ja turmeltu luontomme kauhistuu, on kuitenkin sovelias ies ja keveä kuorma uskovalle. Kuule, mitä apostoli Paavali sanoo: »Mikä minulle oli voitto, sen minä olen Kristuksen tähden lukenut tappioksi. Niinpä minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla — että voittaisin omakseni Kristuksen.» Fil. 3:7,8.

Katso minkälainen onkaan tämä Jeesus, jonka me uskossa voitamme omaksemme: Hän jättää taivaan autuuden ja tulee tähän meidän maailmaamme, jonka me olemme tehneet näin onnettomaksi. Hän ei lue saaliiksi olla Jumalan kaltainen, vaan ottaa orjan muodon. Kunnian Herran kasvot me peitämme syljellä ja hänen päänsä orjan tappuroilla. Hänen selkänsä me ruoskimme verille ja lyömme hänet ristinpuuhun. Hän synnittömänä kantaa meidän syntimme. Elämän Herrana hän kuolee kadotukseen kulkevien edestä. Verellään hän päästää meidät synneistämme. Lahjaksi hän antaa meille lapsioikeuden, iankaikkisen vanhurskauden ja taivaallisen perinnön. Hän antaa uskon ja Pyhän Hengen, uuden mielen ja sydämen. Tappio koituu ikuiseksi voitoksi ja me saamme laulaa:

*»Kristuksen tähden menköön vain
maailma tykkänään.
Kaunihimpana aartenain
mä pidän ristiään.»*

Opetuslapsi on myös kustannuksia laskenut rakentaja

Jeesus vertaa opetuslapsiaan tornin rakentajiin. Torni on tavallisia taloja korkeampi ja kestävämpi rakennus. Siihen tarvitaan luja perustus ja hyvät rakennusaineet. Kristityn vaelluksen tulee siis olla korkeampitasoista kuin maailman lasten. Sen tulee olla sellaista, että pakanatkin »teidän hyvien tekojenne tähden, niitä tarkatessaan, ylis-täisivät Jumalaa etsikkopäivänä.» He ovat monissa eri kutsumuksissa ja ammateissa. He käyttävät tätä maailmaa ja toimivat yhteiskunnallisissa asioissa. Mutta heidän elämäkatsomuksensa, heidän puheensa ja käytöksensä ja heidän suhtautumisensa näihin moniin elämän kysymyksiin ja ongelmiin on erilainen. »Tehkää kaikki», sanoo apostoli, »nurisematta ja epäröimättä että olisitte moitteettomat ja puh-taat, olisitte tahrattomat Jumalan lapset kieron ja nurjan sukukunnan keskellä, joiden joukossa te loistatte niin kuin tähdet maailmassa.» Fil. 2:14,15.

Opetuslapsi on suolaa mätänevässä maailmassa ja hänen puheensa on suolalla höystettyä. Jos uskoa tunnustava on riitainen, anteek-siantamaton, ylpeä, ahne, petollinen, haureellinen, juomari jne., sil-loin »suola on käynyt mauttomaksi, eikä kelpaa maahan eikä lantaan, vaan heitetään pois ihmisten tallattavaksi.» Silloin rakentaminen on jäänyt kesken ja ihmiset pilkaten sanovat: »Tuo mies ryhtyi raken-tamaan, mutta ei kyennyt saamaan valmiiksi.»

Siksi opetuslapsi istuu ensin laskemaan kustannukset. Jos hän laskee luontaisten kykyjensä ja varojensa mukaan, hän ehdottomasti tulee vääriin tuloksiin. Silloin käy niin kuin Pietarille, joka vannoi uskollisuutta ja sitten vannoen kielsi Vapahtajansa. Itsessämme me olemme köyhät ja kurjat, vararikkoiset jo alkaessamme. Mutta meillä on Jeesus, joka meidän tähtemme tuli köyhäksi, että me hänen köy-hyydestään rikastuisimme. Hän on maksanut kaikki meidän velkam-me ja on ansainnut meille kaikki, mitä elämään ja jumalisuuteen tar-vitaan. Emme me omavaraisesti rakenna, sillä profeetta sanoo: »Hän antaa väsyneelle väkeä ja voimattomalle voimaa yllin kyllin.» Jes. 40:29. Uskville Pietari kirjoittaa: että te »Jumalan voimasta uskon

kautta varjellutte pelastukseen» ja Paavali vakuuttaa: »Varmasti luottaen siihen, että hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, on sen täyttävä Kristuksen päivään mennessä.» Ja taas hän vakuuttaa: »Jumalan armo kasvattaa meitä, että me hyljäten jumalattomuuden ja maailmalliset himot, eläisimme siveästi ja vanhurskaasti ja jumalisesti nykyisessä maailmanajassa.» Tiit. 2:12. Meidän rikkautemme on Jumalan ihmeellinen armo, joka on tulvimalla tullut osaksemme.

Armosta eläville köyhille armolapsilleen Jeesus sanoo: »Minä tiedän sinun ahdistuksesi ja köyhyytesi — sinä olet kuitenkin rikas.» Olet niin rikas, että profeettain ja apostolien perustukselle rakentamasi torni on täysin valmis Kristuksen ilmestyessä. Mutta tämän lisäksi opetuslapsi on kuningas, joka kykenee sotimaan voitollisesti.

Opetuslapsi on kuningas, joka kykenee sotimaan voitollisesti

Kristus on tehnyt opetuslapsensa kuninkaiksi. He ensin pitävät neuvoa, kykenevätkö he kymmenellä tuhannella kohtaamaan sitä, joka tulee heitä vastaan kahdellakymmenellä tuhannella. Pimeyden ruhtinaalla on koko maailma vallassaan. Hänellä on suuret ja hyvin aseistetut joukot. Ja meidän vanha ihmistemme on aina tämän viholisemme puolella! Meidän omat aseemme ja varusteemme eivät riitä. »Turha on oma voimamme, ei voi se meitä auttaa.» Mitä on siis tehtävä? Lähetämmekö lähettäjä hieromaan rauhaa?

Valitettavasti monet ovat tehneet niin. He hierovat rauhaa turmeltuneen luontonsa, maailman ja perkeleen kanssa. Ja vihollinen lupaa kyllä suuria etuja, kunhan me vain kumarramme häntä. Ja ne, jotka luulevat, että opetuslapsi voi välttää riidan ja ristin ja suuret rakennuskustannukset, kun tekevät rauhan vihollisen kanssa, pettyvät katkerasti. Heillä on nimi, että elävät, mutta ovatkin kuolleet. He ovat mautonta suolaa, joka heitetään ihmisten tallattavaksi. He ovat niitä penseitä, jotka Jeesus on oksentava ulos suustansa.

Mutta jos olet Jeesuksen opetuslapsi, ei sinun tarvitse peljätä vihollisen voimaa. Älä pidä neuvoa vanhan ihmisesi, vaan Jeesuksen kanssa. Hän on voittanut maailman; hän on voittanut synnin, kuoleman ja helvetin vallat. »Hän riisui aseet hallituksilta ja valloilta ja asetti heidät julkisen häpeän alaisiksi.» Apostoli kysyy: »Kuka voi

meidät erottaa Kristuksen rakkaudesta? Tuskako, vai ahdistus, vai vaiva, vai nälkä, vai alastomuus, vai vaara, vai miekka?» Ja hän vastaa: »Näissä kaikissa me saamme jalon voiton hänen kauttansa, joka on meitä rakastanut.» Hän neuvoo meitä: »Ottakaa päällenne Jumalan koko sota-asu voidaksenne pahana päivänä tehdä vastarintaa ja kaikki suoritettuanne pysyä pystyssä». Efesolaiskirjeensä lopussa hän luettelee meille kaikki nämä sota-aseet ja neuvoo meitä kuinka niitä on käytettävä.

Meillä on siis ehtymättömät sotavoimat ja asevarastot. Me emme kohota käsiämme antautuaksemme viholliselle, vaan me kohotamme pyhät kädet hänen puoleensa, joka kuljettaa meitä voittosaatossa. »Me emme ole niitä, jotka vetäytyvät pois omaksi kadotukseksi, vaan niitä, jotka uskovat sielunsa pelastukseksi.» Taistelun tuoksina nyt jo opetuslapsi laulaa voiton virttä:

*»Maailma vaik' ois täynnänsä
pimeyden enkeleitä,
päällemme syösten päänänsä,
he eivät voita meitä.
Ne raivotkohot vaan
ja syöskööt kiukkuaan,
ne saanehet jo on
Herralta tuomion,
yks sana heidät kaataa.»*

Kohta he saapuvat kruunattaviksi, ja silloin laulavat taivasten joukot: »He ovat voittaneet hänet Karitsan veren kautta ja todistuksensa sanan kautta.»

Tuo kaikesta luopunut ristinkantaja voitti jo täällä ajassa paljon enemmän kuin oli menettänyt. Tuo itsessään köyhä rakentaja on Jumalan varoilla rakentanut kauniin tornin. Tuo kymmenellä tuhannella sotiva kuningas on voittanut kuninkaan, joka tuli kahdellakymmenellä tuhannella häntä vastaan. Sellainen on Jeesuksen opetuslapsi! Aamen.

Kuvia Jumalan perheestä

Luuk. 15:11–32

Kolmantena sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä

Vielä hän sanoi: "Eräällä miehellä oli kaksi poikaa. Ja nuorempi heistä sanoi isälleen: 'Isä, anna minulle se osa tavaroista, mikä minulle on tuleva.' Niin hän jakoi heille omaisuutensa. Eikä kulunut montakaan päivää, niin nuorempi poika kokosi kaiken omansa ja matkusti pois kaukaiseen maahan; ja siellä hän hävitti tavaransa eläen irstaasti. Mutta kun hän oli kaikki tuhannut, tuli kova nälkä koko siihen maahan, ja hän alkoi kärsiä puutetta. Ja hän meni ja yhtyi erääseen sen maan kansalaiseen, ja tämä lähetti hänet tiluksilleen kaitsemaan sikoja. Ja hän halusi täyttää vatsansa niillä palkohedelmillä, joita siat söivät, mutta niitäkään ei kukaan hänelle antanut. Niin hän meni itseensä ja sanoi: 'Kuinka monella minun isäni palkkalaisella on yltäkyllin leipää, mutta minä kuolen täällä nälkään! Minä nousen ja menen isäni tykö ja sanon hänelle: Isä, minä olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinun edessäni enkä enää ansaitse, että minua sinun pojaksesi kutsutaan; tee minut yhdeksi palkkalaisistasi.' Ja hän nousi ja meni isänsä tykö. Mutta kun hän vielä oli kaukana, näki hänen isänsä hänet ja armahti häntä, juoksi häntä vastaan ja lankesi hänen kaulaansa ja suuteli häntä hellästi. Mutta poika sanoi hänelle: 'Isä, minä olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinun edessäni enkä enää ansaitse, että minua sinun pojaksesi kutsutaan.' Silloin isä sanoi palvelijoilleen: 'Tuokaa pian parhaat vaatteet ja pukekaa hänet niihin, ja pankaa sormus hänen sormeensa ja kengät hänen jalkaansa; ja noutakaa syötetty vasikka ja teurastakaa. Ja syökäämme ja pidäkäämme iloa, sillä tämä minun poikani oli kuollut ja virkosi eloon, hän oli kadonnut ja on jälleen löytynyt.' Ja he rupesivat iloa pitämään.

Mutta hänen vanhempi poikansa oli pellolla. Ja kun hän tuli ja lähestyi kotia, kuuli hän laulun ja karkelon. Ja hän kutsui luoksensa yhden palvelijoista ja tiedusteli, mitä se oli. Tämä sanoi hänelle: 'Sinun veljesi on tullut, ja isäsi teurastutti syötetyn vasikan, kun sai hänet terveenä takaisin.' Niin hän vihastui eikä tahtonut mennä sisälle; mutta hänen isänsä tuli ulos ja puhutteli häntä leppeästi. Mutta hän vastasi ja sanoi isälleen: 'Katso, niin monta vuotta minä olen sinua palvellut enkä ole milloinkaan sinun käskyäsi laiminlyönyt, ja kuitenkin et ole minulle koskaan antanut vohlaakaan, pitääkseni iloa ystävieni kanssa. Mutta kun tämä sinun poikasi tuli, joka on tuhannut sinun omaisuutesi porttojen kanssa, niin hänelle sinä teurasit syötetyn vasikan.' Niin hän sanoi hänelle: 'Poikani, sinä olet aina minun tykönäni, ja kaikki, mikä on minun omaani, on sinun. Mutta pitihän nyt riemuja ja iloja, sillä tämä sinun veljesi oli kuollut ja virkosi eloon, hän oli kadonnut ja on jälleen löytynyt.'"

Luuk. 15:11–32.

Meillä on tässä kuva-albumi muutamista Jumalan perheen jäsenistä. Se on herkkävärinen, aivan liikuttava kuvasarja. Me näemme siinä Jumalasta luopuvan lapsen, ja näemme kauaksi eksyneen, syntiin vajonneen tuhlaajapojan. Me näemme heränneen, kääntymykseen tulleen ja armoitetun lapsen. Me näemme myös itsehurskaan ja kademielisen lapsen. Me näemme myös rakastavan, armahtavan Jumalan, jonka isän-sydän on täynnä rakkautta syntisparkaa kohtaan. Vain Jeesus voi näin suuret asiat esittää noin yksinkertaisin, kirkkain ja sydämiin sattuvin sanoin. Tämä kertomus tuhlaajapojasta on tuttu ja yhä toistuva tapahtumain sarja. Kohta alussa tulee eteemme luopunut lapsi.

Luopunut lapsi

Me tiedämme, että vertauksessa mainittu isä on meidän taivaallinen Isämme. Hänelle on syntynyt lapsia veden pesossa sanan kautta. Niin kuin hän on Jeesuksen kasteen yhteydessä todistanut, niin hän myös vakuutti, kun meidät kastettiin: »Tämä on minun rakas lapseni, johon minä olen mielistynyt». Mutta taivaallisella Isällä on ollut lapsistaan paljon murhetta. Hän on joutunut valittamaan: »Minä kasvatin lapsia, sain heidät suuriksi, mutta he luopuivat minusta».

»Nuorempi heistä sanoi isälleen: 'Isä, anna minulle se osa tavaroista mikä minulle on tuleva'.» On lapsia, jotka odottavat vanhempiensa kuolemaa, jotta saisivat perinnön. Tämä poika ei malta odottaa, vaan haluaa osansa isän vielä eläessä. Tässä kuvataan sydämen luopumus Jumalasta. Moni kristillisen kodin lapsi alkaa ajatella: Miksi olisin sidottu kodin ja seurakunnan orjuuttaviin kaavoihin? Minä tahdon olla vapaa, itsenäinen! Elämäni, kykyni, lahjani, persoonani, harrastukseni, neidän ovat minun. Hän ei tahdo olla isästä riippuvainen. Koti käy ahtaaksi, siellä eläminen yksitoikkoiseksi ja ikäväksi. Kun sydän on luopunut elävästä Jumalasta, niin alkavat harrastuksetkin suuntautua hänestä erilleen.

»Eikä kulunut montakaan päivää, niin nuorempi poika kokosi kaiken omansa ja matkusti kaukaiseen maahan». Ei sanota, että hän olisi hyvästellyt Isää. Ei hän kiittänyt, ei kysynyt neuvoa, ei sanonut minne aikoi matkustaa. Kun sydän on luopunut, eipä silloin enää

sanota: Hyvästi, taivaallinen Isä, joka annoit minulle elämän, ruumiin ja sielun ja kaikki, mitä minulla on! Hyvästi, Jeesus, joka olet verelläsi minut synneistä päästänyt! Hyvästi, Pyhä Henki, joka olet minua hoitanut ja pyhittänyt! Ei, vaan ihminen kokoaa kaiken oman — nuo Jumalan antamat lahjat — ja matkustaa vieraaseen maahan pois lapsuuden uskosta, pois kasteen armosta, pois kristittyjen yhteydestä.

Hän menee »kaukaiseen maahan», kauas Jumalasta, kauas Jumalan sanasta ja sakramenteista, kauas pyhistä enkeleistä, kauas Jumalan lasten seurasta. Mikään ei saa rajoittaa hänen »vapauttaan». »Ja siellä hän hävitti tavaransa eläen irstaasti». Rennosti hän eli. Ystäviä kokoontui ympärille. Oli juominkeja, kemuja ja mässäämistä, oli hurjastelua ja irstailua. Täysin siemauksin hän nautti maailmasta, herkutteli sen himoissa ja tuhlassi tavaransa. Meni lapsen usko ja tunnon rauha, meni sielun ja ruumiin puhtaus, meni rahat ja terveys. Nuoruuden voimat, kyvyt ja lahjat, kaikki tuhlatiin synnin ja saatannan palveluksessa.

»Mutta kun hän oli kaikki tuhlanut, tuli kova nälkä koko siihen maahan, ja hän alkoi kärsiä puutetta». Maailma lumoo loistollaan ja lupauksillaan viettelemiänsä niin kauan kuin heillä on, mitä maailma haluaa. Mutta maailma jättää omansa, kun he ovat kaikki hävittäneet. Tuonnottain oli New Yorkin lehdissä kuvia raihnaisesta naisesta, joka oli häädetty kadulle vaatimattomine tavaroineen. Kuvan yhteydessä kerrottiin, että nainen oli ollut kuuluisa näyttelijätär. Kun hän oli nuori ja kaunis, lahjakas, kuuluisa ja rikas, maailma palveli häntä ja kantoi käsillään. Mutta kun kaikki oli tuhlatu, niin maailma hylkäsi ja ystävät unhoittivat. Jätteenä ja hylkiönä! Sellainen on maailma.

Silloin tulee kova nälkä. Himoista ei enää saa tyydytystä, hujut eivät enää huvita, ilot eivät ilahduta. Ei ole auttavaa kättä, ei rakastavaa sydäntä. Jäljellä on vain synkät muistot, kirvelevät haavat, syntien raskas kuorma ja toivoton kuolema. Näin surkeaan tilaan jouduttuaan moni tuhlaajalapsi onkin palannut takaisin isän tykö. Mutta tämä poika vajosi vieläkin syvemmälle. »Hän meni ja yhtyi erääseen sen maan kansalaiseen». On ihmisiä, jotka ovat tuon kaukaisen maan kansalaisia eivätkä koskaan palaa sieltä. Heidän sydämensä on paa-

tunut. He pysyvät pimeyden lapsina ja ovat Kainin tavoin poistuneet Herran kasvojen edestä. Hyvän, hellän Isän lapsi liittyi, ihan liimautui tällaiseen mieheen, »ja tämä lähetti hänet tiluksilleen kaitsemaan sikoja». Juutalaiselle sika oli saastainen eläin. Heidän kannaltaan katsoen ei saattanut olla mitään alentavampaa ja saastaisempaa tointa kuin sikojen paimentaminen. Tällaisia virkoja on epäuskon maan kansalaisilla annettavana maailman hyllyille, jotka ovat kaiken oman sa hävittäneet. Sikojen ruualla halusi poika vatsaansa täyttää, mutta sitäkään ei hänelle annettu. Ankara ja säälimätön on saatana orjilleen jo täällä ajassa. Miten hirmuista onkaan sitten joutua siihen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleilleen!

Mutta maailman pohjasakkojen seastakin voi sielu vielä pelastua. Kadonneesta tuli löytynyt lapsi.

Löytynyt lapsi

»Niin hän meni itseensä». Sana tarkoittaa, että hän tuli tuntoihinsa, ymmärrykselleen. Hän oli elänyt kauheassa itsepetoksessa, synnin lumoissa. Synti saattaa mielettömäksi, juopuneeksi, hourailevaksi. Synnin sokaisema ihminen on todella tyhmä, vaikka luulee olevansa viisas. Umpikujassa, avuttomana, kun edessä on kurja nälkäkuolema, hän vihdoinkin tulee tuntoihinsa, herätykseen. Isän kodissa saadut kokemukset ja opetus muistuvat mieleen. Hän havahtuu näkemään kauhean tilansa — »minä kuolen täällä nälkään!» Hän tunustaa: Kaikki on omaa syytäni! »Isä, minä olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinun edessäsi!» Ei hänellä ole yhtään puolustusta, ei yhtään lieventävää asianhaaraa. — Minä, minä raukka tein syntiä taivasta ja siis kaikkea pyhää, oikeaa ja hyvää vastaan ja Isän, rakastavan, hyvän Isäni edessä! Laki oli tehnyt tehtävänsä: synti oli tullut synniksi. Mutta evankeliumi myös tekee työtään: Syntihädässään hän muistaa Isän hyvyttä: Isän palkkalaisillakin on yltäkyllin leipää; Isä on hellä ja armahtavainen: »Minä nousen ja menen isäni tykö». Uskon heikko käsi hapuilee evankeliumin armoa. Siihen hän toivoo. Armoon luottaen hän päättää palata Isän tykö.

Eikä tässä ole yhtään viivyttelyä. Ei hän aio ensiksi hoitaa itseään parempaan kuntoon. Ei hän edes peseydy eikä yritä hankkia parempia vaatteita. Noin raihnaisena ja heikkona, liassaan ja rupisena, ryysyissään ja nälkäisenä, noin kurjana ja viheliäisenä »hän nousi ja meni isänsä tykö». — Oi tuhlaajalapsi, näetkö, että tässä on oikea parannus, kääntymys, kuolleista eloon virkoaminen. Parannus on syntisen palaamista Jumalan tykö sellaisena kuin hän on. Eikä tuo matka ole pitkä niin kuin kuvakielestä voisi olettaa. Isän etsivä, ennättävä armo oli hänet jo saavuttanut. Isän hellä käsi on jo nostanut, kun syntinen sanoo: »minä nousen». Jumala on jo hänen tykönään, kun hän sanoo: »minä menen isäni tykö».

Ja katso nyt kuinka he kohtaavat toisensa! »Kun hän vielä oli kaukana, näki hänen isänsä hänet ja armahti häntä, juoksi häntä vastaan ja lankesi hänen kaulaansa ja suuteli häntä hellästi». Isän katse on tähyillyt tielle myöhään ja varhain. Eivät naapurit eikä talon väki tunne tuota repaleista raukkaa, joka kääntyy talon tielle. Mutta isä tuntee, isä juoksujalassa rientää vastaan, isä sulkee syliinsä ja suutelee häntä ilosta itkien. Näin on Jumala levittänyt kätensä Golgatalla sulkeakseen syleilyynsä kaikki tuhlaajalapset. Näin ovat hänen kätensä ojennetut evankeliumissa painaakseen sinut, syntisraukka, sydäntänsä vasten.

Poika kyllä lausuu synnintunnustuksensa — murheellisen, järkyttävän. Mutta isä keskeyttää puheen ennen kuin hän ehtii mainita-kaan palkkalaiseksi pyrkimistään. Lapsena hänet otetaan vastaan ja isä alkaa järjestää kotiintulojuhlaa. »Tuokaa pian parhaat vaatteet», hän sanoo, »ja pukekaa hänet niihin». Tuo paras puku on Kristuksen täydellinen vanhurskaus, josta profeetta laulaa: »Sillä hän pukee minun ylleni autuuden vaatteet ja verhoaa minut vanhurskauden viitala». »Ja pankaa sormus hänen sormeensa». Tämä sormus on Pyhän Hengen sinetti, josta on kirjoitettu, että teihinkin »Uskoviksi tultu-
anne on pantu Pyhän Hengen sinetti, sen, joka on meidän perintömme vakuutena». Ef. 1:13,14. »Ja kengät hänen jalkaansa». — Näissä kengissä ei enää kuljeta kaukaiseen maahan, vaan juostaan Isän asi-
oilla, niin kuin apostoli sanoo: »kenkinä jaloissanne alttius rauhan evankeliumille». Ef. 6:15.

Syötetty vasikka teurastettiin ja Isä sanoi: »Syökäämme ja pitääkäämme iloa, sillä minun poikani oli kuollut ja virkosi eloon, hän oli kadonnut ja on jälleen löytynyt». Näin iloitsee uskovien joukko maan päällä sanan ja sakramenttien ääressä ja taivaassa iloitaan, kun tuhlaajapoika palajaa Isän tykö, kun syntiselle kirkastuu Jumalan pelastava armo Kristuksessa.

Vanhempi veli

Mutta juhlalaulussa on soraääni. Vanhempi veli on pellolla. Kun hän sai kuulla, mitä oli tapahtunut, »niin hän vihastui eikä tahtonut mennä sisälle». Isä menettelee nyt aivan samoin kuin nuoremman poikansa kanssa. Hän »tuli ulos ja puhutteli häntä leppeästi». Mutta tämä poika ei osoita lapsen, vaan katkeroituneen palvelijan mielialaa. Hän kehuu palvelleensa Isää monet vuodet eikä ollut milloinkaan laiminlyönyt hänen käskyään. Hän moittii Isää, ettei tämä ollut koskaan antanut hänelle mitään tunnustusta eikä palkkiota. »Mutta kun tämä sinun poikasi tuli», — ei hän omista häntä veljekseen, vaan soimaa halveksuen — »joka on tuhlanut sinun omaisuutesi porttojen kanssa, niin hänelle sinä teurastit syötetyn vasikan».

Kuka on tämä vanhempi veli? Tuskin voimme soveltaa häntä yksinomaan farisealaisiin, tekopyhiin ja lain teoissa riippuviin. He tosin luottavat omaan hurskauteensa ja kauhistuvat sellaista oppia, että suuri syntinen aivan armosta tulee autuaaksi, ilman mitään omaa työtä ja ansiota. Nykyaajan fariseus pitää yhtä pahana kuin edeltäjänsäkin sitä, että Jeesus ottaa vastaan syntisiä. Mutta me emme voi sovitaa heihin näitä Isän sanoja: »Poikani, sinä olet aina minun tykönäni».

Tehkäämme vanhemman veljen suhteen yhtä laaja soveltaminen kuin nuoremman. Pidämmehän, että jokainen kasteen armosta langennut on tuhlaajapoika tai -tytär. Kaikista ei kuitenkaan voida sanoa, että he ovat menneet yhtä kauaksi tuhlaajapojan tietä. Samoin esiintyy vanhempi veli, ei ainoastaan omahyväisessä farisealaisessa, vaan myös armosta elävässä kristityssä.

Kerran hoitamani seurakunnan jumalanpalvelukseen tuli eräs pahamaineinen henkilö. Hänessä tapahtui kääntymys ja hän alkoi

iloita autuudestaan. Kuulin sitten vakaitten, nuhteettomien seurakunnan jäsenten sanovan: »Kun ei vain liittyisi seurakuntaan!» — Kuinkahan olisi käynyt tuhlaajapojan, jos vanhempi veli olisi ollut vastassa? Ehkä olisi joutunut palaamaan saman tien takaisin. Ja miten käy, jos joku seurakunnan uusi jäsen ensimmäisen rakkautensa hehkussa on palava ja toimielias? Kyllä löytyy vanhempi veli, joka ilmaisee paheksumisensa.

Pappien kokouksessa Elberfeldtissa keskusteltiin kysymyksestä: Kuka on vanhempi veli? Silloin hyvin tunnettu pastori D. Krummacher sanoi: »Minä tunnen hänet hyvin. Eilenkin tapasin hänet, »Kuka se on?» kysyttiin innokkaasti. Vakavana hän vastasi: »Se olen minä». Sitten hän selitti kuulleen, kuinka Jumalan ylenpalttinen hyvyys ja siunaus oli tullut erään huonoksi tunnetun miehen osaksi. Silloin hän oli harmistuneena ajatellut: Miksi tuolle noin hyvin käy ja moni jää ilman sellaista hyvyttä, vaikka onkin sen ansainnut monin verroin enemmän? Tri William Taylor, joka kertoo tämän, huomauttaa saarnassaan: »Minulla on paljon suurempi huoli siitä, miten saan tämän vanhemman veljen pois omasta sydäimestäni, kuin on hänen sopeuttamisensa johonkin määrättyyn joukkoon.»

Jäikö tuo vanhempi veli ulkopuolelle? Jeesus jättää asian avoimeksi. Mutta tule sinä, ystäväni, sisälle iloitsemaan siitä, että meidän Jumalamme on sangen hyvä, että hän ottaa vastaan kurjimmankin tuhlaajalapsen, antaa anteeksi suurimmatkin synnit ja pukee hänen ylleen vanhurskauden vaatteet. »Pitihän nyt riemuita ja iloja,» sanoo Jumala, »sillä tämä sinun veljesi oli kuollut ja virkosi eloon, hän oli kadonnut ja on jälleen löytynyt.» Aamen.

Jeesuksen silmäin eessä

Joh. 8:1–11

Neljäntenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä

Mutta Jeesus meni Öljymäelle. Ja varhain aamulla hän taas saapui pyhäkköön, ja kaikki kansa tuli hänen luoksensa; ja hän istuutui ja opetti heitä. Silloin kirjanoppineet ja fariseukset toivat hänen luoksensa aviorikoksesta kiinniotetun naisen, asettivat hänet keskelle ja sanoivat Jeesukselle: "Opettaja, tämä nainen on tavattu itse teosta, aviorikosta tekemästä. Ja Mooses on laissa antanut meille käskyn, että tuommoiset on kivitettävä. Mitäs sinä sanot?" Mutta sen he sanoivat kiusaten häntä, päästäkseen häntä syyttämään. Silloin Jeesus kumartui alas ja kirjoitti sormellaan maahan. Mutta kun he yhä edelleen kysyivät häneltä, ojensi hän itsensä ja sanoi heille: "Joka teistä on synnitön, se heittäköön häntä ensimmäisenä kivellä." Ja taas hän kumartui alas ja kirjoitti maahan. Kun he tämän kuulivat ja heidän omatuntonsa todisti heidät syyllisiksi, menivät he pois, toinen toisensa perästä, vanhimista alkaen viimeisiin asti; ja siihen jäi ainoastaan Jeesus sekä nainen, joka seisoi hänen edessään. Ja kun Jeesus ojensi itsensä eikä nähnyt ketään muuta kuin naisen, sanoi hän hänelle: "Nainen, missä ne ovat, sinun syyttäjäsi? Eikö kukaan ole sinua tuominnut?" Hän vastasi: "Herra, ei kukaan." Niin Jeesus sanoi hänelle: "En minäkään sinua tuomitse; mene, äläkä tästedes enää syntiä tee." Joh. 8:1–11.

Oletko koskaan kuullut, että joku jatkuvasti palvelisi, mutta viisusti välttäisi palkanmaksua? Maaailma kuitenkin on täynnä sellaisia ihmisiä! He jatkuvasti palvelevat syntiä, mutta koettavat kaikin keinoin välttää synnin palkkaa. Tästä palkasta sovittiin ennen kuin yhtään syntiä oli tehty. »Sinä päivänä, jona sinä siitä syöt, pitää sinun kuoleamalla kuoleman.» »Se sielu, joka syntiä tekee — sen on kuoltava.» Hes. 18:19. »Sillä synnin palkka on kuolema.» Room. 6:23. Tätä palkkaa ei ole annettu ja maksupäivä lähenee. »Sillä kaikkien meidän pitää ilmestymän Kristuksen tuomioistuimen eteen, että kukin saisi sen mukaan, kuin hän ruumiissa ollessaan on tehnyt, joko hyvää tai pahaa.» 2 Kor. 5:10.

Lukemattomat luulevat välttävänsä tuon palkanmaksun. Toisia taas painaa peljättävänä tuo tilinteon päivä. Edellisille on tekstis-

sämme herättävä varoitus. Jälkimmäisille se on vapauttava lohdutus. Siinä kirkastetaan meille tämä hämmästyttävä totuus: *Syyllinen vapautetaan syytöksistä!*

Syntiä seuraa tuomio

Sitä ei yksikään voi välttää. Synnintekijä — varas, murhaaja, huorintekijä, petkuttaja, valhettelija jne. koettaa kyllä kaikin keinoin salata syntiään ja tekeytyy syyttömäksi. Mutta vaikka synti on tehty kuinka salassa, sillä on todistajansa. Seinilläkin on silmät, kivillä korvat, kaikilla kappaleilla kieli ja tomukin nousee todistajaksi! »Sillä ei ole mitään peitettyä, mikä ei tule paljastetuksi, eikä mitään salattua, mikä ei tule tunnetuksi.» Matt. 10:26. Tekstissä kerrottu nainen oli kaiketi salaa tehnyt aviorikoksensa. Ja kuitenkin hän oli joutunut kiinni itse teossa.

Oi ihminen, älä petä itseäsi: Ei salaisinkaan syntisi pysy salassa! »Muutamien synnit», sanoo apostoli, »ovat ilmeiset ja joutuvat ennen tuomittaviksi, toisten taas seuraavat jäljestä päin.» Silloin kun syntinen ei luulekaan, hänen syntinsä tulee aivan aavistamatta päivänvaloon. Ja ihmisten tuomiot ovat usein julmat ja yksipuoliset. Kirjanoppineet ja fariseukset toivat julkisesti, kansanjoukon ympäröimänä, tuon onnettoman naisparan Jeesuksen eteen ja sanoivat: Tämä nainen on tavattu itse teosta, aviorikosta tekemästä. Ja Mooses on laissa antanut meille käskyn, että tuommoiset on kivitettävä. Mitäs sinä sanot? Rikostoveria ei tuotu, joka oli yhtä syyllinen. Ankaraa kuolemanrangaistusta vaativilla oli takana ilkeä juoni: Jos Jeesus vahvistaa lain tuomion, ei hän olekaan armollinen auttaja. Jos hän ei vahvista, hän kumoaa lain.

Kuinka armoton saattaakaan olla ihmisten tuomio ja rangaistus, sen Daavid hyvin tiesi. Sillä kun Herra salli hänen valita rangaistuksen synnistään puhkesi hän sanomaan: »Me tahdomme langeta Herran käsiin, sillä hänen laupeutensa on suuri; ihmisten käsiin minä en tahdo langeta». 2 Sam. 24:14. Samoin on tämän naisen laita: Hän pääsee ihmisten käsistä ja jää Jeesuksen käsiin. Mutta Jumala sallii salaistenkin syntien näin paljastua ihmisten tuomittavaksi.

Mutta vaikka syntimme pysyisivätkin ihmisiltä salassa, me emme kuitenkaan voi niitä salata omaltatunnoltamme. Tämän tuomarin kanssa meidän täytyy aina asua ja kuulla hänen syytöksiään. Vaimentaakseen omantuntonsa ääntä ihmiset tavallisesti tuomitsevat toisissa ankarimmin juuri niitä syntejä, joista heidän omatuntonsa syyttää heitä itseään. Jeesus tietää kaiken tämän, ja hän häpeää, kun julkeat syntiset eivät ymmärrä hävetä. Vaieten hän kumartuu ja kirjoittaa maahan. Ehkä siten nuo kirjanoppineet muistaisivat, mitä profeetta Jeremian kautta on kirjoitettu: »Jotka minusta luopuvat, ne kirjoitetaan tomuun.» »Mutta kun he yhä edelleen kysyivät häneltä, ojensi hän itsensä ja sanoi heille: 'Joka teistä on synnitön, se heittäköön häntä ensimmäisenä kivellä.' Ja taas hän kumartui alas ja kirjoitti maahan.» Kaikki vaikenivat. Kukin syyttäjä oli joutunut oman tuntonsa syytettäväksi. Ne syytökset olivat ankaria. Katseet painuivat alas. Tilanne kävi ylen tukalaksi. Pois he pakenivat, »toinen toisensa perästä, vanhimmistakin alkaen viimeisiin asti.»

Jeesuksen luota he poistuivat, mutta tuomari kulki heidän mukanaan. Omaatuntoaan he eivät voineet paeta. Ystäväni, et sinäkään voi. Et voi salata syntejäsi Jumalalta etkä itseltäsi. Täällä voi paeta sitä sanaa, joka herättää omantunnon. Mutta kerran sinun täytyy ilmestyä Kristuksen eteen — ei enää syyttäjänä, vaan syytettynä. Apostoli Johannes kirjoittaa, että hän näki »suuret ja pienet seisomassa valtaistuimen edessä, ja kirjat avattiin.» Silloin et enää pääse pakoon. Silloin syylliset huutavat vuorille ja kallioille: »Langetkaa meidän päällemme ja kätkekää meidät hänen kasvoiltaan, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsan vihalta!» Syntiä seuraa todella tuomio, jota yksikään ei voi välttää. Jeesus ei kumoa lakia. Jeesus käyttää lakia niin, että jokainen suu tulee tukitukseksi ja koko maailma tulee vikapääksi Jumalan edessä. Mutta joka syyllisenä jää Jeesuksen tykö, hänelle käy hyvin.

Jeesus päästää tuomion alta

Ne, jotka menivät pois Jeesuksen tyköä, jäivät edelleenkin syn-teihinsä. Tämä nainenkin, joka oli väkisin tuotu Jeesuksen eteen, olisi nyt voinut mennä pois. Mutta hän jäi Jeesuksen eteen ja odotti

äänetönnä. Ei syntinen tule omasta halustaan Jeesuksen tykö. Mutta kun laki ottaa meidät kiinni synneissämme, kun omatunto syyttää ja helvetti on avoinna edessämme, silloin me jäämme avuttomina Jeesuksen eteen.

*»Sun silmäis eteen, Jeesus,
mä syntisraukka lankean,
mä toivoin katson tuskassan
Sun silmiis helliin, Jeesus.
Sun silmäis eessä, Jeesus,
oon rikkonut mä Herran lain;
nyt tuomiotan varron vain
Sun silmäis eessä, Jeesus.»*

Ja Jeesuksen silmäin eteen syntinen jää yksinään. Siellä syyttäjät menevät pois eikä kanteita enää kuulu. Kuuluu vain Jeesuksen kysymys: »Missä ne ovat, sinun syyttäjäsi? Eikö kukaan ole sinua tuominut?» Syntinen voi vavisten vastata: »Herra, ei kukaan.» Ja Jeesus lisää: »En minäkään sinua tuomitse.»

Syytökset olivat oikeat. Synti oli todellinen. Ja lain määräämä rangaistus oli kuolema. Mitään näistä Jeesus ei kiellä eikä kumoa. Ja kuitenkin hän ei tuomitse, vaan laskee syyllisen vapauteen! Kuinka tämä on mahdollista? Maahan kumartuen, vaieten, Jeesus tuntee pyhässä ruumiissaan ja sielussaan, kuinka raskas ja järkyttävä on se kuorma, jonka kantajaksi hän on tullut. Maailman synnit — koristetut ja kiitetyt, riettaat ja nimeämättömät — kaikki ne pannaan hänen päälleen, ja hänen on ne kannettava omassa ruumiissaan puun päälle. Mikään muu ei voi niitä peittää kuin hänen pyhä, kallis, jumalallinen verensä. Alastonna, syljettynä, ruoskittuna, rääkättynä hän maistaa kuoleman kivut, kadotettujen kauhut ja kaikki helvetin vaivat syyllisten sijaisena. Kuinka hän voisi nyt enää niitä tuomita, joiden synnit hän on ottanut itselleen ja joille hän on tahrattoman vanhurskautensa lahjoittanut? Lain kärki on häneen kääntynyt. »Sillä Kristus on lain loppu, vanhurskaudeksi jokaiselle, joka uskoo.» Sillä hän »on lunastanut meidät lain kirouksesta, kun tuli kiroukseksi meidän edestämme.»

Oi kallis sielu, jää synteinesi, kuorminesi, häpeinesi Jeesuksen eteen. Kuule, kuinka hän kysyy: »Missä ovat ne, sinun syyttäjäsi?» Missä on omantunnon kovat kanteet? Missä lain raskaat tuomiot? Missä sydämesi syytökset? Ne ovat kaikki rauenneet Jeesuksen silmäin eessä! Hän vihmoi omantunnon verellään; hän lunasti lain kirouksesta; hän on suurempi kuin meidän sydämemme ja tietää kaikki. Hän julistaa armahdustuomion, kaikista synneistä anteeksiantamuksen: »En minäkään sinua tuomitse.» Syntinen, katuva ja uskovainen, sinä olet armoitettu, olet vapaa ja vanhurskas Jeesuksen silmäin eessä! Ja sinulle armoitetulle hän nyt sanoo: »Älä tästedes syntiä tee!» Elä ja vaella nyt niin, ettei ole mitään salattavaa. Anna valosi loistaa! Ole nuhteeton Jumalan lapsi elämän nurjan ja aviorikollisen sukukunnan keskellä! Synti ei saa nyt enää hallita meidän kuolevaisissa ruumiissamme, niin että olisimme kuuliaiset sen himoille. Me emme enää palvele syntiä, vaan sitä Herraa, joka on verellään päästänyt meidät synneistämme. Me olemme siirretyt kuolemasta elämään ja tunnustamme: »Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni.» Gal. 2:20. Me saamme nyt lisätä katumusvirteemme tämän tunnustuksen anteeksiantamuksen varmuudesta:

*Sun silmäis eessä,
Jeesus, sain kuulla:
Syntis anteeks on!
En pelkää päivää tuomion
sun silmäis eessä, Jeesus. Aamen.*

Ihmeellinen löytö

Joh. 1:45–51

Viidentenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä

Filippus tapasi Natanaelin ja sanoi hänelle: "Me olemme löytäneet sen, josta Mooses laissa ja profeetat ovat kirjoittaneet, Jeesuksen, Joosefin pojan, Nasaretista." Natanael sanoi hänelle: "Voiko Nasaretista tulla mitään hyvää?" Filippus sanoi hänelle: "Tule ja katso." Jeesus näki Natanaelin tulevan tykönsä ja sanoi hänestä: "Katso, oikea israelilainen, jossa ei vilppiä ole!" Natanael sanoi hänelle: "Mistä minut tunnet?" Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Ennenkuin Filippus sinua kutsui, kun olit viikunapuun alla, näin minä sinut." Natanael vastasi ja sanoi hänelle: "Rabbi, sinä olet Jumalan Poika, sinä olet Israelin kuningas." Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Sentähden, että minä sanoin sinulle: 'minä näin sinut viikunapuun alla', sinä uskot. Sinä saat nähdä suurempia, kuin nämä ovat." Ja hän sanoi hänelle: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: te saatte nähdä taivaan avoinna ja Jumalan enkelien nousevan ylös ja laskeutuvan alas Ihmisen Pojan päälle." Joh. 1:45–51.

»Heureka!« — olen löytänyt — huudahti muinoin kreikkalainen Archimedes, kun hän oli keksinyt kokeen, jonka kautta voidaan todeta kullan puhtaus. Näin ovat monet hänen jälkeensä sanoneet saavutuksistaan eri aloilla. Englantilainen lääkäri, Sir James Thompson, oli tehnyt monta huomattavaa keksintöä, mm. kloroformin. Kerran häneltä kysyttiin, minkä hän piti tärkeimpänä keksintönään. Hän vastasi: »Suurin keksintöni on se, että minä havaitsin olevani syntinen ja että minulla on Vapahtaja.«

Sen suurempaa ja ihmeellisempää havaintoa ei voi kukaan tehdä. Tekstimme edellisissä jakeissa kerrotaan, kuinka Andreas kiiruhti veljelleen Simonille sanomaan: »Me olemme löytäneet Messiaan.« Lukemassani tekstissä kerrotaan, että Filippus meni sanomaan Natanaelille: »Me olemme löytäneet... Jeesuksen.« Huomaamme kuinka tärkeänä he pitivät tätä löytöä. Siihen on kytketty koko autuutemme. Näin suuri asia on meillä nyt tutkistelumme aiheena. Tahdomme siis syventyä tämän tunnustuksen tutkimiseen: »*Me olemme löytäneet Jeesuksen.*« Kysymme ensin, kuka hän on?

Kuka hän on?

Filippus sanoi: »Me olemme löytäneet sen, josta Mooses laissa ja profeetat ovat kirjoittaneet.» Viittä Mooseksen kirjaa usein sanottiin laiksi. Niissä löydämme runsaasti esikuvia, ennustuksia ja lupauksia Jeesuksesta. Israelissa koko elämänmuoto ja -katsomus uhreineen ja lakeineen keskittyi tulevaan Kristukseen. Halki vuosisatojen Vanhan Testamentin profeetat elvyttivät tätä toivoa. He ilmoittivat tarkoin Jeesuksen syntymisen, hänen toimintansa, kärsimisensä, kuolemansa ja ylösnousemisensa. Tämä Raamatun Jeesus, joka oli kätkeyty Vanhaan Testamenttiin ja on ilmituotu Uudessa Testamentissa, on se Messias, jonka löytäminen on meille välttämätön autuaaksi tullaksemme. Moni on löytänyt ihmisoppien ja olettamusten muovaileman Jeesuksen. Mutta sellainen Jeesus ei voi ketään pelastaa synnistä ja kadotuksen vallasta. Sillä sellainen Jeesus on vain ihmisten kuvittelua. Uskovan kallis, autuaaksi saattava löytö on Raamatun Jeesus, jossa kirjoitukset ovat täyttyneet.

Tämä Jeesus on tosi Jumala. Tekstissä hän ilmaisee jumalallisen kaikkitietäväisyytensä. Hän oli nähnyt Natanaelin, kun tämä Jaakobin tavoin taisteli Jumalan kanssa rukoustaistelua viikunapuun alla. Jaakob aikoinaan oli rukoillut: »En päästä sinua, ellet siunaa minua.» Viekkaudella isältä saadun siunauksen sijaan hän sai nyt siunauksen Jumalta; hän sai myös nimen Israel. Natanael oli nyt tällainen todellinen israelilainen, jossa ei ollut vilppiä. Jeesus tunsikin hänen sydämensä tilan. Jeesus on sydänten tutkija, kaikkitietävä, kaikkinäkevä Jumala. Hän tietää tarkoin, mitä meissä on. Hän on kuullut jokaisen sanamme, nähnyt jokaisen tekemme ja tietää tarkoin kaikki meidän ajatuksemme. Tekstissä kuulumme Natanaelin tunnustavan: »Sinä olet Jumalan Poika.» Hän on Jumala Jumalasta, valkeus valkeudesta. Ne jotka kieltävät Jeesuksen jumaluuden, eivät ole löytäneet todellista Jeesusta. Heillä ei ole Jumalan Poikaa, eikä heillä siis ole Isääkään.

Tämä Jeesus on myös tosi ihminen. Filippus sanoo Jeesusta Joosefin pojaksi yleisen puhettavan mukaan; sillä Joosef oli hänen kas-

vatusisänsä. Jeesus itse käyttää tässä itsestään nimeä Ihmisen Poika. Hän ei ole siis ihmisten lapsi, niin että hänellä olisi sekä luonnollinen isä että äiti. Hän on vain ihmisen, neitsyt Marian poika, joka sikisi Pyhästä Hengestä ja syntyi neitsyestä. Hän, joka iankaikkisuudesta on tosi Jumala, on myös tullut ihmiseksi, niin että jumaluus ja ihmisyyys on erottamattomasti yhdistynyt yhdeksi synnittömäksi persoonaksi. Hänellä on pysyvästi kaikki ihmisen aistit, jäsenet ja ominaisuudet, niin että hän ylösnousemisensa jälkeenkin sanoi opetuslapsilleen: »Kosketelkaa minua ja katsokaa, sillä ei hengellä ole lihaa eikä luita, niin kuin te näette minulla olevan.»

Tämä Raamatun Jeesus, tosi Jumala ja tosi ihminen, on syntisten Vapahtaja. Lain alaiseksi tehtynä hän täytti Jumalan lain kaikkien ihmisten puolesta. Hän lunasti meidät lain kirouksesta, kun tuli kiroukseksi meidän edestämme. »Hänessä meillä on lunastus hänen vereensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, hänen armonsa rikkauksen mukaan.» Hänessä me todella saamme nähdä taivaan avoinna ja Jumalan sovitettuna, rakkaana Isänämme. »Hän on meidän syntiemme sovitus; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien.»

On siis todellakin suuri ja ihmeellinen asia, kun syntinen on löytänyt tämän Jeesuksen, jonka Jumala on vihkinnyt eläväksi tieksi ja ainoaksi välimieheksi, tyhmien viisaudeksi, väärin vanhurskaudeksi, syntisten pyhitykseksi ja vankien lunastukseksi. Voitko sinä yhtyä sanomaan: »Me olemme löytäneet Jeesuksen?» Kysymme vielä, mitä tämä löytäminen merkitsee?

Mitä tämä löytäminen merkitsee?

Jeesuksen päivinä oli paljon ihmisiä, jotka tunsivat Jeesuksen ulkonaöoltä ja tiesivät hänestä paljon kertoa.

Mutta he eivät kuitenkaan olleet löytäneet häntä. Nykyään on myös paljon ihmisiä, jotka tietävät, mitä Raamattu ilmoittaa Jeesuksesta, ja pitävät sen totena. Mutta he eivät ole löytäneet Jeesusta, sillä he eivät uskossa omista häntä Vapahtajakseen. Se löytäminen, josta tekstimme puhuu, on uskomista. Tämä usko syntyy ja pysyy voimassa ainoastaan Jumalan sanan kautta. Filippus tunnustaa löytä-

neensä sen, josta Mooses ja profeetat ovat kirjoittaneet. Hänen uskonsa perustui kirjoitettuun sanaan. Natanaelille Jeesus sanoi: »Sen tähden, että minä sanoin... sinä uskot.» Hänen uskonsa perustui Jeesuksen sanaan.

Se sana, johon me uskomme, on evankeliumi, hyvä sanoma Jumalan armosta ja syntiemme anteeksisaamisesta hänen kalliissa veressään. »Varma on tämä sana», sanoo Paavali, »ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan.» Siinä on syntisen ainoa pakotie, kun omatunto soimaa, laki tuomitsee ja kuolema peljättää. Se vie meidät turvapaikkaan, Jeesuksen tykö, joka otti päälleen meidän syymme, kärsi meidän rangaistuksemme ja lahjoitti meille kaikki, mitä hän pyhällä elämällään, viattomalla kärsimisellään ja katkeralla kuolemallaan on ansainnut.

Mutta löytäminen ei ole meidän etsimisemme ja työmme tulos. Filippus sanoo: »Me olemme löytäneet», mutta tekstin edellisessä jakeessa sanotaan: »Jeesus tapasi Filippuksen.» Samoin Paavali sanoo saaneensa laupeuden, koska »meidän Herramme armo oli ylen runsas, vaikuttaen uskoa ja rakkautta.» Sanan kautta armo vaikuttaa uskon, jolla armo omistetaan. Näin mekin olemme saaneet armoa armon lisäksi. Näin kaikki uskovaiset omistavat autuutensa. Sen tähden he yhdessä tunnustavat: »Me olemme löytäneet Jeesuksen.»

Tämä löytäminen merkitsee myös, että meillä on nyt halu saada toisiakin uskomaan. Heti kun Andreas tuli uskoon, hän meni sanomaan veljelleen Simonille: »Me olemme löytäneet Messiaan.» »Ja hän vei hänet Jeesuksen tykö.» Heti kun Jeesus oli tavannut Filippuksen ja sanonut: »Seuraa minua», Filippus kiiruhti kertomaan Natanaelille: »Me olemme löytäneet Jeesuksen.» Näin sinä, joka uskot Jeesukseen, alat tunnustaa häntä ja tuot toisia Jeesuksen tykö.

Natanael ei kuitenkaan ollut noin vaan voitettavissa. Filippuksen iloiseen tunnustukseen hän vastaa epäilevästi: »Voiko Nasaretista tulla mitään hyvää?» Filippus oli vedonnut Vanhan Testamentin kirjoituksiin. Natanael tiesi, ettei niissä Nasaretia edes mainitakaan. Kuinka sieltä voisi tulla odotettu Messias? Natanael ei ollut tahallaan epäilevä. Hän vain kaipasi pätevämpiä todistuksia voidakseen uskoa. Pitääkö epäilevän kanssa ruveta väittelemään? Tahallista

epäilijää ei selvimmilläkään todisteilla saada mielenmuutokseen, sillä hän ei tahdo uskoa. Rehelistäkään epäilijää me emme voi kiistalla voittaa. Filippus tiesi parhaan keinon. Hän sanoi yksinkertaisesti: »Tule ja katso.» Se on: Tule itse ottamaan selkoa; tule kuulemaan ja näkemään. Sellaista haastetta ei vilpiton sielu voi hyljätä. Filippus on vakuutettu, että kunhan Natanael vain saadaan tulemaan, niin Jeesus on tekevä hänessä armotyönsä. Me emme voikaan kenellekään antaa uskoa. Sen tekee Jumala. Mutta me voimme viedä ihmisille uskoa synnyttävän sanan ja tuoda heitä sanan vaikutuksen alle. Jumala on sitten tekevä heissä hyvän työnsä.

Jos sinulle ei ole tullut tärkeäksi sielujen pelastaminen, niin sinun itsesi tarvitsee löytää Jeesus, sillä on mahdotonta elää uskossa ja iloita autuudesta ja samalla olla välinpitämätön toisten sieluista. Paavalilla oli suuri murhe ja ainainen kipu sydämessään veljiensä vuoksi (Room. 9:3,4). Itkien hän puhui niistä, jotka vaelsivat Kristuksen ristin vihollisina. Hän puhuu kaikkien uskovaisten puolesta sanoessaan: »Kun me siis tiedämme, mitä Herran pelko on, niin me koetamme saada ihmisiä uskomaan.» 2 Kor. 5:11. Me puhumme heille Jeesuksesta suomme tunnustuksella ja vaelluksellamme. Me rukoilemme ja teemme työtä sananjulistajain saamiseksi. Me toimimme ja uhraamme lähetystyöhön ja evankeliumin levittämisen hyväksi. Ei ainoastaan saarnaajan, vaan jokaisen kristityn on sanominen: »Voi minua, ellen evankeliumia julista!» On kirjoitettu: »Minä uskon, sen tähden minä puhun, niin mekin uskomme, ja sen tähden me myös puhumme.»

Jeesuksen löytäminen on vasta ihmeitten alkua, sillä Jeesus lupaa: »Sinä saat nähdä suurempia kuin nämä ovat. Totisesti, totisesti minä sanon teille: te saatte nähdä taivaan avoinna ja Jumalan enkelien nousevan ylös ja laskeutuvan alas Ihmisen Pojan päälle.» Patriarkka Jaakob näki unessa avoimen taivaan, sinne ulottuvat tikapuut ja Jumalan enkelit, jotka olivat hänen luonaan. Enkelit nousivat ylös ja sitten tulivat jälleen alas hänen tykönsä. Uskovalle tämä ei ole enää unta, vaan todellisuutta: Taivas on avoinna jatkuvasti; yhteydet ylöspäin ovat aina auki; Jeesuksen ristin tikapuilta Jumala puhuu tuomion ja pelastuksen viimeisen sanan maan lapsille. Ristiinnaulitun välittäjän kautta on taivas tullut pakoilevan syntisen tykö. Usko-

va puetaan hänen voimallaan tekemään suuria tekoja, niin kuin Jeesus lupasi: »Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka uskoo minuun, myös hän on tekevä niitä tekoja, joita minä teen, ja suurempiakin, kuin ne ovat, on hän tekevä.» Joh. 14:12. Evankeliumissa meillä on Jumalan voima herättää kuolleita, parantaa syntisairaita, ajaa ulos perkeleitä ja kukistaa kaikkea pimeyden valtaa. Näin valtava merkitys on sillä oleva, kun syntinen löytää Jeesuksen.

Ystäväni, oletko sinä löytänyt tämän Raamatussa ilmoitetun Jeesuksen, joka on tosi Jumala ja tosi ihminen ja joka on syntisten ainoa Vapahtaja? Silloin sinäkin tunnustat: »Me olemme nähneet ja todistamme, että Isä on lähettänyt Poikansa maailman Vapahtajaksi.» (1 Joh. 4:14). Silloin sinäkin menet kutsumaan syntisiä: »Maistakaa ja katsokaa, kuinka Herra on hyvä.» Silloin joku sinunkin todistuksesi kautta tulee Jeesuksen tykö ilolla tunnustaen: »Sinä olet Jumalan Poika, sinä olet Israelin kuningas!» Aamen.

Ei katoa Raamatun sanasta pieninkään kirjain

Matt. 5:17–19

Kuudentena sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä

”Älkää luulko, että minä olen tullut lakia tai profeettoja kumoamaan; en minä ole tullut kumoamaan, vaan täyttämään. Sillä totisesti minä sanon teille: kunnes taivas ja maa katoavat, ei laista katoa pieninkään kirjain, ei ainoakaan piirto, ennenkuin kaikki on tapahtunut. Sentähden, joka purkaa yhdenkään näistä pienimmistä käskyistä ja sillä tavalla opettaa ihmisiä, se pitää pienimmäksi taivasten valtakunnassa kutsuttaman; mutta joka niitä noudattaa ja niin opettaa, se pitää kutsuttaman suureksi taivasten valtakunnassa.”

Matt. 5:17–19.

Jeesuksen päivinä Vanhan Testamentin kirjoituksista käytettiin yleistä nimeä Laki ja Profeetat: Tässä merkityksessä Jeesus käyttää näitä sanoja, kun hän sanoo tekstissämme, ettei hän ole tullut lakia ja profeettoja kumoamaan, vaan täyttämään. Hän vakuuttaa, että näistä kirjoituksista ei katoa pieninkään kirjain, ei ainoakaan piirto, kunnes kaikki on tapahtunut.

Nykyään miltei kaikissa kristillisissä kirkoissa ja usein juuri avainasemissa, on niitä, jotka opettavat, että Vanhassa Testamentissa on perinteellisiä kansantaruja, ristiriitoja ja erheitä. He sanovat, että monet Vanhan Testamentin kirjat eivät ole niiden kirjoittamat, joiden nimellä ne kulkevat. He väittävät esimerkiksi, että viisi Mooseksen kirjaa eivät ole kaikki Mooseksen kirjoittamat; että Jesajan kirja ei ole kokonaan Jesajan kirjoittama jne. Mutta juuri niitä kirjoituksia, joita järkeisusko kieltää, Jeesus todistaa heidän kirjoittamikseen; ja juuri niitä ihmeitä, joita modernistit väittävät taruiksi, Jeesus todistaa tosiksi. Hän painaa Raamatun inspiraatioon tuon jumalallisen sinetin: Ei katoa pieninkään kirjain, ei ainoakaan piirto! Pienin kirjain hepreankielessä on i, se on vain kuin pilkku suomenkielessä ja piirto, josta Jeesus puhuu, on vain jonkin kirjaimen pieni reunus. Ei siis tämänkään verran, ei hiventäkään ole katoava Raamatun sanasta,

vaan kaikki on täyttyvä aikanaan. Se on Jumalan sanaa ja Henki todistaa: »Meidän Jumalamme sana pysyy iankaikkisesti.» On niin mieluista syventyä tutkimaan tekstimme todistusta, että *Jeesuksessa Raamatun kirjoitukset ovat täyttyneet*.

Lain vaatimukset ovat täytetyt

Lainoppineet ja fariseukset olivat selityksillään himmentäneet ja ihmiskäskeyllä mitätöineet lain varsinaiset vaatimukset. Jeesus huihaisee sivuun nuo ihmismääreet ja tuo esiin lain aidon sisällön. »Te olette kuulleet sanotuksi vanhoille», hän sanoi: »Älä tapa... Mutta minä sanon teille: jokainen, joka vihastuu veljeensä, on ansainnut Oikeuden tuomion; ja joka sanoo veljelleen: 'Sinä tyhjänpäiväinen', on ansainnut Suuren Neuvoston tuomion; ja joka sanoo: 'Sinä hullu', on ansainnut helvetin tulen». Näin siis vihaiset ja herjaavat sanatkin vetävät jo päällemme kadotustuomion. Anteeksiantamaton sydän on osaton Jumalan anteeksiantamuksesta. Sillä »jos te ette anna ihmisille anteeksi, niin ei Isännekään anna anteeksi teidän rikkomuksianne.» Ja »jokainen, joka vihaa veljeänsä, on murhaaja; ja te tiedätte, ettei yhdessäkään murhaajassa ole iankaikkista elämää, joka hänessä pysyisi.» Hän jatkaa: »Te olette kuulleet sanotuksi: 'Älä tee huorin', mutta minä sanon teille: jokainen, joka katsoo naista himoiten häntä, on jo sydämessään tehnyt huorin hänen kanssaan.» Siis silmäin pyyntö ja sydämen himo on jo kadottava synti. »Eivät huorintekijät..., ei avionrikkojat, ei hekumoitsijat eikä miehimykset... saa periä Jumalan valtakuntaa.» Edelleen Jeesus puhuu: »Te olette kuulleet sanotuksi: 'Rakasta lähimmäistäsi ja vihaa vihollistasi'. Mutta minä sanon teille: rakastakaa vihollisianne ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka teitä vainoavat... Olkaa siis te täydelliset, niin kuin teidän taivaallinen Isänne täydellinen on.»

Näin Jeesus selittää toisen taulun käskyjä. Ja ensimmäinen taulu vaatii: »Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydäimestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta voimastasi.» Koko olemuksellamme meidän on rakastettava Jumalaa yli kaiken; meidän tulee häneen yksin turvata, aina etsiä hänen kunniaansa ja täyttää hänen tahtonsa, häntä rukoilla, kiittää ja ylistää.

Kaikki nämä lain käskyt, pienintä piirtoa myöten, on ehdottomasti täytettävä. »Kirottu olkoon se», sanoo Jumala, »joka ei pidä tämän lain sanoja eikä täytä niitä.» 5 Moos. 27:26. Ei sinulla eikä minulla ole mitään toivoa, jos tämä laki meidän kohdallamme ei tule tarkalleen täytetyksi. Taivaat julistavat: »Pyhä, pyhä, pyhä Herra Sebaot!» Mutta meidän on sanominen: »Voi minua! Minä hukun!» Sillä ei ole yhtäkään Jumalan käskyä, jonka me olisimme pitäneet. »Laki on hengellinen, mutta minä olen lihallinen, myyty synnin alaisuuteen.» Laki on kyllä hyvä. »Vaan synti, että se synniksi nähtäisiin, on hyvän kautta tuottanut minulle kuoleman, että synti tulisi ylenmäärin synniksi käskysanan kautta.» Room. 7:13.

Kun me emme voineet lakia täyttää, niin Jumala tuli ihmiseksi, lain alaiseksi, ja täytti kaikki Jumalan käskyt, pienintä piirtoa myöten, meidän edestämme. Mutta laki ei vaadi ainoastaan kuuliaisuutta, se vaatii myös rangaistusta kaikista lakia vastaan tehdyistä rikoksista. Niinpä Kristus, jolla ei yhtään syntiä ollut, »on lunastanut meidät lain kirouksesta, kun tuli kiroukseksi meidän edestämme.» Gal. 3:13. Sillä hän »nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan asti.» Fil. 2:8. Tämä Kristuksen tekävä ja kärsivä kuuliaisuus tallin seimestä Golgatalle asti on meidän vanhurskaudemme. »Sillä niin kuin yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta monet ovat joutuneet syntisiksi, niin myös yhden kuuliaisuuden kautta monet tulevat vanhurskaiksi.» Room. 5:19. Ei siinä ollut yhtään varausta, kun kaikki minun omani annettiin Jeesukselle: Peritty turmelukseni, hulluuteni, hätäni, häpeäni, kaikki syntini ja sairauteni, ja niiden tähden minuun kohdistunut Jumalan viha, kiroustuomio, kuolema ja kadotus. Eikä siinä ollut yhtään varausta, kun kaikki Jeesuksen oma annettiin minulle: hänen pyhä kuuliaisuutensa kaikkien lain käskyjen täyttäjänä, hänen sijaiskärsimisensä, katkera kuolemansa ja kallis sovintoverensä — kaikki annettiin minulle.

*»Ah, kuinka kerran seisaisin
mä eessä Herrani,
jos ei tää armo autuain
mun oisi omani!»*

Nyt ei minun tarvitse enää vapista Jumalan pyhän lain edessä. »Sillä Kristus on lain loppu, vanhurskaudeksi jokaiselle, joka uskoo.» Room. 10:4. Sisällisen ihmistemme puolesta me nyt rakastamme Jumalan lakia ja ahkeruimme noudattaa sitä. Mutta me emme saa sekoittaa näitä vaillinaisia tekojamme siihen Kristuksen hankkimaan vanhurskauteen, johon me olemme uskossa puettut ja jossa yksinään me seisomme vanhurskautettuina Jumalan edessä. Edelleen tekstimme myös todistaa, että profeettain ennustukset ovat täytetyt.

Profeettain ennustukset ovat täytetyt

Profeetta Jesaja oli ennustanut: »Katso, neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan» (Jes. 7:14). Yli 700 vuotta myöhemmin enkeli sanoi neitsyt Marialle: »Katso, sinä tulet raskaaksi ja synnytät pojan... Pyhä Henki tulee sinun päällesi, ja Korkeimman voima varjoaa sinut; sen tähden myös se pyhä, mikä syntyy, pitää kutsuttaman Jumalan Pojaksi.» Luuk. 1:31,35.

Profeetta Miika oli myös ennustanut yli 700 vuotta aikaisemmin: »Sinä Betlehem Efrata, joka olet vähäinen olemaan Juudan sukujen joukossa, sinusta minulle tulee se, joka on oleva hallitsija Israelissa.»(Miika 5:1) Ja kun aika oli täytetty, tuli Joosef kihlatun morsiamensa Marian kanssa »Daavidin kaupunkiin, jonka nimi on Betlehem... Niin tapahtui heidän siellä ollessaan, että Marian synnyttämisen aika tuli.»

Profeetat olivat ennustaneet Jeesuksen messiaanisesta työstä. Jeremia oli mm. kirjoittanut: »Niinä päivinä ja siihen aikaan minä kasvatan Daavidille vanhurskauden vesan, ja hän on tekevä oikeuden ja vanhurskauden maassa.» Jer. 33:15. Näin olivat kaikki profeetat ennustaneet kautta vuosisatojen. He olivat myös ennustaneet uuden liiton seurakuntaa: »Katso, ne päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin minä teen... uuden liiton.»

Mutta varsinkin olivat Vanhan Testamentin kirjoitukset alusta alkaen ennustaneet Kristuksen kärsimystä, sovintokuolemaa ja ylösnousemusta kuolleista. Jo paratiisin sulkeutuvilla porteilla luvattiin Vaimon Siemen, joka on rikki polkeva käärmeen pään. Ja nuo lukemattomat poltto- ja teurasuhrin hahmot vuosikymmenten lakkaamatta en-

nustivat sitä Jumalan Karitsaa, joka on yhdellä uhrilla tekevä iankaikkisesti täydelliseksi ne, jotka pyhitetään. Tuo vuotuinen pääsiäislammaskorvi, josta ei mitään saanut jäädä tähteeksi, oli toistuva lupaus Jumalan Karitsasta, joka kaikkineen on meidän autuutemme.

Kuningas Daavid, joka eli tuhannen vuotta ennen Kristuksen syntymää, kuvaa aivan yksityiskohdittain Jeesuksen kärsimyksiä, esim. psalmissa 22, ja profeetta Jesaja kirjansa 53 luvussa puhuu aivan kuin hän olisi seissyt Jeesuksen ristin juurella: »Totisesti meidän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme hän sälytti päällemme... Hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut.»

Koko Vanha Testamentti kauttaaltaan toistaa esikuvien, ennustuksien ja lupauksien Messiaan tuloa ja hänen lunastustyötään maailman autuudeksi. Ja vihdoinkin hämähäkki tyystin häipyä ja pimeys pakenee, kun Golgatan keskimmäiseltä ristiltä sanat kaikuivat: »Täytetty!» Täytetty on laki, täytetyt ovat esikuvat, täytetyt ovat lupaukset ja ennustukset. Kaikki on täytetty, mitä oli kirjoitettu ja mitä autuuteen tarvitaan.

Kuolleista ylösnousseen Jeesuksen pääsiäissanoma oli julistus juuri kirjoitusten täyttymisestä. »Ja hän alkoi Mooseksesta ja kaikista profeetoista ja selitti heille, mitä hänestä oli kaikissa kirjoituksissa sanottu.» Ja tämä oli se sanoma, joka saattoi heidät riemulla kertoamaan: »Eikö sydämemme ollut meissä palava, kun hän puhui meille tiellä ja selitti meille kirjoitukset?» Luuk. 24:27,32. Tämä oli myös apostolien saarnoissa ja opetuksissa aina toistuva todistus, että Jeesuksessa Vanhan Testamentin kirjoitukset ovat täyttyneet.

Täysin valmis on siis se suuri pelastus, jonka Jeesus on meille toimittanut. Varma on se sana, joka tämän valmiin autuuden meille ilmoittaa. Pelastava on todella se usko, jonka tämä sana synnyttää ja ylläpitää. Päätteenä Jeesus vakuuttaa: »Sen tähden, joka purkaa yhdenkään näistä pienimmistä käskyistä ja sillä tavalla opettaa ihmisiä, se pitää pienimmäksi taivasten valtakunnassa kutsuttaman: mutta joka niitä noudattaa ja niin opettaa, se pitää kutsuttaman suureksi taivasten valtakunnassa.» Tähän purkamiseen tai noudattamiseen

sisältyy kaikki Jumalan sana, siis Raamattu kokonaisuudessaan. Ja jonka Jumala hänen sanansa 'purkamisen' tähden on kutsunut pienimmäksi, sen hän on sulkenut ulos valtakunnastansa. Voi siis sitä, joka hylkää Jumalan lain tai saattaa sen vaatimukset tylsiksi ja tehottomiksi! Voi sitä, joka rajoittaa tai himmentää sitä, minkä Jeesus on täyttänyt meidän autuudeksemme! Mutta me tahdomme tunnustaa Paavalin kanssa: »Minä... niin palvelen isieni Jumalaa, että minä uskon kaiken, mitä on kirjoitettuna laissa ja profeetoissa.» Apt. 24:14. Kuinka suuri onkaan kaikki kirjoitusten täyttymys Kristuksessa! »Ja hänen täyteydestään me kaikki olemme saaneet, ja armoa armon lisäksi.» Aamen.

Ainokaisen Pojan kirkkaus

Joh. 13:31,32

Seitsemäntenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä

Kun hän oli mennyt ulos, sanoi Jeesus: »Nyt Ihmisen Poika on kirkastettu, ja Jumala on kirkastettu hänessä. Jos Jumala on kirkastettu hänessä, niin kirkastaa myös Jumala hänet itsessään ja kirkastaa hänet pian.»

Joh. 13:31,32.

Uskonpuhdistusta edeltävänä aikana vietettiin Kristuksen kirkastamisen muistojuhlaa elokuun 6. päivänä. Sen muistoa vietetään nykyään myös loppiaisajan viimeisenä sunnuntaina. Ruotsin kuninkaan Juhana III:n v. 1569 antaman käskyn mukaan on Ruotsin ja Suomen kirkko viettänyt Kristuksen kirkastamisen muistoa seitsemäntenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.

Tälle päivälle asetetut tekstimme sanat Jeesus lausui kiirastorstai-iltana. Hän oli järkyttyneenä sanonut opetuslapsilleen, että yksi heistä oli hänet pettävä. Sitten kun saatana oli mennyt Juudakseen ja hän poistui huoneesta, puhkesi Jeesus iloiten sanomaan: »Nyt Ihmisen Poika on kirkastettu.» Tällä kirkastamisellaan hän ilmeisesti tarkoittaa ristinkuolemaansa. Seuraavassa lauseessa hän sitten puhuu kirkastamisesta, joka tapahtui pian tämän jälkeen. Huomaamme siis, että Ihmisen Poika kirkastetaan: ensiksikin syvästi alennettuna, ja toiseksi korkeasti ylennettynä.

Ihmisen Poika kirkastetaan syvästi alennettuna

Alennuksensa aikana Jeesus usein kirkastui ihmetöittensä kautta. Hänen ensimmäisestä ihmetyöstään, kun hän muutti veden viiniksi, Johannes sanoo, että hän »ilmoitti kirkkautensa». Hänen toimintansa lopussa sanotaan Lasaruksen sairaudesta, »että Jumalan Poika sen kautta kirkastuisi». Samoin hänen lukuisten ihmetöittensä yhteydessä tavallisesti sanotaan, että ihmiset ylistivät ja kunnioittivat Jumalaa.

Näin hän alennuksessaankin ilmaisi valtasuuruuttaan ja jumalallista kunniaansa.

Mutta tässä kirkastamisessa, josta tekstimme nyt kertoo, ei tahdu mitään ihmisten huomiota kiinnittävää ihmetekoa. Päinvastoin, Jeesuksella on nyt edessään syvin alennus, katkera kärsiminen ja häpeällinen ristinkuolema. Ja kuitenkin sen alkaessa Jeesus riemulla huudahtaa: »Nyt Ihmisen Poika on kirkastettu, ja Jumala on kirkastettu hänessä.» Kun hän tulee petetyksi, vangituksi, tuomituksi, häväistyksi, räähätyksi, ruoskituksi ja ristiinnaulituksi; kun hän on niin heikko, että synti, kuolema ja perkele saa ilman estettä syyttää hänen päälleen kaiken julmuutensa — silloin juuri hänet todella kirkastetaan ja Jumala kirkastetaan hänessä. Kuinka tämä on ymmärrettävä?

Ensiksi siinä on Jumalan vanhurskaan rakkauden kirkkain ilmaisu: Hän antaa ainoan Poikansa ristinkuolemaan häntä vihaavan, jumalattoman maailman lunastamiseksi. Pyhänä ja vanhurskaana hän rankaisee jokaisen synnin. Mutta samalla hän sanomattomassa armossa ja rakkaudessa heittää noiden monien vääryydet viattoman Poikansa päälle ja lukee hänen pyhän kuuliaisuutensa syntisille. Toiseksi Jeesus, Jumalan ja Ihmisen Poika, kirkastetaan, kun hän mielellään täyttää Isänsä tahdon: Lain alaiseksi tehtynä hän täyttää jokaisen syntisen puolesta Jumalan pyhän lain ja synnittömänä ottaa kantaakseen koko maailman synnit. Ruumiissaan ja sielussaan hän kärsii kaikki syntiemme ajalliset ja iankaikkiset rangaistukset, sillä hänet tehdään synniksi ja kiroukseksi meidän edestämme. Meidän tähtemme hän tulee niin köyhäksi, ettei hänellä ole muuta kuin sulaa syntiä, häpeää, kuolemaa ja kadtusta. Mutta hänen köyhyytensä kautta me rikastumme niin, että saamme lain vaatiman vanhurskauden, sovituksen, Jumalan mieluusien ja taivaan aarteet omiksemme.

Eedenissä, ilon ja autuuden tarhassa, ensimmäinen Aadam tottelemattomana valitsi vihollisuuden. Getsemanen öisessä murheen tarhassa toinen Aadam valitsee kuuliaisuuden Isän tahdolle ristinkuolemaan saakka. Lankeemuksen päivänä maa alkoi kasvaa kirouksen merkinä orjantappuroita. Ja orjantappurainen oli kruunu kirouksen poisottajalla suurena sovintopäivänä, jolloin kaikki sukukunnat maan päällä tulivat siunatuiksi. Näin Jeesus syvimmissä alen-

nuksessaan kirkastetaan koko maailman syntien sovittajaksi, kaiken synnin, kuoleman ja perkeleen vallan voittajaksi, ainoaksi ja iäti riittäväksi autuuden syyksi kaikille Aadamin lapsille. Tähän alennukseen painuessaan hän huudahtaa: »Nyt Ihmisen Poika on kirkastettu, ja Jumala on kirkastettu hänessä.» Mutta tämä kirkastuminen jatkuu hänen ylennyksessään.

Ihmisen Poika kirkastetaan korkeasti ylennettynä

Siitä Jeesus sanoo: »Jos Jumala on kirkastettu hänessä, niin kirkastaa myös Jumala hänet itsessään ja kirkastaa hänet pian.»

Hänen kirkastamisensa ylennettynä Sotasankarina ja voiton Ruh-tinaana alkoi heti, kun hän astui alas helvettiin. Kuolleista herätetty-nä Isän kirkkauden kautta hän oli saattanut kaikki viholliset julkisen häpeän alaisiksi. Nyt hän meni kukistetun ruhtinaan päämajaan julis-tamaan riemuvoittonsa ja heidän ikuisen tuomionsa. Hän saarnasi vankeudessa oleville hengille, että heidän rangaistuksensa on peruut-tamaton, koska he eivät uskoneet vanhurskauden saarnaajaan, kun Jumalan pitkämielisyyys odotti heitä Nooan päivinä. Hänen kirkasta-misensa elämän ruhtinaana ja kaikkien tuomarina oli siis hirvittävä niille, jotka epäuskossa olivat erinneet.

Ja pian kirkasti Isä hänet elämän Herrana maan päällä, kun enke-lit julistivat hänen haudallaan: »Ei hän ole täällä, sillä hän on nous-sut ylös, niin kuin hän sanoi.» Hänen uskovansa saivat nähdä hänet ja tulivat osallisiksi hänen ylösnousemisensa voimasta. Näin kirkas-tettuna Jeesus antoi heille Pyhän Hengen ja heidän ymmärryksensä avattiin käsittämään kirjoitukset. Heidän murheensa vaihtui iloon, jota kukaan ei voinut enää heiltä riistää. Aroista tuli rohkeita, hei-koista väkeviä. Jeesus kirkastui heille synnin, kuoleman ja helvetin valtojen voittajana, ja he sanoivat: »Me katselimme hänen kirkkkaut-tansa, senkaltaista kirkkkautta, kuin ainokaisella Pojalla on Isältä; ja hän oli täynnä armoa ja totuutta.»

Ja Isä kirkasti hänet itsessään pian, kun »asetti hänet oikealle puolellensa taivaissa, korkeammalle kaikkea hallitusta ja valtaa ja voimaa ja herrautta ja jokaista nimeä, mikä mainitaan ei ainoastaan tässä maailmanajassa, vaan myös tulevassa. Ja kaikki hän on asetta-

nut hänen jalkainsa alle ja antanut hänet kaiken pääksi seurakunnalle». Ef. 1:20–22.

Nyt Kristuksen kirkkaus loistaa meille sanassa, joka vaikuttaa kasteessa, ehtoollisessa ja evankeliumissa. Kun sanan kautta Jeesus kirkastuu Vapahtajanamme, niin taakka vierii omaltatunnolta, kahleet kirpoavat ja sydän täyttyy anteeksiantamuksen rauhalla ja autuuden ilolla. Silloin Jeesus kirkastuu myös meidän kauttamme, sillä mekin alamme todistaa hänestä suullamme ja vaelluksellamme. Me alamme julistaa sen jaloja tekoja, joka on meidät pimeydestä kutsunut ihmeelliseen valkeuteensa.

Miksi ei Kristus ole nyt kaikille kirkastunut, kun hänen kirkkautensa loistaa sanassa? Apostoli vastaa: »Jos meidän evankeliumimme on peitossa, niin se peite on niissä, jotka kadotukseen joutuvat, niissä uskottomissa, joiden mielet tämän maailman jumala on niin sokaisut, ettei heille loista valkeus, joka lähtee Kristuksen kirkkauden evankeliumista, hänen, joka on Jumalan kuva.» Ystäväni, älä karta tätä sanaa, sillä se on elävä ja voimallinen. Se avaa kuurot korvasi ja sokeat silmäsi ja saattaa sinut uskossa katselemaan hänen vapahtajankirkkauttansa.

Tunteet vaihtuvat, ajat ja olot muuttuvat, mutta sana pysyy luja. Siinä uskova saa katsella synkkinäkin hetkinä Vapahtajansa kirkkautta. Ja vihdoin pilvetkin loistavat hänen kirkkauttansa, kun hän ilmestyy taivaan pilvien päällä suuressa voimassa ja kunniassa, ja kaikkien silmät saavat nähdä hänet. Silloin Kristus ei ole ainoastaan kirkastettu itsessään, vaan tulee kirkastettavaksi kaikissa pyhissäänsä. Autuas olet sinä, joka nyt uskossa katsot, mutta silloin iäti loistat hänen kirkkauttansa. Aamen.

Tie elämään

Matt. 7:13,14

Kahdeksantena sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä

»Menkää ahtaasta portista sisälle. Sillä se portti on avara ja tie lakea, joka vie kadotukseen, ja monta on, jotka siitä sisälle menevät; mutta se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat ne, jotka sen löytävät.»

Matt. 7:13,14.

»Tähän kaupunkiin on monta tietä. Maanviljelijät tulevat eri suunnilta tuoden tuotteitaan eikä keneltäkään kysytä: mitä tietä sinä tulit? Kysytään vain: mitä sinulla on? Samoin taivaaseenkin tullaan monta eri tietä. Pääasia on, että sinne tullaan.» Näin kuulin erään saarnaajan julistavan, ja monet sanovat siihen aamenensa. Mutta Jeesus puhuu ihan päinvastoin tekstissämme. Hän sanoo, että on vain yksi tie, joka vie elämään ja että harvat sen löytävät. Ketä meidän on siis kuuleminen? Isä taivaasta todistaa Pojastaan: »Kuulkaa häntä.» ja apostoli sanoo: »Olkoon Jumala totinen, mutta jokainen ihminen valhetteli.» Kuullessamme Jeesuksen opetusta elämän tiestä, kysykäämme kukin itseltämme: *Olenko minä matkalla taivaaseen?* Vastataksemme oikein tähän kysymykseen meidän täytyy alkaa siitä, että kukaan ei ole luonnostaan elämään vievällä tiellä.

Kukaan ei ole luonnostaan elämään vievällä tiellä

Kun Jeesus sanoo »Menkää», niin hän osoittaa, että ilman tällaista menemistä kukaan ei ole taivaan tiellä. Raamattu sanoo: »Me vaelsimme kaikki eksyksissä niin kuin lampaat, kukin meistä poikesi omalle tielleen.» Jes. 53:6. Tästä omasta tiestämme kuulumme Jeesuksen sanovan: »Se portti on avara ja tie lakea, joka vie kadotukseen, ja monta on, jotka siitä sisälle menevät.» Se portti on yhtä avara kuin Aadamilta saatu perintökin. Olimme jo syntyessämme lavean tien matkamiehiä, niin kuin Jeesus sanoo: »Mikä lihasta on syntynyt, on liha.»

Koko maailma mahtuu tätä tietä kulkemaan. Siellä on julkea jumalaton törkeine synteineen ja kunniallinen maailman ihminen ulkonaisine hyveineen. Siellä on lain orja kilvoituksineen ja suruton synteineen. Sitä tietä vaeltaa väärä profeetta eksytyksineen ja eksytetty harhauskoineen. Siellä on köyhää ja rikasta, nuorta ja vanhaa, ylhäistä ja alhaista, kaikista kansoista ja kansankerroksista. Tie on niin leveä, että sitä sopii kulkemaan kaikenkaltaisten kuormien ja kaikenlaisten käsitysten ja uskomusten kanssa. Kukin saa kulkea niin kuin haluaa — nopeasti tai hitaasti, loisteliaasti tai huomaamattomasti, nauraen tai itkien, hurskaasti tai syntisesti. Yhtä vain sieltä puuttuu: siellä ei ole ainuttakaan, joka pysyy Jeesuksen sanassa, ei ainoatakaan, jolla on Jeesuksen usko. — Älä erehdy! Vaikka jotkut siellä kiivailevat Jumalan puolesta, eivät he tunne Jumalaa; vaikka he puhuvat Jumalan sanaa, ei heillä ole Jeesuksen oppia. Vaikka he tietävät oikean opin, eivät he sydämessään usko. Heillä on jumali-suuden muoto, mutta he kieltävät sen voiman. Heillä on nimi, että elävät, mutta ovatkin kuolleet. Näin lavea on se tie; näin monenlaisia ovat sen kulkijat.

Ja se tie vie kadotukseen, iankaikkiseen vaivan paikkaan. Sinne joutui rikas mies, joka oli pukeutunut hienoihin vaatteisiin ja oli elänyt ilossa joka päivä loisteliaasti. Sinne joutui tuo maanviljelijä, jonka pellot olivat kasvaneet hyvin ja joka aikoi viettää hyviä päiviä. Sinne heitettiin näkyvän seurakunnan herkkupöydästä se mies, jolla ei ollut häävaatteita. Sinne vajosi apostoli Juudas, tuo kadotuksen lapsi. Sinne tuomittiin nuo monet, jotka olivat hokeneet: »Herra, Herra», ja sanoivat: »Mehän söimme ja joimme sinun kanssasi, ja meidän kaduillamme sinä opetit.» Sinne joutui tuo suuri joukko, josta on kirjoitettu: »Pelkurien ja epäuskoisten ja saastaisten ja murhaajien ja huorintekijäin ja velhojen ja epäjumalanpalvelijain ja kaikkien valhettelijain osa on oleva siinä järvässä, joka tulta ja tulikiveä palaa.» Ilm. 21:8. Tällainen loppu on lavean tien matkamiehillä.

Tällä tiellä on jokainen, joka ei ole tullut taivaan tielle, sillä kolmatta tietä ei ole. Kuinka on sinun laitasi? Etkö kysyisi: Olenko minä matkalla taivaaseen? On syytä rukoilla: »Tutki minua, Jumala, ja tunne minun sydämeni, koettele minua ja tunne minun ajatukseni. Ja katso: jos minun tieni on vaivaan vievä, niin johdata minut ian-

kaikkiselle tielle.» Ps. 139:23,24. Mutta miten Jumala johdattaa meidät laevalta tieltä kaidalle tielle?

Elämän tielle tullaan ahtaan portin kautta

»Menkää ahtaasta portista sisälle», sanoo Jeesus. Tästä portista ei kukaan mahdu sisälle suruttomana, synneissään, lihallisessa mielessä, maailman ystävänä. Eikä siitä pääse yksikään läpi omassa hurskaudessaan, hyvine töineen, oman viisautensa ja voimansa varassa.

Tämä ahdas portti on parannus eli kääntymys. Lain kautta tulee synnin tunto. Omatunto herää ja silloin ihminen näkee olevansa kadotukseen vievällä tiellä. Synti tulee synniksi, ja hän valittaa: »Ei ole lihassani tervettä paikkaa sinun vihastukseksi tähden eikä luissani rauhaa minun syntieni tähden. Sillä minun pahat tekoni käyvät pääni ylitse, niin kuin raskas kuorma ne ovat minulle liian raskaat.» Ps. 38:4,5. Mutta synneistään ihminen ei pääse katumuksellaan eikä murheellaan, ei ponnistuksillaan eikä päätöksillään, tai taisteluillaan eikä rukouksillaan. Koettakoon hän kaikin keinoin, kunnes on tyyten nääntynyt, hänen on yhä tunnustaminen: »Minun syntini on aina minun edessäni.» Ps. 51:5. Ja kun hän ei pääse synneistään, ei hän myöskään syntiensä kanssa pääse ahtaan portin läpi.

Sokea järkemme sanoo, että meidän tuleekin pysyä portissa ja kerjätä armoa. Ihminen ylpeydessään pitää sitä nöyryytenä, että hän jatkuvasti kerjää ja kamppailee syntikuormansa alla ja luulee silloin erityisesti olevansa Jumalan kädessä. Mutta Jeesus ei sanonut: Jääkää porttiin kamppailemaan kuormanne kanssa. Hän sanoi: »Menkää ahtaasta portista sisälle.» Jos olemme portissa kiinni kuorminemme, emme ole vielä taivaan tiellä. Sellainen ihminen on lain alla. Ja jos hän tahtoo siinä pysyä ja kärsiä, niin hän on todella perkeleen marttyyri ja saa palkakseen perikadon. »Sillä kaikki, jotka perustautuvat lain tekoihin, ovat kirouksen alaisia.» Gal. 3:10. Lain alla pysyvä ihminen lopulta joko painuu epätoivoon, tai hänestä tulee oman vanhurskauden rakentaja. Mutta kukaan ei pääse oman hurskautensa kanssa enempää kuin syntiensäkään kanssa ahtaan portin läpi.

Synnintunto ja katumus koituu parannukseksi vain silloin, kun laki ajaa ahdistetun ja tuomitun syntisen evankeliumin turviin, Kristusta omistamaan. »Näin muodoin», sanoo apostoli, »on laista tullut meille kasvattaja Kristukseen, että me uskosta vanhurskaiksi tulisimme». Parannus eli kääntymys tapahtuu silloin, kun syntinen uskoo Jeesuksen sovintoveressä syntinsä anteeksiannetuiksi. Kukaan ei todellisesti usko tätä syntien anteeksisaamista, jos hänellä ei ole synnintuntoa ja katumusta. Mutta synnintuntoa ja katumusta kyllä on ilman uskoa syntien anteeksisaamiseen.

Ahtaan portin kautta mennään siis, kun uskotaan evankeliumi ja otetaan vastaan Jumalan armo ja anteeksiantamus Kristuksen sovintotyössä. Portti ei ole ahdas sen tähden, että Jumalalla ei olisi armoa. Sillä Kristus on ammoiden syntimme sovittanut ja verellään ne pyyhkinnyt pois. Anteeksiantamus oli valmiina jo ennen kuin uskoimme-kaan. Portti on ahdas sen tähden, että ihminen tahtoi tuoda jotain omaansa eikä omistaisi anteeksiantamusta ja autuutta sulana armonlahjana. Niin kauan kuin hän riippuu kiinni omassaan — tunteissaan, katumisessaan, pyrkimisessään, rukoilemisessaan, uskomisessaan — ei hän pääse sisälle ahtaasta portista. Ihmisen täytyy sellaisena kurjana kuin hän on kokonaan jäädä armon varaan, kokonaan perustautua Kristuksen tekoon. »Joka ei töitä tee, vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, sille luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi.» Room. 4:5.

Evankeliumi ei ainoastaan anna syntejä anteeksi lahjana, Kristuksen teossa. Se myös antaa uskon, jolla anteeksiantamus omistetaan. Kun Jeesus sanoi kuolleelle: »Nouse», niin se sana antoi kuolleelle elämän ja voiman nousemaan. Kun evankeliumi sanoo: »Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut», niin se antaa myös uskon Jeesukseen, jonka kautta pelastumme.

Ystäväni, miten on sinun kohdallasi: Oletko mennyt ahtaasta portista sisälle uskomalla syntien anteeksisaamisen? Kristuksen puolesta minä vielä julistan: Sinun syntisi ovat anteeksiannetut! Näin uskoessasi olet astunut taivaan tielle. Mutta minkälainen on tämä tie?

Se on kaita tie, joka vie elämään

Ei se tie ole sen tähden kaita, että se olisi tarkoitettu vain muutamille. Sillä Jumala sanoo: »Kääntykää minun tyköni ja antakaa pelastaa itsenne, te maan ääret kaikki.» Jes. 45:22. Ja taas: »Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra, ei ole minulle mieleen jumalattoman kuolema, vaan se, että jumalaton kääntyy tieltänsä ja elää. Kääntykää, kääntykää pois pahoilta teiltänne.» Hes. 33:11.

Ei se myöskään ole sen tähden kaita, että Jumalalla olisi sen tien matkamiehille niukasti armoa. Onhan »Jumalan armo ja lahja yhden ihmisen, Jeesuksen Kristuksen, armon kautta ylenpalttisesti tullut monien osaksi.» »Missä synti on suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi.» Tämän tien matkamiehet laulavat: »Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu.»

Tie on kaita sen tähden, että me emme voi kulkea käsi kädessä turmeltuneen lihamme eli vanhan Aadamin kanssa. Uskovan vanha ihminen on yhtä turmeltunut kuin uskottomankin. Se haluaisi noudata petollisia himoja; se on itsekäs, ahne, häijy, katkera, kiittämätön; se halveksii Jumalan sanaa ja rukousta eikä voi koskaan tulla parannukseen. Mutta uskoessamme Kristukseen me »tiedämme sen, että meidän vanha ihmisemme on hänen kanssaan ristiinnaulittu, että synnin ruumis kukistettaisiin, niin ettemme enää syntiä palvelisi.»

Tie on niin kaita, että vanhalle ihmiselle ei ole enää tilaa. Sen täytyy tulla joka päivä kuoletuksi. »Sillä jos te lihan mukaan elätte, pitää teidän kuoleman; mutta jos te Hengellä kuuletatte ruumiin teot, niin te saatte elää.» Room. 8:13.

Se on kaita tie, koska se kulkee Jumalan sanan selviä linjoja. Jeesus sanoi: »Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani.» Sanassa pysyessämme tie käy liian ahtaaksi kulkeaksemme yhdessä niiden kanssa, jotka sanasta poikkeavat, sillä apostoli sanoo: »Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä me käskemme teitä, veljet, vetäytymään pois jokaisesta veljestä, joka vaeltaa kurittomasti eikä sen opetuksen mukaan, jonka olette meiltä saaneet.» 2 Tess. 3:6.

Tie on hyvä ja suora, sillä Jeesus itse on se tie. Se on valoisa tie, sillä Jeesus sanoo: »Minä olen maailman valkeus; joka minua seuraa, se ei pimeydessä vaella.» Se on turvallinen tie: »Ei ole siellä leijonaa, ei nouse sinne raateleva peto; ei sellaista siellä tavata.» Jes. 35:9. Se on iloinen tie: »Niin Herran vapahdetut palajavat ja tulevat Siioniin riemuiten, päänsä päällä iankaikkinen ilo.» Se on elämään vievä tie, sillä »joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä». Elämä kuolevaisessa ruumiissa täällä kuoleman maassa ei ole todellista elämää. Mutta se tie, jota kuljemme, vie elämään — todelliseen, yltäkylläiseen, täydelliseen, iankaikkiseen elämään. Se on jotain niin suurta ja ihmeellistä, ettei kenenkään kuolevan kieli voi sitä kertoa eikä mieli kuvitella. Sen vain tiedämme, että Jeesus, joka on matkakumppani, on myös vastaanottaja matkan päässä. Sillä hän on luvannut: »Minä annan heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni.»

Taivaan tien matkamiehinä me myös noudatamme tätä tekstimme sanaa: »Kaikki, mitä te tahdotte ihmisten teille tekevän, tehkää myös te samoin heille.» Maailma kääntää sen niin päin, että mitä emme tahdo ihmisten meille tekevän, sitä älkäämme heille tehkö. Se luulee, että välttämällä pahaa on kaikki hyvä tehty ja päästään taivaaseen. Mutta meidän ei tule ainoastaan välttää pahaa, vaan tehdä lähimmäisellemme kaikkea hyvää. Itsehurskas maailma pitää tätä Jeesuksen sanaa kultaisena sääntönä, niin että sen ohella emme mitään muuta tarvitse autuaiksi tullaksemme. Mutta Jeesus oli edellä puhunut ensimmäisestä taulusta ja oikeasta suhteesta Jumalaan. Vasta sitten, kun olemme taivaallisen Isän lapsia kasteen ja uskon kautta, saatamme me kaidan tien matkamiehinä rakastaa Jumalaa ja lähimmäistämme. Me rakastamme, kun Jumala on ensin meitä rakastanut ja on vuodattanut rakkautensa sydämiimme. Kaidalla tiellä me siis teemme hyviä töitä uskon hedelminä, kunniaksi ja ylistykseksi Jumalallemme.

Taivaan tiellä on siis se, joka on Jeesuksessa. »Pysykää minussa», hän sanoo, »niin minä pysyn teissä.» Ja mitä on Kristuksessa oleminen? Paavali vastaa Fil. 3:9, että siitä hänen havaitaan olevan Kristuksessa, ettei hän omista laista tulevaa vanhurskautta, vaan sen, joka tulee Kristuksen uskon kautta. Kun näin olemme Jeesuksessa, niin me olemme kaidalla tiellä, joka vie elämään. Aamen.

»Kuka siis on se uskollinen ja ymmärtäväinen huoneenhaltija?»

Luuk. 12:42–48

yhdeksäntenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä

Ja Herra sanoi: "Kuka siis on se uskollinen ja ymmärtäväinen huoneenhaltija, jonka hänen herransa asettaa pitämään huolta hänen palvelusväestään, antamaan heille ajallaan heidän ruokaosansa? Autuas se palvelija, jonka hänen herransa tullessaan havaitsee näin tekevän! Totisesti minä sanon teille: hän asettaa hänet kaiken omaisuutensa hoitajaksi. Mutta jos palvelija sanoo sydämessään: 'Herrani tulo viivästyy', ja rupeaa lyömään palvelijoita ja palvelijattaria sekä syömään ja juomaan ja päihdyttämään itseänsä, niin sen palvelijan herra tulee päivänä, jona hän ei odota, ja hetkenä, jota hän ei arvaa, ja hakkaa hänet kappaleiksi ja määrää hänelle saman osan kuin uskottomille. Ja sitä palvelijaa, joka tiesi herransa tahdon, mutta ei tehnyt valmistuksia eikä toiminut hänen tahtonsa mukaan, rangaistaan monilla lyönneillä. Sitä taas, joka ei tiennyt, mutta teki semmoista, mikä lyöntejä ansaitsee, rangaistaan vain muutamilla lyönneillä. Sillä jokaiselta, jolle on paljon annettu, myös paljon vaaditaan; ja jolle on paljon uskottu, siltä sitä enemmän kysytään.

Luuk. 12:42–48.

Jeesus oli puhunut palvelijoista, jotka isännän poissa ollessa hoitivat hyvin hänen talouttaan. Palattuaan kotiin isäntä palkitsi hyvin nämä uskolliset palvelijat. Ikään kuin keskeyttäen Pietari kysyy: »Herra, meistäkö sinä sanot tämän vertauksen vai myös kaikista muista?» Jeesus jatkaa vertausta palvelijoista, mutta alkaa sen kysymyksellä: »Kuka siis on se uskollinen ja ymmärtäväinen huoneenhaltija...?» Tässä Pietari löytää vastauksen omaan kysymykseensä. Siinä on myös tärkeä vastaus meille jokaiselle Kristuksen seurakunnan jäsenenä.

Taloudella Jeesus ilmeisesti tarkoittaa paikallista seurakuntaa ja palvelusväellä seurakunnan jäseniä. Jeesus itse on se omaisuuden omistaja ja isäntä, joka palaa näkyvässä muodossa viimeisenä päivänä ja palkitsee palvelijoilleen heidän tekojensa mukaan. Syventyes-

»Kuka siis on se uskollinen ja ymmärtäväinen huoneenhaltija?»

sämme tekstimme sanoihin jää korvissamme soimaan kysymys:
»Kuka siis on se uskollinen ja ymmärtäväinen huoneenhaltija?»

Soveltakaamme tämä ensiksi sananpalvelijoihin

Jeesus tarkoittaa tässä sananpalvelijoita, kun hän puhuu huoneenhaltijasta, »jonka hänen herransa asettaa pitämään huolta hänen palvelusväestään, antamaan heille ajallaan heidän ruokaosansa».

Saamansa kutsun kautta pastori eli sananpalvelija on Jumalan asettama huoneenhaltija. Hänen tulee ottaa vaari kaikesta laumasta, johon Pyhä Henki on pannut hänet paimeneksi kaitsemaan Jumalan seurakuntaa, jonka hän omalla verellensä on itsellensä ansainnut. On suuri armo, että Jumala on valinnut hänet palvelijainsa keskeltä olemaan heidän kaitsijansa, olemaan koko seurakunnan ja kaiken sen toiminnan ylivalvoja. Tämän tulisi suuresti nöyryyttää häntä, sillä onhan hän heidän joukostaan otettu, heidän veljensä: samaa syntistä sukua, samalla hinnalla ostettu; sama usko, sama toivo ja sama kilvoitus kuin heilläkin. Mutta hänen edesvastuunsa on paljon suurempi.

Jumala on asettanut hänet aivan erikoiseen tehtävään: »pitämään huolta hänen palvelusväestään, antamaan heille ajallaan heidän ruokaosansa». Hänen tulee ruokkia sielut sillä ruualla, joka pysyy iankaikkiseen elämään. Jumalan ruokasäiliöstä, Raamatusta, hänen tulee antaa heille elämän leipää ja elävää vettä ja oikein jakaa totuuden sanaa. On niitä, jotka koettavat ruokkia sieluja omilla epäilyksillään, ihmisoppien, tieteen, taiteen, kirjallisuuden, ajan tapahtumien ym. kerronnalla! Mutta mitä auttavat hurskaat ja kauniit sanat, jos ne eivät ole sanoja Herran suusta? Heihin sopii Augustinuksen valitus, että he pitävät tyhjää maljaa janoisen huulilla. Mitä sanommekaan niistä, jotka jakavat sieluille väärillä opeilla myrkytettyä ruokaa! Toisessa yhteydessä Jeesus puhuu niistä ankaria sanoja ja käskee meitä kavahtamaan vääriä profeettoja.

Sieluilla on nälkä. He etsivät selvyyttä mutkistuneessa elämänmenossa. He etsivät varmuutta häilähtelevien varjojen maassa. He etsivät kiintopistettä elämälleen ja laukaisua kalvaviin jännityksiin. Ihmiskeskeinen oppi ei kestä, ei ravitse, ei anna toivoa eikä elämää!

»Kuka siis on se uskollinen ja ymmärtäväinen huoneenhaltija?»

Ainoastaan ristiinnaulittu Kristus, joka annettiin alttiiksi meidän syntiemme tähden ja herätettiin jälleen ylös meidän vanhurskauttamisemme tähden, on ruoka, joka ravitsee. Ainoastaan Jumalan sana voi tunkeutua ihmishengen syviin kammioihin. Ristin sana ruokkii armolla ja anteeksiantamuksella syyllisen sydämen. Se parantaa haavat ja katkoo kahleet.

Ei siis riitä, että saarna on ajankohtainen. Ei riitä, että se on selväpiirteinen ja aikamme ihmisille ymmärrettävä. Eikä sekään vielä riitä, että se on Kristus-keskeinen, vaan keskeisenä täytyy olla ristiinnaulittu ja ylösnoussut Kristus. Sanan täytyy puhutella ihmistä hänen todellisen tilansa mukaan. Sananpalvelijan tulee siis paneutua Raamatun sanaan, että hän voisi terveen opin sanoilla ravita sekä itsensä että ne, jotka häntä kuulevat.

Ei myöskään sovi sanoa suruttomalle: Ole rauhassa, kaikki on hyvin! Eikä sovi raskautetulle omalletunnolle julistaa Jumalan vihaa ja tuomiota. Ei sovi pienelle lapselle antaa vahvaa ruokaa, eikä opissa ja uskossa varttuneelle ainoastaan maitoa. Onhan annettava kullekin oikea sana oikeaan aikaan. Sen tähden Jeesus sanookin, että sananpalvelijan tulee olla, ei ainoastaan uskollinen, vaan myös ymmärtäväinen, niin että hän antaa ajallaan kullekin hänen oman ruokaosansa.

»Autuas on se palvelija», sanoo Jeesus, »jonka hänen herransa tullessaan havaitsee näin tekevän. Totisesti minä sanon teille: hän asettaa hänet kaiken omaisuutensa hoitajaksi.» Minkälainen tämä armopalkka on, sitä me emme osaa täällä aavistaa. Profeetta Danielin kautta Herra sanoo: »Ja taidolliset loistavat, niin kuin taivaan-vahvuus loistaa, ja ne, jotka monta vanhurskauteen saattavat, niin kuin tähdet aina ja iankaikkisesti.» Dan. 12:3.

Mutta uskottoman sananpalvelijan osa on kauhistava. Jos hän »rupeaa lyömään palvelijoita ja palvelijattaria sekä syömään ja juomaan ja päihdyttämään itseänsä, niin sen palvelijan herra tulee päivänä, jona hän ei odota, ja hetkenä, jota hän ei arvaa, ja hakkaa hänet kappaleiksi ja määrää hänelle saman osan kuin uskottomille.» Ne sananpalvelijat, jotka hoitavat virkaa häpeällisen voiton vuoksi, jotka rakastavat ylensyömistä ja -juomista ja hekumaa, jotka tahtovat herroina hallita Kristuksen laumaa, ja jotka sitä lyövät väärällä ja

»Kuka siis on se uskollinen ja ymmärtäväinen huoneenhaltija?»

kelvottomalla menettelyllään, saavat hirmuisen rangaistuksen, jota Jeesus kuvaa sanoilla: »hakkaa hänet kappaleiksi ja määrää hänelle saman osan kuin uskottomille», ja taas: »rangaistaan monilla yön-neillä».

Kun ajattelemme sananpalvelijan viran täyttämistä uskollisesti ja ymmärtäväisesti, niin syystä kysymme Paavalin kanssa: »Ja kuka on tällaiseen kelpollinen?» Mutta me myös saamme vastata hänen kanssaan: »Kaikki minä voin hänessä, joka minua vahvistaa.» Fil. 4:13.

Soveltakaamme tämä myös sanankuulijoihin

Jeesus puhuu tässä, ei ainoastaan huoneenhaltijasta, vaan palvelusväestä, siis sanankuulijoista, seurakuntalaisista ja Jumalan tahdon tekemisestä.

Meidän tulee ennen kaikkea olla Jumalan sanan kuulijoita. Sillä ei evankeliumin julistajia ole lähetetty eikä kutsuttu saarnaamaan tyhjiille penkeille. Jumalan sanan kuuleminen on ohimenevä, kallein tilaisuus maailmassa. »Ota korviisi, maa, sillä Herra puhuu!» Jumala kehottaa kauttaaltaan Raamatussa: »Kuulkaa minua, niin te saatte elää.» Ja: »jolla on korvat kuulla, se kuulkoon!» Siinä juuri se on uskottomuuden alku ja paatumuksen polku, että ihminen ei tahdo kuulla saarnaa ja Jumalan sanaa. Herra sanoo: »Minä olen asettanut teille vartijat: 'Kuulkaa pasuunan ääntä.' Mutta he vastasivat: 'Emme kuuntele'» Jer. 6:17. Näin ihminen sulkee oven Jeesukselta eikä salli Pyhän Hengen puhutella itseään.

Apostoli Jaakob pitää selviönä, että kuunnellaan sanaa, mutta pelkkä kuuleminen ei riitä: »Olkaa sanan tekijöitä», hän sanoo, »eikä vain sen kuulijoita, pettäen itsenne.» Tekeminen tarkoittaa, että me otamme sanasta vaarin ja noudatamme sitä. Sana osoittaa sinulle, että olet synneilläsi ansainnut iankaikkisen kadotuksen. Pakenetko silloin katuvaisena Kristuksen turviin. Hän on lain loppu vanhurskaudeksi jokaiselle, joka uskoo. Sana osoittaa, että Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa kaikesta synnistä. Pesetkö vaatteesi ja valkaisetko ne Karitsan veressä? Sana osoittaa, että olet päässyt pyhässä kasteessa Jumalan kanssa lujaan liittoon. Ammennatko siitä voimaa ja lohdutusta?

»Kuka siis on se uskollinen ja ymmärtäväinen huoneenhaltija?»

Sana edelleen neuvoa meitä, miten meidän on vaeltaminen Jumalalle mieliksi. Uskollisuus merkitsee nyt, mitä Raamattu sanoo: »Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun tielläni.» Ps. 119:105. Sana valaisee meidän tietämme askel askeleelta. Me tahdomme todella käytännössä noudattaa, mitä sana sanoo. Sana aukoo umpiteitä, ratkoo ongelmia, opastaa eksyvää, virvoittaa väsynyt. Sana selvittää sotkuja ja kirkastaa kulkuamme. Se antaa uutta voimaa päivä päivältä. »Autuaita ovat ne, jotka kuulevat Jumalan sanan ja sitä noudattavat.»

Kun olemme Kristuksen palvelusväkeä, meillä on jokaisella tehtävämme Jumalan taloudessa. Jos olet isoisä tai isoäiti, aviopuoliso tai lapsi, nuorukainen tai neiton, sinulla on kallis tehtävä juuri siinä asemassa, jossa olet. Hän, joka sanoo: »Ole uskollinen kuolemaan asti», sanoo myös: Olkaa ymmärtäviäsi! »Katsokaa siis tarkoin, kuinka vaellatte: ei niin kuin tyhmät, vaan niin kuin viisaat, ja ottakaa vaari oikeasta hetkestä, sillä aika on paha.» Ef. 5:15,16. Me olemme Kristuksen kirje, jota maailma lukee. Muuta raamattua se ei luekaan. Kuinka tärkeätä siis, että meissä näkyy, mitä Kristus saa aikaan niissä, jotka itsessään ovat köyhät, raadolliset syntiset, mutta ottavat lahjana vastaan hänen autuutensa.

Kaikkein tärkeintä Jumalan taloudessa on evankeliumi. »Ja hän uskoi meille sovituksen sanan.» Tämän hoitamisessa ennen kaikkea meidän tulee olla uskolliset. Meidän tulee säilyttää puhtaana tämä evankeliumin oppi (Gal. 2:5): »Armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta — se on Jumalan lahja — ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi.» Ef. 2:8,9. Meidän tulee myös se puhtaana julistaa, että yhä useammat tulisivat siitä osallisiksi. »Voi minua, ellen evankeliumia julista!» Evankeliumin levittäminen kaikkien maailmaan vaatii kaikkien armolasten ahkeraa työtä ja uhrausta.

Sanan kuulijalle niin kuin sanan julistajallekin kaikuu aina kysyvänä tämä Herran sana: »Kuka siis on se uskollinen ja ymmärtäväinen huoneenhaltija?» Onnellinen on siis se sananpalvelija, joka tuo Kristuksen täydellisen siunauksen mukanaan ja josta sanankuulija voi todistaa: »Nyt minä tiedän, että sinä olet Jumalan mies ja että Herran sana sinun suussasi on tosi.» Onnelliset ne sanankuulijat,

»Kuka siis on se uskollinen ja ymmärtäväinen huoneenhaltija?»

joista sananpalvelija voi sanoa: »He ovat taistelleet minun kanssani evankeliumin hyväksi.» Onnellinen se seurakunta, joka saattaa kaikille ilmeiseksi, mitä on tämä Jumalan salaisuuden taloudenhoito (Ef. 3:9,10). Siihen enkelit halajavat katsahtaa, ja kun Herra kysyy: »Kuka on se uskollinen ja ymmärtäväinen huoneenhaltija?» He riemuiten osoittavat: Tässä sinun uskolliset todistajasi! Tässä sinun uskollinen palvelusväkesi! »Autuaat ne palvelijat, jotka heidän herransa tullessaan tapaa valvomasta!» Aamen.

Kauhea saarna

Joh. 8:21–30

Kymmenentenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä

Niin Jeesus taas sanoi heille: "Minä menen pois, ja te etsitte minua, ja te kuolette syntiinne. Mihin minä menen, sinne te ette voi tulla." Niin juutalaiset sanoivat: "Ei kai hän aikone tappaa itseänsä, koska sanoo: 'Mihin minä menen, sinne te ette voi tulla?'" Ja hän sanoi heille: "Te olette alhaalta, minä olen ylhäältä; te olette tästä maailmasta, minä en ole tästä maailmasta. Sen tähden minä sanoin teille, että te kuolette synteihinne; sillä ellette usko minua siksi, joka minä olen, niin te kuolette synteihinne." Niin he sanoivat hänelle: "Kuka sinä olet?" Jeesus sanoi heille: "Juuri se, mitä minä puhunkin teille. Paljon on minulla teistä puhuttavaa ja teissä tuomittavaa; mutta hän, joka on minut lähettänyt, on totinen, ja minkä minä olen kuullut häneltä, sen minä puhun maailman kuulla." Mutta he eivät ymmärtäneet, että hän puhui heille Isästä. Niin Jeesus sanoi heille: "Kun olette ylentäneet Ihmisen Pojan, silloin te ymmärrätte, että minä olen se, joka minä olen, ja etten minä itses-
täni tee mitään, vaan puhun tätä sen mukaan, kuin minun Isäni on minulle opettanut. Ja hän, joka on minut lähettänyt, on minun kanssani; hän ei ole jättänyt minua yksinäni, koska minä aina teen sitä, mikä hänelle on otollis-
ta." Kun hän näin puhui, uskoivat monet häneen. Joh. 8: 21-30.

Luther sanoo näistä tekstimme sanoista: »Tämä on kauhea saarna, pelästyttävä ja järkyttävä jäähyväispuhe.» Jeesus oli puhunut pelastuksen evankeliumia. Tätä sanomaa hän julistaa myös näissä meidän tekstimme sanoissa. Mutta hän liittää siihen vavahduttavan varoituksen uhmaaville kuulijoilleen. Sillä he pitävät pilkkana hänen puhettaan. Näin käy toteen Paavalin sana (2 kor. 2:15,16), että evankeliumi on toisille suloinen elämän tuoksu, mutta toisille kuoleman lemu ja löyhkä. Pelastusvyö voi olla myös kivi, joka painaa helvetin syvyyteen.

Ei mikään tuo ihmiselle niin suurta vastuunalaisuutta kuin Kristuksen evankeliumi. Se joko nostaa taivaaseen, tai painaa helvettiin. Se joko parantaa tai paaduttaa. Sen tähden tämä suloinen sanoma voi olla, niin kuin Luther sanoo, myös kauhea saarna. Jeesus osoittaa

näissä tekstimme sanoissa *kuinka elämän sana voi koitua kuolemaksi*.

Se on ohi menevä sana

»Minä menen pois», Jeesus sanoo, »ja te etsitte minua, ja te kuollette syntiinne.» Hän varoittaa juutalaisia ja samalla kaikkia, jotka Jumalan sanaa vastustavat ja pitävät sen halpana: Te kyllä pääsette minusta eroon! Mutta sitten teillä ei ole enää auttajaa. Teidän täytyy kuolla kauhea kuolema; te kuollette synteihinne, tukehdutte omaan saastaanne. Epäuskossanne te painutte helvettiin, kun hylkääte tarjolla olevan iankaikkisen autuuden.

Pelastus kaikkineen oli yksinomaan Jeesuksessa. Hän tuli, että meillä olisi elämä ja olisi yltä kyllin. Hän on ainoa välimies Jumalan ja ihmisten välillä. Hän on ainoa päästäjä synnistä ja tuomiosta. Ilman häntä ei ole enää valoa, vaan pelkkä pimeys. Ilman häntä ei ole armoa, vaan pelkkä tulen kiivaus, joka kuluttaa vastustajat. Ilman Jeesusta ei ole vanhurskautta, vaan sulaa syntiä. Ilman Jeesuksen täyteyttä on kaikki tyyten tyhjää ja toivotonta.

Kun Jeesus menee pois, mitä sitten enää jää syntiselle? Ja Jeesus on erottamattomasti yhdistetty evankeliumin sanaan. Ja evankeliumi on ohi menevä niiden kohdalla, jotka eivät siitä välitä.

Juutalaiset pilkaten vastustivat Jeesuksen evankeliumia ja sanoivat: »Ei kai hän aikone tappaa itseänsä, koska sanoo: 'Mihin minä menen, sinne te ette voi tulla.'» Itsemurhan tekijä joutuu helvettiin — he arvelivat — mutta emmehän me suinkaan sinne mene! Näin järkeisusko ja ihmistekoihin perustuva vanhurskaus sokaisee ihmisen. He eivät tahdo eivätkä tarvitse Jeesusta päästäkseen taivaaseen. Vielä vähän aikaa on heillekin pelastus tarjona. Mutta kohta on sana mennyt ohi. Sitten ei voi enää olla katumusta, ei uskoa eikä pelastusta.

Eivät kaikki näin julkeasti pilkkaa evankeliumia. He arvelevat, että se on kyllä kaunis ja hyvä sanoma ja hekin joskus tuonnempana aikovat sen uskoa omalle kohdalleen. Mutta nyt he tahtovat vielä palvella himojaan ja maailmaa. Heille Jumala sanoo: »Katso, nyt on otollinen aika; katso, nyt on pelastuksen päivä.» Huomispäivää hän

ei ole luvannut, eikä hän ole luvannut huomenna enää julistaa sinulle tätä hyvää sanomaa. Evankeliumi otetaan pois ja sinä joudut valittamaan: »Voi minua minun vammani tähden!» Yö on tullut eikä ole taluttajaa!

Moni myös evankeliumia kuullessaan ajattelee: Ei se vielä minulle kuulu. Minun täytyy ensin parantaa elämäni. Mutta Jeesus ei ole tullut kutsumaan vanhurskaita, vaan syntisiä. Jeesuksen veri ei puhdistaa vain muutamista, vaan kaikista synneistä. Ihminen ei voi mitään myötävaikuttaa eikä millään tavalla tehdä itseään otolliseksi. »Te olette alhaalta», Jeesus sanoo; »te olette tästä maailmasta». Te olette siis pahoja ettekä voi itseänne parantaa. Täytyy paljaaltaan, tällaisenaan uskoa evankeliumi. Evankeliumi antaa halun uskoa, ja tämä halu on jo uskomista. Jeesus vakuuttaa: »Sillä ellette usko minua siksi, joka minä olen, niin te kuolette synteihinne.» Hän on Vapahtaja, se Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnin. Tällaisina kuin me olemme, meidän on omistettava hänet sellaisena kuin hän on. Pitäydy siis tähän sanaan ja tunnusta Jaakobin kanssa: »En päästä sinua, ellet siunaa minua.» Muuten evankeliumi menee ohitsemi ja sinä jätät kirouksen alle.

Se on paaduttava sana

Tämä evankeliumi, joka saattaa epätoivoon painuvan riemulla tunnustamaan: »Minun Herrani ja minun Jumalani!», saattaa myös sydämen paatumuksessa uhmaten sanomaan Herralle: »Kuka sinä olet?» Se on: Kuka sinä luulet olevasi? Luuletko, että me emme ilman sinua tule autuaiksi?

Kärsivällisesti Jeesus teroitti näille vastustajilleen, että hän on Isän Jumalan lähettämä Vapahtaja. Hän ei edes käytä itsestään Messias- eli Kristus-nimeä, koska heillä oli aivan väärät käsitykset Messiaasta. Heidän halveksuvaan kysymykseensä: »Kuka sinä olet?» hän vastaa lempeästi: »Juuri se, mitä minä puhunkin teille.» Hän yhä vakuuttaa, että häneen uskomalla he voivat välttää iäisen kadotuksen. Hän on Isän lähettämä henkilöitynyt totuus, Isän vihkimä uusi, elävä tie, jonka kautta syntinen pääsee Jumalan tykö.

Tämähän oli suloista evankeliumia. Mutta siihen liittyy vakava varoitus: »Ellette usko minua siksi, joka minä olen, niin te kuolette synteihinne.» »Mutta he eivät ymmärtäneet», sanoo Johannes. Olihan niitäkin, joista Johannes sanoo: »Kun hän näin puhui, uskoivat monet häneen.» Mutta heidänkin mielensä oli myrkyttynyt väärään ajatteluun. Sillä tekstiä seuraavissa sanoissa Jeesus joutuu sanomaan heille: »Te olette isästä perkeleestä.» Näin järkyttävää on se paatumus, jonka evankeliumi saa aikaan, kun sitä tietten tahtoen vastustetaan.

Samoin nykyihmisistä monet paatuvat evankeliumin alla. Niin kuin silloin, samoin nytkin kuullaan kirkon johtoportaisissa samat »huuhtaisevat» väitteet Jeesuksen henkilöllisyydestä, Raamatun arvovallasta ja autuuden tiestä. Nämä Raamatun perusopit mitätöidään ja tilalle tuodaan ihmisjärjen sanelema jumaluusoppi. Kun Raamattu vaatii ihmiseltä mielenmuutosta ja uskoa, he vaativat Raamatun muovailua, että se kelpaisi nykyajan ihmisille. He pyrkivät Kristuskeskeisestä ihmisvaraiseen, ja Jumalan vaatimasta parannuksesta sosiaaliseen parannukseen. Heidän mielensä on maallisiin, vaikka apostoli sanoo: »Meillä on yhdyskuntamme taivaissa, ja sieltä me myös odotamme Herraa Jeesusta Kristusta Vapahtajaksi.»

Evankeliumi koituu myös paatumukseksi, kun lain sana hyljätään. Uskovassakin on vielä vanha ihminen, eikä mikään muu pidä vanhaa ihmistä kurissa kuin Jumalan laki. Laki myös opettaa uskovalle, mitkä ovat oikeita hyviä töitä. Laki ajaa armon alle, niin että uusi ihminen voimistuu evankeliumin kautta. Mutta jos vanha ihminen pääsee evankeliumin herkkupöytään, ei uudelle ihmiselle jää enää elintilaa. Synti ei sitten enää ole syntiä ja sydän paatuu. Väärin käytettynä evankeliumi on kauhea saarna. Mutta emme me sen tähden ole evankeliumia saarnaamatta. Sitä ahkerammin tulee meidän sitä julistaa, mutta aina oikein jakaa totuuden sana, laki ja evankeliumi.

On vavahduttavaa ajatella, että evankeliumi, autuuden hyvä sanoma, on ohi menevä ja että sen vastustaminen ja väärinkäyttö paaduttaa sydämet. Tähän Jeesus lisää vielä kolmannen järkyttävän kohdan. Evankeliumi on tuomitseva sana.

Tuomitseva sana

»Paljon», sanoo Jeesus, »on minulla teistä puhuttavaa ja teissä tuomittavaa». Evankeliumi on anteeksiantamuksen sana, joka päästää vapauteen lain tuomion alta, niin kuin on kirjoitettu: »Kristus on lain loppu vanhurskaudeksi jokaiselle, joka uskoo.» Room. 10:4. Mutta evankeliumi sinetöi kadotustuomion alle jokaisen, joka ei usko ja jonka pelastustoivo ei perustu kokonaan ja yksinomaan Jeesukseen, hänen armoonsa ja ansioonsa. Sillä »joka uskoo häneen, sitä ei tuomita; mutta joka ei usko, se on jo tuomittu, koska hän ei ole uskonut Jumalan ainokaisen Pojan nimeen». Joh. 3:18.

Kuinka paljon Jeesuksella oli puhuttavaa ja tuomittavaa, kävi ilmi hänen voi-huudoistaan ja kyynelistään, kun hän itki Jerusalemin hävitystä ja Juudan kansan ankaraa kohtaloa. Jeesus näkee, että tämä kansa on ristiinnaulitseva Messiaansa, että heidän maansa ja kaupunkinsa hävitetään, että heidät hajotetaan kaikkiin kansoihin taivaan alla ja että näin he säilyvät maailman loppuun asti todistuksena Jumalan uskollisuudesta ja vanhurskaista tuomioista. »Kun te olette ylentäneet Ihmisen Pojan», hän sanoo, »silloin te ymmärrätte, että minä olen se, joka minä olen». Silloin he todella ymmärsivät, kun keskipäivä muuttui yöksi, kun temppelin esirippu repesi kahtia ylhäältä alas asti, kun maa järisi ja haudat aukenivat. He kyllä ymmärsivät, kun Jeesus nousi ylös kuolleista ja kun helluntaina ihme tapahtui. Mutta vaikka he ymmärsivät, eivät he kuitenkaan uskoneet! Viimeinen päivä on vielä paljastava, mitä Jeesuksella on heistä sanottavaa ja tuomittavaa. Mutta kuinka on meidän kohdallamme? Me julistamme sinulle Herran sanan, että Jeesus on verellään meidät synneistämme päästänyt; että Jeesus on loppuun asti täyttänyt kaikki, mitä meidän autuutemme tarvitaan; että se on sula armolahja jokaisella, joka sen uskossa omistaa. Me julistamme Herran sanan, ettei ole pelastusta yhdessäkään toisessa ja ettei ole muuta nimeä taivaan alla ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman. Eivät enkelit eikä Herra Jeesus voi mitään suloisempaa sanomaa sinulle julistaa, sillä tämä on Herran oma sana. Jos sen epäuskossa hylkää, on tämä sana

oleva kauhea saarna, joka tuomitsee sinut viimeisenä päivänä. Sillä Jeesus sanoo: »Joka katsoo minut ylen eikä ota vastaan minun sanojani, hänelle on tuomitsijansa: se sana, jonka minä olen puhunut, se on tuomitseva hänet viimeisenä päivänä.» Joh. 12:48.

Ei siis kenelläkään meistä voi olla mitään sen suurempaa vastuunalaisuutta kuin Kristuksen evankeliumi. Se vastuu lankeaa rasakaana jokaisen päälle, jolla on tilaisuus kuulla tämä Herran sana. Se on aina toisille elämän haju elämäksi ja toisille kuoleman löyhkä kuolemaksi. Kuulijani, saako se olla sinulle pelastusvyö, joka nostaa sinut autuuden kalliolle? Tai tuleeko tästä kivi sinun kaulaasi, joka upottaa sinut helvetin syvyyteen? Välikohtaa ei ole.

— Oi rakas Pyhä Henki, tee meistä autuaita sanankuulijoita ja pane meidän suuhumme uusi virsi meidän Jumalamme kiitokseksi!

Aamen.

Älä hidasta Herran työtä

Matt. 21:28–31

11. sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä

Mutta miten teistä on? Miehellä oli kaksi poikaa; ja hän meni ensimmäisen luo ja sanoi: 'Poikani, mene tänään tekemään työtä minun viinitarhaani.' Tämä vastasi ja sanoi: 'En tahdo'; mutta jäljestäpäin hän katui ja meni. Niin hän meni toisen luo ja sanoi samoin. Tämä taas vastasi ja sanoi: 'Minä menen, herra', mutta ei mennytkään. Kumpi näistä kahdesta teki isänsä tahdon?" He sanoivat: "Ensimmäinen." Jeesus sanoi heille: "Totisesti minä sanon teille: publikaanit ja portot menevät ennen teitä Jumalan valtakuntaan.

Matt. 21:28–31.

Jeesus esitti tämän pienen vertauksen ylipapeille ja kansan vanhimmille. Siinä esitetty isä on meidän taivaallinen Isämme. Viinitarha on hänen näkyvä seurakuntansa. Nuo kaksi poikaa edustavat kahdella lajilla ihmisiä näkyvän seurakunnan yhteydessä. Tämä Isän käsky: »Poikani, mene tänään tekemään työtä minun viinitarhaani», tarkoittaa pyhitystä laajemmassa merkityksessä, joten siihen sisältyy sekä kääntymys että hyvät työt. Tämä ilmenee siitäkin, että Jeesus puhuu Isän tahdon tekemisestä ja soveltaa sen vastustajiin nämä sanat: »Publikaanit ja portot menevät ennen teitä Jumalan valtakuntaan.»

Tämä vertaus ei kuitenkaan rajoitu Jeesuksen ajan juutalaisiin, vaan toteutuu kaikkialla missä ikinä evankeliumia saarnataan. Aina löytyy julkisynteihiin vajonneita, jotka röyhkeästi hylkäävät Jumalan sanan mutta jäljestäpäin katuvat ja noudattavat sitä. Aina on myös omahyväisiä teeskentelijöitä, joiden kauniit lupaukset ovat pelkkää petosta. Mutta Kristuksen näkyvässä seurakunnassa, varsinkin jos siellä Jumalan sana puhtaasti opetetaan, ei suinkaan ole ainoastaan ulkokullatuita ja julkisynneissä eläneitä, jotka ovat tulleet parannukseen. Siellä on myös uskollisia, jotka täyttävät Isän tahtoa, jopa kehdestä hautaan asti. Mutta tekstissämme Jeesus kiinnittää huomiotamme noihin kahteen edelliseen. *Tässä näemme, mikä hidastaa Herran työtä.* Yhdeltä puolen työn menestymistä vaikeuttaa julkea vastustaminen.

Julkea vastustaminen

Saman perheen jäsenet tavallisesti toimivat yhdessä yhteisen talon hyväksi. Mutta tekstissämme on aivan toisin. Isä sanoo yhdelle: »Poikani, mene tänään tekemään työtä minun viinitarhaani.» Ja tämä vastaa tylästi: »En tahdo!» Näin tapahtuu paikallisissa seurakunnissa. Siellä on niitä, joilla on paha, epäuskoinen sydän, joka on luopunut elävästä Jumalasta. Pyhässä kasteessa he ovat syntyneet Jumalan perheen jäseniksi; ja Isä muistuttaa heitä tästä lapsioikeudesta ja lapsen velvollisuudesta. Mutta he eivät tahdo toimia hengellisen kodin, seurakunnan hyväksi.

He vastaavat röyhkeästi: »En tahdo!» Näin huutaa heidän tyhjä paikkansa Herran huoneessa. Näin huutaa heidän kohdallaan seurakunnan taloudellisen kannatuksen laiminlyönti. Näin huutaa heidän toimettomuutensa seurakuntaa koskevissa asioissa. Sydän on kiinni mammonassa, maallisissa harrastuksissa ja maailman iloissa, jopa ilmeisissä lihan teoissa — juoppoudessa, haureudessa, riidassa ja epäsovussa, anteeksiantamattomalla sydämellä. Ja he pitävät tätä julkeutta hyveenä! »Minä olen reilusti mitä olen enkä kaunistele», he sanovat. »Minä sanon suoraan päin kasvoja, mitä minä ajattelen, enkä puhu takanapäin.» »Minä en ole salajuoppo, minä en kannata sala-vihoja!» jne. Mutta onko se kiitettävää, kun lapsi vastaa röyhkeästi Isän pyyntöön: »En tahdo!» Onko synti suotavampaa, kun ihminen harjoittaa sitä julkisesti?

Tekstissä kerrotun pojan ruma käytös haavoitti isän sydäntä. Isä vaikenee ja menee pois murheellisena. Täytyykö taivaallisen Isän näin poistua sinun luotasi? Luuletko voivasi lukeutua Jumalan perheväkeen ja samalla rohkeasti vastustaa hänen tahtoansa. Mitä jos Jumala vaikenee ja menee pois sinun tyköäsi? Mitä jos sydämesi paatuu ja omatuntosi lakkaa soimaamasta?

Varo siis, ettet tee tyhjäksi Jumalan aivoitusta itseäsi kohtaan. Näin estät Jumalan hyvän, armollisen työn omalla kohdallasi ja hidastat Herran työtä seurakunnassa. Ja kaikki se työ, jota Jumala tahdo tehdä juuri sinun kauttasi toisten pelastamiseksi, jää tekemättä.

Älä hidasta Herran työtä

Tämä vastahakoinen poika, josta tekstimme kertoo, tuli parannukseen. »Jäljestäpäin hän katui ja meni.» Hän näki kuinka pahoin hän oli menetellyt. Hän häpesi tekoaan, suri syntiään ja uskoi isän armahtavaan laupeuteen. Jumalalla on myös sinua, langennutta ja tottelematonta kohtaan anteeksiantava sydän. Jeesus on täydellisimmällä kuuliaisuudellaan hamaan ristinkuolemaan asti sovittanut tottelemattomuutesi. Jeesus on verellään sinut synneistäsi päästänyt. Aivan armosta, sulana lahjana hän on sinulle antanut kaikki syntisi anteeksi. Niin kuin tuo tottelematon poika meni katuvaisena täyttämään Isän pyyntöä, näin saat sinäkin tehdä. Mene tänään, nyt heti, viivyttelämättä, tekemään työtä Jumalan seurakunnassa, hänen viinitarhassansa. Kerro toisille kuinka suuria tekoja Jeesus on tehnyt sinua kohtaan. Kutsu ihmisiä kuulemaan Jumalan sanaa, jakele hyviä hengellisiä lehtisiä, auta kaikin mahdollisin keinoin evankeliumin levittämistä. Rukoile Jumalan valtakunnan työn puolesta. Etsi eksyneitä ja unohdettuja; auta ahdistettuja ja lohduta surevia. Isän viinitarhassa on työtä jokaiselle. Älä enää hidasta, vaan edistä Herran työtä!

Riittäähän, että Herran työlle on vieläkin vaikeutena valheessa eläminen.

Valheessa eläminen

Toinen pojista näet vastasi isän pyyntöön: »Minä menen, herra», mutta ei mennytkään. Hän puhui isälle kohteliaasti ja lupasi kernaasti totella. Luulisi, että tässä on aivan mallikelpoinen lapsi. Mutta hänellä ei ollut mitään aikomustakaan noudattaa isän käskyä. Hän eli valheessa, ulkokullattuna — ulkopuolella kohteliaisuuden ja nöyryyden kiiltävää kultaa, mutta sydän täynnä valhetta ja vääryyttä. Jeesus soveltaa tämän ylipappeihin ja kansan vanhimpiin sanoen: »Totisesti, totisesti minä sanon teille: publikaanit ja portot menevät ennen teitä Jumalan valtakuntaan. Sillä Johannes tuli teidän tykönnne vanhurskauden tietä, ja te ette uskoneet häntä, mutta publikaanit ja portot uskoivat häntä; ja vaikka te sen näitte, ette jäljestäpäinkään katuneet, niin että olisitte häntä uskoneet.» (Matt. 21:31,32)

Nämä kansan hengelliset johtajat olivat ulkonaisesti hurskaita: He tutkivat raamattuja, pitivät paastoja ja rukouksia ja noudattivat perinnäistapoja. Mutta sisältä, sanoi Jeesus, he olivat täynnä kuolleiden luita ja kaikkea saastaa. Samoin on nykyään kristikunnassa hyviä, kunniallisia ihmisiä. He ovat kirkon jäseniä, käyttävät ainakin silloin tällöin armonvälineitä, tukevat kirkollista toimintaa ja noudattavat kirkollisia tapoja.

Nämä työt, jotka itsessään ovat hyviä, estävät heissä Jumalan työn. Sillä he luottavat omaan hurskauteensa eivätkä katuvaisina turvaa Jumalan armoon Kristuksessa. Heidän ei tarvitse tunnustaa: »Niinkuin tahrattu vaate oli kaikki meidän vanhurskautemme.» Jes. 64:6. Siksi he eivät myöskään voi tunnustaa: »Hän pukee minun yleleni autuuden vaatteet ja verhoaa minut vanhurskauden viitalla.» Jes. 61:10.

Kuinka vaikeaa onkaan näiden, jotka ovat rikkaita omassa hurskaudessaan, päästä sisälle Jumalan valtakuntaan! He eivät tunne syntejä eivätkä kärsi lain nuhdetta ja tuomiota. He eivät usko Jumalan sanaa todella Jumalan sanaksi ja selittävät sen oman ymmärryksensä mukaan. He ovat mitä suurimpina esteinä Jumalan työlle. »Sillä itse te ette mene sisälle», sanoo Jeesus, »ettekä salli meneväisten sisälle mennä». (Matt. 23:13) He vastustavat armon oppia, pelastusta uskon kautta ristiinnaulittuun Kristukseen, ilman lain töitä. He väärentävät Jumalan sanan oppia ja saattavat toisia samaan mieleen. »Voi teitä», sanoo Jeesus, »te ulkokullatut, kun te kierrätte meret ja mantereet tehdäksenne yhden käännynnäisen; ja kun joku on siksi tullut, niin teette hänestä helvetin lapsen, kahta vertaa pahemman, kuin te itse olette». Matt. 23:15.

Nämä Herran työn hidastajat ja estäjät ovat kristikunnan keskelä, jopa johtavissa asemissa. Sana rististä on heille hullutusta. Raamattu on heille vanhentunut kirja ja sen opit muinaistaruja. »Voi teitä, te sokeat taluttajat!» Jumalan työ ei voi teissä tapahtua ja te estätte sen tapahtuvan niin monessa kuin mahdollista. Jumala puhuttelee sinua, kuulijani, tänä päivänä sanoen: »Poikani, tyttäreni, mene tänään tekemään työtä minun viinimäkeeni.» Älä ole esteenä Herran työlle itsessäsi äläkä lähimmäisessäsi. Hän puhuttelee sinua lapseen, sillä hän on sinut kalliisti lunastanut ja on kasteessa saattanut

Älä hidasta Herran työtä

sinut lapsen asemaan. Käytä lapsenoikeuttasi, ota vastaan lahjavan-hurskaus Kristuksen ansiossa. Ja tänään, nyt, mene todella tekemään työtä Kristuksen seurakunnassa. Älä hidastele, vaan kiiruhda! Älä estele, vaan edistä Herran työtä!

*»Aamun tullen työhön riennä,
Herran puoleen kääntyen!
Voimaa hanki, vaivas liennä
eessä armoistuimen!
Ahkerasti, innokkaasti
poimi ennen ehtoota!» Aamen.*

Tehkää puu hyväksi

Matt. 12:33–37

12. sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä

Joko tehkää puu hyväksi ja sen hedelmä hyväksi, tahi tehkää puu huonoksi ja sen hedelmä huonoksi; sillä hedelmästä puu tunnetaan. Te kyykäärmeitten sikiöt, kuinka te saattaisitte hyvää puhua, kun itse olette pahoja? Sillä sydämen kyllyydestä suu puhuu. Hyvä ihminen tuo hyvän runsaudesta esille hyvää, ja paha ihminen tuo pahan runsaudesta esille pahaa. Mutta minä sanon teille: jokaisesta turhasta sanasta, minkä ihmiset puhuvat, pitää heidän tekemän tili tuomiopäivänä. Sillä sanoistasi sinut julistetaan vanhurskaaksi, ja sanoistasi sinut tuomitaan syylliseksi." Matt. 12:33–37.

Jeesus puhuu tässä kaikkein korkeimmasta asiasta, nimittäin syntisen vanhurskauttamisesta Jumalan edessä. Tämä on niin suuri ja tärkeä asia, josta Luther syystä sanoo, että sen mukana koko kristillinen kirkko seisoo tahi kaatuu. Kuinka syntinen ihminen tulee vanhurskaaksi Jumalan edessä? Sitä ei järki käsitä »vaan tämä on — niin kuin on kirjoitettu — sitä mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut». »Mutta», apostoli jatkaa, »meille Jumala on sen ilmaissut henkensä kautta.» Opettaessaan meille tätä korkeinta asiaa Jeesus osaa tehdä sen varsin yksinkertaiseksi ja selväksi, jotta lapsikin sen käsittäisi. Hän puhuu meille puusta ja sen hedelmistä, ja jokainenhan ymmärtää, että sellainen kuin on puu, sellainen on hedelmäkin. Huono puu ei voi tehdä hyviä hedelmiä, ja hyvä puu ei voi tehdä huonoja hedelmiä. Ihmisestä täytyy ensiksi tulla hyvä puu — vanhurskas pyhä, autuas, sitten vasta hän voi kantaa hyviä hedelmiä. Tekstimme sisältö, ja se mistä nyt puhumme, on suljettu tähän sanaan: *»Tehkää puu hyväksi ja sen hedelmä hyväksi.»* Ensinnäkin, jokainen ihminen on luonnostaan paha puu, joka kantaa pahoja hedelmiä. Toiseksi, kun puu tehdään hyväksi, niin se kantaa hyviä hedelmiä.

*Jokainen ihminen on luonnostaan paha puu,
joka kantaa pahoja hedelmiä*

Jokainen ihminen on luonnostaan todellakin paha puu. Sillä Jeesus sanoo: »Te kyykkäärmeiden sikiöt». Hän siis sanoo suorastaan, että ihminen on kyykkäärmeen, perkeleen sikiö. Mutta eikö Jumala ole meitä kaikkia luonut? Eikö hän ole meidän kaikkien Isä? On kylä. Mutta sen, minkä Jumala loi kuvakseen, sen perkele turmeli oman kuvansa kaltaiseksi. Hyvyys, pyhyys, viisaus, autuus, kuolemattomuus — kaikki nämä ihminen lankeemuksessa tyystin kadotti ja tuli hengellisissä ja sielullisissa ominaisuuksissaan kokonaan sen vanhan kyyn, sielunvihollisen kaltaiseksi. Sillä luonnollinen ihminen ei nyt ymmärrä niitä, mitkä Jumalan ovat. Hän ei voi olla Jumalan tahdolle kuuliainen. Hän ei saata Jumalaa kunnioittaa eikä rakastaa. Hänellä on kyky ainoastaan Jumalaa ylenkatsoa, paeta, vihata ja vastustaa. Tämän synnynnäisen tilan ja ihmisen perinnäisen turmeluksen tähden Jeesus nimittää häntä kyykkäärmeen sikiöksi. Samoin apostoli kutsuu ihmistä viha lapseksi, joka on kuollut ylitsekäymisiin ja syn-teihin. Myös psalmista todistaa: »Jumala katsoo taivaasta ihmislapsiin nähdäksensä, onko ketään ymmärtäväistä, ketään, joka etsii Jumalaa. Mutta kaikki he ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet; ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvää on, ei yhden yhtäkään.» Ps. 53:3,4.

Tämä perisynti, ihmisluonnon perinpohjin turmeltu tila, on se alkulähde, josta kaikki tekosynnit vuotavat. Kun siis lähde on paha, täytyy vedenkin olla pahaa, joka siitä pulppuaa. Siksi Jeesus sanoi: »Te kyykkäärmeiden sikiöt, kuinka te saattaisitte hyvää puhua, kun itse olette pahoja?» Profeetta todistaa: »Petollinen on sydän ylitse kaiken ja pahanilkinen: kuka taitaa sen tuntea?» Jer. 17:9. Tästä perisynnin lähteestä kuohuu siis kaikkinaisen jumalattomuus, kuten Jeesus sanoo: »Sisästä, ihmisten sydäimestä, lähtevät pahat ajatukset, haureudet, varkaudet, murhat, aviorikokset, ahneus, häijyys, petollisuus, irstaus, pahansuopaisuus, jumalanpilkka, ylpeys, mielettömyys.» (Mark. 7:21,22). Koska siis jokaisen uudestisyntymättömän

ihmisen sydän on tällainen pahuuden varastohuone, sanoo Jeesus tekstissämme: »Paha ihminen tuo pahan runsaudesta esille pahaa.»

Kuinka epäonnistuneita ovatkaan kaikki yritykset saada tällainen ihminen hyvää tekemään. Katso nykyaikaa: eikö sivistys, keksinnöt, tiede, ihmisnerous ja viisaus ole korkeimmillaan? Mutta mikään koulunkäynti ja sivistys ei ole voinut tehdä pahaa ihmistä hyväksi. Hyväntekeväisyysriennot, kuten raittius- ja kasvatustyö, paheiden ehkäiseminen ja yhteiskunnallisten olojen parantaminen, ovat kaikki pinnallisia; ne eivät muuta pahaa sydäntä ja siksi eivät ole pysyväisiä. Itse ihmisen täytyy muuttua toiseksi, syntyä uudestaan, ennen kuin hän voi elää uutta elämää. Tosin luonnollismielinenkin ihminen voi tehdä monia ulkonaisia hyviä töitä; hän voi olla hyvä aviopuoliso, lapsi, työläinen; hän voi olla rehellinen, raitis, auttava, ystävällinen jne. Ja näistä ulkonaisista hyvistä töistä tällaiset ihmiset myös saavat ajallisen palkan: sitä parempi on heidän maallisesti täällä elää, mitä enemmän he hyvää harrastavat. Mutta Jumalan edessä, kun tulee vanhurskaus ja taivaaseen pääseminen kysymykseen, parhaimmatkin epäuskoisen ihmisen työt ovat sulaa syntiä. Sillä ne tulevat epäuskoisesta sydäimestä. Ja Raamattu sanoo: »Kaikki, mikä ei ole uskosta, on syntiä».

Tämä, kuulijani, on Jumalan sanan vahva totuus. Ja jos et ole syntynyt uudestaan, jos sinuun ei ole luotu uutta sydäntä ja mieltä, niin olet todella paha puu; parhaimmatkin tekosi, vaikka niistä saat ajallisen palkan, ovat vain pahoja, synnillisiä, väärässä mielessä tehtyjä tekoja, joihin et voi turvautua kuolemassa ja tuomiolla. Herra sanoo: »Jo on kirves pantuna puiden juurelle, jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, siis hakataan pois ja heitetään tuleen.» Ne kaikki kootaan helvetin roviolle palamaan.

Kun puu tehdään hyväksi, niin se kantaa hyviä hedelmiä

Mitä siis on tehtävä? Jeesus sanoo: Tehkää puu hyväksi ja sen hedelmä hyväksi. Mutta hän myös sanoi: Kuinka te saattaisitte hyvää puhua, kun itse olette pahoja? Jos emme siis voi vähäisintä hyvää tehdä, kuinka voisimme tehdä niin suuren hyvän, että muuttaisimme itsemme hyväksi. Ei, ei. »Voiko etiopialainen muuttaa ihonsa ja

panteri pilkkunsa? Yhtä vähän te voitte tehdä hyvää» (Jer. 13:23), sanoo Herra. Hengellisesti kuollut ei voi itseänsä herättää, hän ei voi Jumalaa valita, ei häntä etsiä eikä häntä tulla tuntemaan. Mikä sitten tekisi kuolleet eläviksi, pahan puun hyväksi? Tekeekö sen Jumalan laki?

Laki tosin on välttämätön ihmisen kääntymisessä, mutta laki ei voi ihmistä hyväksi tehdä. Paavali sanoo: »kun laki tuli, niin synti virkosi ja minä kuolin.»

Paljastaessaan synnin ja ilmoittaessaan Jumalan vihan julistaa laki syntisen ylitse iäisen kadotustuomion jättämättä hänelle pienintäkään elämisen toivoa. Laki ei siis pahaa puuta hyväksi tee. Se terävällä kirveellään lyö puun sydämeen asti osoittaakseen, että puu on kokonaan mädäntynyt. Se vaatii: Tämä puu on hävitettävä, se on hakekattava pois ja poltettava. Näyttää siis kuin laista olisi ainoastaan vahinkoa: se synnyttää vihaa, epätoivoa, kuolemaa. Mutta sitä varten se on annettukin, että kaikki kerskaus loppuisi, että jokainen suu tukittaisiin ja koko maailma tulisi vikapääksi Jumalan edessä. Laille ei kuulu armahtajan, vaan pyövelin tehtävä. Tämän kautta laki synnyttää siis katumuksen eli murheen, joka on Jumalan mielen jälkeen. Se on lain päätarkoitus.

Mutta tämän pahan puun, jonka pahuuden Jumalan laki on paljastanut, ainoastaan evankeliumi muuttaa hyväksi. Kristus ei sanonut: tehkää hedelmä hyväksi, niin puu tulee hyväksi, vaan: tehkää ensin puu hyväksi. Evankeliumi käy siis käsiksi itse puuhun; se tuntee ihmisen sydämeen ja omaantuntoon ja muuttaa ihmisen: Se sanoo syntisen tahrille, vapisevalle omalletunnolle: Syntisi ovat anteeksiannetut. Se osoittaa, että on vain yksi todellinen syntien kanta ja poisottaja, Jeesus Jumalan Poika, joka on katkeralla kärsimisellään ja kuolemallaan syntimme sovittanut ja pyyhkinyt ne pois pyhällä verellään. — Sinäkin, kuulijani, olet yksi niistä, joiden edestä on Jeesus kuollut. Olet tullut sovitetuksi Jumalan kanssa ja olet saanut kaikki syntisi anteeksi. Tätä kuullessasi saat sen heti uskoa. Ja tämä usko on evankeliumin synnyttämä Pyhän Hengen työ. Se usko tekee oitis pahan puun hyväksi, niin kuin apostoli sanoo: »Te olette kaikki uskon kautta Jumalan lapset»; ja kuten virrentekijä laulaa:

»Ken armoon uskaltaapi, Se vapaa lapsi on, Vanhurskauden saapi ja Isän suosion.»

Kun ihmisestä Kristuksen uskon kautta on tullut hyvä puu, niin hän alkaa myös kantaa hyvää hedelmää. Niihin hedelmiin tosin kuuluu hurskas vaellus, kuten Raamattu todistaa: »Ennen te olitte pimeys; nyt te olette valo Herrassa; vaeltakaa siis valon lapsina.» Mutta on yksi hedelmä, jota Jeesus tekstissämme erityisesti teroittaa ja josta hyvä puu, kristitty ihminen tunnetaan. Se hedelmä on sanat eli suun tunnustus. »Sillä», sanoi Jeesus, »sanoistasi sinut vanhurskauteen, ja sanoistasi sinut tuomitaan.» Siksi Pietarikin kirjoittaa: »Olkaa aina valmiit tekemään selkoa jokaiselle, joka teiltä kysyy teissä olevan toivon perustusta.» Toivonsa perustuksena kristityillä on ainoastaan Kristus ja hänessä ilmestynyt Jumalan armo. Kun uskova siitä tekee selkoa, hän kantaa juuri sitä hedelmää, josta hyvä puu tunnetaan. Kun Kristus asuu uskon kautta hänen sydämessään, niin hän nyt hyvästä varastostaan tuo esille hyvää. Sillä sydämen kyllyydestä suu puhuu.

Jos tämä tuntomerkki on tärkeä jokaisesta uskovasta, on se vieläkin tärkeämpi sanan saarnaajasta. Siksi Jeesus lausui: »Minä sanon teille: jokaisesta turhasta sanasta, minkä ihmiset puhuvat, on heidän tehtävä tili tuomiopäivänään.» Ei tässä tarkoiteta sellaisia turhia sanoja, jotka itsessään ovat viattomia ja joita me kaikki puhumme. Puhummehan ilmoista, terveydestä, päivän tapahtumista. Ne ovat turhia sanoja siinä mielessä, ettei niistä mikään asia muutu eikä korjaannu eikä kukaan hyödy. Mutta ei niistä myöskään ole vahinkoa eikä meitä niistä tuomita. Mutta kun joku uskon ja opin asioissa puhuu omia haaveitaan, kun joku puhuu vastoin evankeliumin oppia, tai sen asemasta puhuu sellaista, joka ei sieluja ravitse ja Jumalan sanaan juurruta, niin hän totisesti puhuu turhia sanoja, joista jok'ikisestä hänen täytyy tili tehdä tuomiopäivänä.

Asettaessaan sanat, se on, opin ja tunnustuksen, siksi hedelmäksi, josta hyvä puu tunnetaan, panee Kristus jokaisen kristityn velvollisuudeksi arvostella, mitä kuulee. Sinun velvollisuutesi on arvostella tämä ja jokainen muu puhe, minkä kuulet. Mutta mittapuuksi ei kelpaa omat eikä muiden mielipiteet vaan Jumalan sana. Jos tämä tai mikä muu saarna tahansa ei pidä yhtä Jumalan kirjoitetun sanan

kanssa, niin se on turhaa puhetta. Sielusi tähden, älä kuule sitä, ettet joutuisi tuomittavaksi sinä päivänä, jolloin jokaisesta turhasta sanasta tili tehdään. Mutta jos nämä sanani, tai kenen muun sanat, ovat Raamatun sanan mukaisia, silloin sinun täytyy sitä kuulla, uskoa, noudattaa ja siinä riippua, jos mielit olla Herran oma ja päästä taivaaseen, sillä silloin ei se enää ole ihmisten, vaan Jumalan sanaa. Ja Jeesus sanoo: »Minun lampaani kuulevat minun ääneni». ja apostoli sanoo: »Joka on Jumalasta, se kuulee meitä; joka ei ole Jumalasta, se ei kuule meitä.» Ja vielä sanoo Kristus: »Joka kuulee teitä, se kuulee minua, joka ei kuule teitä, ei kuule minuakaan.»

Mitäpä hyötyä olisi hyvästä puusta, jos ei sen hedelmää tunneta. Ja mikä vahinko, jos pahan puun hedelmää luullaan hyväksi. Armon opin tunteminen ja autuuden tunnustus ei ole meissä synnynnäinen lahja. Sen Pyhä Henki antaa uskoville. Ja sen tähden he ainoastaan voivat suun hedelmistä, sanoista, puun tuntea. Luonto ja järki katselee vain ulkonaaisia töitä, ja niissä monet pakanatkin voivat kilpailla kristittyjen kanssa. Mutta evankeliumin opin tunteminen ja tunnustaminen on hedelmä, joka ei kasva missään muualla kuin niissä puissa, jotka taivaallinen Isä on istuttanut. Oletko sinä yksi niistä?

On siis välttämätöntä, että meistä ensiksi tulee hyviä puita. Ja sen me näimme tapahtuvan ainoastaan sen kautta, että evankeliumi uskotaan, Kristus omistetaan ja hänen kauttaan tullaan vanhurskaiksi Jumalan edessä. Tätä seuraa autuuden tunnustus, siten että suullisesti ja käytännössä pitäydytään lujasti Jumalan sanaan. Pahasta puusta on todella tullut hyvä: syntisestä on tullut vanhurskas Jumalan lapsi; turhien sanojen lausujasta tuli sellainen, joka uskoo ja tunnustaa Jumalan sanaa. Käyköön näin meille jokaiselle. Aamen.

Kaksi ohjetta Jumalan lapsille

Matt. 5:43 – 6:4

13. sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä

”Te olette kuulleet sanotuksi: 'Rakasta lähimmäistäsi ja vihaa vihollista-si.' Mutta minä sanon teille: rakastakaa vihollisianne ja rukoilkaa niiden puo-lesta, jotka teitä vainoavat, että olisitte Isänne lapsia, joka on taivaissa; sillä hän antaa aurinkonsa koittaa niin pahoille kuin hyvillekin, ja antaa sataa niin väärille kuin vanhurskaillekin. Sillä jos te rakastatte niitä, jotka teitä rakasta-vat, mikä palkka teille siitä on tuleva? Eivätkö publikaanitkin tee samoin? Ja jos te osoitate ystävällisyyttä ainoastaan veljillenne, mitä erinomaista te sii-nä teette? Eivätkö pakanatkin tee samoin? Olkaa siis te täydelliset, niinkuin teidän taivaallinen Isänne täydellinen on.”

”Kavahtakaa, ettette harjoita vanhurskauttanne ihmisten nähden, että he teitä katselisivat; muutoin ette saa palkkaa Isältänne, joka on taivaissa. Sen-tähden, kun annat almuja, älä soitata torvea edelläsi, niinkuin ulkokullatut tekevät synagoogissa ja kaduilla saadakseen ylistystä ihmisiltä. Totisesti mi-nä sanon teille: he ovat saaneet palkkansa. Vaan kun sinä almuja annat, äl-köön vasen kätesi tietäkö, mitä oikea kätesi tekee, että almusi olisi salassa; ja sinun Isäsi, joka salassa näkee, maksaa sinulle.” Matt. 5:43 – 6:4.

Pyhässä kasteessa meidän nimemme piirrettiin Jumalan lasten perheluetteloon. Tämä on sanomaton armo ja etuoikeus. »Katsokaa», sanoo apostoli, »minkälaisen rakkauden Isä on meille antanut, että meitä kutsutaan Jumalan lapsiksi.» Maallisten vanhempaimme lapsi-na meissä ilmenee heidän ominaisuuksiaan. Jumalasta syntyneinä meissä tulee myös ilmetä taivaallisen Isämme ominaisuuksia. Tek-s-tissämme Jeesus kiinnittää meidän huomiotamme kahteen tällaiseen piirteeseen. Ei hän tässä neuvo meitä, miten me voimme tulla Juma-lan lapsiksi. Hän neuvoo, miten on elettävä, »että olisitte Isänne lap-sia, joka on taivaissa.» Jeesus puhuu tässä niille, jotka ovat jo otta-neet hänet vastaan ja »joille hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä.»

Tutkistelumme aiheena siis on *Jeesuksen kaksi ohjetta Jumalan lapsille*. Katsokaamme ensiksi, kuinka meidän tulee osoittaa rakkaut-ta.

Kuinka meidän tulee osoittaa rakkautta

»Te olette kuulleet sanotuksi: 'Rakasta lähimmäistäsi ja vihaa vihollistasi'. Mutta — Jeesus vakuuttaa — minä sanon teille: rakastakaa vihollisianne ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka teitä vainoavat, että olisitte Isänne lapsia, joka on taivaissa.»

Kirjanoppineiden antama selitys toisen taulun käskyihin sopii mainiosti luonnolliselle ihmiselle. Mikä olisi luonnollisempaa kuin vihata niitä, jotka meitä vihaavat ja rakastaa niitä, jotka meitä rakastavat! Jokainen kyllä antaisi samalla mitalla, sanan sanasta ja kaksi parhaasta. Ja jumalattomatkin tavallisesti rakastavat niitä, jotka heitä rakastavat.

Jeesus kumoaa tuon väärän lain tulkinnan jumalallisella vakuutuksella: »Minä sanon teille». Sitten hän osoittaa kuinka meidän Jumalan lapsina tulee rakastaa kaikkia ihmisiä — vihollisiammekin — samankaltaisella rakkaudella kuin Jumalakin rakastaa ihmiskuntaa. »Sillä hän antaa aurinkonsa koittaa niin pahoille kuin hyvällekin, ja antaa sataa niin väärille kuin vanhurskaillekin.» Puhuessaan pakanoilte, jotka elivät kauhistuttavissa synneissä, Paavali sanoo: Jumala »on tehnyt teille hyvää, antaen teille taivaista sateita ja hedelmällisiä aikoja ja raviten teidän sydämenne ruualla ja ilolla». Apt. 14:17. Jumala ei ole antanut ainoastaan tätä kaikkea ajallista hyvää, vaan hän on antanut koko maailmalle kaikista kalleimman ja rakkaaimman lahjan, mitä hänellä on. »Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka hänen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.» Antaessaan tämän sanomattoman lahjan Jumala ei tehnyt mitään erotusta ystävän ja vihollisen välillä. Samoin Jeesus, Jumalan Karitsa, on ottanut pois koko maailman synnin. »Hän on meidän syntiemme sovitust; eikä ainoastaan meidän vaan myös koko maailman syntien.» Jumala myös tahtoo, että evankeliumi tästä anteeksiantamuksesta saarnataan kaikessa maailmassa. Sillä rakkaudessaan »hän tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden.» 1 Tim. 2:4.

Kun Jumalalla on näin suuri rakkaus kaikkia kohtaan, kuinka voisi siis hänen lapsensa ketään heistä vihata? »Jumalan rakkaus», sanoo apostoli, »on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu.» Sillä kun me vielä olimme Jumalan vihollisia, Jeesus antoi itsensä meidän edestämme.

Siitä me olemme oppineet rakastamaan niitä, jotka meitä vihaavat ja rukoilemaan niiden puolesta, jotka meitä vainoavat. Tästä meillä on paljon esimerkkejä.

Jeesus rukoili niiden puolesta, jotka häntä ristiinnaulitsivat. Stefanus rukoili anteeksiantamusta niille, jotka häntä kivittivät. Korean sodassa eräs kristitty orpokodin hoitaja joutui kommunistien vangiksi. Heidän nuori johtajansa tuomitsi hänet ammuttavaksi. Sitten hän päätti jättää hänet elämään, mutta määräsi, että vangin 19-vuotias poika on ammuttava. Myöhemmin tämä nuori johtaja joutui itse vangiksi ja tuomittiin sotarikollisena kuolemaan. Silloin orpokodin johtaja ryhtyi rukoilemaan armoa poikansa murhaajalle. Hän pyysi, että tämä nuori, kokematon ja Jumalasta tietämätön mies annettaisiin hänen hoitoonsa. Lupa annettiin. Nyt tämä mies on palavasieluinen evankeliumin julistaja, joka ohjaa kansansa lapsia elämän tielle.

»Siitä me olemme oppineet tuntemaan rakkauden, että hän antoi henkensä meidän edestämme.» Sen tähden me rakastamme vihollisiammekin, vaikka me vihaamme heidän syntejään. Me kostamme hyvällä heidän pahuutensa ja rukoilemme heille mielenmuutosta, että he pelastuisivat.

Toiseksi Jeesus opettaa tekstissämme, kuinka meidän tulee harjoittaa vanhurskautta.

Kuinka meidän tulee harjoittaa vanhurskautta

»Kavahtakaa, ettette harjoita vanhurskauttanne ihmisten nähden, että he teitä katselisivat.» Tämä ei tarkoita, että meissä oleva usko ja rakkaus pysyisi salassa, sillä tekstimme edellisessä kohdassa hän oli sanonut: »Niin loistakoon teidän valonne ihmisten edessä, että he näkisivät teidän hyvät tekonne.» Hän varoittaa meitä tekemästä hyviä töitä ihmisten nähtäväksi, »että he teitä katselisivat». Jos me et-

simme ihmisten kiitosta, silloin he eivät enää ylistä meidän Isäämme, joka on taivaissa.

Tämä kunnianpyyntö on todella saatanallinen synty. Se turmelee itse hyvän työn ja tekee sen pahaksi Jumalan edessä. Siten ihminen riistää Jumalan kunnian itselleen, ihailee itseään, tulee ylpeäksi ja alkaa luottaa omaan hurskauteensa. Sen tähden Jeesus erityisesti varoittaa, ettemme »soita torvea», toisin sanoen ettemme etsi ihmisten huomiota, kun teemme hyvää. Joka etsii tällaista palkkaa täällä ajassa, sille ei enää makseta armopalkkaa iankaikkisuudessa. Me kyllä väliin saamme kiitosta ja ylistystä, mutta me emme saa sitä etsiä emmekä omistaa itsellemme.

Jeesus samaistaa vanhurskauden harjoitusta antamiseksi. Koko kristityn elämä on näet antamista. Me annamme varojamme, aikaamme, voimiamme ja kykyjämme lähimmäisemme ja Jumalan valtakunnan hyväksi. Tällainen 'almujen' antaminen on Jumalan lapselle ominainen piirre. Kaikesta, mitä Jumala on hänelle antanut, hän nyt antaa Jumalan valtakunnan monitahoiseen työhön. Sillä me emme ole itsemme omat; meillä ei ole mitään, mikä ei olisi meille annettu, emmekä me enää elä itsellemme, vaan hänelle, joka meidän edestämme on kuollut ja ylösnoussut. Apostoli kirjoittaa: »Meillä on erilaisia armolahjoja sen armon mukaan, mikä meille on annettu.» Sitteen hän Roomalaiskirjeen 12. luvussa osoittaa, miten kunkin tulee käyttää hänelle uskottuja lahjoja. Jumalan lapsi siis antaa asemansa ja mahdollisuuksiensa mukaan kykyjä, varoja, taipumuksia jne. »Tämä» sanoo apostoli, »on teidän järjellinen jumalanpalveluksenne».

Juuri tuolla antamistiellä meitä kohtaakin ulkokultaisuuden kiusaus. Jos ihmiset ovat kiittämättömiä, jos työmme ja vaivannäkömme ei näytä tuoneen mitään tuloksia — masentuuko mieli, syyttelemmekö itseämme, jättänemmekö kaiken sikseen? Sehän lopullisesti johtuu vain siitä, että oma kunnia on kärsinyt! Jumala ei ole luvannut, että me saamme aina nähdä hyviä tuloksia. Hän ainoastaan vaatii, että me olemme uskolliset.

Mutta kun kaikki menestyy; kun ihmiset kiittävät; kun kykyjämme, taitoamme ja lahjojamme ylistellään — silloin kiusaus on paljon vaarallisempi. Vanha ihmisemme mielellään herkuttelee huomion

kohteena. Hienona hiipii ajatus: Kas, minähän olenkin aivan erinomainen! Silloin meidän tulee kiiruusti rukoilla psalmistan kanssa: »Älä meille, Herra, älä meille, vaan omalle nimellesi anna kunnia armosi ja totuutesi tähden.» Ps. 115:1. Silloin meidän tulee muistaa Jeesuksen sanoja: »Kun sinä almuja annat, älköön vasen kätesi tietäkö, mitä oikea kätesi tekee.»

Emmehän me voi kieltää niitä lahjoja ja kykyjä, joita Jumala on meille antanut; emmekä saa väheksyä hänen antamaansa menestystä. Mutta meidän tulee muistaa, ettei ihminen itse voi ottaa mitään, ellei sitä anneta hänelle ylhäältä. On armoa, että saamme olla hänen hyvien lahjojensa välittäjiä: »Sillä me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa hyviä töitä varten, jotka Jumala on edeltäpäin valmistanut, että me niissä vaeltaisimme.» Ef. 2:10. Hänelle siis kaikki kiitos ja kunnia! Apostoli Paavali tunnusti: »Enemmän kuin he kaikki minä olen työtä tehnyt.» Mutta hän kohta lisäsi: »en kuitenkaan minä vaan Jumalan armo, joka on minun kanssani.» 1 Kor. 15:10. Olipa almu siis uhrilahja tai palvelu, Jumalan lapsi näkee siinä vain tilaisuuden täyttää Isän tahtoa. Toiset näkevät siinä hyvän työn ja ylistävät meidän Isäämme, joka on taivaissa. Näin vasen kätemme ei tiedä, mitä oikea kätemme tekee.

Jumala usein puuttuu asiaan, kun meillä on vaara langeta ihailemaan itseämme tai etsimään omaa kunniaamme. Paavalille annettiin pistin lihaan, saatanan enkeli rusikoimaan häntä, ettei hän ylpeilisi. Luther joutui kokemaan raskaita masennuksen aikoja, jolloin hän kaikesta omastaan tyhjennettynä lohdutti itseään vain sillä, että Jeesus elää. Sodan aikana Lontoossa pastori J. B. Phillips huomasi, että hänen seurakuntansa nuoret eivät voineet ymmärtää käytännössä olevaa, 300 vuotta sitten toimitettua raamatunkäännöstä. Hän ryhtyi kääntämään apostoli Paavalin kirjeitä nykyajan englanninkielelle. Työ onnistui niin hyvin, että kysyntä levisi nopeasti kautta englanninkielisen maailman. Pastori Phillips tuli kuuluisaksi. Hän itse kertoo: »Kun huomion paine lisääntyi, minä aloin havaita selvemmin kuin koskaan ennen kuinka salakavala ja petollinen menestymisen vaara todella on... Saatana alkoi maalata sellaista hahmoa J. B. Phillipsista, joka ei ollut lainkaan niin kuin Jack Phillips. Minähän en enää ollut taivaallinen ihminen. Oli vaara, että minusta tulee ylikris-

titty.» Sitten seurasi, niin kuin hän sanoo, »synkkä sielun yö», jolloin hänet yllätti selittämätön pelko ja jolloin hänestä tuntui, että Jumala oli kaukana ja luoksepääsemätön.

Näin Jumala vie meitä kirkastusvuorelta alas laaksoon, jossa saatana isännöi. Äsken me seisoimme kalliolla ja ajattelimme: »En minä ikinä horju.» Mutta sitten liejuisesta mudasta kuului valitus: »Syvyydestä minä huudan sinua, Herra; Herra kuule minun ääneni.» Näin meitä opetetaan harjoittamaan vanhurskautta, josta Jumala saa kiitoksen ja ylistyksen.

Jeesuksen kaksoisneuvo uskovilleen huipentuu näin korkeaan ihanteeseen: »Olkaa siis te täydelliset, niin kuin teidän taivaallinen Isänne täydellinen on.» Mutta ehkä sinä, rakas Jumalan lapsi, peljästyneenä valitat: Minun rakkauteni on viileää ja vanhurskauden harjoitukseni heikkoa! Aivan niin. Lapseutemme on varma, sillä se on Jumalan työ uuden syntymisen peson ja Pyhän Hengen uudistuksen kautta. Mutta meissä olevan turmeluksen tähden täydellisyys on vielä ihanne, jota kohden pyritään. »Rakkaani», sanoo apostoli, »nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä vielä ole käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on.» Paneutukaamme siis tällaisina kokonansa Jumalan sanomattomaan rakkauteen. Se rakkaus tekee meidät palaviksi rakkaudessa. Pukeutukaamme uskossa kokonaan Kristuksen täydelliseen lahjavanhurskauteen. Siitä saamme voiman harjoitta maan elämän vanhurskautta, kunnes väjyys lakkaa ja täydellisyys alkaa. Aamen.

Tahdotko tulla terveeksi

Joh. 5:1–14

14. sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä

Sen jälkeen oli juutalaisten juhla, ja Jeesus meni ylös Jerusalemiin. Ja Jerusalemissa on Lammasporthin luona lammikko, jonka nimi hebreankielellä on Betesda, ja sen reunalla on viisi pylväskäytävää. Niissä makasi suuri joukko sairaita, sokeita, rampoja ja näivetystautisia, jotka odottivat veden liikuttamista. Ajoittain astui näet enkeli alas lammikkoon ja kuohutti veden. Joka silloin veden kuohuttamisen jälkeen ensimmäisenä siihen astui, se tuli terveeksi, sairastipa mitä tautia tahansa. Ja siellä oli mies, joka oli sairastanut kolmekymmentä kahdeksan vuotta. Kun Jeesus näki hänen siinä makaavan ja tiesi hänen jo kauan aikaa sairastaneen, sanoi hän hänelle: "Tahdotko tulla terveeksi?" Sairas vastasi hänelle: "Herra, minulla ei ole ketään, joka veisi minut lammikkoon, kun vesi on kuohutettu; ja kun minä olen menemässä, astuu toinen sinne ennen minua." Jeesus sanoi hänelle: "Nouse, ota vuoteesi ja käy." Ja mies tuli kohta terveeksi ja otti vuoteensa ja kävi. Mutta se päivä oli sapatti. Sentähden juutalaiset sanoivat parannelulle: "Nyt on sapatti, eikä sinun ole lupa kantaa vuodetta." Hän vastasi heille: "Se, joka teki minut terveeksi, sanoi minulle: 'Ota vuoteesi ja käy'." He kysyivät häneltä: "Kuka on se mies, joka sanoi sinulle: 'Ota vuoteesi ja käy'?" Mutta paranneltu ei tiennyt, kuka se oli; sillä Jeesus oli poistunut, kun siinä paikassa oli paljon kansaa. Sen jälkeen Jeesus tapasi hänet pyhäkössä ja sanoi hänelle: "Katso, sinä olet tullut terveeksi; älä enää syntiä tee, ettei sinulle jotakin pahempaa tapahtuisi." Joh. 5:1–14.

»Tahdotko tulla terveeksi?» Näin kuulimme suuren lääkärin kysyvän. Jos olisi kysymys ruumiillisesta sairaudesta, niin lukemattomien kärsivien huulilta kuuluisi pyyntö: »Tahdon!» Niin kuin oli muinoin Jerusalemissa parantavan lammikon reunalla »suuri joukko sairaita, sokeita, rampoja ja näivetystautisia», niin on vieläkin kaikkialla, missä ikinä on toivoa parantumisesta.

Mutta kaikki kehoamme koskevat vaivat ja sairaalloisuudet ovat vain oireita siitä taudista, jonka valtaan on joutunut koko ihmissuku. Veisaamme eräässä virressä: »On rutto meihin tarttunut ja meidät kaikki turmellut.» Syntitauti on pesiytynyt jokaiseen ihmiseen. Meiltä syntisairailta Jeesus-lääkäri nyt kysyy: »*Tahdotko tulla terveeksi?*»

Jeesus tuntee toivottoman tilanteemme

Usein on niin, että sairas ei itse tunne todellista tilaansa. Vastaitten, kun hän menee lääkärin tutkittavaksi, hänelle selviää kuinka vakava ja vaarallinen hänen sairautensa todella on. Näin on myös syntisairaana laita. Ehkäpä näin on sinunkin kohdallasi. Jeesus kuitenkin tuntee vakavan tilasi. Betesdan lammikolla muinoin virui mies, joka oli 38 vuotta sairastanut. Ja Johannes kertoo, että kun Jeesus tuli sinne, niin hän »näki hänen siinä makaavan ja tiesi hänen jo kauan aikaa sairastaneen». Jeesus näkee myös meidän tilamme. Hän tietää, kuinka kauan olemme syntitautia poteneet. Maalliset lääkärit voivat erehtyä, mutta Jeesus ei erehdy milloinkaan.

Minkälaisen lausunnon on Jeesus sairaudestasi antanut? Hän sanoo, että heillä on silmät, mutta eivät näe, ja korvat, mutta eivät kuule. Jer. 5:21. Eivät kuule Jumalan puhetta, eivät näe taivasta avoinna. Miten on suu ja kieli? Hän todistaa: »Heidän kurkkunsa on avoin hauta, kielellään he pettävät, kyykäärmeen myrkkyä on heidän huultensa alla; heidän suunsa on täynnä kirousta ja katkeruutta.» Room. 3:13,14. Kädet ovat myös käyneet kykenemättömiksi tekemään ainoatakaan Jumalalle otollista työtä, ja jalat eivät voi ottaa askeltaakaan elämän tiellä. »Hävitys ja kurjuus on heidän tiellänsä, ja rauhan teitä he eivät tunne.» Room. 3:16,17. Ymmärryksenkin on synti tarvellyt, sillä »ei ole ketään ymmärtäväistä». Sydämeen asti on tauti painunut, niin että hän todistaa: »Kaikkea muuta kavalampi on ihmisen sydän ja häijynilkinen kappale yli kaiken.» Lääkärin todistus päättyy tähän murheelliseen lausuntoon: »Koko pää on taudissa ja koko sydän sairaana. Kantapästä päähän saakka ei hänessä ole tervettä paikkaa, vaan haavoja ja mustelmia ja verelmiä, joita ei ole puserrettu, ei sidottu eikä öljyllä voideltu.» Jes. 1:5,6.

Sairautemme on ilmeisesti kuolintauti. Se vie ruumiin ja sielun helvetin hirmuiseen hautaan, jossa mato ei kuole. Mutta taivaallinen lääkäri kysyy: »Tahdotko tulla terveeksi?» Tahdotko saada korvat, jotka kuulevat Jumalan puhetta? Tahdotko saada silmät, jotka näkevät Herran ihmeitä ja avatun taivaan? Tahdotko saada suun, joka puhuu pyhää kieltä ja laulaa uutta virttä? Tahdotko saada ymmärryksen, joka käsittää taivaallisen viisauden? Tahdotko saada sydämen,

jossa on Jumalan rauha ja autuuden ilo? Tahdotko saada jalat, jotka astuvat vakaasti elämän tietä? Oi, tahdotko tulla terveeksi?

Betesdan lammikolla makaava mies oli varmaankin vuosikymmenien aikana etsinyt apua monelta lääkärieltä. Mutta kukaan ei ollut voinut häntä parantaa. Ja syntisairaat ovat myös etsineet apua monelta lääkärieltä täällä maailmassa. Mutta kaikki tämän maailman taito ja viisaus, sen ilot ja aarteet, sen lääkkeet ja keksinnöt eivät ole voineet parantaa syntikuumesta ja tunnontuskista. Vihdoin oli mies kääntynyt etsimään jumalallista apua. Ken ajoittain ensin ennätti lammikkoon, sai terveytensä. Eihän tuo ehto tuntunut kohtuuttomalta, mutta tämä mies raukka ei kyennyt sitä täyttämään.

Vieläkin on lammikoita, joilla luvataan sielulle terveyttä määrätyillä ehdoilla: Syntisen on ensin parannettava elämänsä; on niin ja niin kaduttava syntejään; on antauduttava Herralle; on etsittävä ja odotettava Herraa; on tehtävä sitä tai tätä. Mutta pieninkin teko, joka pannaan autuuden ehdoksi, on syntisairaalalle liian suuri ja vaikea. Niin kuin tuo mies Betesdan lammikolla ei kyennyt ehtoa täyttämään, niin et sinäkään voi mitään tehdä parantumisesi; sinun täytyy jäädä avuttomana virumaan ja vaikeroimaan. Mutta Jeesus tietää toivottoman tilasi. Hän ei aseta sinulle ehtoja. Katso, ystäväni, Jeesus parantaa armosanallaan.

Jeesus parantaa armosanallaan

Jeesus tuli avuttoman sairaan luo, herätti toivoa ja uskoa hänen sydämessään ja sanoi sitten ilman muuta: »Nouse, ota vuoteesi ja käy.» Näissä sanoissa oli jo täyttynyt suloinen ja ehdoton lupaus parantumisesta. Tuon lähteen vesi saattoi antaa vain tilapäistä apua, mutta Jeesuksen sana tarjosi täydellisen terveyden.

Kuultuaan Jeesuksen sanat olisi sairas saattanut päätellä: On mahdotonta, että minä, avuton sairas, voisin nousta ja kävellä! Tusken runtelemat, kuihtuneet jäsenet olisivat todistaneet: et voi edes kääntyä vuoteessasi! Mutta nyt mies ei kyselekään voimattomilta jaloiltaan: »Voitteko te kävellä?» eikä näivettyneiltä käsiltään: »Voitteko kantaa vuodetta?» Hän ei kuuntele tunteitaan eikä kysy neuvoa lihalta ja vereltä, vaan pitäytyy Jeesuksen ihmeelliseen sanaan. Hän uskoo sanan ja tuokiossa virtaa uusi elämänvoima läpi

hänen koko olemuksensa ja hän nousee ylös terveenä, täysin parantuneena.

Jeesus tulee nyt meidän syntisairaiden luo evankeliumissaan ja sanoo: Olet lunastettu, rikkomuksesi ovat sovitetut, syntisi ovat anteeksiannetut! Itsestäsi et löydä tosin tälle mitään vahvistusta, järkesi pitää sen hulluutena. Raskautettu omatuntosi todistaa sinulle vain syntiesi suuruutta ja Jumalan tuomiota. Kurja sydämesi kuohuu turmelusta ja kapinaa Jumalaa vastaan. Mutta juuri tällaisena, vaivaisena, suurena syntisenä sinun on pitäydyttävä evankeliumin sanaan. Sillä Jeesus on kuollut tällaisten jumalattomien edestä. Heidän syntinsä on Jeesus verellään pois pyyhkinyt. Heidät hän on ylösnousemuksessaan vanhurskauttanut. Heille hän on iankaikkisen autuuden ansainnut ja antaa sen heidän omakseen sulana armolahjana. Niin kuin tuo avuton sairas Jeesuksen sanaan luottaen nousi terveenä ylös, niin sinäkin saat kurjana syntisairana uskoa evankeliumiin. Heti silmänräpäyksessä tulet terveeksi ja lähdet autuaana Jumalan lapsena kulkemaan taivaan tietä. Näin Jeesus parantaa meidät armonaan. Mutta edelleen — Jeesus hoitaa parantamiaan.

Jeesus hoitaa parantamiaan

Olisipa luullut, että toisetkin olisivat yhtyneet parannetun iloon ja olisivat kiiruhtaneet häntä onnittelemaan. Ja kun syntinen tulee kääntymykseen, pitäisihän siitä koko luomakunnan ratketa riemuun ja kiitokseen. Tosin siitä iloitsevatkin sekä enkelit taivaassa että pelastetut täällä maailmassa. Jopa moni synninorjuudessa huokaavakin tuntee salaista iloa entisen kohtalotoverinsa parantumisesta. Mutta terveet, jotka eivät parantajaa tarvitse, käyvät kohta parannetun kimppuun. Nuo juutalaiset, jotka eivät sormiaan liikauttaneet auttaakseen miestä, kun hän avuttomana makasi vuoteellaan, toruivat häntä nyt ankarasti isien sääntöjen rikkomisesta. Näin ovat itsehurskaat, jotka ihmisopeillaan syrjäyttävät Jumalan sanan. Ei heillä ole huolta sieluista, jotka ovat sortuneet synteihinsä. Mutta kun tällainen tulee kääntymykseen, he kohta käyvät häntä ahdistamaan.

Parannettu tuskin ennätti oikein käsittää, kuinka suuri autuus hänelle oli todella tapahtunut, kun häntä jo syytettiin: »Nyt on sapatti, eikä sinun ole lupa kantaa vuodetta.» Mitä hän vastasi? Tungoksessa

ei Jeesusta enää näkynyt eikä hän tiennyt juuri mitään kertoa armollisesta auttajastaan. Mutta hän pitäytyy kuulemiinsa harvoin kultaisiin sanoihin ja vastaa: »Se joka teki minut terveeksi, sanoi minulle: 'Ota vuoteesi ja käy'.» Sehän merkitsi: Parantajani sana on kaikkia teidän käskyjänne ja sanojanne suurempi! Vaikkei hänellä siis ollutkaan tietoa eikä kokemusta, oli hänellä kuitenkin uskovan tärkein ominaisuus: Hän pysyi lujasti Jeesuksen sanassa. Tällaista uskoa Jeesus vaalii ja rientää sitä vahvistamaan.

Mutta miksi Jeesus käski hänen kantaa vuodettaan, varsinkin kun parannettu sen vuoksi joutui kohta koettelemuksiin? Tästä opimme, ettei ihminen kääntymyksessä pääse kokonaan eroon syntiturmeluksesta. Suhde kyllä on muuttunut: Epäuskossa ollessaan hän makasi vuoteen omana, mutta uskoon tultuaan hän kantaa vuodetta. Ennen hän oli synnin orja, nyt hän synneistä päästettynä kuitenkin kantaa vielä turmelusta.

Heti uskoon tultuaan joutuu siis armolapsi ahtaalle sekä ulkoa että sisältä päin tulevien koettelemusten tähden. Ulkoa päin ahdistaa maailma, kun hän ei enää noudata isiltä perittyjä menoja ja tekojen oppia; sisältä päin ahdistavat oma heikkous ja syntiturmelus. Mutta Jeesus ei jätä parantamiaan. Hän ei unhoita uskovaansa, joka riippuu hänen sanastaan.

Tekstissä luemme: »Sen jälkeen Jeesus tapasi hänet pyhäkössä.» Meillä on Herran pyhäkkö siellä, missä julistetaan Jumalan sanan terveellinen oppi. Sinne tulee meidän rientää, sillä sinne tulee Jeesus meitä tapaamaan. Minkä siunauksen menettääkään kristitty, jopa lankeaa kokonaan uskosta, ellei hän riennä kuulemaan Jeesuksen kalliita sanoja!

Temppelissä Jeesus sanoi tälle miehelle: »Katso, sinä olet tullut terveeksi.» Tämän ihmeellisen asian mies nyt kokemuksesta tiesi, ja kuitenkin hän ei olisi voinut mitään suloisempaa kuulla Vapahtajan huuilta. Samoin uskovakin tietää, että hän on armosta pelastettu Jeesuksen kautta. Hän tietää, että hän Kristuksen vanhurskaudella verhottuna on pyhä ja vanhurskas Jumalan edessä. Mutta hän haluaa kuulla sen totuuden uudestaan ja uudestaan. Hän tunnustaa: »Sun Jeesus, veres armoon en kyllästyä voi. Oi, sielullen' se aina kuin rii-musoitto soi.» Siitä sielumme elää.

Mutta Jeesus ei ainoastaan sanonut tälle miehelle, että hän oli tullut terveeksi, vaan lisäsi: »Älä enää tee syntiä, ettei sinulle jotakin pahempaa tapahtuisi.» Evankeliumin ohella on tämä lain sana uskovallekin tuiki tarpeellinen. Lain vaatimukset ja varoitukset, uhkaukset ja tuomiot pitävät hänet oman huonoutensa ja syntiensä tunnossa. Laki pitää kurissa vanhan ihmisen ja ohjaa uskovaan hyviin töihin. Niin kauan, kuin kristitty elää maailmassa, jonka ruhtinaana on perkele, ja kantaa luonnossaan turmelusta, niin kauan hän myös tarvitsee lain sanaa: »Älä enää tee syntiä, ettei sinulle jotakin pahempaa tapahtuisi.» Olihan se kyllin paha, että me kerran elimme tietämättöminä epäuskossa ja että me niitimme lihassa, mitä me olimme lihaan kylväneet. Kuinka paljon pahempi se olisi, jos me tietoisesti tekisimme syntiä ja paaduttaisimme sydämemme! Se oli kovin paha, että olemme ennen olleet ilman Jumalaa ja ilman toivoa maailmassa. Mutta kuinka monta kertaa pahempi se olisi, jos me, jotka Jumala on uudestisyntyttänyt lapsikseen ja jotka olemme saaneet maistaa tulevaisen maailman elämää, jos me joutuisimme kadotuksen lapsina kärsimään helvetin iäisiä vaivoja!

Mutta Jumalan lain tarkoituksena ei kuitenkaan ole ajaa usko-vaista epäilyksiin, orjuuteen, pelkoon ja epätoivoon. Se ajaa meitä Kristukseen, jossa on sula armo, vanhurskaus, rauha ja ilo, niin kuin on kirjoitettu: »Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat.» Näin Jeesus hoitaa parantamisaan käyttäen sekä lakia että evankeliumia. Uudestaan ja uudestaan saamme kuulla hyvän sanoman jo tapahtuneesta ja meille lahjoitetusta autuudesta: »Katso, sinä olet tullut terveeksi.» Uudestaan ja uudestaan laki varoittaa meitä pysymään tässä armossa sanoen: »Älä enää tee syntiä, ettei sinulle jotakin pahempaa tapahtuisi.»

Kerran loppuu vuoteen kantaminen. Kerran syyttäjät kaikki vaikeenevat. Silloin ei Jeesus enää kätkeydy, vaan saamme aina nähdä hänet kasvoista kasvoihin. Silloin ei Jeesus enää lisää lain uhkausta, kun hän sanoo: »Katso, sinä olet tullut terveeksi!» ja taivaan joukot todistavat: Hän on parantanut kaikki sinun sairautesi, hän on kruunnannut sinut armolla ja laupeudella. Aamen.

Hyvä osa

Luuk. 10:38–42

15. sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä

Ja heidän vaeltaessaan hän meni muutamaan kylään. Niin eräs nainen, nimeltä Martta, otti hänet kotiinsa. Ja hänellä oli sisar, Maria niminen, joka asettui istumaan Herran jalkojen juureen ja kuunteli hänen puhettansa. Mutta Martta puuhasi monissa palvelustoimissa; ja hän tuli ja sanoi: "Herra, etkö sinä välitä mitään siitä, että sisareni on jättänyt minut yksinäni palvelemaan? Sano siis hänelle, että hän minua auttaisi." Herra vastasi ja sanoi hänelle: "Martta, Martta, moninaisista sinä huolehdit ja hätäilet, mutta tarpeellisia on vähän, tahi yksi ainoa. Maria on valinnut hyvän osan, jota ei häneltä oteta pois." Luuk. 10:38–42.

Jokainen kristitty mielellään tunnustaa, ettei hänellä ole maailmassa mitään niin kallisarvoista kuin Jumalan sana. Siitä veisaamme Runebergin virren sanoin:

*»On meillä aarre verraton,
se kalliimpi on kultaa,
ja kivet kalliimmatkin on
sen rinnalla vain multaa.
Tää lahja kallis taivahan,
tää parhain aartehemme
on pyhä sana Jumalan,
sen saimme omaksemme.»*

Mutta kuinka vaikea meidän onkaan käytännössä joka päivä osoittaa, että me todella pidämme Jumalan sanan kalleimpana aarteenamme! Tekstimme kertoo kahdesta sisaresta, Martasta ja Mariasta, joiden kodissa Jeesus oli kutsuvieraana. Molemmat uskoivat Jeesukseen ja rakastivat häntä Vapahtajanansa. Mutta vieraanvaraista, palvelevaa Marttaa Jeesuksen kuitenkin täytyi ojentaa siitä, ettei hän pitänyt Jumalan sanaa kalleimpana tavaranaan. Mariaa taas hän kehui siitä, että hänellä oli ensitärkeänä Jumalan sanan viljely.

Me emme suinkaan saa vähäksi arvostaa toimeliaan Martan vieraanvaraista palvelua. Sanoohan sana: »Olkaa vieraanvaraiset.» »Älkää olko kutsumuksessanne veltoja.» Mutta emme saa antaa minikään tehtävän eikä asian estää meitä viljelemästä Jumalan sanaa. Martan toimet on siis tehtävä, mutta Marian hyvää osaa ei saa unoittaa. Jeesus sanoo: »Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin myös kaikki tämä teille annetaan.» Jeesus opettaa tekstissämme, että *olemme todella valinneet hyvän osan, kun meille on kaikkea muuta tärkeämpänä Jumalan sanan kuuleminen ja oppiminen.*

Jumalan sanan tulee olla ensimmäisellä sijalla kodeissamme

Martta oli kutsunut Jeesuksen kotiinsa. Onnellinen on todella se koti, jonne Jeesus kutsutaan. Betanian pieni koti sai suurta siunausta Jeesuksen vierailusta. Onkohan Jeesusta kutsuttu sinun kotiisi? On monen monta kotia, jonne Jeesusta ei kutsuta. Niissä kodeissa kuullaan usein turmiollista puhetta, rivoutta ja kiroilua. Niissä saattaa olla riidat, vihat, epäluulot, häijyys ja jumalaton meno. Ne usein puretaan avioeroilla, jopa verenvuodatuksella. Ja kun tällaisten kotien jäsenten on lähdettävä viimeiselle matkalle, eivät he voi muuttaa siihen Isän kotiin, jonne Jeesus on sijaa valmistanut.

On myös niitä, jotka kutsuvat Jeesuksen kotiinsa, mutta heillä ei ole aikaa seurustella Jeesuksen kanssa. Ei Jeesuksen siunausta anota, kun istutaan ruokapöytään; ei häntä kiitetä, kun nouseaan aterioimasta. Päivät kuluvat, mutta et näe tuon kodin jäseniä Jumalan sanaa viljelemässä. He keskustelevat monista asioista, mutta eivät puhu mitään kaikkein tärkeimmästä. Martan tavoin he huolehtivat ja hätäilevät, mutta ei siitä, mikä on todella tarpeellinen. Äidillä on paljon sanottavaa, mutta hän ei jouda puhumaan lapsilleen Jeesuksesta. Isällä on työtä ja menoa eikä hän saa perhettä koolle Jumalan sanan kuuloon ja rukoukseen. Lapsilla on koulu ja monet harrastukset, eivätkä hekään ennätä tutustumaan Jeesukseen.

Onko todella näin kiire? Niin Martta ajatteli. Piti saada huoneet puhtaiksi ja laittaa pöytä komeaksi. Pitihän tällaiselle vieraalle antaa parasta, mitä talossa oli. Martta parka! Hän aikoo noin erinomaisesti

palvella Jeesusta, joka ei tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunastuksen hinnaksi. Hän näännyttää itsensä työllä, kun olisi pitänyt tulla työtä tekevänä ja raskautettuna saamaan lepoa Jeesuksen tykönä. Hän huolehtii ja hätäilee, kun olisi pitänyt heittää murheet hänen päällensä. Hän on hermostunut ja kärtyyinen eikä tule oppimaan hänestä, joka on lempeä ja nöyrä sydämeltään.

Ja mitä me silloin voitimme, kun ei ollut aikaa hiljentyä Jeesuksen eteen? Eikö ollut turhaa huolta ja hätäilyä? Eikö ollut kärsimättömyyttä, toisten syyttelyä ja loukkaamista? Eikö ollut väsymystä ja unettomia öitä? Emmekö poloiset kiukutelleet Jumalallekin — kun ei kaikki mennyt mielestämme hyvin? Miten toisin olisikaan ollut, jos kodin rauhassa olisi maltettu istua Jeesuksen jalkojen eteen! Valitkaamme siis Marian kanssa hyvä osa: Ottakaamme hetkinen joka päivä Jumalan sanan lukemiseen ja rukoukseen. Pystyttäkäämme kotialttari! Kootkaamme perheemme jäsenet jonakin sopivana aikana päivittäin kotihartauteen, jolloin luetaan kappale sopivasta hartauskirjasta ja pidetään rukous.

Se on todella hyvä osa, kun Jumalan sana on ensimmäisellä sijalla kodeissamme. Kun asia on tullut tärkeäksi, niin me otamme aikaa kanssakäymiseen Jeesuksen kanssa sekä yksityisesti että perheemme kanssa. Silloin saamme kokea kuinka suurta siunausta siitä on koituva. Aamulla julistamme hänen armoaan, joka on uusi joka huomen, ja ehtoolla hänen totuuttaan, sillä Herran uskollisuus on suuri. Silloin sisäinen ihmistemme päivä päivältä uudistuu. Jeesuksen veren voima puhdistaa omantunnon ja sydän täytytty rauhalla ja autuuden ilolla. Saamme voimaa niin kuin päivämmeekin ovat: voittoja taisteluissa, kärsivällisyyttä koettelemuksissa ja rakkautta täyttämään hänen tahtoaan. Silloin on osanamme iankaikkinen elämä, ja sitä osaa ei meiltä oteta pois. Silloin hyvän osan valinnassa Jumalan sanan tulee myös olla ensimmäisellä sijalla seurakunnassamme.

*Jumalan sanan tulee myös olla ensimmäisellä sijalla
seurakunnassamme*

Valitettavasti on seurakuntia, joissa Jumalan sana ei ole edes toisarvoisena, vaan on miltei kokonaan syrjäytetty. Pappien saarnan

aiheina voi olla kirjallisuus, politiikka, taide, tiede, yhteiskuntakysymykset, jne. Tai on saarna Jumalan sanan väärää tulkintaa. Sattui pa kerran, että pienet pojat olivat löytäneet palan pajan kylttiä, jonka kanssa leikkivät. Lopuksi se jäi erään kirkon ovelle riippumaan, ja ohikulkijat hämmästyksekseen lukivat: »Vääntämistä ja sujutusta suoritetaan.» Sellainen ilmoitus sopisikin niihin kirkkoihin, joissa Jumalan sana on väännelty ihmisjärjen mukaan. Kristitty, jolle Jumalan sana on kallis, ei voi sellaiseen seurakuntaan kuulua.

Mutta kun seurakunnassa Jumalan sana opetetaan selvästi ja puhtaasti, silloin todella käy ilmi, pitävätkö sen jäsenet Jumalan sanan ensimmäisellä sijalla! Pitävätkö he arvossa uskollisen saarnaviran? Ovatko he sanan ahkeria kuulijoita ja sen todellisia tekijöitä? Martta kutsui Jeesuksen kotiinsa ja meni sitten omille askareilleen. Samoin moni haluaa seurakuntaan oikean opettajan, mutta itse ei mene kuulemaan Jumalan sanaa. Moni menee mieluummin seurakunnan muihin tilaisuuksiin kuin jumalanpalveluksiin. Häntä voi kiinnostaa seurakunnan taloudellinen ja ulkonainen puoli paljon enemmän kuin Jumalan sanan viljely.

Mutta mikään muu seurakunnallinen toiminta, olkoon se kuinkaakin tärkeä, ei kelpaa Jumalan sanan korvikkeeksi. Ensimmäinen ja tärkein tehtävämme seurakuntalaisina on Jumalan sanan kuuleminen ja oppiminen: »Runsaasti asukoon teissä Kristuksen sana; opettakaa ja neuvokaa toinen toisianne kaikessa viisaudessa, psalmeilla, kiitosvirsillä ja hengellisillä lauluilla, veisaten kiitollisesti Jumalalle sydämissänne.» Kol. 3:16. Jos vaikka kuinka paljosta huolehditaan ja hätäillään, mutta lyödään laimin se yksi ainoa, silloin seurakunnassakin hengellinen elämä kuihtuu ja madaltuu. Sitä mukaa hiipii myös sisään maailmallisuus ja sanasta tinkiminen. Onko mitään surullisempaa kuin se, että seurakunnalla on Jumalan puhdas sana ja että se ei vaali ja viljele sitä kalleimpana aarteenaan!

Seurakunta joka pitää tärkeimmällä sijalla Jumalan sanan, on myös toimellinen Jumalan valtakunnan taloudellisissa asioissa. Martta kyllä moitti Mariaa laiskaksi ja kuitenkin se oli Maria, jota sitten moitittiin tuhlauksesta, kun hän kallisarvoisella nardusvoiteella voiteli Jeesuksen! Maria voi tehdä näin suuren uhrauksen, koska hän oli niin ahkeraan istunut Jeesuksen jalkojen juuressa kuunnellen

hänen sanojaan. Samoin on vieläkin. Juuri ne, jotka Jumalan sanaa enimmäkseen rakastavat, ne myöskin enimmäkseen uhraavat ja tekevät työtä Jumalan valtakunnan hyväksi.

Toisin ei voisi ollakaan. Sana pitää uskonlampun palavana. Se asettaa eteemme kirkkaana ristiinnaulitun Jeesuksen, jonka verihaavoissa olemme parannetut. Sanassa on apu ahdistetulle ja virvoitus väsyneille. Se ratkoo ongelmat ja aukoo umpisolmut. Se vahvistaa heikot ja nostaa langenneet. Sana lohduttaa murheellisen ja rohkaisee arkamielisen. Sana pitää kurissa vanhan ihmisemme ja antaa voimaa uuteen elämään. Sanan ja sakramenttien kautta pysymme Kristuksessa, armon alla, autuuden omistuksessa. Niiden kautta me kasvamme hengellisesti, niin että kannamme pysyvää hedelmää.

Autuas on todella se seurakunta, jonka jäsenillä on Jumalan sana kalleimpana aarteenaan. Silloin pienikin seurakunta on suuri ja voimakas. Vähäinen oli Filadelfian seurakunta, mutta se oli ottanut vaarin Jeesuksen sanasta eikä ollut kieltänyt hänen nimeänsä. Sen tähden Herra avasi sille menestyksen ovet, niin että saatanan synagogalaistenkin täytyi kumartua sen edessä ja tunnustaa, että Jeesus rakasti sitä seurakuntaa.

Ystäväni, oletko sinä valinnut hyvän osan? Onko Jumalan sanan kuuleminen ja oppiminen tullut sinulle tärkeimmäksi asiaksi kodissasi ja seurakunnassasi? Onnellinen on silloin kotisi, vaikkapa se olisi köyhä ja monen koettelemuksen ahdistama. Siunattu on silloin seurakuntasi, vaikkapa se olisi pieni ja ristinalainen. Sinulla on silloin hyvä osa — autuus ja elämä, jota ei oteta sinulta pois. Saat pitää sen omanasi täällä ja taivaassa iäti. Aamen.

»Jos uskoisit, niin sinä näkisit Jumalan kirkkauden»

Joh. 11:21–45

16. sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä

Ja Martta sanoi Jeesukselle: "Herra, jos sinä olisit ollut täällä, niin minun veljeni ei olisi kuollut. Mutta nytkin minä tiedän, että Jumala antaa sinulle kaiken, mitä sinä Jumalalta anot." Jeesus sanoi hänelle: "Sinun veljesi on nouseva ylös." Martta sanoi hänelle: "Minä tiedän hänen nousevan ylösnousemuksessa, viimeisenä päivänä." Jeesus sanoi hänelle: "Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole. Uskotko sen?" Hän sanoi hänelle: "Uskon, Herra; minä uskon, että sinä olet Kristus, Jumalan Poika, se, joka oli tuleva maailmaan." Ja tämän sanottuaan hän meni ja kutsui salaa sisarensa Marian sanoen: "Opettaja on täällä ja kutsuu sinua." Kun Maria sen kuuli, nousi hän nopeasti ja meni hänen luoksensa. Mutta Jeesus ei ollut vielä saapunut kylään, vaan oli yhä siinä paikassa, missä Martta oli hänet kohdannut. Kun nyt juutalaiset, jotka olivat Marian kanssa huoneessa häntä lohduttamassa, näkivät hänen nopeasti nousevan ja lähtevän ulos, seurasivat he häntä, luullen hänen menevän haudalle, itkemään siellä. Kun siis Maria saapui sinne, missä Jeesus oli, ja näki hänet, lankesi hän hänen jalkojensa eteen ja sanoi hänelle: "Herra, jos sinä olisit ollut täällä, ei minun veljeni olisi kuollut." Kun Jeesus näki hänen itkevän ja hänen kanssaan tulleiden juutalaisten itkevän, joutui hän hengessään syvän liikutuksen valtaan ja vapisi; ja hän sanoi: "Mihin te panitte hänet?" He sanoivat hänelle: "Herra, tule ja katso." Ja Jeesus itki. Niin juutalaiset sanoivat: "Katso, kuinka rakas hän oli hänelle!" Mutta muutamat heistä sanoivat: "Eikö hän, joka avasi sokean silmät, olisi voinut tehdä sitäkin, ettei tämä olisi kuollut?" Niin Jeesus joutui taas liikutuksen valtaan ja meni haudalle; ja se oli luola, ja sen suulla oli kivi. Jeesus sanoi: "Ottakaa kivi pois." Martta, kuolleen sisar, sanoi hänelle: "Herra, hän haisee jo, sillä hän on ollut haudassa neljättä päivää." Jeesus sanoi hänelle: "Enkö minä sanonut sinulle, että jos uskoisit, niin sinä näkisit Jumalan kirkkauden?" Niin he ottivat kiven pois. Ja Jeesus loi silmänsä ylös ja sanoi: "Isä, minä kiitän sinua, että olet minua kuullut. Minä kyllä tiesin, että sinä minua aina kuulet; mutta kansan tähden, joka seisoo tässä ympärillä, minä tämän sanon, että he uskoisivat sinun lähettäneen minut." Ja sen sanottuansa hän huusi suurella äänellä: "Lasarus, tule ulos!" Ja kuollut tuli ulos, jalat ja kädet siteisiin käärittyinä, ja hänen kasvojensa ympärille oli kääritty hikiliina. Jeesus sanoi heille: "Päästäkää hänet ja antakaa hänen mennä." Niin useat juutalaisista, jotka olivat tulleet Marian luokse ja nähneet, mitä Jeesus teki, uskoivat häneen.

Joh. 11:21–45.

»Jos uskoisit, niin sinä näkisit Jumalan kirkkauden»

Meidän järkemme sanoo: Jos minä näkisin, niin minä uskoisin. Jeesus sanoo: »Jos uskoisit, niin sinä näkisit Jumalan kirkkauden.» Tämä vastakohtaisuus tunkee voimakkaasti esille varsinkin silloin kun kuolema vierailee keskuudessamme. Näin tapahtui muinoin Betanian kodissa, jonka jäsenet uskoivat Jeesukseen ja joista Johannes sanoo: »Jeesus rakasti Marttaa ja hänen sisartaan ja Lasarusta.» Ainoa veli, Lasarus, oli äkkiä sairastunut vakavasti. Sisarusten rukouksista huolimatta sairaus päättyi kuolemaan. Kun Jeesus viimein saapui, oli ruumis ollut jo neljättä päivää haudassa. Jeesus vakuuttaa itkeville sisarille: Kuollut elää! Haudattu nousee ylös! Kuoleman ja kyynelten keskellä saadaan nähdä Jumalan kirkkaus! Ja hän kysyy: »Uskotko sen?» Mitä me siihen vastaisimme?

Kun vaimoni sairastui lyhyeen kuolintautiin, hän toisti uudelleen ja uudelleen noita Martalle lausuttuja sanoja: »Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole.» Sitten hän lisäsi: »Kuinka ihmeelliset sanat! Herra, lisää minulle uskoa!» Kun kuoleman kylmä käsi ojentuu meitä kohti, silloin me erityisesti tunnemme noiden sanojen valtavan painon: *»Jos uskoisit, niin sinä näkisit Jumalan kirkkauden.»*

Vaikea on uskoa

»Herra, katso, se, joka on sinulle rakas, sairastaa.» Näin harras ja liikuttava oli sisarten rukous, kun Lasarus sairastui. He uskoivat, että Jeesus kiiruhtaa auttamaan. Mutta Jeesus viipyi ja — kuolema kiiruhti. Sana levisi talosta taloon: Lasarus on kuollut! Tämä toistuu uudestaan ja uudestaan Herran omien keskuudessa. Joku perheen jäsen, läheinen sukulainen tai ystävä sairastuu. Hartaat huudot kohoavat Herran puoleen. Meidän mielestämme on sanomattoman tärkeää, että tuo henkilö saisi elää. Mutta kuolema riistää hänet keskeisestämme. Ja silloin me Betanian sisarten kanssa hätäännymme haikeisiin jos-päätelmiin. He sanoivat kuin yhteen ääneen: »Herra, jos sinä olisit ollut täällä, ei minun veljeni olisi kuollut.» Mekin ajattelemme: »Jos olisi tehty niin ja niin; jos se tai tämä henkilö olisi menetellyt toisin; jos olisi ennätetty... jos olisi huomattu... jos, jos.» Me pu-

humme tai ajattelemme aivan kuin kaikki olisi meidän ihmisten tai sattuman varassa. Me syytämme itseämme, tilannetta ja muita ihmisiä. Tuleepa mieleen: Miksi Jumala näin sallii? Eikö hän rakasta? Eikö hän kuule rukouksiamme?

On vaikea uskoa, että kaikki on Jumalan ihmeellistä johdatusta ja että Jumala on todella kuullut rukouksemme ja on tehnyt monta vertaa paremmin kuin me ymmärrämme. Ja kuitenkin juuri näin on asian laita. Vaikka Jeesus oli saanut tuon rakkauteen vetoavan sanan Lasaruksen sairaudesta, hän varta vasten »viipyi siinä paikassa, missä hän oli, vielä kaksi päivää.» Hän sanoi, että tämä sairaus, kuolema, ja sisarten raskas suru on »Jumalan kunniaksi, että Jumalan Poika sen kautta kirkastuisi.» Opetuslapsilleen hän sanoi: »Minä iloitsen teidän tähtenne siitä, etten ollut siellä, jotta te uskoisitte.»

Näin meille opetetaan, että usko ei askartele arveluissa. Se on varma, että Jumala vastaa rukouksiin ihmeellisesti, ja että hän kirkastuu parhaiten, kun kaikki muu on lakastunut. Sairaus, kuolema, kyyneleet — ne ovat kaikki Jumalan ihmeellistä johtoa, »että te uskoisitte». Eikä meidän murheemme ole hänelle iloksi. Maria vaipuu kyyneliin tuttuun paikkaansa, Jeesuksen jalkojen eteen. Ja »kun Jeesus näki hänen itkevän ja hänen kanssaan tulleiden itkevän, joutui hän hengessään syvän liikituksen valtaan ja vapisi... ja Jeesus itki.» Hänen kyyneleensä sekoittuvat meidän kyyneliimme. Hän tuntee meidän murheemme omikseen. Hän kulkee meidän kanssamme, kun polkumme painuu kuoleman varjojen pimeään laaksoon. Järkytyneenä hän meni Lasaruksen haudalle, sillä hän tiesi, että kuoleman kahleet kirpoavat vasta sitten, kun hän itse maistaa kuoleman kaikkien edestä ja nousee jälleen ylös. Nyt hän kuoleman kukistajana vakuuttaa: »Älä pelkää, usko ainoastaan.» »Minä olen ylösnousemus ja elämä.»

Me uskomme siis, vaikka emme vielä näe emmekä ymmärrä. Kuoleman keskellä me uskomme kirkastettuun, täydelliseen, iankaikkiseen elämään.

Usko näkee Jumalan kirkkauden

Uskoessamme, että Jeesus on ylösnousemus ja elämä, me näemme Jumalan kirkkauden. Sillä »Jumala, joka on laupeudesta rikas, suuren rakkautensa tähden, jolla hän on meitä rakastanut, on tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikoksiimme, eläviksi Kristuksen kanssa.» Ef. 2:4,5. Jeesus annettiin alttiiksi ristin katkeraan kuolemaan meidän syntiemme tähden ja herätettiin jälleen ylös meidän vanhurskauttamisemme tähden. Tällä sovituksen ja anteeksiantamuksen vanhurskauttavalla sanalla hän on tehnyt meidät eläviksi.

Me sanomme nyt apostolin kanssa: »Ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa.» Meillä on Jumalan rauha ja avoin taivas. Ristin alla vanha ihminen kuoletetaan ja armon alla uusi ihminen nousee ylös päivittäin. Näin me nyt jo täällä vaivojen maailmassa olemme ylösnousemuksen lapsia ja katselemme Jumalan kirkkautta, vaikka heikosti kuin kuvastimessa.

Ja me katselemme hänen kirkkauttansa myös kuolemassa, sillä Jeesus vakuuttaa: »Joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole.» Kuinka ihmeelliset sanat! Luonto näkee kuolemassa vain vihollisen, joka särkee suunnitelmat, katkoo siteet, erottaa rakkaistamme ja raastaa ruumiimme maan multa. Mutta uskovalle se on pääsy ahtaasta avaraan elämään Jumalan kirkkaudessa. Se on pääsy Herran tykö, näkemään ja nauttimaan, mitä täällä uskossa toivottiin. Se on muutto varjojen maasta ikuiseen valoon, turmion keskeltä täydellisiksi tulleiden henkien seuraan. Se on eheää elämää ilman syntiä, surua, sairautta ja kuolemaa. Se on taivaallista elämää, jonka rikkautta, kauneutta ja suloisuutta kuoleva ei voi kuvitella.

Mutta ei ruumiimme jää tästä taivaallisesta elämästä osattomaksi. Kun se on synnin turmelema ruumis, sen tosin täytyy kuolla. Mutta olkoon se hävinnyt miten tahansa ja muuttunut alkuaineiksi, keran Jeesus huutaa, niin kuin hän huusi Lasaruksen haudalla: »Tule ulos!» Ja silloin, ajanrahduksessa, se nousee jälleen, ei enää kuoleman käärinliinoissa, vaan Jeesuksen kirkastetun ruumiin kaltaisena. »Ja

»Jos uskoisit, niin sinä näkisit Jumalan kirkkauden»

niin kuin meissä on ollut maallisen kuva, niin meissä on myös oleva taivaallisen kuva... Mutta kun tämä katoavainen pukeutuu katoamattomuuteen ja tämä kuolevainen kuolemattomuuteen, silloin toteutuu se sana, joka on kirjoitettu: 'Kuolema on nieltä ja voitto saatu. Kuolema, missä on sinun voittoni? Kuolema, missä on sinun osasi?'» 1 Kor. 15:49,54,55.

Silloin ei enää silmä tarvitse apukeinoa nähdäkseen, eikä korva kuullakseen. Silloin ei enää tarvita kulkuneuvoja, ja merta ei ole enää oleva. »Silloin rampa hyppii niin kuin peura ja mykän kieli riemuun ratkeaa.» Ymmärryksemme avataan käsittämään, mikä täällä oli peitettyä. »Sinä päivänä», sanoo Jeesus, »te ette minulta mitään kysy.» Silloin kaikki on paljastettua ja me tunnemme täydellisesti, niin kuin meidätkin täydellisesti tunnetaan. Tämä ruumis nousee näin kirkastettuna ja kuolemattomana. Nämä silmät häntä katselevat. Nämä korvat kuulevat hänen äänensä ja nämä polvet notkistuvat hänen eteensä.

*»Ah, kun mä kerran saan herätä kuvanansa,
ja kirkastetuin silmin nähdä Jumalan,
ei sitten milloinkaan oo sielu janoissansa,
kun häissä valmis morsian on Karitsan.
Saan kruunun siellä ja puvun vielä
tuon pyhään vaatteen, Kristuksen vanhurskauden.
Mun syntisyyteni, syyn kyyneleihin
saan siellä vaihtaa kunniaan ja pyhyyteen
ja kyyneleeni kiitosvirteen iäiseen.»*

Autuas on siis se, joka uskoo, että Jeesus on ylösnousemus ja elämä. Hän saa nähdä Jumalan kirkkauden. Hän näkee nyt jo, että Jeesus on ottanut pois kuoleman ja on tuonut valkeuteen elämän ja kuolemattomuuden evankeliumin kautta. Ja hän saa nähdä Jumalan kirkkauden tuona ihmeellisenä päivänä jolloin kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat Jumalan Pojan äänen ja tulevat esiin. Älkäämme siis enää murehtiko uskossa eronneita rakkaitamme. Älkäämme enää valittako sairauden ristiä ja vanhuuden raihnaisuutta. Ja älkäämme oudoksuko niitä koettelemuksia, jotka kohdallemme tulevat. Olem-

»Jos uskoisit, niin sinä näkisit Jumalan kirkkauden»

mehan me herätetyt Jeesuksen kanssa ja saamme hänen kanssaan myös hallita. Hän on päästänyt meidät synneistämme verellään ja on antanut meidän maistaa tulevaisen maailman elämää ja voimaa.

»Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka suuren laupeutensa mukaan on uudestisyntyttänyt meidät elävään toivoon Jeesuksen Kristuksen kuolleistannousemisen kautta, turmeltumattomaan ja saastumattomaan ja katoamattomaan perintöön, joka taivaissa on säilytettynä teitä varten, jotka Jumalan voimasta uskon kautta varjellutte pelastukseen, joka on valmis ilmoitettavaksi viimeisenä aikana.» 1 Piet. 1:3–5.

Kun meillä on näin kalliit lupaukset, niin me olemme turvallisin mielin ja odotamme sen suuren pelastuksen ilmestystä. Niinpä kirjoittikin äskettäin eräs koettelemuksissa oleva armolapsi: »Lisääntyköön heikkous, päättyköön päivämme ja ajan vaivat! Jeesus on mun. Hyvä on elää ja kuolla.» Aamen.

Suhtautuminen kirkollisiin ajan ilmiöihin

Mark. 2:18–28

17. sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä

Ja Johanneksen opetuslapset ja fariseukset pitivät paastoa. Niin tultiin ja sanottiin hänelle: "Johanneksen opetuslapset ja fariseusten opetuslapset paastoavat; miksi sinun opetuslapsesi eivät paastoa?" Jeesus sanoi heille: "Eiväthän häävieraat voi paastota silloin, kun ylkä on heidän kanssaan? Niin kauan kuin heillä on ylkä seurassaan, eivät he voi paastota. Mutta päivät tulevat, jolloin ylkä otetaan heiltä pois, ja silloin, sinä päivänä, he paastoavat. Ei kukaan ompele vanuttamattomasta kankaasta paikkaa vanhaan vaippaan; muutoin uusi täytetilkku repii palasen vanhasta vaipasta, ja reikä tulee pahemmaksi. Eikä kukaan laske nuorta viiniä vanhoihin nahkaleileihin; muutoin viini pakahuttaa leilit, ja viini menee hukkaan, ja leilit turmeltuvat; vaan nuori viini on laskettava uusiin leileihin." Ja tapahtui, että hän sapattina kulki viljavainioiden halki, ja hänen opetuslapsensa rupesivat kulkiessaan katkomaan tähtkäpäitä. Niin fariseukset sanoivat hänelle: "Katso, miksi he tekevät sapattina sitä, mikä ei ole luvallista?" Hän sanoi heille: "Ettekö ole koskaan lukeeneet, mitä Daavid teki, kun hän ja hänen seuralaisensa olivat puutteessa ja heidän oli nälkä, kuinka hän meni Jumalan huoneeseen ylimmäisen papin Abjatarin aikana ja söi näkyleivät, joita ei ollut lupa syödä muiden kuin pappien, ja antoi myös niille, jotka hänen kanssansa olivat?" Ja hän sanoi heille: "Sapatti on asetettu ihmistä varten eikä ihminen sapattia varten. Niin Ihmisen Poika siis on sapatinkin herra."

Mark. 2:18–28.

»Johanneksen opetuslapset ja fariseukset pitivät paastoa.» Mutta samanaikaisesti Jeesus ja hänen opetuslapsensa olivat Matteuksen valmistamissa pidoissa. Tämä ilmeinen ero herätti huomiota. Kaiken lisäksi Matteus, jonka Jeesus oli kutsunut opetuslapsesensa, oli publikaani ja hän oli kutsunut publikaaneja pitoihinsa. Jeesukselta siis kysyttiin: »Miksi sinun opetuslapsesi eivät paastoa?» Myöhemmin kysyttiin: »Miksi sinun opetuslapsesi eivät vaella vanhinten perinnäissäännön mukaan?» ja taas: »Miksi he tekevät sapattina sitä, mikä ei ole luvallista?»

Samanluontoisia kysymyksiä tehdään kristityille nykyaikana. Ehkä sinulta on myös kysytty: Miksi se tai tämä kirkollinen ryhmä menettelee niin? Tai: Miksi sinä et voi yhtyä heihin? Tai: Mikä on

sinun suhteesi määrättyihin kirkollisiin asioihin? Tai ehkä sinä itse olet kysyvällä kannalla etkä tiedä, miten tulee suhtautua moniin kirkollisiin ajan ilmiöihin. Jeesus opettaa meitä tekstissämme, miten meidän tulee suhtautua aikamme kirkollisiin kysymyksiin. Ensin ovat huomiomme kohteena ehdonvallan asiat.

Ehdonvallan asiat

Sellainen oli paastoa koskeva kysymys. Jumala oli määrännyt paaston ainoastaan kerran vuodessa, suurena sovituspäivänä (3 Moos. 23:27). Muut paastot jäivät ihmisten omaan valintaan. Johannes Kastajan elämä oli ollut ankaran yksinkertaista ruuan, juoman ja pukeutumisen suhteen. Nyt kun Johannes virui vankilassa, ei sovi ihmetellä, että hänen opetuslapsensa paastosivat. Jeesus sanoo omista opetuslapsistaan: »Päivät tulevat, jolloin ylkä otetaan heiltä pois, ja silloin, sinä päivänä, he paastoavat.» Olihan Jeesus itsekin toimintansa alussa paastonnut 40 vuorokautta ja samalla kestänyt saatanan kovimmat kiusaukset. Jeesus ei siis vastustanut paastoamista. Mutta ei hän myöskään ketään velvoittanut paastoamaan.

Meillä on myös paljon asioita, joissa kristityillä on vapaus menettellä niin tai näin. On tapoja, mielipiteitä ja vakaumuksia, on ajanvietteitä ja harrastuksia, on kansallisia ja kirkollisia merkkipäiviä ja seremonioita, on ruokia ja juomia ja pukeutumista koskevia asioita ja paljon muuta, joissa kristityillä on omantunnon vapaus. Onhan kirjoitettu: »Älköön siis kukaan teitä tuomitko syömisestä tai juomisesta, älköön myös minkään juhlan tai uudenkuun tai sapatin johdosta, jotka vain ovat tulevaisen varjo.» Raamattu myös varoittaa meitä, ettemme väittelisi näistä ehdonvallan asioista (Room. 14:1), ja ettemme käyttäisi väärin vapauttamme, niin että se loukkaisi jonkun heikon omaatuntoa (Room. 14:15), ja ettemme milloinkaan käyttäisi vapauttamme pahuuden verhona (1 Piet. 2:16).

Toista on kun ehdonvallan asia tehdään pakolliseksi. Fariseuksille paastoaminen oli tällainen hyvä työ. Niinpä fariseus temppelissä kehui paastoavansa kahdesti viikossa. Heillä oli paljon tällaisia säädöksiä, joista Jeesus sanoi: »Turhaan he palvelevat minua opettaen oppeja, jotka ovat ihmiskäskyjä.» Jeesus lausui vavahduttavat voi-

huutonsa fariseuksista, jotka omilla säädöksillään syrjäyttivät Jumalan sanan. Ja opetuslapsilleen hän sanoi: »Varokaa ja kavahtakaa fariseusten ja saddukeusten hapatusta.» Heti kun jokin teko, tunnus, tapa, uskomus tai seremonia, jota Jumalan sanassa ei käsketä eikä kielletä, asetetaan autuuden ehdoksi, joudutaan farisealaiseen hapatukseen. Ja Raamattu sanoo: »Vähäinen hapatus hapattaa koko taikinan.» (Gal. 5:9). Kun sellaista ilmenee historiallisissa kirkkoissa, uskonnollisissa liikkeissä ja lahkoissa, meidän tulee noudattaa Jeesuksen ja apostolien esimerkkiä: He eivät mukautuneet, vaan paljastivat niissä piilevän synnin. Pietari Antiokiassa ensin vapaasti seurusteli pakanuudesta kääntyneiden kanssa. Mutta kun Jerusalemissa saapui juutalaisuudesta kääntyneitä, hän alkoi karttaa edellisten seuraa. Se herätti pahennusta, ja Paavali sanoo, että hän vastusti Pietaria vasten kasvoja. Gal. 2:11–14. Jos ihmiskäskyt tai perinteet, vaikka ne itsessään eivät olisikaan vahingollisia, himmentävät tai syrjäyttävät Jumalan sanan, muistakaamme silloin apostolin varoitusta: »Miksi te, ikään kuin eläisitte maailmassa, sallitte määrätä itsellenne säädöksiä: 'Älä tartu! älä maista! älä koske!' Tällä kaikella on tosin viisauden maine itsevalitun jumalanpalveluksen ja nöyryyden vuoksi ja sen tähden, ettei se ruumista säästä; mutta se on ilman mitään arvoa, ja se tapahtuu lihan tyydyttämiseksi.» Kol. 2:20–23. Ja Pietari kirjoittaa: »Ette ole millään katoavaisella, ette hopealla ettekä kullalla, lunastetut turhasta, isiltä peritystä vaelluksestanne, vaan Kristuksen kalliilla verellä.» 1 Piet. 1:18,19.

Jos tämän tiedämme, on sitten tärkeä tietää, miten suhtautua oppia koskeviin asioihin.

Miten suhtautua oppia koskeviin asioihin

Jeesusta ja hänen opetuslapsiaan syytettiin kolmannen käskyn rikkomisesta. Opetuslapsilla oli nälkä, ja kun he kulkivat polkua viljapellon keskitse, poimivat he tähkäpäitä, hieroivat niitä käsissään ja söivät jyviä. Lainoppineiden selitysten mukaan tämä oli työtä, jolla rikottiin sapatti-käsky. Jeesus sanoo syyttäjilleen vedoten kirjoituksiin: »Ettekö ole koskaan lukeneet, mitä Daavid teki, kun hän ja hänen seuralaisensa olivat puutteessa ja heidän oli nälkä?» He söivät

näkyivät temppelissä, vaikka se oli laissa nimenomaan kielletty. Jeesus osoittaa, että jos tuon käskyn täytyi väistyä puutteen ja välttämättömän tarpeen tieltä, eikö paljoa enemmän kolmannen käskyn väärän tulkinnan täydy väistyä? Lopuksi Jeesus lisää nämä merkille pantavat sanat: »Sapatti on asetettu ihmistä varten eikä ihminen sapatia varten. Niin Ihmisen Poika siis on sapatinkin herra.» Toisin sanoen, sapatatti on annettu palvelemaan ihmistä, että hänellä olisi tilaisuus saada lepoa ja virkistystä ruumiilleen ja sielulleen. Eihän Jumalan käsky voi estää meitä tekemästä hyvää ja oikealla tavalla rakastamasta itseämme ja lähimmäistämme!

Sitten Jeesus antaa kolminkertaisen vastauksen alussa tehtyyn kysymykseen. Hän tunkee aivan syvälle opin asioihin ja käyttää perin tuttuja kuvauksia elämästä: Ensiksi: »Ei kukaan ompele vanumatomasta kankaasta paikkaa vanhaan vaippaan.» Vanha vaippa on ihmisen oma hyvyys ja vanhurskaus, josta Raamattu sanoo: »Niinkuin tahrattu vaate oli kaikki meidän vanhurskaudemme.» Vanhalla kankaalla tuota vaippaa paikkaillaan eikä se tule yhtään sen eheämmäksi eikä puhtaammaksi. Ei sitä voi paikata Jeesuksen vanhurskauden uudella kankaalla. Koko tuo vanha vaippa on hyljättävä. Sillä »selvää on, ettei kukaan tule vanhurskaaksi Jumalan edessä lain kautta.» Gal. 3:11. On kuin Jeesus sanoisi: Kaikkien tekojen asemasta, joita nuo paastoamiset edustavat, jokaisen tulee uskossa pukeutua siihen lahjavanhurskauteen, jonka minä olen hankkinut, kun olin kaikessa kuuliainen Isän tahdolle ristinkuolemaan asti. Pyhä suvaitsemattomuus tunnustaa: »Herra meidän vanhurskaudemme», se on Jeesus yksinään, Jeesus kaikkineen on minun vanhurskauteni.

Toinen kohta vastauksessa on: »Eikä kukaan laske nuorta viiniä vanhoihin nahkaleileihin.» Jeesuksen teroittaman Raamatun oppi ei ole kuollutta ja kankeaa. Se on käymistilassa olevaa nuorta viiniä, täynnä elämää ja voimaa. Se synnyttää herätystä ja kääntymystä, uskoa ja rakkautta. Se suuntautuu joka puolelle ja vaatii yhä enemmän tilaa, yhä enemmän sieluja uuteen elämään. Tätä viiniä ei lasketa Israelin vanhoihin, kuivettuneihin leileihin. Sillä nuo jumalanpalvelukset säädöksineen, uhreineen ja esikuvineen olivat lupaus tulevas- ta. Lupaukset olivat nyt täyttyneet ja esikuvat toteutuneet. Ne olivat tarkoitetut vain ajan täyttymykseen asti. Vielä vähemmin saatettiin

nuori viini laskea noista Jumalan asetuksista rappeutuneihin ihmis-käskyjen leileihin. Uuden testamentin kirkko tarvitsi uudet työmuodot. Sen katsomus ei enää rajoittunut yhteen kansaan, vaan kaikkiin kansoihin. Sille oli uskottu hyvä sanoma, evankeliumi, joka on Jumalan voima, itse kullekin uskovalle pelastukseksi. Nuori viini pantiin uusiin leileihin.

Samoin oli uskonpuhdistuksen aikana. Nuori viini olisi pakahduttanut nuo vanhat leilit, kuten neitsyt Marian ja pyhain palvelu, anekauppa, paavin valta ja monet muut erheet ja väärinkäytöt. Tuo uudestaan löydetty voimaviini, Raamatun sana, uskon vanhurskaus jne. olivat sellainen käymistilassa oleva nuori viini, joka tarvitsi uudet leilit.

Näin tulee olemaan jatkuvasti maailman loppuun asti. Olot ja ajat muuttuvat. Työmuodot ja -välineet muuttuvat. Mutta Jeesus on aina sama, ja Jumalan sana ei muutu milloinkaan. Kristuksen seurakunta panee tämän nuoren viinin uusiin leileihin, käyttäen kaikki sopivat keinot ja mahdollisuudet, ja käymistilassa oleva viini tekee ihmeellistä työtänsä.

Nykyajan järkeisusko, joka turmelee kaikki Raamatun perustotuudet, tahtoo kyllä kääntää tämänkin asian nurin päin. Se väittää, että Raamatun erehtymättömyys, Jeesuksen jumaluus, sovintokuolema, ylösnousemus ja sielun kuolemattomuus ovat vanha, heikko leili ja että heillä on muka se uusi käymistilassa oleva viini, joka tarvitsee uudet leilit! Mutta heidän viininsä on vain katkeraa etikkaa. Kuka on heidän järkeilynsä kautta saavuttanut Jumalan rauhan? Kuka on saanut autuuden ilon? Kuka on sen kautta päässyt synnin kahleista uuteen elämään? Kuka on saavuttanut pelastuksen varmuuden ja menee ilolla kuolemaan? Mutta Raamattu sanoo: »Jokainen Jumalan sana on taattu... Älä lisää hänen sanoihinsa mitään, ettei hän vaatisi sinua tilille ja ettet valhettelijaksi joutuisi.» Sananl. 30:5,6. Me emme siis voi missään kohdassa mukautua järkeisuskon väitteisiin.

Jeesuksen vastauksen ensimmäisen kohdan olemme jättäneet viimeiseksi. Hän sanoi: »Eiväthän häävieraat voi paastota silloin, kun ylkä on heidän kanssaan?» Kristuksen uskova seurakunta on hääjoukkoa ja häät ovat ilon ja toivon juhlia. Kristityt ovat toivossa iloisia, kun heillä on Jeesus. Hänessä heillä on vanhurskaus, syntien

anteeksiantamus, autuus ja elämä. Hänessä »kaikki viisauden ja tiedon aarteet ovat kätkeytyinä.»

Miten siis suhtaudumme noihin moniin kirkollisiin kysymyksiin ja opin asioihin? Älä oudoksu, kun sanotaan: nämä tekevät niin ja niin, miksi et sinä yhdy heihin? Tehkäämme niin kuin Jeesus teki, ja vastatkaamme niin kuin Jeesus vastasi. Sillä meillä on vain yksi ihanne: että Jeesus saa muodon meissä ja että me »muutumme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niin kuin muuttaa Herra, joka on Henki.» Aamen.

Saamme olla varmat

Joh. 10:23–38

18. sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä

Ja Jeesus käyskeli pyhäkössä, Salomon pylväskäytävässä. Niin juutalaiset ympäröivät hänet ja sanoivat hänelle: "Kuinka kauan sinä pidät meidän mieltämme kiihdyksissä? Jos sinä olet Kristus, niin sano se meille suoraan." Jeesus vastasi heille: "Minä olen sanonut sen teille, ja te ette usko. Ne teot, joita minä teen Isäni nimessä, ne todistavat minusta. Mutta te ette usko, sillä te ette ole minun lampaitani. Minun lampaani kuulevat minun ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua. Ja minä annan heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni. Minun Isäni, joka on heidät minulle antanut, on suurempi kaikkia, eikä kukaan voi ryöstää heitä minun Isäni kädestä. Minä ja Isä olemme yhtä." Niin juutalaiset ottivat taas kiviä maasta kivittääkseen hänet. Jeesus vastasi heille: "Minä olen näyttänyt teille monta hyvää tekoa, jotka ovat Isästä; mikä niistä on se, jonka tähden te tahdotte minut kivittää?" Juutalaiset vastasivat hänelle: "Hyvän teon tähden me emme sinua kivitä, vaan jumalanpilkan tähden, ja koska sinä, joka olet ihminen, teet itsesi Jumalaksi." Jeesus vastasi heille: "Eikö teidän laissanne ole kirjoitettuna: 'Minä sanoin: te olette jumalia'? Jos hän sanoo jumaliksi niitä, joille Jumalan sana tuli — ja Raamattu ei voi raueta tyhjiin — niin kuinka te sanotte sille, jonka Isä on pyhittänyt ja lähettänyt maailmaan: 'Sinä pilkkaat Jumalaa', sentähden että minä sanoin: 'Minä olen Jumalan Poika'? Jos minä en tee Isäni tekoja, älkää uskoko minua. Mutta jos minä niitä teen, niin, vaikka ette uskoisikaan minua, uskokaa minun tekojani, että tulisitte tuntemaan ja ymmärtäisitte Isän olevan minussa ja minun olevan Isässä." Joh. 10:23–38.

Juutalaiset sanoivat, että Jeesus pitää heitä jännittyneinä ja epävarmoina. He »ympäröivät hänet ja sanoivat hänelle: 'Kuinka kauan sinä pidät meidän mieltämme kiihdyksissä?'» Sehän kuulostaa kovin nykyaikaiselta. Sillä monet nykyään panevat suuren kysymysmerkin autuus-sanan perään. Usein me saamme kuulla väitettävän, että Raamatussa on erheitä ja ristiriitoja. Ja niin kuin juutalaiset tempeleissä ahdistivat Jeesusta, samoin nytkin juuri kirkon piirissä ja sen korkeimmissa portaissa löytyy niitä, jotka kieltävät Raamatun perusopit. Ja onhan tämän ohella aivan vakaita ja vilpittömiä sieluja, jotka sanovat, ettei kristitty saa eikä voi olla varma pelastuksestaan. He

kertaavat apostolin sanoja: »Toimikaa... pelolla ja vavistuksella niin, että pelastutte.» Fil. 2:12. Ja taas: »Joka luulee seisovansa, katsoon, ettei lankea.» 1 Kor. 10:12.

Mutta tahtooko Jumala todella pitää meitä epävarmoina näin suuressa asiassa? Eikö epävarmuus ole epäilystä? ja epäusko on ka-dottava synti. Tiedämmehän kuinka vaikeaa on olla epävarma näissä maallisissakin asioissa. Lääkäri laukaisee potilaan jännitystä, tuomari syytetyn, opettaja oppilaan. Eikö taivaallinen Isä vakuuttaisi katuvalle syntiselle, että hänen syntinsä ovat anteeksiannetut? Kiitos Jumalan, ettei hän ole jättänyt meidän autuuttamme arvelujen varaan! Tekstissämme Jeesus osoittaa, *kuka saa olla varma iankaikkisesta autuudesta*. Huomaamme ensiksi, että se, joka luottaa johonkin omaansa, ei voi olla varma.

Se, joka luottaa johonkin omaansa, ei voi olla varma

Juutalaiset vaativat Jeesukselta: »Jos sinä olet Kristus, niin sano se meille suoraan.» Samoin väittää modernismi ja järkeisusko: Ei Jeesus olekaan todistanut olevansa Jumalan Poika ja maailman Vapahtaja! Ei Raamattu ole sana sanalta Pyhän Hengen innoittama, erheetön totuus. Mutta Jeesus vastaa: »Minä olen sanonut sen teille, ja te ette usko. Ne teot, jotka minä teen Isäni nimessä, ne todistavat minusta. Mutta te ette usko, sillä te ette ole minun lampaitani.» Sit-ten kun he eivät voi enää kieltää Jeesuksen selvää todistusta, he uh-kaavat kivittää hänet jumalanpilkasta, »koska sinä, joka olet ihmi-nen, teet itsesi Jumalaksi.» He tahtovat varmistua vain omassa er-heessään. Ja heidän lukunsa yhä lisääntyy. He heittävät ylenkatseen ja pilkkasanan kiviä noihin, jotka vielä yksinkertaisesti uskovat, mitä Raamattu sanoo. Jeesus jättääkin heidät oman viisautensa varaan ja rukoilee: »Minä ylistän sinua Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut tämän viisailta ja ymmärtäväisiltä ja ilmaissut sen lapsen-mielisille.» Matt. 11:25. Pelastuksen varmuus on kaukana heistä.

On myös lihallista varmuutta. Ihmisellä voi olla hyvä tieto Juma-lan sanasta; mutta hän ei ole koskaan joutunut synnintunnossa rukoi-lemaan: »Jumala, ole minulle syntiselle armollinen.» Eikä hän ole käsittänyt omalle kohdalleen Jeesuksen sanaa: »Sinun syntisi ovat

anteeksiannetut.» Pelkkä tieto ei ole sitä varmuutta, minkä Pyhä Henki antaa. Tai ihminen saattaa elää suruttomasti lihan mukaan — milloin vihassa ja anteeksiantamattomalla sydämellä, tai haureudessa, tai juoppoudessa, tai ahneudessa, tai muuten, maailman ystävänä — ja luulee, että kaikki on hyvin, koska Jumala on armollinen. Tällainen varmuus on kauheaa itsepetosta. Myös uskova saattaa langeta lihalliseen varmuuteen. Näin kävi Pietarille. Hän kehui itseensä luottaen: »Vaikka kaikki loukkaantuisivat, en kuitenkaan minä.» Mutta koetuksen hetkenä hän kiroten kielsi Vapahtajansa. Tai uskova saat-
taa etsiä varmuutta tunteistaan, uskostaan, kokemuksistaan ja teois-
tansa. Kun hän saa oikein tunteissa maistaa, että Herra on hyvä, hän iloitsee autuudesta. Mutta kun hyvät tunteet häipyvät, hän epäilee. Tai hän ajattelee: Kun minä olen vilpittömästi katunut, kun minä vahvasti uskon, kun minä todellisesti parannan elämäni, sitten minä voin olla varma autuudestani. On totta, että uskova saa väliin olla tunteissa, hän katuu, hän rukoilee, hän uskoo ja kilvoittelee. Mutta ei hän milloinkaan voi minkään tällaisen perusteella olla varma pelas-
tuksestansa. Ei hän voi koskaan kyllin uskoa, kyllin katua, ei kyllin rukoilla eikä kilvoitella. Jos hän luottaisi johonkin omaansa, ei se olisi enää sitä varmuutta, joka kestää koettelemuksissa. Mutta se, joka uskoo Jumalan sanan, saa todella olla varma.

Se, joka uskoo Jumalan sanan, saa todella olla varma

Jeesus sanoo tekstissämme: »Minun lampaani kuulevat minun ääneni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua.» Kaikki ne, jotka Isä on antanut Jeesukselle, kuulevat uskossa hänen äänensä ja seuraavat Jeesusta. Miten Isä antaa meidät Pojalleen? Kun Jumala puhui lain sanat Siinain vuorella, niin kansa rukoili Moosesta: »Puhu sinä meidän kanssamme, niin me kuulemme. Älköön Jumala puhuko meidän kanssamme, ettemme kuolisi.» 2 Moos. 20:19. Samoin nyt-
kin, kun Jumala puhuttelee meitä lain sanassa, niin se ajaa meitä ai-
noan välimiehen, Kristuksen, tykö kuulemaan, mitä hän meille sa-
noo. Ja Kristuksen, Hyvän Paimenemme, ääni kaikuu evankeliumis-
sa: »Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon.» Herra heitti meidän kaikkien synnit hänen

päällensä, ja hän kantoi ne omassa ruumiissaan ristinpuuhun. Hän kärsi niiden rangaistuksen, ja hän on verellään meidät synneistämme päästänyt.

Tämä sana on varma niin kuin apostoli vakuuttaa: »Varma on se sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan, joista minä olen suurin.» 1 Tim. 1:15. Se on ikuisesti muuttumaton sana, niin kuin Jeesus vakuuttaa tekstissämme: »Raamattu ei voi raueta tyhjiin.» Tämä sana vaikuttaa meissä uskon ja tuo varmuuden sydämiimme, että me olemme Jumalan lapsia. Ja kun olemme lapsia, niin me myös olemme perillisiä, Jumalan perillisiä ja Kristuksen kanssaperillisiä.

Meidän puoleltamme kyllä kaikki on vajavaista. Tunteet vaihtuvat; pilvet nousevat; synti tarttuu ja hitaaksi tekee; uskomme on heikko kuin suitseva kynttilän sydän. Mutta me emme katso huonoon uskoomme, vaan uskon alkuunpanijaan ja täydelliseksi tekijään, Jeesukseen. Me emme enää kuuntele järkeämme ja tunteitamme, vaan Jeesuksen ääntä. Me emme enää seuraa vanhaa ihmistä, vaan Herraa Jeesusta. Näistä köyhistä, kiusatuista uskovaisistaan Jeesus sanoo: »Minä tunnen ne»: Minä olen ottanut pois heidän syntinsä; minä olen verhonnut heidät vanhurskaudellani; minä olen antanut heille uskon ja Pyhän Hengen; minä olen asettanut heidät Isäni eteen pyhinä, ilman tahraa ja ryppyä.

Kun he ovat Jumalan valitut, he voivat nyt olla varmoja autuudestaan, sillä he astuvat ulos kaikesta omastaan ja paneutuvat kokonaan Kristukseen, »jonka kautta myös olemme uskossa saaneet pääsyn tähän armoon, jossa me nyt olemme, ja meidän kerskauksemme on Jumalan kirkkauden toivo.» Room. 5:2. Aivan kuin sinetinä tässä varmuudessa meillä on nämä ylen ihmeelliset ja sanomatoman lohdulliset Jeesuksen sanat: »Minä annan heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni. Minun Isäni, joka on heidät minulle antanut, on suurempi kaikkia, eikä kukaan voi ryöstää heitä minun Isäni kädestä.»

Näiden sanojen edessä häipyä hervottomina kaikki helvetin valat. Ei voi maailma reväistä meitä hänen kädestään, sillä hän vakuuttaa: »Olkaa turvallisella mielellä: minä olen voittanut maailman.» Joh. 16:33. Ei voi synti reväistä, sillä hän »meitä rakastaa ja on pääs-

tänyt meidät synneistämme verellänsä.» Ilm. 1:5. Ei voi kuolema reväistä, sillä Jeesus Kristus »kukisti kuoleman ja toi valoon elämän ja kuolemattomuuden evankeliumin kautta.» 2 Tim. 1:10. Eikä perkele voi ryöstää meitä hänen kädestään, sillä »sitä varten Jumalan Poika ilmestyi, että hän tekisi tyhjäksi perkeleen teot.» 1 Joh. 3:8. Jeesus taluttaa meitä kädestä pitäen niin kuin psalmista sanoo: »Sinä talutat minua neuvosi mukaan ja korjaat minut viimein kunniaan.» Ps. 73:24.

Jaakob ei muinoin tahtonut laskea nuorinta poikaansa Benjaminia matkalle Egyptiin. Mutta Juuda sitoutui takuumieheksi ja vannoi isälleen, että hän tuo varmasti Benjaminin takaisin kotiin. Meidän veljemme Jeesus on vannonut Isälleen, ettei hän kadota yhtäkään niistä, jotka Isä on hänelle antanut, vaan tuo heidät kaikki onnellisesti kotiin, taivaaseen. Ei hän siis kadota sinuakaan, monen ahdistuksen kautta kulkeva armolapsi. Saat olla varma siitä, että hän vie sinut perille asti, Isän kotiin.

Yhdy siis, sinä heikko, uskova Jumalan lapsi, täydessä uskon varmuudessa laulamaan kaikkien matkalla olevien pyhien virttä: »Kuka voi meidät erottaa Kristuksen rakkaudesta? Tuskako, vai ahdistus, vai vaino, vai nälkä, vai alastomuus, vai vaara, vai miekka... Sillä eivät nykyiset eikä tulevat, ei voimat, ei korkeus eikä syvyys, eikä mikään muu luotu voi meitä erottaa Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.» Room. 8:35,38,39. Aamen.

Näkevät sokeiksi, sokeat näkeviksi

Joh. 9:24–41

19. sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä

Niin he kutsuivat toistamiseen miehen, joka oli ollut sokea, ja sanoivat hänelle: "Anna kunnia Jumalalle; me tiedämme, että se mies on syntinen." Hän vastasi: "Onko hän syntinen, sitä en tiedä; sen vain tiedän, että minä, joka olin sokea, nyt näen." Niin he sanoivat hänelle: "Mitä hän sinulle teki? Miten hän avasi sinun silmäsi?" Hän vastasi heille: "Johan minä teille sanoin, ettekä te kuulleet. Miksi taas tahdotte sitä kuulla? Tahdotteko tekin ruveta hänen opetuslapsiksensa?" Niin he herjasivat häntä ja sanoivat: "Sinä olet hänen opetuslapsensa, mutta me olemme Mooseksen opetuslapsia. Me tiedämme Jumalan puhuneen Moosekselle, mutta mistä tämä on, sitä emme tiedä." Mies vastasi ja sanoi heille: "Sehän tässä on ihmeellistä, että te ette tiedä, mistä hän on, ja kuitenkin hän on avannut minun silmäni. Me tiedämme, ettei Jumala kuule syntisiä; vaan joka on jumalaapelkääväinen ja tekee hänen tahtonsa, sitä hän kuulee. Ei ole maailman alusta kuultu, että kukaan on avannut sokeana syntyneen silmät. Jos hän ei olisi Jumalasta, ei hän voisi mitään tehdä." He vastasivat ja sanoivat hänelle: "Sinä olet kokonaan synneissä syntynyt, ja sinä tahdot opettaa meitä!" Ja he ajoivat hänet ulos. Ja Jeesus sai kuulla heidän ajaneen hänet ulos; ja hänet tavatessaan hän sanoi hänelle: "Uskotko sinä Jumalan Poikaan?" Hän vastasi ja sanoi: "Herra, kuka hän on, että minä häneen uskoisin?" Jeesus sanoi hänelle: "Sinä olet hänet nähnyt, ja hän on se, joka sinun kanssasi puhuu." Niin hän sanoi: "Herra, minä uskon"; ja hän kumartaen rukoili häntä. Ja Jeesus sanoi: "Tuomioksi minä olen tullut tähän maailmaan, että ne, jotka eivät näe, näkisivät, ja ne, jotka näkevät, tulisivat sokeiksi." Ja muutamat fariseukset, jotka olivat siinä häntä lähellä, kuulivat tämän ja sanoivat hänelle: "Olemmeko mekin sokeat?" Jeesus sanoi heille: "Jos te olisitte sokeat, ei teillä olisi syntiä; mutta nyt te sanotte: 'Me näemme'; sentähden teidän syntinne pysyy." Joh. 9:24–41.

Jeesus on ongelmien, vastakohtien ja ristiriitojen Jumala: Köyhät hän täyttää hyvyydellä ja lähettää rikkaat tyhjinä pois. Vanhurskaat hän julistaa syntisiksi ja tekee syntiset vanhurskaiksi. Nauraville hän tuo itkua ja naurua itkeville. Ensimmäiset hän asettaa viimeiseksi ja viimeiset ensimmäisiksi. Viisaat hän osoittaa tyhmiksi, mutta tyhmille hän antaa viisautta. Väkeville hän on väsymys, mutta väsyneille hän antaa väkeä ja viattomille kyllin voimaa.

Hän on maailman Vapahtaja, mutta tekstissämme hän vakuuttaa: »Tuomioksi minä olen tullut tähän maailmaan.» Hän on maailman valkeus, ja kuitenkin hän sokaisee. Tekstimme asettaa meidän eteemme sen hämmästyttävän totuuden, että *Jeesus tekee näkevät sokeiksi ja sokeat näkeviksi*.

Näkevät Hän tekee sokeiksi

Juutalaiset kysyivät ylimielisinä: »Olemmeko mekin sokeat?» He luulivat näkevänsä ja vastustivat Jeesusta, kun hänen sanansa vaati heitä mielenmuutokseen. Nyt Jeesus oli taas tehnyt suuren tunnusteon, kun hän teki näkeväksi miehen, joka oli sokeana syntynyt. Ensimmäinen he koettivat tehdä tyhjäksi tämän ihmetyön. Ja sitten kun he eivät enää voineet kieltää näin suurta ja ilmeistä ihmetekoa, he koettivat tulkita sen tapahtuneen saatanan vaikutuksesta. Sen tähden Jeesus sanoi: »Jos te olisitte sokeat, ei teillä olisi syntiä; mutta nyt te sanotte: 'Me näemme'; sen tähden teidän syntinne pysyy.» Tässä me näemme, miten jumalallinen totuus sokaisee ne, jotka tietävät sitä vastustavat.

Nykyaikana on kouliintunut ihmisäly edistynyt hämmästyttävästi tieteissä ja keksinnöissä. Se on tunkeutunut alkuaineiden salaisuuksiin ja valloittaa avaruuksien maailmoita. Mutta monet eivät näe niissä kaikkeuden Herraa ja ikiaikojen Jumalaa. Taivas kysyy: »Missä ovat viisaat? Missä kirjanoppineet? Missä tämän maailman älyniekat? Eikö Jumala ole tehnyt maailman viisautta hullutukseksi?» Monet näkevät, kuinka heidän muovaamansa aikakauden kasvot synkistyvät synkistymistään, mutta he eivät näe pakotietä. He ovat ilman Jumalaa ja ilman toivoa maailmassa. Sillä he tosin näkevät paljon, mitä ihminen ei ole ennen nähnyt. Mutta kun he eivät näe Jumalaa hänen teoissansa, tulevat he sokeiksi ja heidän syntinsä pysyy.

Yhä suuremmaksi käy myös niiden luku, joista apostoli Juuda sanoo: »He halveksivat herrautta, herjaavat kirkkauden henkiolentoja.» He vastustavat sekä Jumalan että esivallan lakeja ja kaikkea, mikä on säädyllistä, inhimillistä ja kunnioitettavaa. Ja niin kuin Juuda kirjoittaa: »Minkä he järjettömästi eläinten tavoin luonnostaan

ymmärtävät, sillä he turmelevat itsensä... He ovat napolisijoita, kohtalonsa nurkujia ja vaeltavat himojensa mukaan; heidän suunsa puhuu pöyhkeitä.» He luulevat näkevänsä, mutta Jumala on sokaissut heidät niin kuin hän muinoin löi Sodoman miehet sokeudella (1 Moos. 19:11,14), »Heidän kunnianaan on heidän häpeänsä», kunnes heidät äkkiä yllättää perikato.

Ulkonaisen kristikunnan piirissä me löydämme myös paljon niitä, jotka fariseusten tavoin luulevat näkevänsä, mutta joista Jeesus sanoo: »Voi teitä, te sokeat taluttajat! Te tyhmät ja sokeat!» Matt. 23:16,17,19,24. Fariseukset olivat omin korvin kuulleet Jeesuksen ihmeellisiä sanoja ja omin silmin nähneet hänen voimallisia tekojaan. Heidän omat urkkijansa olivat todistaneet: »Ei ole koskaan ihminen puhunut niin, kuin se mies puhuu.» Joh. 7:45,46. Hän oli paljastanut heidän juonensa, heidän ahneutensa, heidän ulkokultaisuutensa ja kuinka he elivät synneissä ja vääristelivät Jumalan sanan. Mutta he eivät tahtoneet ojentua, vaan paaduttivat sydämensä. Ja Jumalan sanan kirkkaus aina sokaisee silmät ja paaduttaa sydämet, kun sitä tietten ja tahallaan vastustetaan.

»Pahat ihmiset ja petturit», sanoo apostoli, »menevät yhä pitemmälle pahuudessa, eksyttäen ja eksyen». 2 Tim. 3:13. He vääristelevät Herran suoria teitä ja kieltävät kristinopin perusopit eivätkä siis kuulu Kristikuntaan. Sellaisia ovat Jehovan todistajat, Mary Baker Eddyn ns. christian scientistit, universalistit, unitarit, teosofit, swedenborgilaiset ja mormonit, joilla Raamatun ohella on heidän oma raamattunsa Mormonin kirja. Paljon on myös lahkoja, jotka eivät ole niin kauaksi eksyneet, mutta kuitenkin opettavat omiaan Jumalan sanan ohella. Luther lausui heistä vakaumuksenaan, ettei yksikään lahkokunnan perustaja voi tulla kääntymykseen. Jumala on lyönyt heidät sokeudella, ja Raamattu sanoo: »Harhaoppista ihmistä karta, varoitettuasi häntä kerran tai kahdesti.» Tiit. 3:10. Ja sangen surullista on, että kirkon omissa kouluissa ja saarnatuoleissa on miehiä, jotka julistavat järkeisuskoa ja kieltävät sen Herran, joka on meidät lunastanut; ja kirkko suvaitsee, jopa suosii heitä! Heidän kohdallaan käy toteen Jeesuksen sana: »Tuomioksi minä olen tullut tähän maailmaan, että ne... jotta näkevät tulisivat sokeiksi.»

Mutta myöskin sokeat hän tekee näkeviksi.

Sokeat hän tekee näkeviksi

Kuin tekstissä kerrottu mies, samoin mekin kaikki olemme syntyneet sokeina. Lankeemuksen päivänä Aadam ja Eeva kuolivat hengellisesti, ja tämä perintö on kulkeutunut kaikkiin ihmisiin. Sikiämisestä alkaen ihmisen olemus on myrkyttynyt, ilman jumalallista elämää, luonnostaan aina kapinassa Jumalaa vastaan. Raamattu sanoo, että me kaikki olimme luonnostamme »Vihan lapsia, kuolleet rikoksiimme» (Ef. 2:3,5). »Lihan mieli», sanoo Raamattu, »on kuolema» ja »lihan mieli on vihollisuutta Jumalaa vastaan» (Room. 8:6,7). »Luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on; sillä se on hänelle hullutus, eikä hän voi sitä ymmärtää.» Tähän hengelliseen sokeuteen soveltuu hyvin se, mitä tuo parannettu mies sanoi ruumiillisesta sokeudesta: »Ei ole maailman alusta kuultu, että kukaan on avannut sokeana syntyneen silmät.»

Sen voi tehdä ainoastaan Herra Jeesus; ja hän tekee sen evankeliumin sanalla. Kun Jeesus kutsui Paavalin saarnaamaan evankeliumia, hän sanoi lähettävänsä hänet pakanain tykö »avaamaan heidän silmänsä, että he kääntyisivät pimeydestä valkeuteen ja saatanan vallasta Jumalan tykö ja saisivat uskomalla minuun synnit anteeksi ja perintöosan pyhitettyjen joukossa.» Apt. 26:18.

Ja tämä »minun julistamani evankeliumi ei ole ihmisten mukaisista», sanoi Paavali. Hän saarnasi ristiinnaulittua Kristusta, joka on maailmassa pahennus ja hullutus, mutta samalla Jumalan voima ja Jumalan viisaus. 1 Kor. 1:22–25. Tämä on Pyhän Hengen silmävoide, joka avaa sokeain silmät. »Varma on se sana», vakuuttaa apostoli, »ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan, joista minä olen suurin.» 1 Tim. 1:15. Ei siis suurimmallakaan syntisellä ole ainoatakaan syytä, minkä nojalla hän ei voisi nyt heti tätä anteeksiantamuksen sanaa ottaa vastaan. Kun Jumala otti pois synnit meidän päältämme, oli vain yksi paikka, johon hän saattoi ne laskea, etteivät ne koskaan enää tulisi näkyviin. Herra heitti meidän kaikkien synnit Jeesuksen päälle ja hän kantoi ne omassa ruumiissaan ristinpuuhun

ja upotti ne verensä virtoihin. Nyt me saamme siis Jumalan puolesta julistaa sinulle, jota synty painaa: »Ole turvallisin mielin; sinun syntisi ovat anteeksiannetut!«

Mitä siitä seurannee, kun tämän uskomme ja silmämme aukenevat? Naapurit, jotka olivat nähneet tuon sokeana syntyneen kerjääjänä, huomasivat, että hän nyt näkee. He alkoivat kysellä, mitä oli tapahtunut. Kyllä ihmiset vieläkin huomaavat eron, kun joku on kääntynyt saatanan vallasta Jumalan tykö. Ja mitä me sanomme? Ei tuo mies kehunut itseään, vaan Jeesusta. Hänen armoaan mekin ylistämme. Mutta eivät kaikki ole suopeita Jeesukselle. Fariseukset alkoivat kovin ahdistaa miestä ja heillä oli viisaita, teologisia väitteitä. Mutta vaikka parannettu oli yksinkertainen ja koulunkäymätön mies, hänellä oli nyt jotain, jota vastaan he eivät voineet seistä. Hän sanoi: »Sen vain tiedän, että minä, joka olin sokea, nyt näen.« Se oli selvää ja varmaa puhetta. Näin Pyhä Henki tekee meistä Jeesuksen tunnus-tajia olimmepa kouliintuneita tai koulunkäymättömiä.

Kun vastustajat eivät voineet kieltää ihmeen tapahtumista, he koettivat taivuttaa miestä myöntämään, että ihme oli tapahtunut pimeyden voimien vaikutuksesta. Hehän kehuivat tietävänsä, että parantaja on syntinen! Silloin parannettu puhuu rohkeasti: »Johan minä teille sanoin. Miksi taas tahdotte sitä kuulla? Tahdotteko tekin ruveta hänen opetuslapsiksensa?» Ja nyt nämä tietoudestaan kehuivat miehet joutuvat kiinni omiin sanoihinsa, kun mies vastaa: »Sehän tässä on ihmeellistä, että te ette tiedä, mistä hän on, ja kuitenkin hän on avannut minun silmäni.« Vastustajilla ei ollut enää muuta kuin herjaussan-
noja. He ajoivat hänet ulos ja kaiketi erottivat hänet synagogasta.

Ei järkeisusko ja ihmisäly voi kestää Jumalan sanan edessä. Kun meillä on Jeesus ja pitäydymme hänen sanoihinsa, meillä on usko, joka voittaa maailman. Tätä uskoa Jeesus rientää aina vahvistamaan. »Uskotko sinä Jumalan Poikaan?» hän kysyy parannetulta ja vastaa hänen hartaaseen tiedusteluunsa: »Sinä olet hänet nähnyt, ja hän on se, joka sinun kanssasi puhuu.« Nähnyt Jeesuksen, kuullut hänen sanansa! Eihän muuta tarvita. Nyt kuullaan taas hänen jalo, julkinen tunnustuksensa: »Herra, minä uskon.« »Ja hän kumartuen rukoili häntä.« Sokea oli tullut näkeväksi.

Ystäväni, Jeesus kysyy sinulta: »Uskotko sinä Jumalan Poikaan?» Hän on se »joka antaa kaikki sinun syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sinun sairautesi.» Hän on sinun syntiesi sovitus ristinsä veren kautta. Hän on noussut jälleen ylös, että sinulla olisi tahraton vanhurskaus ja iankaikkinen elämä. Etkö siis sanoisi Simeonin kanssa: »Minun silmäni ovat nähneet sinun pelastuksesi»? Etkö tunnustaisi tämän sokeana syntyneen kanssa: »Sen vain tiedän, että minä joka olin sokea, nyt näen.» Aamen.

Löydetty aarre

Matt. 13:44–46

20. sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä

Taivasten valtakunta on peltoon kätketyn aarteen kaltainen, jonka mies löysi ja kätki; ja siitä iloissaan hän meni ja myi kaikki, mitä hänellä oli, ja osti sen pellon. Vielä taivasten valtakunta on kuin kauppias, joka etsi kalliita helmiä, ja löydettyään yhden kallisarvoisen helmen hän meni ja myi kaikki, mitä hänellä oli, ja osti sen.

Matt. 13: 44-46.

Massachusettsin valtiossa Amerikassa tuonnottain eräs pastori osti antiikkikaupasta pienen kirjasen. Siinä kerrottiin kätketystä aarteesta ja neuvottiin kuinka se on löydetävissä. Kesälomansa aikana pastori teki matkan neuvottuun paikkaan. Hän seurasi tarkoin kirjassa annettuja ohjeita ja todellakin löysi vanhan ruostuneen laatikon. Hänen ihmeekseen se sisälsi kokoelman kalliita kiviä, jotka New Yorkissa arvioitiin kymmenien tuhansien dollarien arvoisiksi.

Sanonet: »Jospa minäkin voisin löytää aarteen!» Vakuutan: voit löytää aarteen, joka on monta vertaa arvokkaampi. Meillä on ikivanha kirja, joka antaa selvät ohjeet aarteen löytämiseen. Tästä kirjasta lukemani teksti kertoo aarteen löytäjästä. Ja Jeesus, joka nämä sanat puhui, tarkoittaa, että sinä olisit yksi näitä onnellisia. Haluatko siis lähteä aarteen etsintään? Matka ei ole pitkä, ja löytäjä saa pitää kaiken. Tekstimme mukaan on tutkistelumme aiheena taivaallisen aarteen löytäminen. Kysymme, mikä on tämä aarre?

Mikä on tämä aarre?

Se on taivasten valtakunta, sillä Jeesus vertaa tätä valtakuntaa peltoon kätkettyyn aarteeseen ja kallisarvoiseen helmeen. Tämän valtakunnan verraton rikkaus on Herra Jeesus. Hän on sen keskus ja missä hän ei ole, siellä on pelkkä pimeyden valtakunta. Sen tähden apostoli sanookin Jumalan valtakunnan olemukseen kuuluviksi juuri

ne ominaisuudet, jotka me löydämme ainoastaan Jeesuksessa, nimitäin »vanhurskaus, rauha ja ilo Pyhässä Hengessä».

Maan päällä ei ollut yhtään vanhurskasta, sillä koko meidän vanhurskaudemmekin oli niin kuin saastutettu vaate. Mutta Jeesuksessa oli sula vanhurskaus, sillä hän oli täyttänyt kaikki Jumalan vanhurskauden vaatimukset. Nytpä Jumala teki sellaisen vaihdon, että hän heitti meidän kaikkien synnit Jeesuksen päälle ja siirsi Jeesuksen täydellisen vanhurskauden syntiselle. »Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi.» 2 Kor. 5:21. Kristus niin omisti meidän syyllisyytemme, että hänet tehtiin synniksi ja kiroukseksi. Mutta kun vanhurskaus kuoli väärrien edestä ja vereensä hukutti synnin, niin väärintekijöille ja jumalattomille hankittiin Jumalan edessä kelpaava vanhurskaus.

Kun tämä vanhurskaus uskossa omistetaan, saadaan samassa toinen sanomaton rikkaus, omantunnon rauha: »Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta.» Room. 5:1. Tämä rauha tuo taas mukanaan ilon, josta Pietari sanoo, että te »riemuitsette sanomattomalla ja kirkastuneella ilolla».

Nämä Jumalan valtakunnan ominaisuudet meillä on siis Jeesuksessa, niin kuin on kirjoitettu: »Herra on meidän vanhurskaudemme.» (Jer. 23:6): »Hän on meidän rauhamme.» (Ef. 2:14) Jumala »on minun iloni ja riemuni». (Ps. 43:4) Jeesus on myös meidän voimamme, meidän valkeutemme, meidän toivomme, meidän pyhityksemme, meidän elämämme ja autuutemme. Hän on kaikkemme kaikessa ja »hänessä kaikki viisauden ja tiedon aarteet ovat kätkettyinä». Voiko siis ihmeellisempää aarretta ja suurempaa rikkautta olla olemassa kuin on Jeesus Kristus? Tätä ajatellessamme me syystä sanomme Siionin suloisen laulajan Paul Gerhardtin kanssa:

*»Nyt, sydän ahdas, laajene
ja aarre kätke parahin.
Kirkkaampi, kalliimpi on se
kuin kullat tähtitarhain.
Maat, meret, taivas avara,
ne on kuin hiukka tomua,
kun katson aarteeseeni.»*

Miten tämä aarre löydetään?

Jeesus sanoo, että se on kätketty aarre. Jumala on »salannut nämä viisailta ja ymmärtäväisiltä» (Matt. 11:25), niin että yksikään ihminen ei voi järjellään ja omilla kyvyillään Jeesukseen uskoa eikä hänen tykönsä tulla. Mutta Jumala tahtoo, että tämä aarre löydetäisiin, sillä sitä ei ole piilotettu mereen tai erämaahan, eikä edes kas-saholviin. Se on kätketty peltoon, viljelyksen alla olevaan maahan. Tämä pelto on Kristuksen näkyvä seurakunta, jossa ovat hänen aseta-mansa kalliit armonvälikkapaleet, kaste, evankeliumi ja Herran ehtoollinen.

Halvan näköinen on tosin tuo pieni aarekirstu. Näkeehän järki kasteessa vain veden, ehtoollisessa vain leivän ja viinin ja evankeliumissa vain sanoja. Moni on ahertanut pellolla vuodesta vuoteen. Aarrearkkuun on auran kärki tarttunut, kuokka kolahtanut, jalka kompastunut, eikä peltomies ole sen arvoa tuntenut. Mutta sitten aivan yllättäen on sovinnon suuri salaisuus kirkastunut. Sielulle on auennut evankeliumin sisältö, Jumalan pelastava armo ja syntien anteeksiantamus Jeesuksen kalliissa veressä. Hän näkee nyt kasteessa uuden syntymisen peson, jossa olemme Kristuksen päällemme pukeneet. Hän näkee ehtoollisessa Kristuksen totisen ruumiin ja veren, annettu ja vuodatettu syntien anteeksiantamiseksi. Tai ihminen voi joutua aivan kuin satunnaisesti kosketukseen Jumalan sanan kanssa, ja silloin Pyhä Henki kirkastaa hänelle autuuden Kristuksen sovintotyössä. Näin toteutuu se sana: »Minut ovat löytäneet ne, jotka eivät minua etsineet; minä olen ilmestynyt niille, jotka eivät minua kysyneet.» Room. 10:20.

Toiset taas ovat löytäneet tämän aarteen pitkän etsinnän jälkeen. Jeesus vertaa niitä kauppiaaseen, »joka etsi kalliita helmiä». Tällainen etsintä edellyttää helmien tuntemista. Jos meidän edessämme olisi kalliita kiviä kuten jaspis, sardion, safiiri, berylli, topaasi, timantti jne. ja jos seassa olisi halpa-arvoisia ja keinotekoisia koruhelmiä, tokkopa me osaisimme erottaa tosi helmiä noista arvottomista. Mutta helmikauppias tuntee helmet ja niiden todellisen arvon.

Kauppias, joka etsi kalliita helmiä, kuvaa siis ihmistä, joka etsii totuutta; hän tavoittelee sitä, mikä on jaloa ja arvokasta. Hän löysi mm. tällaisia kauniita helmiä: hyvä kirjallisuus, tiede ja taide, rakkaus, uskollisuus, urhoollisuus ja sankariteot; uhrautuminen jalon asian tai ihmiskunnan hyväksi; moninaiset ulkonaiset käsitteet, pyrkimykset ja ihanteet. Mutta hän ei löytänyt niissä sellaista, jota hänen sielunsa ikävoi. Hän kaipasi parempaa. Nuo kaikki jättivät hänet levottomaksi ja turvattomaksi, ilman toivoa ja ilman Jumalaa maailmassa. Kun tällainen etsivä sielu saa vihdoinkin kuulla selvän totuuden sanan, pelastuksen evankeliumin ristiinnaulitusta ja ylösnoussesta Jeesuksesta, niin hän tietää löytäneensä sen »yhden kallisarvoisen helmen». Hän uskossa ottaa vastaan autuuden sanoman ja omistaa Herran Jeesuksen Vapahtajakseen. Hän saa anteeksiantamuksen rauhan, autuuden ilon, pelastusvarmuuden ja taivaan toivon. Jeesuksessa hän löytää yltäkylläisen elämän ja puhkeaa laulamaan:

*»llo suuri ompi mulla,
kun on sydämessäni
Jeesukseni, armaani.
Murhe, tuska saattaa tulla,
Jeesus antaa lohtuaan,
aarteeni on Jeesus vaan.»*

Mitä tekee aarteen löytäjä?

Mitä aarteen löytäjä tekee? Hän tahtoo päästä aarteen todelliseksi omistajaksi. Pellossa oleva aarre kuului pellon omistajalle. Aar-

teen löytäjä osti siis tuon pellon. Samoin kauppias osti omakseen tuon yhden kallisarvoisen helmen.

Tämä ei merkitse sitä, että ihminen voisi millään tavalla ansaita eli ostaa autuuttaan. »Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta — se on Jumalan lahja.» Ef. 2:8. Mutta Jeesus-aarre on ainoastaan evankeliumissa ja sakramenteissa. Nämä taas ovat kaikin puolin tarjolla ainoastaan näkyvässä seurakunnassa. Kukaan ei voi Jeesusta omistaa ilman armonvälikkappaleita ja kaikkia armonvälikkappaleita ei ole ilman seurakuntaa. Kääntymykseen tullut ihminen liittyy siis paikalliseen seurakuntaan, jossa Kristuksen sana ja sakramentit ovat käytännössä Kristuksen asetuksen mukaan, jotta hän niiden kautta olisi jatkuvasti taivaallisen aarteiden omistaja. Tai jos hän jo kuuluu sellaiseen seurakuntaan ulkonaisesti, hänestä tulee nyt sen todellinen jäsen. Hänestä tulee aarrepellon omistaja, niin kuin apostoli sanoo Korintton seurakuntalaisille: »Teidän on Paavali ja Apollos ja Keefas, teidän on maailma ja elämä ja kuolema, nykyiset ja tulevaiset, kaikki on teidän. Mutta te olette Kristuksen ja Kristus on Jumalan.» 1. Kor. 3:22,23.

Tällainen »ostaminen» käy mahdolliseksi ainoastaan siten, että ostaja ensin »meni ja myi kaikki, mitä hänellä oli». Kristitty on vain yhden aarteiden omistaja, yhden asian harrastaja. Kaikki, mitä hän epäuskossa ollessaan piti rakkaana ja kalliina, jäivät toisarvoisiksi. Löytämänsä aarteiden tähden hän panee alttiiksi aikansa, kykynsä, voimansa ja omaisuutensa. Opetuslapset muinoin jättivät kaiken ja seurasivat Jeesusta. Paavalilla oli paljon, josta saattoi kerskata ennen kääntymystään: sukunsa, koulukasvatuksensa, etunsa, asemansa, vaelluksensa jne. Mutta kun hän tuli kääntymykseen, hän sanoi: »Mikä minulle oli voitto, sen minä Kristuksen tähden olen lukenut tappioksi. Niinpä minä todella luen kaikki tappioksi tuon yhden kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani tuntemisen rinnalla, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana — että voittaisin omakseni Kristuksen.» Fil. 3:7,8.

Näin ovat pyhät tehneet kautta aikojen: Jumalan kutsua noudattaen Aabraham jätti sukunsa ja isänmaansa ja lähti tietämättä minne oli saapuva. Mooses katsoi Kristuksen pilkan suuremmaksi rikkaudeksi kuin Egyptin aarteet. Meidän aikanamme kymmenet tuhannet

ovat joutuneet pakolaisiksi ja kodittomiksi Jeesuksen tähden. Ja kuinka monet ovatkaan kärsineet vankeutta, orjuutta, räähkäystä ja julman kuoleman! Joka päivä monet luopuvat maallisista eduista kärsiäkseen köyhyyttä ja vaivaa Jumalan sanan tähden. Jokainen, joka tahtoo aarteen omistaa, »myy» varmasti synnilliset nautinnot, maailman ystävyys ja lihanmielen, joka tinkii Jumalan sanasta. Mutta hän myös luopuu paljosta, joka itsessään on luvallista ja oikeaa, jos se tulee hänelle niin rakkaaksi, ettei hän voi jakamattomalla sydämellä Jeesusta omistaa.

Ken ei näin tee, hän ei olekaan vielä aarretta löytänyt eikä ole mikään kristitty. Ja kuitenkin kristitty ei tee sitä pakosta eikä nuris-ten, vaan niin kuin Jeesus sanoi: »Ja iloissaan siitä hän meni ja myi kaikki, mitä hänellä oli, ja osti sen pellon.» Kun englantilaiset Amerikan vapautussodan aikana teloittivat erään nuoren miehen vakoilijana, lausui hän ennen kuolemaansa: »Minä kadun ainoastaan sitä, että minulla on vain yksi elämä annettavana isänmaani vapauden puolesta.» Kuinka paljoa enemmän kristitty panee kaikki alttiiksi Herransa tähden ja tunnustaa: »Minkä minä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on minua rakastanut ja antanut itsensä minun edestäni.» Gal. 2:20.

Onnellinen ja iäti autuas olet sinä, joka omistat taivaallisen aar-teen, sen »yhden kallisarvoisen helmen». Ilolla yhdyt laulamaan:

*»Nyt helmen oon mä löytänyt,
jot' etsin kaivaten.
— Oi, lausu, minkä? Kuule nyt
mä löysin Jeesuksen.»
Aamen.*

Tunnetko aikain merkkejä

Matt. 16:1–4.

21. sunnuntaina Pyhän Kolmiyksen päivästä

Ja fariseukset ja saddukeukset tulivat hänen luoksensa ja kiusasivat häntä pyytäen häntä näyttämään heille merkin taivaasta. Mutta hän vastasi ja sanoi heille: "Kun ilta tulee, sanotte te: 'Tulee selkeä ilma, sillä taivas ruskottaa', ja aamulla: 'Tänään tulee raju ilma, sillä taivas ruskottaa ja on synkkä.' Taivaan muodon te osaatte arvioida, mutta aikain merkkejä ette osaa. Tämä paha ja avionrikkoja sukupolvi tavoittelee merkkiä, mutta sille ei anneta muuta merkkiä kuin Joonaan merkki." Ja hän jätti heidät ja meni pois.

Matt. 16:1–4.

On sanottu, että tulevat tapahtumat luovat varjonsa edelleen. Oireistahan lääkäri tuntee taudin. Enteistä liikemies päättää milloin on edullisin myydä ja ostaa. Poliittisia virtauksia seuraa valtiomies. »Poika on miehen isä», sanoo runoilija tarkoittaen, että poikasesta kuvastuu, millainen mies hänestä tulee. Tunnettua on myös kaikissa kansoissa ilmojen ennustaminen taivaan merkeistä. Jeesuskin kiittää siitä, että ihmiset ovat toimellisia maallisissa asioissa ottaen enteet ja merkit huomioon. Mutta sitä Jeesus valittaa, että hengellisissä asioissa ihmiset eivät lainkaan tunne aikain merkkejä. Selvät olivat merkit vedenpaisumuksen edellä, mutta muinoinen maailma ei niitä tuntenut. Ajan täyttymisen merkit olivat ilmeiset Jeesuksen saapuesssa maailmaan, mutta hänen aikalaisensa eivät niitä huomanneet. Nykyajan ihmisellä on silmiensä edessä ammin ennustetut tunnusmerkit, jotka osoittavat, että jotain sanomattoman suurta ja järkyttävää on ovella. Mutta tuntevatko he noita tunnusmerkkejä? Osaavatko he niiden mukaan tehdä päätelmiä?

Ystäväni: *Osaatko arvioida aikain merkit?*

Merkit ennustavat rajuilmaa

»Tänään tulee rajuilma, sillä taivas ruskottaa ja on synkkä.» Jos tähyilet moraaliselle, kirkolliselle, valtiolliselle tai luonnolliselle taivaalle, niin huomaat, että kaikkialla »ruskottaa ja on synkkä» ennustaen rajuilmaa.

Aikalaisistaan Jeesus todisti: »Tämä paha ja avionrikkoja sukupolvi». Kuinka paljon enemmän se onkaan totta nykyajasta! Se on todella paha sukupolvi, joka on saanut sekä paljon joutoaikaa että väkeviä yllykkeitä ja suotuisia oloja, kuin myös runsaasti monipuolisia välikappaleita pahan harjoittamiseen. Kun koulukasvatuksessa hengellinen puoli on syrjäytetty, on ihmisen äly ja keho kehittynyt jättiläiseksi pahuudessa. Kun synti on »virtaviivattu» ja nauttinut kauneushoitoa, kelpaa se hyvin tämän nykyaikaisen muoto- ja valhekristillisyyden toveriksi. Mutta ennen kaikkea on meillä avionrikkoja- sukupolvi. Laskemattomat julkaisut, aikakauslehdet ja kirjat, monet terveydenhoidon, sielutieteen, filosofian ja uskonnon nimellä kulkevat aatteet, huvittelut, kuten juomingit, tanssit ja monet elokuvat, ovat suorastaan oppikursseja synnin harjoitukseen. Syntyväisyyden ehkäisy ja avioerot ovat yleisiä. Ken näistä puhuu, se merkitään synkkämieliseksi perikadon profeetaksi, jota ei kannata kuulla. Mutta kautta aikojen jokainen kansa, jossa tapain turmelus, kotien rappeutuminen, siveys- ja oikeuskäsitteiden höltyminen on päässyt valtaan, on kypsynyt kuolemalle. Sen tähden Jumala määräsi muinaiset Kaanaan maan kansat hävitettäväksi. Sen tähden ylpeä Egypti,irstaileva Babylon, viisasteleva Kreikka, rautavaltikkainen Rooma, Kristusta ristiinnaulitseva Jerusalem ovat kukistuneet. Nyt synti on raiskannut ei vain jotakuta kansaa, vaan niin kuin Nooan päivinä kaikki liha on turmellut tiensä maan päällä. Tuo musta pilvi ennustaa nopeasti nousevaa rajuilmaa.

Synkkänä ruskottaa myös kristikunnan taivas. Kirkon on valittaminen: »Minä olen lapsia kasvattanut ja he ovat minusta luopuneet.» Itse kirkko kantaa lähestyvän myrskyn merkkejä: yhdellä puolen haajaannukset, lahkot ja eriseuraut; toisella puolen unionismi ja yhdisty-

minen suuriksi laitoksiksi ilman opillista yksimielisyyttä. Hajaannus ja eriseura syntyy, kun oppia tai elämää koskevassa asiassa luovutaan Jumalan sanasta. Väärää yhteyttä on, kun sanasta poikkeavien kanssa liitytään yhteen ilman opin ja hengen yhteyttä. Järkeisuskon, hurmahenkien ja maailmallisuuden riepottamilla kirkkoilla ei ole mitään varmaa eikä selventävää ristiriitojen ja epäilysten raastamille ihmisraukoille. Yhä yleisemmäksi käy antikristillinen Kristuksen välimiestoimen hylkäävä kirkollisuus. Ja niin kuin synagoogakirkko vainosi Jeesusta, niin nämä luopiokirkot vainoavat niitä, jotka Jumalan sanassa pysyvät. Tämän kristikunnan tilan maailma luulee muka päteväksi syyksi pysyä epäuskossa. Eivät he raukat huomaa, että tämä tilanne on juuri se merkki, joka todistaa, että kaiken loppu on lähellä. »Henki sanoo selvästi, että tulevina aikoina moniaat luopuvat uskosta ja noudattavat villitseviä henkiä ja riivaajien oppeja»; »jolloin he eivät kärsi tervettä oppia... ja kääntävät korvansa pois totuudesta ja kääntyvät taruihin.» (1 Tim. 4:1; 2 Tim. 4:3). Tämä synkkä rusko kristikunnan taivaalla tietää varmasti rajuilmaa.

Mustana on valtiollinen taivaskin — »sotien melskettä ja sanoimia sodasta». Sotakiihko, pelko ja epäluulo kouristavat kansoja. Valtakuntien varat käytetään sotavarustuksiin. Maailman kansojen viisaus, rikkaus, taito, voima kaikkialla — maalla, ilmassa ja vesillä — levittää hävitystä, kurjuutta ja kuolemaa. »Maa hoippuu ja hoipertelee niin kuin juopunut» sanoo profeetta, ja »niin kuin juopunut horjahtaa oksennukseensa.» Jes. 24:20; 19:14. Kaikkien kansojen valtiollinen taivas »ruskottaa ja on synkkä.» Hirmumyrsky on noussut.

Ja luonnon taivaallakin näkyvät myrskyn merkit. Kaiken hyvän ja kauniin, minkä Jumala on luonut, ihminen on pakottanut himojensa ja jumalattomien pyyteittensä palvelukseen. Koko luomakunta huokaa ja on synnytytuskissa. Sen lihavat lakeudet pyyhkäistään pölynä ilmaan. Sen rantoja ruhjovat hyökyaaltojen hyrskyt. Tasangoilla temmeltävät tuulispäät ja laaksoissa tulevien tapahtumien kauhut. Maan piiri kantaa merkkejä tulevasta myrskystä, jolloin »taivaat katoavat ryskeellä, ja alkuaineet kuumuudesta hajoavat, ja maa ja kaikki, mitä siihen on tehty, palavat» 2 Piet. 3:10.

Rajuilma on tulossa. »On oleva suuri ahdistus, jonka vertaista ei ole ollut maailman alusta.» Kun Jumalan vihan suuri päivä on tullut,

silloin istuimella istujan »kasvoja maa ja taivas pakenivat, eikä niillä ollut sijaa missään.» Ei löydy pakopaikkaa niille, jotka eivät ole ottaneet vastaan Jumalan suurta pelastusta, jotka eivät ole puhdistaneet vaatteitaan ja valkaisseet niitä Karitsan veressä. Nyt siis, kun vielä on aikaa, kun myrskyn enteet ovat nähtävänä, on suojaa etsittävä. Taivaan linnut ja metsän eläimet osaavat paeta suojaan, kun myrsky on tulossa. Dakotan aavikkojen asukkailla on maanalaiset kammiot, joihin he pakenevat myrskyn raivolta. Oi ihminen, onko sinulla pakopaikkaa Vanhurskaan vihalta? Onko sinulla turva tuomiopäivänä? »Jospa tietäisit sinäkin tänä päivänä, mitä rauhasi vaatii!» Muuta suojaa ei ole syntisellä kuin Jeesuksen verihaavat ja avoin armosyli. Muusta ei omatuntosi rauhaa saa kuin siitä, että Jumalan Pojan veri puhdistaa kaikesta synnistä. Evankeliumi anteeksiantamuksesta Kristuksen sovintokuolemassa on se ainoa pakopaikka, johon on uskossa lymyttävä. Jos tämän hylkää, saat nähdä, ettei sinulla ole muuta uhria syntiesi edestä, vaan hirmuisen tulen kiivaus, joka vastahakoiset on kuluttava. Se on Jumalan sana ja käsky, että julistan sinulle synnit anteeksi kaikki puhdistavassa ja vanhurskauttavassa Karitsan veressä. Tässä on suojaa, joka säilyy silloinkin, kun taivas ja maa katoavat. Pakene siis tähän turvapaikkaan. Mutta ajan merkit ennustavat myös parempaa, kaunista säätä.

Merkit ennustavat kaunista säätä

Kaikki nämä tunnusmerkit, jotka ennustavat maailmalle rajuilmaa, ovat Herran omalle vain ihanaa aamua lupaava iltarusko. Aika-kausien levoton päivä on iltaan saanut. Etsikkoajan viimeiset säteet ovat mailleen menossa. Mutta omilleen Herra sanoo: »Kun näette tämän tapahtuvan, tietäkää, että Jumalan valtakunta on lähellä.» Heille tulee kaunis sää sen tähden, että he ovat ottaneet vaarin Joonaan tunnusmerkistä.

Ja mikä on Joonaan tunnusmerkki? Joona astui laivaan mennäksseen Herran kasvoja pakoon. Silloin nousi merellä kova myrsky, joka uhkasi hukuttaa laivan lasteineen miehineen. Kun vihdoinkin Joona paikattiin mereen, tuli aivan tyven. Kolmen päivän perästä merihirviö, joka oli nielaissut Joonan, oksensi hänet jälleen kuivalle maalle.

Tämän tapahtuman Jeesus asettaa esimerkiksi omasta kuolemastaan ja ylösnousemuksestaan. Jumalan vihan ja iankaikkisen kadotuksen aallot uhkasivat näet hukuttaa koko Aadamin suvun. Ja niin kuin Joonan aikainen myrsky ei lakannut, vaikka laivamiehet hartaasti rukoilivat ja heittivät kalliin lastinsa mereen, samoin eivät mitkään ihmisten hyvät työt, kilvoittelut ja uhrin voineet Jumalaa sovittaa eikä helvetistä pelastaa. Mutta, katso, todellinen Joonan, Herra Jeesus, pauskattiin Jumalan vihan aaltoihin — ja tuli aivan tyven! Jeesus tehtiin synniksi ja kiroukseksi edestämme. Jumalan vanhurskas viha kohtasi häntä, koska hänen päällään oli koko maailman synty. Meidän edestämme hän maistoi kuoleman kivut ja kärsi helvetin ahdistukset. Hän kuoli ja haudattiin. Mutta niin kuin kala oksensi Joonan kuivalle maalle, niin — sanoo Jeesus — niin on hänkin noussut maan povesta kolmantena päivänä. Tämä siis, Jeesuksen kuolema ja ylösnousemus, on se Joonan tunnusmerkki. Siihen uskovalle koittaa kaunis sää.

Juuri tätä tunnusmerkkiä ei maailma saata uskoa. Se ilvehtii ja pitää taruna kertomusta Joonasta. Jos he näin tekevät esikuvalla, mitä tehnevätkään sille, jota se on kuvannut? Mutta muuta merkkiä ei anneta Aadamin suvulle kuin Jeesuksen sovintokuolema ja voitollinen ylösnousemus. Joka uskoo siihen, hänellä on iankaikkinen elämä; joka ei usko, ei ole näkevä elämää, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällään. Ehkä sinä tahdot uskoa tähän tunnusmerkkiin, mutta syntiesi tähden pelko täyttää sydämen. Katso Golgatan uhria ja yrtti-tarhan hautaa, niin voit sanoa: »Tulee selkeä ilma, sillä taivas ruskot-taa.» Jeesus on verellään sinut synneistäsi päästänyt. Hän on lunas-tanut sinut lain kirouksesta. Ei sinulla ole muita kuin sovittuja ja an-teeksiannettuja syntejä. Usko tämä. Tuo ristinkuoleman ja tyhjän haudan tunnusmerkki ei petä. Silloin myös nuo merkit, jotka ennus-tavat maailmalle rajuilmaa, ovat sinulle ihanan päivän enteitä.

Ja miksi olisi sinulle, rakas kristitty, tätä maailman tapahtu-main hämmästyttävää sarjaa katsellessa vaikea uskoa, että tulee kau-nis sää? Sanoihan Jeesus: »Katsokaa viikunapuuta ja kaikkia puita. Kun ne jo puhkeavat, niin siitä näette ja itsestänne ymmärrätte, että kesä on lähellä.» Elämme ikuisen kesän merkeissä. »Vähän, aivan vähän aikaa vielä, niin tulee Hän, joka on tuleva, eikä viivyttelä.»

Ojentakaamme siis väsyneet kätemme ja rauenneet polvemme. Kestäkäämme miehuullisesti tämä »vähän aikaa» tietäen, »että tämän nykyisen ajan kärsimykset eivät ole verrattavat siihen kirkkauteen, joka on ilmestytvä meihin.»

Ystäväni, näetkö kuinka aamurusko leimuaa myrskyn merkkejä yli taivaan laen? Näetkö, kuinka iltarusko kultaa illansuun luvaten kauniin aamun? Kristukseen uskova seurakunta näkee ja rukoilee: »Aamen, tule, Herra Jeesus!» ja Hän vastaa: »Katso, minä tulen pian!» Oi, Jumalan lapsi, sano siis iloisesti: »Tulee selkeä ilma.» — Synnin ja surujen sumu pakenee, epäilysten usvat häviävät. Me, jotka olemme kantaneet maallisen kuvaa, saamme pukeutua taivaalliseen asumukseemme; me, jotka olemme katselleet himmeästä kuvastimesta, saamme nähdä kirkkaudessa kasvoista kasvoihin. Ajallisuuden viimeistä myrskyä seuraa iankaikkisuuden autuas sää. Aamen, tule Herra Jeesus! Aamen.

Voita veljesi

Matt. 18:15–22.

22. sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä

Mutta jos veljesi rikkoo sinua vastaan, niin mene ja nuhtele häntä kahdenkesken; jos hän sinua kuulee, niin olet voittanut veljesi. Mutta jos hän ei sinua kuule, niin ota vielä yksi tai kaksi kanssasi, 'että jokainen asia vahvistettaisiin kahden tai kolmen todistajan sanalla.' Mutta jos hän ei kuule heitä, niin ilmoita seurakunnalle. Mutta jos hän ei seurakuntaakaan kuule, niin olkoon hän sinulle, niinkuin olisi pakana ja publikaani. Totisesti minä sanon teille: kaikki, minkä te sidotte maan päällä, on oleva sidottu taivaassa, ja kaikki, minkä te päästätte maan päällä, on oleva päästetty taivaassa. Vielä minä sanon teille: jos kaksi teistä maan päällä keskenään sopii mistä asiasta tahansa, että he sitä anovat, niin he saavat sen minun Isältääni, joka on taivaassa. Sillä missä kaksi tahi kolme on kokoontunut minun nimeeni, siinä minä olen heidän keskellensä." Silloin Pietari meni hänen tykönsä ja sanoi hänelle: "Herra, kuinka monta kertaa minun on annettava anteeksi veljelleni, joka rikkoo minua vastaan? Ihanko seitsemän kertaa?" Jeesus vastasi hänelle: "Minä sanon sinulle: ei seitsemän kertaa, vaan seitsemänkymmentä kertaa seitsemän.

Matt. 18:15–22.

Me voimme uskoa kotimme avaimet tutuille ja luotetuille henkilöille. Jumala on antanut valtakuntansa avaimet ainoastaan omille lapsilleen. Hänen Henkensä asuu heissä ja kokoaa heidät kuninkaallisenä papistona ja pyhänä kansana seurakuntiin käyttämään näitä avaimia sanan ja sakramenttien kautta. Näillä pyhillä välineillä he sulkevat taivaan katumattomilta ja avaavat taivaan katuville syntisille.

Käyttäessään tätä valtaa kristityt ovat itsekin sen vallan alaiset. He tarvitsevat synneistä päästöä, sillä synti tarttuu ja tekee hitaaksi. He tarvitsevat varoitusta sidotuksi joutumisesta, sillä synti houkuttelee suruttomuuteen. Heidä kehoitetaan: "Nuhdelkaa kurittomia, rohkaiskaa alakuloisia, holhotkaa heikkoja, olkaa pitkämieliset kaikkia kohtaan." 1 Tess. 5:14, Ef. 5:21.

Yhtäkaikki tapahtuu, että veli rikkoo veljeä vastaan ja sisar sisarta vastaan. Silloin on vaara, että katkeruuden juuri pääsee kasvamaan

ja tekemään häiriötä ja monet sen kautta tulevat saastutetuiksi. Hebr. 12:15. Tekstissämme Jeesus itse opettaa meitä, kuinka kristittyjen tulee menetellä, että rikkova veli voitettaisiin. Näiden sanojen johdolla tutkimme aihetta: *Seurakunta ja rikkova veli*.

Katsokaamme ensiksi, miten meidän on yksilöinä meneteltävä rikkovaa veljeä kohtaan.

*Miten meidän on yksilöinä meneteltävä
rikkovaa veljeä kohtaan*

”Jos veljesi rikkoo sinua vastaan”, sanoo Jeesus. Valitettavasti hän rikkoo, ja mekin rikomme. Eihän kristitty tahtoisii niin tehdä; mutta me olemme taitamattomat ja ajattelemattomat, olemme usein epäluuloiset, vaativat ja itsekkäät. Saatamme panna pahaksemme ja loukkaantua aivan pienistä ja turhista asioista.

Jos siis toinen on jossain asiassa ollut kanssamme eri mieltä, jos hän on meitä arvostellut, tai jos hän ei ole antanut meille odottaamme huomiota ja tunnustusta — katsommeko silloin, että hän on rikkonut meitä vastaan? Jos näin ajattelemme, tarttukaamme silloin tuohon kunniankipeään, pikkumaiseen minäämme ankarasti. Olemmehan tehneet syntiä, kun loukkaannuimme syyttä suotta ja kun ajatelimme itsestämme enemmän kuin tulee ajatella.

Mutta on tapauksia, jolloin veli tai sisar on todellakin rikkonut meitä vastaan. Ehkä hän on pettänyt, parjannut, väärin syyttänyt, tai on muuten tehnyt meille vääryyttä. Miten on tähän suhtauduttava? Rupeammeko tekemään samalla tavalla? Kannammeko kaunaa ja etsimmekö kostoa? Näin vanha ihmisemme haluaisi tehdä, ja monet antautuvat sen valtaan. Silloin jatkuu riita ja viha; ei voida sietää toinen toistaan, sanaa ei vaihdeta — eipä voida enää olla edes samassa seurakunnassakaan! Kuinka surullista, kun ihminen kaiken tämän ohella pitää itseään vielä kristittyinä!

Joku sanoo: Kyllä minä sopisin, kun rikkoja vain tulisi pyytämään minulta anteeksi. Mutta Jeesus sanoo: Jos veljesi rikkoo, niin mene *sinä*! Veljesi ei voi tulla, sillä synti on hänet kahlinnut. Sinun, jota vastaan on rikottu, täytyy mennä. Mutta ennen kuin menet, katso, että olet jo sydämessäsi hänelle anteeksi antanut. Sanonet: Kuin-

ka minä voin hänelle antaa anteeksi, kun hän on niin kauheasti minua vastaan rikkonut? — mutta kuinka voit olla anteeksi antamatta? Sanoohan Jeesus: ”Jos te ette anna ihmisille anteeksi, niin ei myöskään teidän Isänne anna anteeksi teidän rikkomuksianne.” Matt. 6:15. Ja Pyhä Henki varoittaa meitä: ”Jokainen, joka vihaa veljeänsä, on murhaaja; ja te tiedätte, ettei kenessäkään murhaajassa ole iankaikkista elämää, joka hänessä pysyisi.” Ja taas: ”Joka vihaa veljeänsä, se on pimeydessä ja vaeltaa pimeydessä.”

Katso, kuinka Jeesus on sinua rakastanut, kun sinä vielä olit hänen vihollisensa! Hän, joka oli viaton, otti päälleen sinun syntisi ja kärsi sinun rangaistuksesi. Ristin katkerassa piinassa hän on verisellä kuolemallaan syntisi pyyhkinyt pois. Ajattele siis häntä, joka ”herjattaessa ei herjannut takaisin, joka kärsiessään ei uhannut”, vaan rukoili anteeksiantamusta ristiinnaulitsijoilleen. Onko siis vaikea tämän kärsivän Vapahtajasi ristin varjossa antaa anteeksi veljellesi?

Sitten kun olet sydämestäsi anteeksi antanut veljellesi, »niin mene ja nuhtele häntä kahden kesken». Tuota hellää, nuhtelevaa rakkautta ei veljesi voi vastustaa, vaan nöyryty ja tahtoo sopia kanssasi. Silloin olet saanut sellaisen voiton, josta enkelit taivaassa ja kristityt maan päällä iloitsevat, sillä sinä olet voittanut veljesi. ”Tietäkää, että joka palauttaa syntisen hänen eksymyksensä tieltä, se pelastaa hänen sielunsa kuolemasta ja peittää syntien paljouden.” Jaak. 5:20.

Jos rikkomus on julkinen, veljesi rikkoo sinua vastaan, vaikka ei loukkaa persoonaasi. Jos hän katsoo ylen Jumalan sanan ja sakramentin, niin että ei tule kuulemaan sanaa eikä osallistu Herran pöytään; tai jos hän elää lihan töissä — juoppoudessa, haureudessa, ahneudessa jne. — silloin hän rikkoo jokaista kristiveljeä ja -sisarta vastaan. Nyt ei auta, että puhut siitä takanapäin tai että odotat, että pastori tai joku muu menisi häntä ojentamaan. Heti kun olet tämän nähnyt tai tullut siitä tietoiseksi, voit mennä ja nuhdella häntä. Herra sanoo: ”Jos joku tavataan jostakin rikkomuksesta, niin ojentakaa te, hengelliset, häntä sävyisyyden hengessä.” Gal. 6:1.

Uskallammeko olla toimettomat langenneen suhteen? Herra sanoo: ”Kun sinä et häntä varoittanut, niin hän synneissäänsä kuolee... mutta hänen verensä minä vaadin sinun kädestäsi.” Hes. 3:20. Ja kun nuhtelemme, meidän tulee tehdä se ”sävyisyyden hengessä”, ”ja

ole varuillasi, ettet itsekkin joutuisi kiusaukseen.” Jos hän kuulee meitä, olemme voittaneet veljen, olemme pelastaneet sielun kuolemasta.

Mutta jos veli, joka on rikkonut, ei kuule meitä, niin Jeesus neuvoo: ”Ota vielä yksi tai kaksi kanssasi.” Tee näin, ei kerran, ei kahdesti, vaan niin kauan kuin on vähänkin toivoa, että hän ojentuu ja tulee parannukseen. Ja teethän näiden todistajien kanssa niin kuin Jeesus neuvoi: ”Vielä minä sanon teille: jos kaksi teistä maan päällä keskenään sopii mistä asiasta tahansa, että he sitä anovat, niin he saavat sen minun Isältäni, joka on taivaassa.” Kun siis näin rukoillaan eksyneen ja langenneen puolesta ja ojennetaan häntä rakkaudessa, saadaan myös nähdä Jumalan suuria armoihmeitä. Mutta jos näilläkään toimenpiteillä emme ole voittaneet, niin vielä on yksi keino: ”Ilmoita seurakunnalle”. Katsokaamme siis, miten seurakunnan on meneteltävä rikkovaa veljeä kohtaan?

*Miten seurakunnan on meneteltävä
rikkovaa veljeä kohtaan?*

Kun seurakunnan jäsen on käytöksellään osoittanut, ettei hän taivu sovintoon tai että hän on katumaton, eikä tahdo tehdä parannusta, silloin rikkomuksesta on tullut julkinen ja seurakunnan täytyy puuttua asiaan. Miten sen on meneteltävä?

Seurakunta kutsuu rikkovan eteensä ja Jumalan sanalla taivuttaa häntä parannukseen. Mutta jos hän ei seurakuntaakaan tottele, julistetaan hänelle Jumalan sanan tinkimätön tuomio, nimittäin, että hän katumattomana on sidottu synteihinsä; ettei hänellä ole osaa eikä arpaa Jumalan seurakunnan aarteisiin ja etuihin ja että hän on hukkuva synnissänsä, jos ei tee parannusta. Tätä sitomista, kun se tehdään Jumalan sanan mukaan, ei mikään taivaassa eikä maan päällä voi toiseksi muuttaa. Sillä tekstissämme Herra vakuuttaa: ”Totisesti minä sanon teille: kaikki, minkä te sidotte maan päällä, on oleva sidottu taivaassa.” Mutta jos rikkova katuu syntiään ja etsii armoa, silloin seurakunta päästää hänet hänen synneistään julistaen hänelle anteeksiantamuksen Kristuksen sovintoveressä. Eikä sitä päästöä voi kukaan peruuttaa, sillä Jeesus sanoo: ”Kaikki, minkä te päästätte maan päällä, on oleva päästetty taivaassa.”

Tässä avainten käytössä seurakunnan tulee olla yksimielinen. Seurakunnan tulee olla vakuuttunut todisteiden perusteella, että rikkominen on tapahtunut ja että rikkova on julkea ja katumaton syntinen. Jos rikkonut katuen tunnustaa syntinsä ja pyytää anteeksi, seurakunnan tulee julistaa hänelle Jumalan anteeksianto ja pitää häntä veljenä.

Sitomisvaltaansa seurakunta ei käytä itsensä tähden, ikään kuin se tahtois näkyväisestikin olla kokonaan pyhien joukko. Se käyttää sitä Kristuksen rakkauden pakottamana etsien siten synnin valtaan joutuneen pelastusta. Se on seurakunnan lopullinen, suurin ja vaikuttavin teko saattaakseen katumattoman parannukseen. Usein onkin niin, että kun mitkään muut toimenpiteet eivät ole auttaneet, niin rikkova täten herää näkemään kauhean tilansa ja tulee mielenmuutokseen. Näin tapahtui Korintton seurakunnassa. Paavalin neuvon mukaan seurakunta erotti törkeässä synnissä elävän henkilön hyläten hänet saatanaan haltuun lihan turmioksi, että hänen henkensä pelastuisi Herran päivänä. 1 Kor. 5:1–5. Mutta sitten kun langennut tuli katumukseen, neuvoi Paavali seurakuntaa antamaan hänelle anteeksi ja ottamaan hänet yhteiteensä. 2 Kor. 2:5–10.

Tällainen sitominen ja päästäminen, samoin kuin synneistä päästä yksityisessä ripissä, on avainten vallan erikoiskäyttöä. Yleistä käyttöä on sanan julistus ja sakramenttien jakaminen. Kristitty käyttää näitä avaimia joka kerta, kun hän avaa suunsa todistamaan Herrasansa. Kun sanot epäuskossa elävälle, että hän ilman Jeesusta joutuu perikatoon, olet sitonut hänet. Kun todistat sielulle Jumalan armosta ja syntien anteeksisaamisesta Kristuksen ansiossa, niin sinä käytät päästöavainta. Emme voi sitoa, mitä Jumala ei sido, emmekä voi päästää, mitä Jumala ei päästä. Sillä ne avaimet, joita Jumala käyttää, ovat juuri ne avaimet, jotka hän on antanut seurakunnalle. Jumala toimii seurakunnan kautta. Joka ei usko Jumalan Poikaan, hän on jo tuomittu ja Jumalan viha lepää hänen päällänsä. Mutta joka uskoo Poikaan, hänellä on iankaikkinen elämä. Kun puhumme uskoa synnyttävää evankeliumin sanaa, niin me todella päästämme vapauteen sielun, jonka Jumala on jo Poikansa verellä synneistään päästänyt. Vaikka avaimet ovat tehoiset epäuskoisenkin käyttäminä, niin niitä eivät voi muut käyttää Jumalan tahtomalla tavalla oikein tarkoitusp-

Voita veljesi

rin kuin uskovaiset, Pyhän Hengen valaisemat ihmiset, jotka osaavat jakaa lain ja evankeliumin ja soveltaa ne ihmisiin.

Kun siis rikkomus tapahtuu uskovien piirissä, silloin tarvitaan ensiksi niiden kohdalla, joita vastaan on rikottu, vakavaa asiain selvittelyä Jumalan kanssa. Oman uskonelämämme tulee ensiksi saada Hengen virvoittavaa uudistusta ja pyhitystä. Sanoohan apostoli, että kun joku tavataan jostakin rikkomuksesta, ”te hengelliset” ojentakaa häntä sävyisyyden hengessä. Kun näin tehdään, silloin ei usein tule kysymykseen sitominen, vaan päästäminen, ja silloin saadaan iloita yhdessä siitä, että veli on voitettu.

Herra kysyy tänään sinulta: Missä on veljesi ja sisaresi? Oletko toiminut voittaaksesi vieraantuneet, jotta kaikin yhdessä tulisimme hänen esikartanoihinsa? Kun muinoin vanha Jaakob lähetti poikansa toistamiseen Egyptiin hakemaan viljaa, vastasi Juuda: ”Se mies teroitti meille teroittamalla: 'Ette saa tulla minun kasvojeni eteen, ellei veljenne ole teidän kanssanne.'” Onhan Jeesus teroittanut meille samaa tässä tekstissämme. Hän sanoo: ”Jos tuot lahjasi alttarille ja siellä muistat, että veljelläsi on jotakin sinua vastaan, niin jätä lahjasi siihen alttarin eteen ja käy ensin sopimassa veljesi kanssa, ja tule sitten uhraamaan lahjasi.” Voita veljesi. Aamen.

Kuinka paljon on lesken ropo

Mark. 12:41–44

23. sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä

Ja hän istui vastapäätä uhriarkkua ja katseli, kuinka kansa pani rahaa uhriarkkuun. Ja monet rikkaat panivat paljon. Niin tuli köyhä leski ja pani kaksi ropoa, yhteensä muutamia pennejä. Ja hän kutsui opetuslapsensa tykönsä ja sanoi heille: "Totisesti minä sanon teille: tämä köyhä leski pani enemmän kuin kaikki muut, jotka panivat uhriarkkuun. Sillä he kaikki panivat liiasaan, mutta tämä pani puutteestaan kaiken, mitä hänellä oli, koko elämänsä."

Mark. 12:41–44.

Jeesus istui vastapäätä uhriarkkua! Jeesus katseli, kuinka kansa pani rahaa uhriarkkuun! Sehän tuntuu oudolta. Olemme näet tottuneet ajattelemaan, että Jeesus on ainoastaan siellä, missä hänen nimensä rukoillaan, veisataan, saarnataan ja jaetaan sakramentteja. Mutta nyt näemme, että Jeesus on myös siellä, missä annetaan rahaa hänen valtakuntansa hyväksi. Sillä sellainen antaminen on pyhä toimitus, jota Jeesus mielellään katselee. Kaikki antamisemme tapahtuu hänen silmiensä edessä. Jeesus näkee, mitä me panemme, miten me panemme ja miksi me panemme. Hän on merkinnyt ne kaikki kirjaansa.

Mutta Jeesus ei ainoastaan istu tarkkailijana. Hän kutsuu opetuslapset eteensä ja selittää heille antamisen tärkeyttä ja merkitystä. Jeesus on myös kutsunut meidät tykönsä opettaakseen meille tätä tärkeää asiaa. Kysymyksessä ei ole jokin tilapäinen, vaan jatkuva säännöllinen antaminen. Jerusalemin temppelissä oli naisten esikäytävässä 13 vaskista uhriarkkua, joihin pantiin uhrilahjoja eri tarkoituksia varten. Ne olivat vapaaehtoisia lahjoja kymmenysten ja muiden maksujen lisäksi. Meillä uuden liiton seurakunnassa ei ole enää pakkomaksuja eikä veroja, vaan kaikki on vapaaehtoisen kannatuksen varassa. Se ei kuitenkaan tarkoita, että meillä olisi nyt vapaus antaa mahdollisimman vähän. Päinvastoin, meidän tulee nyt antaa runsaasti, iloisella sydämellä niin kuin Kristuskin on antanut vapaas-

ti kaikki, oman henkensäkin meidän edestämme. Vaikka monet panivat paljon uhriarkkuun, niin Jeesus sanoi köyhän lesken panneen enemmän kuin kaikki muut. Kysymme siis: *Kuka enimmän antaa Jumalan valtakunnan työtä varten?*

Suurin summa ei merkitse suurinta antamista

Katsellessaan antamista Jeesus näki yhden piirteen, minkä mekin toivoisimme näkevämme: »Monet rikkaat panivat paljon.» Suomalaisista huomaamme, niin Amerikassa kuin Suomessakin, että monet rikkaat antavat vähän. Ovathan suomalaiset yleensä huonoja kirkossa kävijöitä ja antavat heikosti aineellista kannatusta. Heidän on kovin vaikea vapautua vääristä perinteistään, niin että kävisivät ahkerasti kuulemassa Kristuksen evankeliumia ja uhraisivat säännöllisesti hänen valtakuntansa työn hyväksi. Eikä auta sanominen, että me olemme köyhiä. Sillä jokainen on rikas, kun hänellä on enemmän kuin hän tarvitsee jokapäiväiseen elämäänsä. Vaikka Jeesuksen päivinä »monet rikkaat panivat paljon», niin vapaissa kirkollisissa oloissa usein on niin, että köyhät antavat enemmän rahassakin ja lisäksi uhraavat auliisti työtänsä ja aikaansa seurakunnan hyväksi.

Antaminen tapahtuu monenlaisista syistä. Jotkut antavat pelkästään velvollisuudesta — kuivasti ja tarkasti niin kuin verojen suoritus ja laskujen maksaminen. Jotkut antavat näön vuoksi: Minkä verran toiset yleensä antavat, sen hekin antavat. Ja jos lahjoitukset julkaistaan, antavatpa enemmänkin, että se huomattaisiin. Jotkut antavat kuin pakosta, haluttomasti, kun eivät kehtaa olla antamatta. Ja monet antavat siinä toivossa, että Jumala on sen heille palkitseva, aivan kuin Jumala joutuisi heidän velallisekseen. Mutta onhan myös niitä, jotka antavat kiitosuhreina, koska Jumala on jo runsain määrin lahjoittanut heille kaikkea hyvää. — Minkälaisia antajia me olemme?

Eipä hyvistä sydämistä antaminen vielä sinänsä ole uhraamista. Kaiketi muutamat noista rikkaista, jotka panivat paljon, panivat myös oikeista syistä. Mutta Jeesuksen mielestä he antoivat niin vähän, ettei sitä voinut antamiseksi sanoakaan. »Sillä he kaikki panivat liiastaan.» Ei kukaan heistä mitään todellisesti uhrannut, sillä ei hei-

dän vielä tarvinnut antamisensa tähden mistään kieltäytyä eikä mitään menettää. Uhriarkkuun paneminen ei yhtään tuntunut heidän varoissaan. Kun antaminen ei supista säästöjä eikä sijoituksia, kun ei se estä ylellisyyttä — huvimatkoja, herkkuja, kalliita huveja ja harastuksia, silloin suurikin lahjoitus on vain liiasta annettu. Olemme todellakin antaneet vain liiastamme, kun se ei millään tavalla koske eikä rajoita elämistämme, vaan kaikki juoksee entistä latuaan ja tiedämme saavamme kaikkea, mitä haluamme.

Tällaisen antamisen kautta tulee kyllä moni hyvä asia autetuksi. Mutta ei se ole mikään todistus kristillisestä uskosta ja rakkaudesta, eikä se ole Jumalan sanan opettamaa kristillistä huoltovastuuta. Silloin, vaikka olisi paljonkin annettu, on Jumalan edessä annettu vain vähän tai ei mitään.

*Enemmän antaa se, joka panee kaiken,
mitä hänellä on, koko elämisensä*

Köyhä leski pani uhriarkkuun kaksi ropoa, noin viisi markkaa eli kolme senttiä. Mutta tämä oli niin suuri ja tärkeä asia, että Jeesus kutsui opetuslapsensa tykönsä ja sanoi heille: »Totisesti minä sanon teille: tämä köyhä leski pani enemmän kuin kaikki muut, jotka panivat uhriarkkuun.» Ihminen mittaa lahjan suuruutta rahallisen arvon mukaan. Jumala mittaa antajan sydämen ja taloudellisen aseman mukaan. Jumalan laskelmien mukaan oli leski antanut sangen suuren ja kallisarvoisen lahjan. »Tämä pani puutteestaan», sanoo Jeesus. Häneltä puuttui elämän välttämättömät tarpeet. Asuntonsa lienee ollut pieni savimaja laitakaupungilla. Ruokavaroja ei varmaankaan ollut, ja vaatteensa olivat nähtävästi halvat ja kuluneet. Leskeksi jäätyään hänellä ei ollut mitään taloudellista turvaa, ja puute pilkisti eteen joka puolella. Kuinka kipeästi hän olisikaan tarvinnut nuo ronsa!

Mutta hän ei ainoastaan antanut puutteestaan, vaan hän antoi »kaiken, mitä hänellä oli, koko elämisensä.» Kun hän otti liinansa solmusta nuo kaksi ropoa ja pani ne uhriarkkuun, hänelle ei jäänyt yhtään mitään, ei penniäkään. Ei ollut jäljellä mitään, millä olisi osannut vähäisimmänkään leipäpalan. Hän oli todella antanut koko

elämisensä. Hänen lahjansa oli siis paljon suurempi kuin kaikkien rikkaiden lahjoittamat suuret summat yhteen laskettuina.

Mutta miten työläästi me opimme Jumalan laskuoppia! Vieläkin puhutaan pienistä lahjoista lesken ropona. Annetaan kitsaasti pieni erä ja sanotaan, että se on lesken ropo. Mutta Jeesus sanoo lesken rovoksi kaikista suurinta summaa, minkä ihminen voi antaa, nimitäin, että hän antaa kaiken, mitä hänellä on, koko elämisensä. Ken meistä on näin paljon antanut? Ken rohkenee sanoa lahjaansa lesken rovoksi?

Jos me olisimme olleet läsnä ja olisimme tienneet, että tuo leski aikoo panna viimeiset lanttinsa, olisimme sanoneet: »Älä missään tapauksessa tee niin! Millä saat itsellesi ja lapsillesi ruokaa? Eiväthän nuo sinun roposi mitään merkitse temppelein tuloissa eikä sen toiminta ole siitä riippuvainen.» — Hyvä on, ettemme olleet siellä. Mutta valitettavasti me nytkin voimme sumentaa jonkun uskovan uhrimieltä.

Jeesus ei kieltänyt tuota leskeä panemasta viimeisiä ropojaan. Sen sijaan hän kutsuu apostolit eteensä ja teroittaa tätä lesken uhrausta esimerkkinä kaikille kristityille maailman loppuun asti. Jeesus kyllä tiesi, kuinka Jumala oli pitävä huolen tästä leskestä, joka kaiken toivonsa oli häneen asettanut. Olihan Eliaan päivinä köyhä leski, jolla kovana aikana oli enää jäljellä vain kourallinen jauhoja. Mutta niistä hän leipoi ensin profeetalle kaltiaisen ja katso, jauhot eivät loppuneet ruukusta eikä öljy astiasta noina pitkinä nälkävuosina! Profeetta Malakian kautta Jumala käski kansaansa koettelemaan häntä tuomalla hänen huoneeseensa täydet kymmenykset, uhrin ja antimet, ja hän lupasi: »Totisesti minä avaan teille taivaan akkunat ja vuodatan teille siunausta ylenpalttisesti.» Mal. 3:10. Jos me olemme oikeita antajia, niin Jumala on kyllä siunaava meille annettavaa.

Maailman valtakunnat kantavat veroja, mutta Jumalan valtakunnassa on vapaaehtoinen kannatus. Uhriarkkuun paneminen on vapaaehtoista. Köyhä leski pani sinne omasta halustaan, kenenkään kehottamatta. Meille Herra sanoo: »Antakoon kukin niin kuin hänen sydämensä vaatii, ei surkeillen eikä pakosta; sillä iloista antajaa Jumala rakastaa.» Mutta jos sydämesi vaatii sinua panemaan mahdollisimman vähän, silloin ei sydämesi ole oikea Jumalan edessä. Sillä

jos olemme hänen kuvansa kaltaisuuteen uudistuneet, niin meillä on Jeesuksen mieli. Ja Jeesus on pannut kaikki alttiiksi meidän edestämme. Hän jätti taivaan kunnian ja tuli tähtemme köyhäksi tänne maailman pilkkaan ja vaivaan. Jeesus antoi kaikki viimeiseen tuskanhikeen ja veripisaraan asti meidän edestämme. Lahjana hän antoi meille anteeksi kaikki synnit ja puki meidät pyhällä vanhurskaudellansa. Vapaasti tulee meidänkin nyt antaa Herralle. Ja hänen rakkautensa pakottamana jokaisella, köyhimmilläkin, on nyt tilaisuus antaa hänelle suurin lahja, koko elämisensä.

Ei Jumala ensin pyydä lahjojamme, vaan tahtoo meidät itsemme omikseen. »Sillä sinulle ei kelpaa teurasuhri, sen minä kyllä antaisin», sanoo psalmista.

Hänelle kelpaa katuva syntinen, joka ottaa vastaan evankeliumin lohdutuksen. Sellainen ihminen kantaa sitten kiitosuhreja sille Herralle, joka on antanut kaikki hänen syntinsä anteeksi ja on parantanut kaikki hänen sairautensa. Makedonian seurakunnat »antoivat itsensäkin ennen kaikkea Herralle». Siitä sitten seurasi, kuten apostoli sanoo, »että vaikka he olivatkin monessa ahdistuksen koetuksessa, niin oli heidän ilonsa heidän suuressa köyhydessäänkin niin ylenpalttinen, että he alttiisti antoivat runsaita lahjoja.» 1 Kor. 8:2. Kun olemme itsemme antaneet kokonaan hänelle, silloin ei ole enää varauksia; kuulumme kokonaan hänelle.

Jumala ei ole meidän lahjoistamme riippuvainen. Ja kuitenkin hän on järjestänyt armovaltakuntansa niin, että hän tekee työtänsä täällä ainoastaan meidän ihmisten kautta. Jeesus pyysi Pietarin vettä saarnatuolikseen. Hän tarvitsi ystävänsä aaseja tullakseen kuninkaana Jerusalemiin. Hän tiedusteli salia kokoontuakseen opetuslastensa kanssa. Hän iloitsi, kun Maria Betaniassa voiteli hänet kallisarvoisella nardus- voiteella. Jeesus nytkin voi saarnata kansalle, ratsastaa syntisten sydämiin ja kokoontua omiensa kanssa vain sikäli kuin kristityillä on uskoa ja rakkautta, uhrimieltä ja innostusta, ahkeruutta ja uskollisuutta. Sen tähden on lesken ropo niin kallis lahja Jumalan edessä.

Jumala itse neuvoo jatkuvaan uhraamiseen, kun hän sanoo: »Kunkin viikon ensimmäisenä päivänä pankoon jokainen teistä kotonaan jotakin talteen säästään menestymisensä mukaan.» 1 Kor.

16:2. Huomaamme tästä, että antaminen on osa jumalanpalvelustamme, joka suoritetaan viikon ensimmäisenä päivänä, sunnuntaina. Sen tulee olla säännöllistä, »kunkin viikon ensimmäisenä päivänä». Siihen tulee kaikkien osallistua, »pankoon jokainen teistä»; toinen ei voi tehdä sitä toisen puolesta. Ja kunkin on annettava »menestymisensä mukaan». Jos tulot ovat pienet, voi antaa vain vähän; jos on hyvin menestynyt, tulee myöskin hyvin antaa, aina menestymisensä mukaan.

Eräässä seurakunnassa Amerikassa vietettiin lähetysjuhlaa. Pastori oli saarnannut lähetystyön tärkeydestä ja sielujen voittamisesta. Sitten ilmoitettiin kolehti lähetystyön hyväksi. Kirkossa oli rampa tyttö, joka kulki kahden kainalosauvan varassa. Kun kolehtiastia tuli hänen kohdalleen, oli tyttö kyynelissä — hänellä ei ollut rahaa kolehtiin. Mutta hänen kasvoilleen tuli ilon ilme; hän otti sauvansa ja tarjosi ne kolehdinkantajalle. Mies epäröi ja katsoi kysyvänä pastorin puoleen. Kun pastori nyökytti myöntymystä, otti hän kainalosauvat ja niin kolehtiastiat ja sauvat tuotiin uhrilahjoina alttarille.

Pastori nousi puhumaan: »Te olette nähneet tämän ramman sisäremme uhrilahjan Herran työn hyväksi. Mutta me tiedämme, että ilman näitä sauvoja hän ei pääse takaisin kotiinsa. Kuka tahtois lunastaa nämä sauvat hänelle takaisin?» Syvä liikutus oli vallannut kirkkoväen. Moni häpesi omaa antiaan. Nyt nousi yksi ja ilmoitti tuovansa Herran alttarille suuren summan sauvojen lunastamiseksi. Nousi toinen, nousi kolmas, nousi miehiä ja naisia jonoittain, ja kukin toi enemmän kuin oli koskaan pannut kolehtiin. Köyhän ramman kainalosauvat olivat ihmeellinen, yhä enenevä lesken ropo. Jumala auttakoon meitä uskossa ja rakkaudessa sellaiseen antamiseen!

Aamen.

Isän tahto

Joh. 6:37–40

24. sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä

”Kaikki, minkä Isä antaa minulle, tulee minun tyköni; ja sitä, joka minun tyköni tulee, minä en heitä ulos. Sillä minä olen tullut taivaasta, en tekemään omaa tahtoa, vaan hänen tahtonsa, joka on minut lähettänyt. Ja minun lähettäjäni tahto on se, että minä kaikista niistä, jotka hän on minulle antanut, en kadota yhtäkään, vaan herätän heidät viimeisenä päivänä. Sillä minun Isäni tahto on se, että jokaisella, joka näkee Pojan ja uskoo häneen, on iankaikkinen elämä; ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä.” Joh. 6:37–40.

Tämä on sangen lohdullinen evankeliumi. Se ilmoittaa meille Jumalan hyvän, armollisen tahdon kurjia syntisiä kohtaan. Jumala todella tahtoo, että kaikki uskoisivat Jeesukseen. Hän tahtoo, että kaikki uskovaiset pysyisivät uskossa loppuun asti. Hän tahtoo antaa kaikille uskoville iankaikkisen elämän. Tämä Isän hyvä, armollinen tahto syntisen autuaaksitulemisesta voi tapahtua ainoastaan Jeesuksen kautta. Jeesuksen synnyinyönä enkelit lauloivat tästä Isän hyvästä tahdosta. Ja viimeisenä yönään täällä maailmassa Jeesus rukoili suurella huudolla ja kyynelillä, että tämä tahto tapahtuisi.

Jeesuksen ympärillä oli suuri joukko kansaa, kun hän puhui nämä tekstimme kultaiset sanat Isän tahdon täyttämisestä. Siten hän tarjosi mielenmuutosta ja uskoa noille tuhansille, jotka seurasivat häntä vain ulkonaisista syistä. Mutta he eivät tahtoneet, että heidän kohdallaan tapahtuisi Isän hyvä tahto. Pian tämän jälkeen useimmat hänen opetuslapsistaankin jättivät hänet ja menivät pois. Siinä on sangen surullinen varoitus meille, että me emme tekisi tyhjäksi Jumalan hyvää tahtoa itseämme kohtaan. Jumala sanoo tästä hyvästä tahdostaan profeetan kautta: »Minä tunnen ajatukseni, jotka minulla on teitä kohtaan, sanoo Herra, rauhan eikä turmion ajatukset.» Jer. 29:11. Nämä ajatukset Jeesus tuo julki tekstimme sanoissa: Niiden perusteella tutkistellemme: *Mikä on Jumalan hyvä, armollinen tahto syntisiä kohtaan.*

Isä tahtoo antaa kaikki ihmiset Jeesukselle

Tekstissämme Jeesus sanoo: »Kaikki, minkä Isä antaa minulle, tulee minun tyköni.» Samassa luvussa hän vakuuttaa myöhemmin: »Ei kukaan voi tulla minun tyköni, ellei Isä, joka on minut lähettänyt, häntä vedä.» Jeesuksen tykö tuleminen on Jeesukseen uskomista. Tätä ei kukaan voi tehdä omasta tahdostaan eikä voimastaan. Mutta Jumala tahtoo tehdä sen kaikissa, koska hän tahtoo tällä tavalla antaa kaikki ihmiset Pojalleen, niin kuin psalmissa on kirjoitettu: »Ano minulta, niin minä annan pakanakansat sinun perinnöksesi ja maan ääret sinun omiksesi.» Isä lahjoitti Poikansa koko maailman pelastajaksi, ja Poika on koko maailman syntien sovitus. Tätä sovitystä on myös käsketty saarnata kaikille luoduille, että kaikki uskoisivat. »Ei minulle ole mieleen kuolevan kuolema, sanoo Herra, Herra. Siis kääntykää, niin te saatte elää.» Hes. 18:32. »Hän ei tahdo, että kukaan hukkuu, vaan että kaikki tulevat parannukseen.» 2 Piet. 3:9.

Jokainen, joka kuulee Jumalan sanan, saa nähdä Pojan. Kun Paavali oli saarnannut galatalaisille evankeliumia, niin hän sanoo, että heidän silmäinsä eteen Jeesus oli kuvattu ristiinnaulittuna. Lain sanalla Jumala ajaa ja evankeliumin sanalla hän vetää syntistä Jeesuksen tykö. Evankeliumi ilmoittaa, että Jeesus on meidän auttuemme tähden tullut ihmiseksi, että hän on ottanut päälleen meidän syntimme, että hän on kärsinyt meidän syntiemme rangaistuksen, ja että hän on verellään meidät synneistämme päästänyt.

Kun sinulle tulee tämä sana, niin Isä voimallisesti vetää sinua Poikansa tykö. Poika kutsuu sinua sanoen: »Tulkaa minun tyköni kaikki, jotka työtä teette ja olette raskautetut.» Ja Pyhä Henki tekee ahkerasti työtä ottaen Jeesuksen omasta ja jakaen sinulle. Se on siis aina suuri ja kallis hetki, kun saamme kuulla ja lukea Jumalan sanaa. Syystä Jeesus usein puheissaan huudahti: »Jolla on korvat kuulla, se kuulkkoon!»

Suurten syntiensä ja viheliäisyytensä tunnossa ihminen ajattelee, ettei Jeesus tällaista voi ottaa vastaan. Mutta hän vakuuttaa tekstis-

sämme: »Sitä, joka minun tyköni tulee, minä en heitä ulos.» Vaikka syntisi olisivat kuinka suuret, vaikka takkuisen elämäsi sotkuvyyhti näyttäisi aivan selvittämättömältä, vaikka esteet tuntuvat ylipääsemättömiltä, niin sellaisenasi, kun sinulle tulee tämä sana, saat paeta Jeesuksen turviin. Hän puhdistaa syntisaastasta; hän korjaa särkyneen elämän; hänellä on lääke haavoihin, lohdutus murheisiin. Kuule hänen sanaansa: »Minä en heitä ulos.» Hän ei heitä ulos ketään, ei ainoatakaan, joka hänen tykönsä tulee.

Isän tahto on antaa sinut, olitpa kuka hyvänsä, Jeesukselle. Hän tahtoo antaa sinulle vanhurskauttavan uskon. Hän tahtoo tehdä sen nyt, sillä hän sanoo: »Katso, nyt on otollinen aika, katso, nyt on pelastuksen päivä.» Mutta monet paaduttavat sydämensä, kun kuulevat Herran äänen. Jumala mielellään muuttaisi nämä haluttomat halullisiksi, mutta he jäävät itsepintaisesti vastustamaan. Oi sielu, kuule Herran sanaa, niin sinusta tulee Herran oma.

Mutta tekstimme puhuu yhä kultaisemmin tästä Isän hyvästä tahdosta.

*Isä tahtoo, että Jeesus ei kadota yhtäkään niistä,
jotka hän on antanut*

»Minun lähettäjäni tahto on se», sanoo Jeesus, »että minä kaikista niistä, jotka hän on minulle antanut, en kadota yhtäkään.» Kysymys on siis uskossa pysymisestä elämämme loppuun asti.

Matkan varrella kristitty joutuu peljästyneenä kysymään: »Pääsenkö minä perille? Kestänkö loppuun asti?» Milloin hänen vanha ihmisensä on riehaantunut niin, että sen ristiinnaulitseminen tuntuu ylivoimaiselta. Milloin taas ristin paino käy ylen raskaaksi, ja hän vaipuu nääntyneenä kuorman alle. Milloin hänen oma turmeluksensa paljastuu niin kauhistavana, että hän tuskin rohkenee pitää itseään kristittynä. Psalmistan kanssa hän vaikeroi: »Minä käyn eksyksissä niin kuin kadonnut lammas, etsi palvelijaasi.» Ps. 119:176. Matkalla nousee rajuilma, yö yllättää, ja he avuttomina huutavat: »Herra, auta, me hukumme!» Nämä ovat kovia koettelemuksia kokeneillekin uskoville.

Sellaisten vaarojen ja vaikeuksien uhkakin jo peljättää kokematon. Ja silloin saatana pitää pelotuspuheitaan: »Et sinä voi kestää! Et sinä voi pysyä uskossa! Älä yritäkään!» Hän kuvaa kristityn elämän ihan toivottomaksi ja neuvoo hurskaasti: Parempi on, ettet aloitakaan kuin että Hengessä aloitat ja päätätkin lihassa!

Kaikkien näiden varalta meillä on tässä Vapahtajamme kallis sana: »En kadota yhtäkään.» Oi paina mieleesi: Ei hän kadota yhtäkään! Ei synkimmässäkään korvessa, ei rajuimmassakaan myrskyssä, ei suurimmassakaan ahdistuksessa — ei huonointakaan, ei kehnoita eikä kurjimpaakaan hän kadota. Jeesus on jo riisunut aseet hallituksilta ja valloilta. Hän on jo voittanut maailman, kuoleman, synnin ja saatanan vallat. Tämän voittajan turviin on Isä antanut sinut, rakas armolapsi. »Älä pelkää!» hän sanoo. »Jos vetten läpi kuljet, olen minä sinun kanssasi, jos virtojen läpi, eivät ne sinua upota; jos tulen läpi käyt, et sinä kärvenny, eikä liekki sinua polta.» Jes. 43:2. Hän käskee pahoja henkiä ja ne pakenevat. Hän nuhtelee tuulta ja aaltoja ja tulee aivan tyven. »Hän myös voi täydellisesti pelastaa ne, jotka hänen kauttaan Jumalan tykö tulevat.» Hebr. 7:25.

Hän tietää mitä reittiä hän kutakin vie, jotta kunniaan **kos-tuisimme**. Sillä elämämme polut ovat moninaiset, vaikka taivaan tie onkin yksi. Yhdelle hän antaa tämän ja kieltää sen, toiselle antaa sen ja kieltää tämän; kullekin hän antaa oman kuormansa. »Hän haavoittaa ja hän sitoo; lyö murskaksi, mutta hänen kätensä myös parantavat.» Job 5:18. Ahdistusta on vain vähän aikaa ja vain sikäli kuin se on meille tarpeellista. »Mutta näissä kaikissa me saamme jalon voiton hänen kauttansa, joka meitä on rakastanut.» Room. 8:37.

Ei Jumalan valittu, Jeesuksen uskovainen voi varta vasten vastustaa Vapahtajaansa eikä tahallaan luopua hänestä. Ei hän myöskään voi omalla voimallaan pysyä uskossa. Mutta Jeesuksen vetäminä ja ahdistusten ajamina he tunnustavat: »Herra, kenen tykö me menisimme? Sinulla on iankaikkisen elämän sanat.» Heillä on sana, kaste ja ehtoollinen, ja niiden kautta heillä on Pyhä Henki ja usko, ja uskossa rukous ja häntä palveleva rakkaus. Näin heitä Jumalan voimasta uskon kautta varjellaan pelastukseen, joka on valmis ilmaista-vaksi viimeisenä aikana. 1 Piet. 1:5. Ja kun se autuas aika koittaa ja

hän kokoaa valittunsa, niin he kaikki ovat tallella; ei hän ollut kadottanut yhtäkään.

Näin täyttyy Jumalan hyvä armollinen tahto sinun kohdallasi, rakas kristitty. Mutta tähän tahtoon sisältyy vieläkin enemmän:

Isä tahtoo, että heillä on Kristuksessa iankaikkinen elämä

»Sillä minun Isäni tahto on se», sanoo Jeesus tekstissämme, »että jokaisella, joka näkee Pojan ja uskoo häneen, on iankaikkinen elämä; ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä.»

On kallis asia, kun kristitty saa uskossa laskea matkasauvansa ja hänen sielunsa pääsee kotiin Herran luo. Tämän Jeesus onkin luvannut kaikille omilleen, kun hän sanoi, ettei hän kadota yhtäkään. Tämän kristitty myös tietää ja tunnustaa turvallisesti: »Sinä talutat minua neuvosi mukaan ja korjaat minut viimein kunniaan.» Ps. 73:24. Mutta tässä luvataan meille, että ruumiskin herätetään kirkkaudessa ikuiseen kunniaan.

Kaksi eri kertaa Jeesus sanoo: »Minä herätän hänet viimeisenä päivänä.» Näin hän pyyhkäisee pois kaikki haaveet tuhatvuotisesta valtakunnasta. Sillä eihän »viimeisen päivän» perästä enää ole päiviä eikä aikakausia, vaan iankaikkisuus. Sinä päivänä hän ajanrahdussa herättää kaikki kuolleet, niin kuin hän sanoo: »Hetki tulee, jolloin kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin.»

Herrassa nukkuneille se on sanoin kuvaamaton hetki. Tämä turmeltu ruumis tulee turmeltumattomaksi, tämä kuoleva kuolematomaksi, tämä katoava katoamattomaksi. Heikkoudessa kylvetty nousee voimassa, alhaisuudessa kylvetty nousee kirkkaudessa ja kunniasa. Jeesuksella oli ylösnousemuksessa sama ruumis, joka oli ristiissä riippunut. Opetuslapsilleen hän näytti naulain reikiä käsissään ja keihään jälkeä kyljessään. Näin meilläkin on ylösnousemuksessa tämä sama ruumis. Nämä silmät häntä katselevat; nämä polvet notkistuvat hänen eteensä, ja nämä huulet häntä ylistävät. Mutta niin kuin Jeesuksen ruumis oli ylösnousemuksessa kirkastettu ja hengellinen, niin meidänkin ruumiimme tulevat hänen kirkastetun ruumiinsa kaltaisiksi.

Älkäämme siis pitkö halpana tätä ruumistamme, vaikka se onkin nyt raihnainen ja synnin turmelema. Jumalalle se on ylen kallis. Jeesus on pyhässä ruumiissaan kantanut meidän ruumiimme vaivat. Hän on ruumiinsa uhrilla myös meidän ruumiimme lunastanut. Tässä ruumiissamme tehdyt synnit ovat sovitetut ja anteeksiannetut hänen ruumiistaan vuotaneessa kalliissa veressä. Ruumiimme on nyt meissä asuvan Pyhän Hengen temppele. Me annamme jäsenemme vanhurskauden aseina hänen palvelukseensa ja kirkastamme häntä tässä kuolevaisessa ruumiissamme. Vasta ylösnousemuksessa on kuolema lopullisesti kukistettu. Isä tahtoo, että me tällaisina voittajina, kun paratiisin vaurio on täysin korjattu, saamme ruumiinemme sieluinemme häntä iäti ylistää taivaan täydellisyydessä.

Oi kuinka lohduttava onkaan tämä tieto, varsinkin silloin kun näemme kuoleman tihutyöt ja kun rakkaan kristityn ruumis lasketaan haudan poveen. Multa kumahtaa arkun kannelle ja me kuulemme nuo riisuvat, tomuksi tasoittavat sanat: »Maasta olet sinä tullut. Maaksi pitää sinun jälleen tuleman.» Mutta sitten kuulemme nuo toivon ja iankaikkisen lohdutuksen sanat: »Jeesus Kristus, meidän Vapahtajamme, on sinut viimeisenä päivänä herättävä.»

Kristityillä on siis nyt jo elämä kuoleman keskellä, sillä Isä on antanut heidät Pojalleen, ja Poika ei salli yhdenkään heistä hukkaa. Mutta sitten on elämämme täydellinen ja iankaikkinen Jumalan luona, kun Poika herättää meidät viimeisenä päivänä. Tämä on taivaallisen Isämme hyvä, armollinen tahto. Ja siihen sanomme: »Aamen, aamen — totisesti, totisesti näin on tapahtuva.» Aamen.

»Sitten tulee loppu«

Matt. 24:1–14

25. sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä

Ja Jeesus lähti ulos pyhäköstä ja meni pois; ja hänen opetuslapsensa tulivat hänen tykönsä näyttämään hänelle pyhäkön rakennuksia. Niin hän vastasi ja sanoi heille: "Ettekö näe näitä kaikkia? Totisesti minä sanon teille: tähän ei ole jäävä kiveä kiven päälle, maahan jaottamatta." Ja kun hän istui Öljymäellä, tulivat opetuslapset erikseen hänen tykönsä ja sanoivat: "Sano meille: milloin se tapahtuu, ja mikä on sinun tulemuksesi ja maailman lopun merkki?" Silloin Jeesus vastasi ja sanoi heille: "Katsokaa, ettei kukaan teitä eksytä. Sillä monta tulee minun nimessäni sanoen: 'Minä olen Kristus', ja he eksyttävät monta. Ja te saatte kuulla sotien melskettä ja sanomia sodista; katsokaa, ettette peljästy. Sillä näin täytyy tapahtua, mutta tämä ei ole vielä loppu. Sillä kansa nousee kansaa vastaan ja valtakunta valtakuntaa vastaan, ja nälänhätää ja maanjäristyksiä tulee monin paikoin. Mutta kaikki tämä on synnytystuskien alkua. Silloin teidät annetaan vaivaan, ja teitä tapetaan, ja te joudutte kaikkien kansojen vihattaviksi minun nimeni tähden. Ja silloin monet lankeavat pois, ja he antavat toisensa alttiiksi ja vihaavat toinen toistaan. Ja monta väärää profeettaa nousee, ja he eksyttävät monta. Ja sentähden, että laittomuus pääsee valtaan, kylmenee useimpien rakkaus. Mutta joka vahvana pysyy loppuun asti, se pelastuu. Ja tämä valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman kaikessa maailmassa, todistukseksi kaikille kansoille; ja sitten tulee loppu.

Matt. 24:1–14.

Tekstimme päättyy kolmeen painavaan sanaan: »Sitten tulee loppu.« Tulee loppu tämän maailman menolle. Loppuu sen köyhyys ja rikkaus, sen kunnia ja häpeä, sen itkut ja ilot, sen hujut ja huolet. Loppuu saatanan raivo ja loppuu Herran työ. Loppuu saarnaaminen ja saarnan ylenkatsominen. Loppuu aika ja alkaa iankaikkisuus. »Kaiken loppu on lähellä.« Se on paljon lähempänä kuin ehkä luulemmekaan.

Sanoessaan »sitten« Jeesus viittaa tapahtumiin, joiden jälkeen loppu tulee. Onkohan sen edellä tuo usein kuvattu kultainen aika, jolloin jumalattomat hävitetään ja kaikki vanhurskaat hallitsevat Kristuksen kanssa tuhannen vuotta? Jeesus ei puhu sanaakaan sellaisesta. Päinvastoin hän puhuu ylen vaikeista ja järkyttävistä ajoista,

jolloin jumalattomat hallitsevat. Opetuslapset olivat kysyneet: »Mikä on sinun tulemisesi ja maailman lopun merkki?» Näin he yhdistivät Jeesuksen tulemisen ja maailman lopun samanaikaiseksi. Vastauksessaan Jeesus osoitti, että niin tuleekin tapahtumaan. Emme siis odota mitään tuhatvuotisaikaa, vaan me odotamme, niin kuin Pietari sanoo, »Jumalan päivän tulemista, jonka voimasta taivaat hehkuen hajoavat ja alkuaineet kuumuudesta sulavat.» 2 Piet. 3:12. Syventyessämme tekstimme aiheeseen *»Sitten tulee loppu»* me kysymme:

Mitkä ovat lopun edellä käyvät merkit?

Herran tulemuksen merkit ovat olleet nähtävänä kaikkina aikoina. Ne ainoastaan paisuvat ja tulevat ilmeisimmiksi lopun edellä. Sen tähden maailma pitääkin niitä vain luonnollisina ilmiöinä. Jumala on lopun merkit näin ihmeellisesti asettanut, että maailma ei niitä huomaa ja että jokaisen sukupolven kristityt pitäisivät omaa aikakauttaan Herran tulemuksen aattona. »Sillä ette tiedä päivää ettekä hetkeä.»

Ensimmäiseksi merkiksi Herra asettaa väärät opit ja väkevät eksytykset. »Monta tulee minun nimessäni sanoen: 'Minä olen Kristus', ja he eksyttävät monta.» On poliittisia, maallisia messiaita, jotka lupauksillaan lumoavat kansoja kovina aikoina. Olemme nähneet kuinka suurta onnettomuutta niihin luottaminen voi aiheuttaa kansakunnille. Näiden ohella on monta antikristusta, jotka tahtovat anastaa Kristuksen aseman.

»Ja monta väärää profeettaa nousee, ja he eksyttävät monta.» He tulevat, vaikka Herra ei ole heitä lähettänyt. He sanovat puhuvansa Herran sanaa, vaikka puhuvatkin omiaan. Joosef Smith väitti saaneensa Jumalalta uuden raamatun, Mormonin kirjan, uusine oppeineen. Hänen seuraajiensa luku on jo miljoonissa. Pappi Russell aikoinaan kielsi kaikki Raamatun perusopit ja hyökkäsi ankarasti kaikkia kirkkoja sekä yhteiskunnallisia oloja vastaan. Hänen seuraajansa, Jehovan todistajat, tekevät kiihkeästi työtään monissa maissa. Christian Scientismi, »kristillinen tiede», joka ei ole kristillistä eikä tie-teellistä, käyttää raamattunaan perustajansa Mary Baker Eddyn kirjoja, eksyttäen tuhansia.

Monet muut näiden kaltaiset aikamme uskonnot syrjäyttävät kokonaan Jumalan sanan opit. Ja miten paljon onkaan aikanamme lahkoja, jotka erinäisissä opinkohdissa poikkeavat Jumalan sanasta. Miten paljon onkaan kristillisiä kirkkoja, jotka ovat järkeisuskon, moninaisten erikoisoppien ja harhojen raatelemat.

Toiseksi tulemuksensa merkiksi Jeesus asettaa suuret sodat.

»Te saatte kuulla sotien melskettä ja sanomia sodista.» Ihmiskunnan historia on tosin sotien historiaa, mutta lopun aikoina ne saavat jättiläisluodon. Ensimmäiseen maailmansotaan osallistui 27 valtakuntaa. Taisteluissa kaatui yli kahdeksan ja puoli miljoonaa ja haavoittuneita ja raajarikkoja oli 21 miljoonaa. Vielä hirvittävämpi oli toinen maailmansota. Kuka laskee sen uhriksi joutuneiden ihmishenkien ja invalidien luvun ja tuhotun omaisuuden arvon? Sodan liekit leimusivat yli maan piirin levittäen kuolemaa, kärsimystä ja hävitystä. Ja yhä kuulemme sotien melskettä ja sanomia sodista. Sodan pelko ahdistaa kansoja ja valtakunnat valmistavat kuvaamattoman kauheita tuhoaseita. Niin ilmeinen on tämä lopun merkki, ettei maailmakaan voi sitä toisin tulkita.

Kolmas merkki, sanoo Jeesus, on tämä: »Nälänhätää ja maanjäristyksiä tulee monin paikoin.» Hirvittävä pula-aika vallitsi koko maailmassa ennen viimeisiä sotia. Ylen raskaana se painoi kansoja sodan aikana ja sotien jälkeen. Horjuvaa on edelleenkin valtakuntien taloudellinen asema. Monien kansojen keskuudessa miljoonat kärsivät nälkää ja puutetta. Tuhoisat maanjäristykset, tulvat, rajuilmat ja muut järkyttävät luonnon ilmiöt kohtaavat maan piiriä voimakkaampina ja useammin kuin koskaan ennen. Emmekö näkisi näissä kaikissa lopun merkkiä?

Neljännestä tulemuksensa merkistä Jeesus sanoo: »Sen tähden, että laittomuus pääsee valtaan, kylmenee useimpien rakkaus.» Elämme suuren laittomuuden aikaa. Lasten rikollisuus on paisunut pelottavasti. Aikamme vanhempien laiminlyönnit ja raakuus ovat julmempia kuin monien pakanakansojen. Ihmiskauppa ja -orjuus, julmuus ja säälimättömyys ja törkeät rikokset kuten murhat, ryöstöt, petokset, juoppous ja irstaisuus käyvät yhä yleisemmiksi. Niistä kertovat sanomalehtemme ja radiouutiset päivä päivältä.

»Sitten tulee loppu»

Viides merkki, jonka Jeesus mainitsee, on tämä: »Silloin teidät annetaan vaivaan, ja teitä tapetaan... ja silloin monet lankeavat pois.» Tämäkin merkki on huomattavampi kuin milloinkaan ennen. Yksin Venäjällä on surmattu ihmisiä uskonsa tähden enemmän kuin muinoisissa Rooman vainoissa. Ensimmäisen maailmansodan jälkeen heidän omien julkaisemiensa tietojen mukaan 40 000 pappia oli teloitettu. Koreassa on kristittyjen vaino ollut niin perinpohjainen ja hirvittävä, että laajoilla aloilla kaikki papit, kaikki kirkot ja kaikki kristityt on hävitetty. Tai ajatelkaamme Kiinan marttyyrikirkkoa, rautaverhon takaisia kristikansoja ja Etelä-Amerikan katolisissa maissa vainottuja protestantteja. Nimikristityt ovat luopuneet ja muuttuneet ilmiantajiksi. Tosi kristityt ovat kestäneet ja veritodistajien valiojoukoilla kansoitetaan kirkkauden valtakuntaa.

Kuudes ja ihanin merkki on tämä: »Ja tämän valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman kaikessa maailmassa, todistukseksi kaikille kansoille.» Tämäkin merkki on toteutunut; Ei ole enää sitä kansaa maailmassa, jonka keskuudessa ei olisi tehty lähetystyötä.

Raamattu tai sen osia on käännetty yli tuhannelle eri kielelle. Radion kautta kaikuu Herran sana kaukaisimpiinkin maailman ääriin. Amerikan luterilainen radiolähetys julistaa Kristuksen evankeliumin ilosanomaa sadoille miljoonille ympäri maailman. Tosin eivät kaikki kansat tule kristikansoiksi. Ja kristikansoissakin vain harvat todella uskovat sanan. Mutta evankeliumi on kuitenkin julistettu »todistukseksi kansoille».

Ei puutu yksikään Herran tulemuksen merkeistä. Ne ovat ilmeisinä edessämme. Ja Jeesus sanoo, että kun nämä ovat tapahtuneet, »sitten tulee loppu». Se suuri päivä on oven edessä. Kysymme vielä:

Miten voimme olla valmiit, kun se hetki lyö?

Heti alussa kun Jeesus rupesi puhumaan lopun merkeistä, hän sanoi: »katsokaa, ettei kukaan teitä eksytä.» Markuksen mukaan hän sanoo (Mark. 13:22): »Sillä vääriä kristuksia ja vääriä profeettoja nousee, ja he tekevät tunnustekoja ja ihmeitä, eksyttääkseen, jos mahdollista, valitut.» Vielä tuomiollakin he sanovat: »Herra, Herra, emmekö me sinun nimesi kautta ennustaneet ja sinun nimesi kautta

ajaneet ulos riivaajia ja sinun nimesi kautta tehneet monta voimallista tekoa?» Eikä Herra kiellä heidän niin tehneen, ja kuitenkin hän vastaa: »En ole koskaan teitä tuntenut; menkää pois minun tyköäni, te laittomuuden tekijät.» Matt. 7:22,23.

Jeesus ei tunne ketään omakseen tekojen, vaan hänen sanassaan pysymisen eli uskonkuuliaisuuden perusteella. »Jos te pysytte minun sanassani», hän sanoo, »niin te totisesti olette minun opetuslapsiani.» Oikean, Jumalan sanan mukaisen saarnan ja opetuksen tulee käydä edellä, teot seuraavat perässä.

Näin Jeesus teki ja vetosi sitten tekoihinsa, että ihmiset niiden tähden uskoisivat hänen sanansa. Meidän tulee kavahtaa jokaista, jolla ei ole selvä ja puhdas Jumalan sanan oppi, vaikka hän tekisi kuinka suuria ja ihmeellisiä tekoja. Jumalan sanan oppia Raamattu nimittää täydelliseksi laiksi, joten kaikki siitä poikkeaminen on laittomuutta. Mutta siinä pysyvä on todellinen tekijä ja siinä tekemisessään, nimittäin sanassa pysymisessä, hän on autuas. Jaak. 1:25.

Jumalan sanan keskus ja sydän, alkua ja loppu on Jeesus Kristus, joka on verellään meidät synneistämme päästänyt. Tässä lihaan tullessa Sanassa meidän on pysyminen, niin että meillä on Jeesus yksinään kaikkine tekoineen, viisautena, vanhurskautena, pyhityksenä ja lunastuksena kaikkena kaikessa. Jeesus riittää, ja kaikki, mitä siihen lisätään, on pahasta. Sitä meidän tulee ahkeroida, että meidät hänessä löydetäisiin, omistamassa, ei omaa, laista tulevaa vanhurskautta, vaan sitä, joka tulee uskon kautta Kristukseen. »Lapsukaiset, pysykää hänessä, että meillä hänen ilmestyessään olisi turva eikä meitä häpeällä karkotettaisi pois hänen tyköänsä hänen tulemuksensa.»

Edelleen Jeesus neuvoo: »Katsokaa, ettette peljästy.» Lopun järkyttävinä aikoina ihmiset menehtyvät peljätessään, mitä tuleman pitää. Aikamme ihmisille on ominaista tämä pelon ja turvattomuuden raskas paino. Mutta Jumala sanoo omilleen uudestaan ja uudestaan: »Älä pelkää!» Peljättävätkö ahdistukset? Hän sanoo: »Älä pelkää, sillä minä olen sinun kanssasi, minä vahvistan sinua, minä autan sinua, minä tuen sinua vanhurskauteni oikealla kädellä.» Peljättäkö kuolema ja perkele? Jeesus Kristus otti kuoleman pois; hän kukisti perkeleen ja päästi meidät sen hirmuvallasta ja kuolemanpelon or-

juudesta. Peljännetkö, että mistähän Herra minun raadollisen uskovaisen vielä tuominnee? Kuule, »ei nyt ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat.» Hänessä me olemme turvallisin mielin ja sanomme: »Emme pelkää, vaikka maa järkkäisi ja vuoret meren pohjaan vajoaisivat, vaikka sen vedet pauhaisivat ja kuohuisivat ja vuoret vapisisivat sen raivosta.» Emme pelkää, vaikka vaeltaisimme kuoleman varjojen laaksossa, sillä hän on meidän kanssamme eikä kukaan voi ryöstää meitä hänen kädestään.

Viimeisinä päivinä »kylmenee useimpien rakkaus». Katsokaamme siis, että meidän rakkautemme ei kylmene. Sillä nyt koetellaan, rakastammeko veljiä, rakastammeko opettajia, jotka meille Jumalan sanaa puhuvat, rakastammeko Herraa hänen halvimmissaan ja jaksamme rakastaa vihollisiamme. Kun tunnet rakkautesi kylmenevän, astu lähemmäksi rakkauden liekkiä, Herraa Jeesusta. Katso, kuinka se hehkuu Golgatan ristiltä ja yrttitarhan haudasta. Se on vanhurskas rakkaus, joka kaikessa täytti Isän tahdon, otti pois syntimme ja sai aikaan iankaikkisen lunastuksen. Se on etsivä rakkaus, joka voitti meidät omikseen. Se on isällinen rakkaus, joka kasvattaa ja hoitaa meitä. Suuretkaan vedet eivät voi tätä rakkautta sammuttaa. Sanassa ja sakramenteissa se vuodatetaan sydämiimme Pyhän Hengen kautta. »Pysykää», sanoo Jeesus, »minun rakkaudessani.» Huonosti käy sen, joka on hyljännyt ensimmäisen rakkautensa ja on ruvennut lyömään Herransa palvelijoita ja palvelijattaria. Mutta »joka pysyy rakkaudessa, se pysyy Jumalassa, ja Jumala pysyy hänessä. Näin on rakkaus tullut täydelliseksi meissä, että meillä olisi turva tuomiopäivänä.» 1 Joh. 4:16,17.

Ammoin on hävinnyt Jerusalemin mahtava temppeli, jonka ylväitä rakennuksia opetuslapset ihailivat. Mutta ei yksikään kristitty jäänyt tuon hirmuisen hävityksen uhriksi. Näin Jumala on myöskin pelastava kansansa, kun viimeisen päivän kauhut yllättävät maan piirin. Ottakaamme siis vaarin lopun merkeistä. Noudattakaamme Herran neuvoja ollaksemme valmiit, kun hän ilmestyy. »Autuaat ne palvelijat, jotka heidän Herransa tullessaan tapaa valvomasta!»

Aamen.

Ihmisen Poika on ihmisen tuomari

Joh. 5:22–29

26. sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä
(Kirkkovuoden lähinnä viimeisenä sunnuntaina)

”Sillä Isä ei myöskään tuomitse ketään, vaan hän on antanut kaiken tuomion Pojalle, että kaikki kunnioittaisivat Poikaa, niinkuin he kunnioittavat Isää. Joka ei kunnioita Poikaa, se ei kunnioita Isää, joka on hänet lähettänyt. Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka kuulee minun sanani ja uskoo häneen, joka on minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä, eikä hän joudu tuomittavaksi, vaan on siirtynyt kuolemasta elämään. Totisesti, totisesti minä sanon teille: aika tulee ja on jo, jolloin kuolleet kuulevat Jumalan Pojan äänen, ja jotka sen kuulevat, ne saavat elää. Sillä niinkuin Isällä on elämä itsessään, niin hän on antanut elämän myös Pojalle, niin että myös hänellä on elämä itsessään. Ja hän on antanut hänelle vallan tuomita, koska hän on Ihmisen Poika. Älkää ihmetelkö tätä, sillä hetki tulee, jolloin kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin, ne, jotka ovat hyvää tehneet, elämän ylösnousemukseen, mutta ne, jotka ovat pahaa tehneet, tuomion ylösnousemukseen.”

Joh. 5:22–29.

Tekstien aiheet kirkkovuotemme loppupuolella käsittelevät lopun tapahtumia. Suomalaiset nimittävätkin kirkkovuoden viimeistä sunnuntaita tuomiosunnuntaiksi. On tärkeätä, että meitä näin muistutetaan tulevasta tilinteosta. Sillä Jumala on määrännyt päivän, jolloin hän tuomitsee maan piirin vanhurskaudessa. Tuon päivän hirmuisuutta on usein kuvattu hyvinkin järkyttävästi sekä saarnoissa että maalauksissa.

Raamattu ei kuitenkaan esitä sitä yksinomaan synkkänä ja hirmuisena. Uskovien kohdalla se on mitä ihanin ja onnellisin päivä. Jeesus tahtoo sen tulolla erityisesti rohkaista ja lohduttaa omiaan. »Rohkaiskaa itsenne», hän sanoo, »ja nostakaa pääanne, sillä teidän vapautuksenne on lähellä.» Heidän tulee ilolla odottaa sen päivän koittoa toivossa rukoillen: »Aamen, tule, Herra Jeesus!» Sillä uskovaiset eivät enää joudu tuomittaviksi; he ovat uskoon tullessaan jo päässeet tuomion alta ja siirtyneet kuolemasta elämään! Mutta epäuskoisille tuo päivä on mitä hirmuisin. Sen kauhujen kuvaaminen ei

kuitenkaan heitä nyt liikuta, sillä he joko pitävät taruna koko asian tai luulevat itsellään olevan paljon aikaa. He eivät tiedä, että tuomio on nyt jo heidät saavuttanut, vaikka sen lopullinen täytäntöön paneminen tapahtuikin vasta viimeisenä päivänä.

Meillä on tekstissämme Jeesuksen selventävät sanat näistä asioista. Hän vakuuttaa, että hänellä on kaikki tuomiovalta. Tuomiopäivämme on jo alkanut. Toisia sidotaan, toisia päästetään aina kun Jumalan sana julistetaan. Viimeisenä päivänä vain todetaan tuomio ja pannaan se lopullisesti täytäntöön. *Ihmisen Poika on ihmisen tuomari ajassa ja iankaikkisesti.*

Hän tuomitsee täällä armonajassa

»Isä ei myöskään tuomitse ketään, vaan hän on antanut kaiken tuomion Pojalle.» Isä on jo kerta kaikkiaan tuominut ihmisten kaikki synnit ja on tuominut niistä täyden rangaistuksen jumalallisen oikeuden mukaan »lähettämällä oman Poikansa syntisen lihan kaltaisuudessa ja synnin tähden ja tuomitsemalla synnin lihassa.» Room. 8:3. Jeesus syntyi lain alaiseksi, jotta hän syntisten sijaisena täyttäisi Jumalan lain ja lunastaisi heidät lain kirouksesta. Kadotustuomio on häntä kohdannut, kun Herra heitti meidän kaikkien synnit hänen päällensä. Vanha suomalainen virsirunoilija puhkeaa kauniissa kärsimysvirressä sanomaan: »Oi tuomio, oi salaisuus! Vanhurskas vai vatahan.» Jeesus itse selittää sitä: »Nyt käy tuomio tämän maailman ylitse; nyt tämän maailman ruhtinas pitää heitettämän ulos.» Joh. 12:31. Jokaisen syntisen sijaisena Jeesus on Jumalan hylkäämänä edestämme kärsinyt helvetin janon ja kaikki sen iankaikkiset rangaistukset. Ei yhdenkään ihmisen ainoakaan synti jäänyt rankaisematta.

Niin kuin Jeesuksen kuolemassa koko ihmissuku tuomittiin ja kaikki synnit rangaistiin, samoin Jeesuksen ylösnousemuksessa kaikki päästettiin tuomion alta. Se oli yleinen synneistäpäästö, jossa kaikki julistettiin vanhurskautetuiksi. Sillä Kristus »on alttiiksi annettu meidän rikkomustemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden.» Room. 4:25. Nyt on maailmassa vain rangaistuja, sovitettuja, pois otettuja, anteeksiannettuja syntejä.

Isä Jumala ei voi enää niistä tuomita, mitkä hän on jo tuominnut ja anteeksiantanut rakkaassa Pojassaan.

Mutta tämä Kristuksen ansaitsema vanhurskaus luetaan vain niille, jotka sen omistavat ja ovat siihen pukeutuneet. Jumala tahtoo, »että kaikki kunnioittaisivat Poikaa» uskon kautta omistamalla hänet vapahtajakseen ja autuaaksitekijäkseen. Sillä hän »on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi». Vain Jeesuksessa meillä on sovitettu ja armollinen Jumala. »Joka ei kunnioita Poikaa, se ei kunnioita Isää, joka on hänet lähettänyt.»

Lunastettunakin ihminen on vielä luonnostaan hengellisesti sokea, Jumalalle vihamielinen ja kuollut synteihinsä. Hän ei voi omasta voimastaan kääntyä, ei uskoa Jeesukseen eikä kunnioittaa häntä Vapahtajanansa. Mutta Jeesus etsii häntä evankeliumin sanalla. Sen kautta hän tekee sokean näkeväksi, vihollisen ystäväksi ja kuolleen eläväksi. Tämän hän vakavasti lupaa tekstissämme: »Totisesti, totisesti minä sanon teille: aika tulee ja on jo, jolloin kuolleet kuulevat Jumalan Pojan äänen, ja jotka sen kuulevat, ne saavat elää.» Tämä sana toteutuu uskovien kohdalla, niin kuin apostoli sanoo: »Jumala on eläväksi tehnyt teidät, jotka olitte kuolleet rikoksiinne ja synteihinne.» Ef. 2:1. Tämä on ensimmäinen ylösnousemus, josta Raamattu sanoo: »Autuas ja pyhä on se, jolla on osa ensimmäisessä ylösnousemuksessa; heihin ei toisella kuolemalla ole valtaa.» Ilm. 20:6.

Uskova ei siis joudu toiseen kuolemaan, joka on iankaikkinen kadotus. Siitä Jeesus ihanasti todistaa tekstissämme: »Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka kuulee minun sanani ja uskoo häneen, joka on minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä, eikä hän joudu tuomittavaksi, vaan on siirtynyt kuolemasta elämään.» Mutta kaikki, jotka hylkäävät evankeliumin, pysyvät kuolemassa. Sillä »joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällensä.»

Näin Jeesus joka päivä julistaa tuomionsa kaikkialla, missä ikinä evankeliumia saarnataan. Hän sanoo: »Tuomioksi minä olen tullut tähän maailmaan, että ne, jotka eivät näe, näkisivät, ja ne, jotka näkevät, tulisivat sokeiksi.» Joh. 9:39. Tälläkin hetkellä, kun tätä saar-

naa kuullaan ja luetaan, Jeesus tarjoaa sulana armolahjana syntien anteeksisaamista, jonka hän on kaikille ansainnut ja jonka hän on kaikille kastetuille jo lahjoittanut. Samalla hän tarjoaa uskoa, jolla se vastaanotetaan. Vastaanottavalle hän julistaa, että hänellä »on iankaikkinen elämä, eikä hän joudu tuomittavaksi». Mutta hylkäävän kohdalla kuuluu: »Joka katsoo minut ylen eikä ota vastaan minun sanojani, hänellä on tuomitsijansa: se sana, jonka minä olen puhunut, se on tuomitseva hänet viimeisenä päivänä.» Joh. 12:48.

Kuinka vakava siis onkaan jokainen hetki, jolloin saamme kuulla evankeliumin sanaa! Siihen sanaan suhtautumisellamme me ratkaisemme iankaikkisen kohtalomme. Näin Ihmisen Poika tuomitsee jo täällä armon ajassa. Mutta vielä Hän tuomitsee viimeisenä päivänä.

Hän tuomitsee viimeisenä päivänä

Siitä hän lausuu tekstissämme: »Hetki tulee, jolloin kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin; ne, jotka ovat hyvää tehneet, elämän ylösnousemukseen, mutta ne, jotka ovat pahaa tehneet, tuomion ylösnousemukseen.» Tässä Jeesus vakuuttaa, että on vain yksi ylösnousemus; hän samalla hetkellä herättää kaikki kuolleet, sekä hyvät että pahat. Samoin sanoo Johannes Ilm. 20:12–15: »Ja minä näin kuolleet, suuret ja pienet, seisomassa valtaistuimen edessä, ja kirjat avattiin; ja avattiin toinen kirja, joka on elämän kirja; ja kuolleet tuomittiin sen perusteella, mitä kirjoihin oli kirjoitettu, tekojensa mukaan... ja joka ei ollut elämän kirjaan kirjoitettu, se heitettiin tuliseen järveen.»

Se on aikakausiin viimeinen hetki. Kirjat avataan lopulliseen selvittelyyn ja suljetaan iankaikkiseen päätökseen. Sen suuren valtaistuimen tuomiosta ei voida enää vedota mihinkään suurempaan. Se on valkoinen valtaistuin, sillä kaikki sen tuomiot ovat oikeat ja vanhurskaat. Valtaistuimella istuva on Ihmisen Poika, joka täällä oli kaikessa kiusattu, niin kuin mekin, jonka täällä sekä kirkollinen että maallinen oikeus on tuominnut ristinkuolemaan, joka lunasti meidät Jumalan lain kirouksesta ja joka evankeliumillaan oli julistanut armahdusta kaikille tuomituille. Se sama evankeliumi, joka täällä jakoi ihmiset kahteen joukkoon, jakaa ne samoin viimeisenä päivänä. Yh-

dessä joukossa ovat ne, jotka uskoivat Poikaan, toisessa ne, jotka eivät olleet kuuliaiset Pojalle. Tämä sana, joka sinulle nyt on ilosanomana julistettu, on sinä päivänä joko nostava sinut iankaikkiseen kunniaan tai myllynkivenä upottava sinut helvetin syvyyteen.

Vanhurskaista Jeesus sanoo: »Tulevat esiin — ne, jotka ovat hyvää tehneet, elämän ylösnousemukseen.» Ajanrahdussa on heidän sielunsa yhtynyt ruumiiseensa, joka on kuolematon, turmeltumaton, Jeesuksen kirkastetun ruumiin kaltainen. Kaikki synnin jäljet — sairaus ja raihnaisuus, vammat ja viat, vaivat ja vajavuus ovat iäksi hävinneet. Kuinka ihmeellistä onkaan ylösnousemuksen ruumiissa: He kuulevat kaiken ilman puhelinta ja radiota, näkevät kaiken ilman näköradiota ja kiikaria, kulkevat kaikkialle silmänräpäyksessä ilman kulkuneuvoa, tuntevat kaiken ilman kyselyä. Jumalan lapsina he ovat todella tulleet Jumalan kaltaisiksi — elämän ylösnousemukseen.

Eivät he enää tule tuomittaviksi. Ei heidän syntejään enää tuoda esille eikä muisteta. Ne olivat täällä armonajassa kaikki anteeksiantetut ja iäksi unohdetut. Sillä he olivat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä. Ainoastaan heidän hyvät tekonsa muistetaan. Itse he eivät niitä muista, vaan olivat vaikeroineet ja taistelleet, kun synti tarttui ja hitaaksi teki. Mutta Herra muistaa ja palkitsee sinä päivänä kaikki ne työt, jotka seurasivat vanhurskauttavan uskon hedelminä.

Silloin myös »tulevat esiin ne, jotka ovat paha tehneet, tuomion ylösnousemukseen.» He olivat hyljänneet pelastuksen sanoman. Tämä epäusko oli se varsinainen paha teko, joka veti heidän päälleen Jumalan vihan ja tuomion. Kaikki muu paha, mitä maailman lapset harjoittavat, on vain tämän emäsynnin seuraus. Kaikki muut synnit on Jeesus myös sovittanut. Mutta epäuskosta ei ole sovittusta, koska ihminen sen kautta hylkää juuri sen sovituksen, jonka kautta syntisellä on pelastus. Joka siis siinä mielentilassa kuolee, hänellä ei ole enää toista uhria syntien edestä, »vaan hirmuinen tuomion odotus ja tulen kiivaus, joka on kuluttava vastustajat.» Hebr. 10:27.

Tässä Jeesus mitä selvimmin opettaa, että jumalattomat herätetään ja että heidän tuomionsa pannaan täytäntöön: Jumalan viha pyysyy heidän päällensä taukoamatta ja iankaikkisesti. Jyrkästi tämä tuomitsee adventistien opin, että pahat muka hävitetään olematto-

miksi ruumiineen, sieluineen. Samoin tämä tuomitsee Euroopan pohjoismaisissa kansankirkkoissa yleistyneen tuonela-opin, jolla joudutaan syrjäyttämään se, mitä Raamattu sanoo vaivan paikasta, tulisesta järvestä, iankaikkisesta rangaistuksesta. Mutta Jeesus, joka astui alas helvettiin saarnaamaan tuomiota niille, jotka muinoin eivät uskoneet, saarnaa tässä, että kaikki epäuskossa kuolleet tulevat esiin tuomion ylösnousemukseen. He nousevat turmeluksen ruumiissa, jota iäti raastaa synnin voima, jossa heitä iäti vaivaa synnin riettaus ja raatelut, synnin pimeys ja häpeä, synnin kauhut ja kirous. »Nämä menevät pois», sanoo Jeesus, »iankaikkiseen rangaistukseen.» Matt. 25:46. »Ja heidän vaivansa savu on nouseva aina ja iankaikkisesti.» Ilm. 14:11. Silloin ei ole enää ketään, joka kieltää helvetin tai joka viisastellen kysyy, minkälainen sen tuli on. Oi, jospa he nyt armonajassa pelkäisivät Jumalaa, »jolla on valta tapettuansa syöstä helvettiin!» Luuk. 12:5.

Ihmisen Poika on ihmisen tuomari. Hän nyt jo tuomitsee joka kerta kun hänen sanansa puhtaasti saarnataan ja opetetaan. Hänellä on elämän kirja ja tuomittujen kirja. Missä kirjassa on sinun nimesi? »Jos te pysytte minun sanassani», sanoo Jeesus, »niin te totisesti olette minun opetuslapsiani». Joka näin kuulee hänen äänensä, sillä on iankaikkinen elämä, eikä hän joudu tuomittavaksi. Mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, eikä pysy hänen sanassaan, hän on jo tuomittu. »Te ette usko,» sanoo Jeesus,» sillä te ette ole minun lampaitani. Minun lampaani kuulevat minun ääneni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua.» Joh. 10:26,27. Nyt vielä on armon aika, nyt vielä soi armokutsu.

Mutta pian väistyy armonistuin ja sen tilalle ilmestyy se suuri valkoinen valtaistuin, jolla istuvan kasvoja taivas ja maa pakenevat. Autuas on se, jonka nimi on silloin Karitsan elämän kirjassa. Hän ei joudu tuomittavaksi, sillä hän on siirtynyt kuolemasta elämään.

Aamen.

Ulkona vaiko sisällä

Luuk. 13:22–29

27. sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä
(Tuomiosunnuntaina)

Ja hän vaelsi kaupungista kaupunkiin ja kylästä kylään ja opetti, kulkien Jerusalemla kohti. Ja joku kysyi häneltä: "Herra, onko niitä vähän, jotka pelastuvat?" Niin hän sanoi heille: "Kilvoitelkaa päästäksenne sisälle ahtaasta ovesta, sillä monet, sanon minä teille, koettavat päästä sisälle, mutta eivät voi. Sen jälkeen kuin perheenisäntä on noussut ja sulkenut oven ja te rupeatte seisomaan ulkona ja kolkuttamaan ovea sanoen: 'Herra, avaa meille', vastaa hän ja sanoo teille: 'En minä tunne teitä enkä tiedä, mistä te olette.' Silloin te rupeatte sanomaan: 'Mehän söimme ja joimme sinun seurassasi, ja meidän kaduillamme sinä opetit.' Mutta hän on lausuva: 'Minä sanon teille: en tiedä, mistä te olette. Menkää pois minun tyköäni, kaikki en vääryyden tekijät.' Siellä on oleva itku ja hammasten kiristys, kun näette Aabrahamin ja Iisakin ja Jaakobin ja kaikkien profeettain olevan Jumalan valtakunnassa, mutta huomaatte itsenne heitetyiksi ulos. Ja tulijoita saapuu idästä ja lännestä ja pohjoisesta ja etelästä, ja he aterioitsevat Jumalan valtakunnassa.

Luuk. 13:22–29.

»Onko niitä vähän, jotka pelastuvat?» Tällainen kysymys tehtiin Jeesukselle. Se ilmeisesti kiinnosti kaikkia, ja vastauskin on kaikkiin kohdistuva. Ihminen näet mielellään utelee asioita, jotka eivät hänelle kuulu ja joista hänellä ei ole mitään hyötyä. Ja saatana käyttää tätä uteliaisuutta monen sielun surmaksi. Sillä siten hän hämää heiltä juuri ne kysymykset, jotka ovat todella tärkeitä.

Sen sijaan että kysyttäisiin, onko niitä vähän, jotka pelastuvat, Jeesus ohjaa kunkin kysymään: Olenko minä pelastuva? Pääsenkö minä taivaaseen? Kun Jeesus ylösnousemuksensa jälkeen ilmaisi Pietarille, minkälaisella kuolemalla hän oli kirkastava Jumalaa, niin Pietari alkoi tiedustella, kuinka Johanneksen on käyvä. Silloin Jeesus vastasi: »Mitä se sinuun koskee? Seuraa sinä minua.» Samoin hän nyt tahtoo sanoa: Mitäpä se sinua hyödyttäisi, onko pelastuvia vähän tai paljon, jos et itse ole pelastuvien joukossa! Huolehdi siis omaa kohtaasi, että olisit itse sisällä Jumalan valtakunnassa.

Hän vertaa tätä valtakuntaa taloon eli kartanoon, johon mennään sisälle vain yhden ahtaan oven kautta. Täällä ajassa tämä valtakunta on armon valtakunta; iankaikkisuudessa se on kirkkauden valtakunta. Nyt meidän siis täytyy olla sisällä rakkaan Pojan Jeesuksen valtakunnassa, jotta olisimme sisällä, kun se valtakunta ilmestyy kirkkaudessa. Vavahduttavaa on kuulla Jeesuksen puhuvan kahdesta joukosta, joita ahdas ovi erottaa. Hänen sanojensa valossa tahdomme nyt pysähtyä tutkimaan aivan omakohtaisesti: *Olenko minä Jumalan valtakunnan ulkopuolella, vai olenko sisällä?* Tekstimme esittää meille ensinnäkin ulkona olijat ja toiseksi sisälle menijät.

Ulkona olijat

On ilmeistä, että kaikki julkeat jumalattomat ovat Jumalan valtakunnan ulkopuolella. Heistä Raamattu sanoo: »Ulkopuolella ovat koirat ja velhot ja huorintekijät ja murhaajat ja epäjumalanpalvelijat ja kaikki, jotka valhetta rakastavat ja tekevät.» Ilm. 22:15.

Paljon on myös ulkona seisovia, jotka joskus aikonevat mennä sisälle. He arvelevat: onhan portti lähellä; voihan siitä mennä sisälle milloin vain. Heidän mielestään riittää, kun on ollut jonkinlaista kosketusta Jeesukseen ja hänen valtakuntaansa. Armonajan loppuessa he vielä väittävät: »Mehän söimme ja joimme sinun seurassasi, ja meidän kaduillamme sinä opetit.» Juutalaisten kohdalla tämä oli kirjaimellisesti totta. Sillä Jeesus vaeli, kuten tekstimme alussa sanotaan, »kaupungista kaupunkiin ja kylästä kylään ja opetti». Pidoissa he todella söivät ja joivat hänen kanssaan. Mutta eivät he sano: Me otimme vaarin sinun opetuksestasi ja uskoimme sinuun. Heidän mielestään oli riittävää, kun he suvaisivat hänen opetustaan heidän kaduillaan ja läsnäolollaan kunnioittivat pitoja, joissa hän oli.

Samoin monet nykyään ovat mukana kirkollisessa toiminnassa, käyvät juhlina kirkossa, kastattavat lapsensa, antavat rahaa kirkolliseen työhön ja ovat kunnon kansalaisia. Tähän he tyytyvät ja pitävät itseään kristittyinä. Ei synty sureta, ei vaivaa epäusko. He elävät ja kuolevat ilman sanaa, ilman mielenmuutosta ja ilman vanhurskauttavaa uskoa syntisten Vapahtajaan. Kun vihdoin armon aika on loppunut ja kun taivaallinen perheenisäntä on sulkenut oven, he rupeavat

kolkuttamaan: »Herra, avaa meille!» Mutta hän vastaa: »En minä tunne teitä, enkä tiedä, mistä te olette.» He eivät tulleet sisälle, kun kutsu kaikui ja Jumalan pitkämielisyys odotti. Sitten täytyy jäädä ulos kadotettujen iäiseen vaivaan. Vielä hämmästyttävämpää on se, että monet todella pyrkivät sisälle ja kuitenkin jäävät ulos ainiaaksi. Jeesus vakuuttaa: »Sillä monet, sanon minä teille, koettavat päästä sisälle, mutta eivät voi.» He tekevät täyttä totta, mutta autuuden ovi on heille liian ahdas. Yksi on ahtaalla siinä, ettei hänellä ole mielettään kyllin syvää synnintuntoa ja katumusta. Toinen valittaa syntejään niin suuriksi, ettei Jumala voi häntä armahtaa. Kolmas vaikeroi, ettei ole onnistunut parantamaan elämäänsä. Neljäs huokaa: jos voisin uskoa, niin Jumala minuakin armahtaisi. Viides on kompastunut siihen, ettei voi ymmärtää jotakin opinkohtaa. Kuudes pyrkii sisälle varauksineen koettaen palvella kahta herraa. Seitsemäs luottaa parannukseensa, mutta ei saavuta Jumalan rauhaa.

Portilla on tungosta. On paljon pyrkijöitä. On monenlaista jumalanpalvelusta, monenlaista pyrkimistä ja uskonnonharjoitusta. Miksi eivät he pääse sisälle? Niin monenlaisilta kuin nuo vaikeudet näyttävätkin, pohjimmaltaan on kaikilla sama este: Jokainen aikoo viedä jotain omaansa. Portista ei pääse kukaan varauksineen eikä synteineen. Mutta eipä pääse hurskautensakaan kanssa: ei niin vilpittöntä katumusta, ei niin palavaa rukousta, ei niin jumalista vaellusta, ei niin vahvaa uskoa, että sen perusteella pääsisi sisälle. Ei pääse yksikään, joka pitäytyy johonkin omaansa.

Uteliias kysely unohtuu tämän vavahduttavan näkymän edessä. Noin suuri ja monenkirjava joukko jää ulkopuolelle! Yhdellekään heistä ei kelvannut Jumalan pelastusneuvo. Ja kun he autuuden asiassa noudattivat lihan ja veren neuvoa, jäivät he ulkopuolelle, ja sielä on iankaikkinen itku ja hammasten kiristys.

Sisälle menijät

Mutta sitä valtavampi on toinen näkymä, jonka Jeesus avaa eteemme: Sisälle menevien joukko on niin suuri, ettei kenkään voi sitä lukea. »Ja tulijoita saapuu», sanoo Jeesus, »idästä ja lännestä ja pohjoisesta ja etelästä». Niitä saapuu kaikista maista, kaikista kan-

soista, kaikista kielistä ja kansanheimoista. He kaikki menevät sen yhden ahtaan oven kautta.

Raamatun kielessä tämä ovi on mielenmuutos, pelastava usko Herraan Jeesukseen. Uskonopissa siitä käytetään monta nimeä: parannus, kääntymys, eläväksi tekeminen, uudestisyntyminen. Puhutaan kutsumisesta, valaisemisesta, heräämisestä, parannuksen kivuisista, isoavasta ja vastaanottavasta uskosta, vanhurskauttamisesta ja pyhityksestä. Usein niistä muodostetaan monijakoinen tikaspuu, jota on kuljettava porras portaalta. Ja syntisparka ei tiedä miten ja milloin on yhdeltä rapulta astuttava seuraavalle. Mutta mielenmuutos, omista epäuskon ajatuksista luopuminen ja Jumalan sanan vastaanottaminen, ei ole pitkäaikainen ja monijaksoinen asia. Se on vain yksi askel, ovesta sisään astuminen. Se tapahtuu siinä tuokiossa, jolloin syntinen uskoo Vapahtajansa sanat: »Katso minä olen ottanut sinulta pois pahat tekosi.» Tosin on sen edellä voinut olla lyhyempi tai pitempi aika kutsuntaa, herätystä, katumusta, ikävöimistä, etsintää jne. Sisälle menemisen seurauksena oli sitten uudistus eli pyhitys. Mutta sisälle meneminen oli Jeesukseen uskomista niin kuin Raamattu sanoo: »Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut.»

Mutta miksi on Jeesukseen uskomisen eli armon omistus niin ahdas ovi, että monet pyrkivät sisälle eivätkä pääse? Kun Paavali hengellisenä isänä ojensi korinttolaisiaan, hän puhkesi sanomaan: »Ei ole teillä ahdasta meidän sydämessämme, mutta ahdas on teidän oma sydämenne.» 2 Kor. 6:12. Samoin ei ahtaus ole Jumalan sydämessä, ei Jeesuksen työssä eikä hänen armossaan. Ahtaus on kokonaan syntisessä itsessään, kun ei hän tahtoisi armoa armona vastaan ottaa, vaan sekoittaa siihen omaa työtänsä. Jumalan puolelta se on niin laava kuin ihmissukukin, sillä hän sanoo: »Kääntykää minun tyköni ja antakaa pelastaa itsenne, te maan ääret kaikki.» Jes. 45:22. Ja taas: »Sitä, joka minun tyköni tulee, minä en heitä ulos.» Joh. 6:37. Ja taas: »Hän on meidän syntiemme sovitus; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien.» 1 Joh. 2:2. Mutta ihmisen kohdalta se on niin kapea, ettei siitä mahdu hiventäkään meidän omaamme. »Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta — se on Jumalan lahja — ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi.» Ef. 2:8,9. Sen tähden Paavalikin sanoo kilvoittele-

vansa, että »minun havaittaisiin olevan hänessä ja omistavan, ei omaa vanhurskautta, sitä, joka laista tulee, vaan sen, joka tulee Kristuksen uskon kautta.» Fil. 3:9.

Uskon portti on ahdas, kun se ei siedä mitään edellytystä, soveliaaksi tuloa eikä ansiota ihmisen puolelta. Sen yllä on kirjoitus: »Joka ei töitä tee, vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, sille luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi.»

Älä siis jää odottamaan syvempää synnintuntoa. Sillä koskaan et voi kyllin syvästi tuntea syntejäsi etkä koskaan niitä katumuksesi perusteella saa anteeksi. »Ainoastaan tunne rikoksesi, että olet luopunut Herrasta Jumalastasi.» Jer. 3:13. Ja kun sellaisena otat vastaan anteeksiantamuksen Jeesuksen sovintoveressä, niin saat kyllä kokea yhä suurempaa synnintuntoa. Älä myöskään painu epätoivoon, kun joudut valittamaan: »Minun pahat tekoni käyvät pääni ylitse, niin kuin raskas kuorma ne ovat minulle liian raskaat.» Ps. 38:5. Sillä Herra lupaa: »Vaikka teidän syntinne ovat veriruskeat, tulevat ne lumivalkeiksi; vaikka ne ovat purppuranpunaiset, tulevat ne villanvalkoisiksi.» Älä luule, että sinun tulee ensin parantaa elämäsi. Sillä Raamattu »ylistää autuaaksi sitä ihmistä, jolle Jumala lukee vanhurskauden ilman tekoja.» »Sillä meidän vielä ollessamme heikot kuoli Kristus oikeaan aikaan jumalattomien edestä.» Älä viivyttelä sanoen: jospa minäkin saisin uskon, niin minunkin syntini annettaisiin anteeksi. Ei uskosi ole vapahtaja, eikä syntejä anneta anteeksi uskosi tähden. Jeesus yksinään on synneistä päästäjä ja syntisi ovat jo anteeksiannetut hänen verensä tähden. Uskosi ainoastaan ottaa vastaan pelastuksen, jonka Jeesus on jo ammuin toimittanut ja joka on jo kasteessa omaksesi annettu. Ja kun sinä haluat uskoa, niin sinä olet jo uskossa. Älä siis katso uskoasi, vaan, katso Jeesukseen; kun sinulla on »silmät luotuina uskon alkajaan ja täyttäjään, Jeesukseen,» niin sinulla on uskokin ja se yhä vahvistuu.

Jokainen uskoa syrjäyttävä veruke on juuri sitä lastia, jonka kanssa ei päästä ahtaan oven läpi. Käy siis tyhjänä, sellaisena kuin olet, jolla ei ole mitään kelvollista. Sellaisen on Jumalan Poika lunastanut; sellaiselle hän on hankkinut iankaikkisen autuuden; sellaisen on hän pyhässä kasteessa verhonnut vanhurskaudellaan. Sellaisena, ilman mitään omaa työtä ja kelpoisuutta, usko nyt Herraan Jee-

sukseen ja omista lahjana kaikki hänen hyvät tekonsa ja ansionsa itsellesi autuudeksi. Sinulle evankeliumi sanoo: »Tule sisään, sinä Herran siunattu. Minkä tähden seisot ulkona?»

Tällainen ahtaasta ovesta sisälle meneminen ei ole vain kerran tapahtuva, niin että uskova sanoisi: silloin ja siten minä tein parannuksen. Sillä se on päivittäistä sisällisen ihmisen uudistusta (2 Kor. 4:16) ja jokapäiväistä parannusta. Uskoon tuleminen ja pelastusvarmuuteen pääseminen merkitsee autuuden omistamista Jumalan lupauksen mukaan vastoin tunteita, vastoin järkeä ja lain tuomioita, ristin alaisena, monien kiusausten ja ahdistusten saartamana. Sen tähden Jeesus sanookin: »Kilvoitelkaa päästäksenne sisälle», ja »tulijoita saapuu». Lain alla on kilvoittelua, mutta ei saapumista. Evankeliumin uskomisessa kilvoitellaan ja saavutaan. Vihdoin saavutaan perille, usko muuttuu näkemiseksi. Sitten ei enää ole nälkä eikä jano, kun kaikki pyhät riemuiten »aterioitsevat Jumalan valtakunnassa».

Näin tämä kirkkovuotemme viimeinen teksti asettaa rajan, jota ei muuteta. Ihmisiä jakaa kahtia yksi ahdas ovi. Vielä tuomiopäivänäkin toiset seisovat sen ulkopuolella ja toiset ovat menneet sisälle. Kummalla puolen sinä olet? Aamen.

Synti suureksi ja armo ylenpalttiseksi

Joh. 1:16–18
Kynttilänpäivänä

Ja hänen täyteydestään me kaikki olemme saaneet, ja armoa armon päälle. Sillä laki on annettu Mooseksen kautta; armo ja totuus on tullut Jeesuksen Kristuksen kautta. Ei kukaan ole Jumalaa milloinkaan nähnyt; ainokainen Poika, joka on Isän helmassa, on hänet ilmoittanut. Joh. 1:16–18.

Kynttilänpäivä on saanut nimensä siitä, että roomalaiskatolisessa kirkossa tätä päivää juhlitaan kulkueissa sytytetyin kynttilöin. Kirkko on vanhastaan viettänyt tätä päivää sen muistoksi, että Jeesus-lapsi 40 päivän ikäisenä tuotiin temppeliin ja että hänen puolestaan uhrattiin esikoisista lain määräämä uhri. Tämän päivän vanha evankeliumiteksti kertoo, kuinka Israelin lohdutusta odottava vanha Simeon tuli temppeliin, otti Jeesus-lapsen syliinsä ja riemuiten kiitti Jumalaa siitä, että hänen silmänsä olivat saaneet nähdä Jumalan valmistaman autuuden.

Tähän aiheeseen liittyy myöskin se evankeliumi, jota nyt tutkistelemme. Siinä ilmoitetaan, miten me voimme tulla tuntemaan Jumalan, jota kukaan ei ole milloinkaan nähnyt, mutta jonka olemassalosta kaikki pakanatkin ovat tietoiset. Vaikka Jumalan näkymätön olemus ja voima onkin ilmeinen, ei yksikään ihminen voi omin neuvoin häntä tuntea. Sillä ihminen luonnostaan ei edes kykene tuntemaan omaa syntisyyttään; paljoa vähemmin voi hän tuntea Jumalan pelastavaa armoa. Ja missä näitä ei tunneta, siellä ei tunneta tosi Jumalaa. Mutta Jumala on antanut meille tehokkaat välineet tulla semme synnin ja armon tuntoon. Niistä puhutaan tekstissämme, jonka perusteella tahtoisin teroittaa tätä totuutta: *Synnin ja armon tunnossa tunnetaan tosi Jumala.*

Laki on annettu, että synti tulisi suureksi

Lyhyesti lausuu tekstimme: »Laki on Mooseksen kautta annettu.« Sen antaminen tapahtui Siinain vuorella jyrinässä, maanjäristyksessä, synkeyden keskellä, tulen leimauksin ja pasuunan äänin. »Ja niin hirmuinen oli se näky, että Mooses sanoi: 'Minä olen peljästyntynyt ja vapisen.'« Heti annettaessa laki siis osoitti, että Jumala on pyhä ja vanhurskas, joka kostaa ja rankaisee synnin. Se heti vaikutti synnin tuntoa, niin että kaikki vaipuivat vapisten maahan ja rukoilivat, ettei heille enää puhuttaisi. Tällainen on lain virka, ja ilman sitä ei voida Jumalaa tuntea.

Jo luomisessa Jumala kirjoitti tämän lain ihmisen sydämeen. Vaikka se himmeni syntiinlankeemuksessa, ei se tyyten hävinnyt. Sillä pakanatkin »osoittavat, että lain teot ovat kirjoitetut heidän sydämiinsä kun heidän omatuntonsa myötätodistaa ja heidän ajatuksansa keskenään syyttävät tai myös puolustavat heitä.« Room. 2:15.

Omatunto tuomitsee sen mukaan, minkä ihminen sisimmässään uskoo oikeaksi tai vääräksi. Mitä selvempi tämä tieto oikeasta ja väärästä on, sitä voimakkaampi on myös hänen omantuntonsa todistus. Jos hän tekee vastoin tätä tietoaan eikä tottele omantuntonsa ääntä, niin hän paaduttaa sydämensä. Kun ihmisen tieto on väärä, niin että hän uskoo hyväksi sen, mikä on pahaa, ja päinvastoin, niin on omatuntokin silloin erehtynyt. Omantunto ei siis ole itsessään luotettava opas, vaan Jumalan lain täytyy olla omalletunnolle ojennusnuorana. Ennen kääntymystään Paavali esim. hyvällä omalletunnolla vainosi kristityitä, sillä hän uskoi tekevänsä oikein. Mutta kun lain sana tuli, todisti omantunto lain mukaan, että hän oli pilkkaaja ja vainooja ja väkivallantekijä. Se, mitä hän ennen teki tietämättömänä, epäuskossa ja luuli tekevänsä oikein, sen laki näytti synniksi... Sillä synti näkyy synniksi vasta sitten, kun laki herättää ja valaisee oman-tunnon.

Laki vaatii rakastamaan Jumalaa kaikesta sydäimestä, kaikesta sielusta ja kaikesta voimasta ja lähimmäistä niin kuin itseämme. Kaikki sanat ja teot, kaikki tunteet, halut ja ajatukset täytyy olla syn-

nittömät. Jokainen puute, tietämättömyys, laiminlyönti ja heikkous on jo syntiä. Laki huutaa: »Tee se! Olkaa pyhät! Olkaa täydelliset!» Ei auttanut paratiisissa puolustus: »käärme petti minut»; ei se auta nytkään. »Se sielu, joka syntiä tekee, sen on kuoltava.» Hes. 18:19. »Kirottu olkoon se, joka ei pidä tämän lain sanoja eikä täytyä niitä.» 5 Moos. 27:26. Laki näyttää meidät syntisiksi ja julistaa ylitsemme vanhurskaan Jumalan vihan ja tuomion.

Laki on pyhä, mutta me olemme saastaiset; laki on oikea, mutta me olemme väärät; laki on hyvä, mutta me olemme särkyneet ja rikkinäiset. Laki ei tunne armoa, vaan kiroaa ja kadottaa. Lain edessä kaikki synti tulee suureksi, käy päämme ylitse ja painaa helvettiin. Herännyt omatunto yhtyy lain tuomioihin, kalvaa ja syyttää meitä päivät ja yöt. Ei jää enää yhtään puolustusta, ei yhtään tukea, ei yhtään toivoa. Me näemme vain suuret syntimme ja pyhän Jumalan peljättävän vihan, ja kohdallamme toteutuu se sana »ettei mikään liha tule hänen edessään vanhurskaaksi lain teoista; sillä lain kautta tulee synnin tunto.» Room. 3:20.

Mutta lain tuomasta synnin tunnosta meidän tulee päästä armon tuntoon. Mooses voi lakinsa kautta ainoastaan näyttää meille Jumalan pyhyiden ja vihan syntiä vastaan. Mutta ainokainen Poika, joka on Isän helmassa, on ilmoittanut meille Jumalan laupeuden ja armah-tavan rakkauden syntistä kohtaan. Se tuodaan meille evankeliumin sanassa. Tekstimme esittää sangen kauniisti tämän lohdullisen puolen:

Kristus on tullut, että armo olisi ylenpalttinen

Syvimmässä alennuksessaankin Jeesus »on Isän helmassa» ja »hänessä asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti.» Kol. 2:9. Ei hän ihmiseksi tulleen ole jumaluutensa puolesta Isää vähempi, vaan on samaa olemusta ja on siis ääretön, iankaikkinen, kaikkivaltias Jumala. Mutta ihmisluontoon pukeutuneena hän antaa meille täydellisen ilmoituksen Jumalan sanomattomasta armosta ja rakkaudesta ja saattaa meidät täyteen osallisiksi, niin kuin tekstimme sanoo: »Hänen täyteen osallisiksi me kaikki olemme saaneet, ja armoa armon päälle.»

Paavali osoittaa, mitä tämä saamamme täyteys on, kun hän kirjoittaa, »että te rakkauteen juurtuneina ja perustuneina, voisitte kaikkien pyhien kanssa käsittää, mikä leveys ja pituus ja korkeus ja syvyys on, ja oppia tuntemaan Kristuksen rakkauden, joka on kaikkea tietoa ylempänä; että tulisitte täyteen Jumalan kaikkea täyteyttä.» Ef. 3:17–19. Tämä rakkaus on niin leveä kuin ihmissuku, sillä hän tuli kaikkien veljeksi. Se on niin pitkä kuin iankaikkisuus, sillä ei se koskaan lopu eikä kylmene. Tämän rakkauden korkeus ylettyy taivaisiin asti ja sen syvyys pohjaa syvimmänkin lankeemuksen kuilun.

Tästä täyteydestä me kaikki saimme, kun hänet tehtiin lain alaiseksi kaikkien ihmisten sijaisena. Ensimmäisen Aadamin lankeemuksen kautta me kaikki jouduimme syntisten asemaan emmekä voineet lakia täyttää. Mutta lain vaatimuksia ei lievennetty, sillä »ei laista katoa pieninkään kirjain, ei ainoakaan piirto, kunnes kaikki on tapahtunut», mitä laki vaatii. Toinen Adam maailmaan tullessaan sanoi: »Sinun tahtosi, Jumala, teen minä mielelläni.» Ja kun kaikki oli tapahtunut viimeistä piirtoa myöten, hän julisti: »Se on täytetty!» Tästä hänen täyteydestään me kaikki olemme saaneet.

Laki myös vaatii, että jokainen rikos oli rangaistava jumalallisen oikeuden mukaan. Tullessaan kastettavaksi Jeesus oli tunnustanut omikseen maailman synnit. Sillä jokaisen, joka tuli Johanneksen kasteelle, oli tunnustettava syntinsä. Kun Jeesus takuumiehenämme oli allekirjoittanut maailman syntien velkakirjan, niin kaikki velkojat tulivat vaatimaan saatavaansa. Tuli loukattu laki ja Jumalan vanhurskas viha, tuli kuolema ja kadotus. Mutta Jeesus ei paennut tuona hirmuisena yönä. Rohkeasti hän astui esiin ja sanoi: »Jos te siis minua etsitte, niin antakaa näiden mennä.» Joh. 18:8. Koko Aadamin suku sai mennä vapaana, hän yksin jäi selvittämään asiamme. Henkensä hän antoi lunastuksen hinnaksi ja päästi meidät synneistämme verellään. Hän »pyyhki pois sen kirjoituksen säädöksineen, joka oli meitä vastaan ja oli meidän vastustajamme; sen hän otti meidän tieltämme pois ja naulitsi ristiin». Kol. 2:14. »Sillä hän oli yhdellä ainoalla uhrilla ainiaaksi tehnyt täydelliseksi ne, jotka pyhitetään.» Hebr. 10:14. Tästä hänen täyteydestään me kaikki olemme saaneet.

Lisätessään sanat »armon päälle», Johannes osoittaa, miten ylenpalttinen tämä Kristuksessa saatu armo todella on. Kun me

sanomme jostain henkilöstä: Hän sai murhetta murheen päälle, niin tarkoitamme: hän suureen murheeseensa sai vielä lisää murhetta. Mekin saamaamme suureen armoon saimme vielä lisää armoa. Ylen suurihan oli tuo armo, että kaikki saimme Jeesuksen täyteydestä, saimme sovituksen ja puhdistuksen kaikista synneistämme. Mutta Jumalan armo tuli ihan tulvimalla meidän kelvottomien osaksi. Tuli kasteen armo, jossa meidät puettiin Kristuksen täyteydellä. Tuli evankeliumin ja kääntymyksen armo, kun langennut saatettiin takaisin armoliittoon. Tuli ehtoollisen armo, kun Jeesus itse oli ruokanamme. Tuli armossa kasvamisen armo, että pääsisimme »täyteen miehuuteen, Kristuksen täyteyden täyden iän määrään». Ef. 4:13.

Johannes myös asettaa armon ja totuuden vastakohdaksi Mooseksen kautta annetulle laille. Lakiin tässä sisältyy, ei ainoastaan kymmenen käskysanan laki, vaan myös ne uhrin ja säädökset, jotka Mooseksen kautta annetussa laissa vaadittiin. Kymmenen käskyn laki on iäti pysyvä totuus samoin kuin evankeliumikin. Mutta nuo toiset lait olivat vain varjo ja esikuva siitä, joka oli tuleva. Jeesuksen kautta tuli todellisuus, täyttymys, jolloin varjot pakenivat ja esikuvat lakkasivat. Ainokainen Poika on siis antanut meille selvän, täyden ilmoituksen Isästä ja tehnyt meidät osallisiksi kaikista armonsa rikauksista.

Näin me synnin ja armon tunnossa tunnemme tosi Jumalan ja olemme Jumalan perheväkeä. Me tunnemme hänet, joka on pyhittänyt meidät Poikansa ruumiin uhrilla ja pyhityksen Hengen armotyöllä. Aamen.

Suuri Herran edessä

Luuk. 1:5–17

Johannes Kastajan päivänä

Herodeksen, Juudean kuninkaan, aikana oli pappi, nimeltä Sakarias, Abian osastoa. Ja hänen vaimonsa oli Aaronin tyttäriä, ja tämän nimi oli Elisabet. He olivat molemmat hurskaita Jumalan edessä, vaeltaen kaikissa Herran käskyissä ja säädöksissä nuhteettomina. Mutta heillä ei ollut lasta, sillä Elisabet oli hedelmätön; ja he olivat molemmat tulleet iällisiksi. Niin tapahtui, kun hänen osastonsa palvelusvuoro tuli ja hän toimitti papillisia tehtäviä Jumalan edessä, että hän tavanmukaisessa pappistehtävien arpomisessa sai osaksensa mennä Herran temppeliin suitsuttamaan. Ja kaikki kansa oli suitsuttamisen aikana ulkopuolella rukoilemassa. Silloin ilmestyi hänelle Herran enkeli seisoen suitsutusalttarin oikealla puolella. Ja hänet nähdessään Sakarias hämmästyí, ja hänet valtasi pelko. Mutta enkeli sanoi hänelle: "Älä pelkää, Sakarias; sillä sinun rukouksesi on kuultu, ja vaimosi Elisabet on synnyttävä sinulle pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi Johannes. Ja hän on oleva sinulle iloksi ja riemuksi, ja monet iloitsevat hänen syntymisestään. Sillä hän on oleva suuri Herran edessä; viiniä ja väkijuomaa hän ei juo, ja hän on oleva täytetty Pyhällä Hengellä hamasta äitinsä kohdusta. Ja hän kääntää monta Israelin lapsista Herran, heidän Jumalansa, tykö. Ja hän käy hänen edellään Eliaan hengessä ja voimassa, kääntääksensä isien sydämet lasten puoleen ja tottelemattomat vanhurskasten mielenlaatuun, näin Herralle toimittaaksensa valmistetun kansan." Luuk. 1: 5-17.

Juhannuksena juhlimme Johannes Kastajan päivää. Jumala itse oli antanut hänelle nimen Johannes, mikä merkitsee: Jumala on armollinen. Jumala myös oli antanut hänelle arvonimen »suuri». Hänen suuruuttaan yhä kunnioitetaan. Tämä nimikin ja sen muunnokset ovat ehkä yleisemmin käytössä kuin mikään muu nimi.

Mutta Jumalalla on suuruudesta aivan erilaiset mitat kuin ihmisillä. Usein ne, jotka ovat ihmisten mielestä suuria, ovat hyvin pieniä Jumalan edessä, ja päinvastoin. Johannes Kastajasta enkeli sanoi tekstissämme: »Hän on oleva suuri Herran edessä.» Hänen suuruutensa oli kokonaan Kristuksessa. Hänen suhteensa ja yhteytensä Jeesukseen Kristukseen, maailman Vapahtajaan, oli niin erikoislaatuinen, että Jeesus syystä sanoi: »Ei ole vaimoista syntyneitten joukosta

noussut suurempaa kuin Johannes Kastaja.» Mutta lisätessään: »Vähäisin taivasten valtakunnassa on suurempi kuin hän», Jeesus osoittaa, että jokaisella kristityllä on tätä pyhää suuruutta, jota Raamattu ylistää. Tekstimme perusteella haluaisimme siis tutkistella, kuinka *Johannes Kastaja on meille suuruuden esikuvana suhteessaan Kristukseen.*

*Johannes Kastaja suuruuden esikuvana suhteessaan Kristukseen;
se ilmenee hänen syntymisessään.*

Johannes Kastajan suhde Kristukseen oli jotain niin suurta ja erikoista, että Jumala oli siitä puhunut jo yli 700 vuotta ennenkin profeetta Jesajan kautta ja uudestaan Vanhan Testamentin viimeisen profeetan Malakian kautta. Molemmissa kohdissa puhutaan hänestä Jeesuksen edelläkävijänä, joka valmistaa hänelle tien. Ajan täytyessä Jumala lähettää taivaallisen sanantuojan, enkeli Gabrielin, ilmoittamaan hänen tulostaan ja tehtävästään.

Johannes Kastajan suuruutta korostaa myös se, että hänen syntymisensä oli Jumalan erikoinen ihmetyö. Hänen vanhempansa olivat ylimmäisen papin Aaronin jälkeläisiä. He olivat molemmat Jumalan edessä vanhurskaita uskon kautta, sillä he uskoivat Jumalan sanan lupaukset tulevasta Vapahtajasta. Ihmisten edessä he olivat vanhurskaita vaeltaen Jumalan lain säädöksissä nuhteettomina. Pappi Sakarias oli nuorempana hartaasti rukoillut, että Jumala antaisi heille lapsen. Varmaankin hän oli pyytänyt sellaista, jota Jumala käyttäisi suuressa työssään. Vuodet olivat vierineet. Hurskaat puoliset olivat tulleet vanhoiksi, mutta Herra ei ollut antanut heille lasta. Nyt oli vanhalle Sakariaalle langennut tehtävä, joka saattoi tulla papille vain kerran elämässä: Hän sai suitsuttaa temppelin kultaisen alttarin edessä. Hänen toimittaessaan tätä virkaa ilmestyy enkeli Gabriel sanoen: »Älä pelkää, Sakarias; sillä sinun rukouksesi on kuultu, ja vaimosi Elisabet on synnyttävä sinulle pojan.» Sitten enkeli puhuu ihmeellisiä sanoja tästä lapsesta ja hänen työstään. Jumala oli siis tekävä samanlaisen ihmeen kuin muinoin Aabrahamille ja Saaralle. Heillekin, pitkän odotuksen ja monien rukousten jälkeen oli syntynyt ainokainen lapsi, Iisak, jonka jälkeläisistä oli syntyvä maailman Vapahtaja.

Johannes Kastaja on siis oleva suuri Herran edessä senkin tähden, että hän on syntyvä vastoin luontoa, Jumalan lupauksen voimasta, ja että hän täyttyy Pyhällä Hengellä jo äitinsä kohdussa. Iankaikisuudessa kolmiyhteinen Jumala oli päättänyt, että langennut ihmiskunta lunastetaan ihmiseksi tulevan Jumalan ainokaisen Pojan kautta. Silloin myös päätettiin, kuka ja minkälainen hänen edelläkävijänsä on oleva. Tässä suhteessa Johannes Kastajan suuruus, niin kuin se käy ilmi hänen syntymisessään, on ainutlaatuinen. Mutta siinä kuitenkin kuvastuu se suuruus, mikä on kaikilla Jumalan lapsilla.

Se, että ihminen uskoo Jeesukseen ja on kasteen ja uskon kautta Jumalan pyhä, vanhurskas ja autuas lapsi, on jotain sanomattoman suurta. Sehän osoittaa, että Jumala oli hänet Kristuksessa valinnut jo ennen kuin maailman perustus oli laskettu (Ef. 1:4–6). Kristitty on siis Jumalan iankaikkisen armovalinnan mukaan syntynyt maailmaan, on sen mukaan kutsuttu, vanhurskautettu, pyhitetty ja säädetty iankaikkisen elämän perilliseksi. Onhan hän siis suuri Herran edessä.

On suurta Johannes Kastajan kohdalla, että hänestä oli ammuin noin kirjoitettu. Mutta näin suurta on myös sinun kohdallasi, rakas Jumalan lapsi: Jeesus itse iloitsee ja käskee sinua iloitsemaan siitä, että nimesi on kirjoitettu taivaissa (Luuk. 10:20). Psalmistan kanssa saat olla vakuutettu, että kaikki sinun päiväsi olivat Jumalan kirjaan kirjoitetut, ennen kuin yksikään niistä oli tullut. (Ps. 139:16). Mikä armo, jos sinulla vielä kaiken lisäksi on uskovat vanhemmat, jotka sinusta puhuivat Jumalalle ennen kuin olit maailmaan syntyntykään.

Enkeli Gabrielin sanojen mukaan Johannes Kastajan suuruus käy yhä selvemmäksi, kun hän varttuu mieheksi.

*Johannes Kastaja suuruuden esikuvana suhteessaan Kristukseen;
se ilmenee hänen toiminnassaan.*

Vanha Sakarias ei saanut luonnollisin silmin nähdä poikansa suurta elämäntyötä. Mutta Hengen silmin hän näki sen kirkkaasti ja puhui siitä ihmeellisiä sanoja lapsen ympärileikkausjuhlassa. Siitä työstä oli profeetta Jesaja muinoin ennustanut: »Huutavan ääni kuuluu erämaassa: Valmistakaa Herralle tie, tehkää polut hänelle tasaisiksi. Kaikki laaksot täytettäköön, ja kaikki vuoret ja kukkulat alen-

nettakoon, ja mutkat tulkoot suoriksi ja koleikot tasaisiksi teiksi, ja kaikki liha on näkevä Jumalan autuuden.» Luuk. 3:4–6.

Kun suuren valtakunnan päämies tekee vierailun, niin valitut henkilöt menevät hänen edellään valmistamaan asiat ja katsomaan, että kaikki on kunnossa. Kun aika täyttyi, jolloin Kristus oli tuleva, saapui Johannes Kastaja valmistamaan hänelle tietä. Tienraivaajana hän saarnasi ankarasti Jumalan lakia. »Te kyykäärmeitten sikiöt, kuka on neuvonut teitä pakenemaan tulevaista vihaa.» Mahtavaa hallitsijaa Herodestakin hän rohkeasti nuhteli synnistä. Kaikkia hän varoitti: »Jo on myös kirves pantu puitten juurelle; jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, siis hakataan pois ja heitetään tuleen.» Näin hän alensi vuoret ja kukkulat.

Mutta ihanasti hän myös julisti evankeliumia. Kastaessaan Jeesusta hän sanoi kansalle ja opetuslapsilleen: »Katso, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnin!» Näin täytettiin laaksot ja kurjimmillekin annettiin toivo pelastuksesta Jeesuksen uhrikuoleman kautta.

Kun kansa ja hänen omat opetuslapsensa tahtoivat pitää häntä Messiaana, hän selvin sanoin ojensi ja opetti heitä. »Minä kastan vedellä; mutta teidän keskellänne seisoo hän, jota te ette tunne. Hän on se, joka tulee minun jälkeeni ja jonka kengänpaulaa minä en ole arvoinen päästämään.» Hän todisti, että Jeesus on Jumalan Poika ja että hän itse on vain huutavan ääni erämaassa. Näin hän teki mutkat suoriksi ja koleikot tasaisiksi, että kaikki liha saisi nähdä Jumalan autuuden.

Näin Johannes Kastaja Eliaan hengessä ja voimassa saarnoillaan ja opetuksellaan valmisti kansaa ottamaan vastaan Vapahtajansa. Näin toteutui tekstimme sana: »Hän kääntää monta Israelin lapsista Herran, heidän Jumalansa, tykö.» Mutta ne, jotka uskoivat, tarvitsivat myös näkyvän merkin. Näitä varten oli Jumala antanut Johanneksele kasteen toimittamisen. Siitä hän on myös saanut lisänimen Kastaja. »Ja hän vaelsi kaikissa seuduissa Jordanin varrella ja saarnasi parannuksen kastetta syntien anteeksisaamiseksi.» (Luuk. 3:3). »Ja hän kastoi heidät Jordanin virrassa, kun he tunnustivat syntinsä.» Matt. 3:6.

Huomaamme Johannes Kastajassa paljon vanhurskaan suurmiehen jaloja ominaisuuksia. Pyhällä Hengellä täytettynä hän eli kaikesta sydämestään Herralle. Paneutuen kokonaan suureen erikois-

tehtäväänsä hän oli ruokaan, juomaan, vaatetukseen ja kaikkeen ulkonaiseen nähden itsensä kieltävä ja vaatimaton. Hän eli syvää Hengen elämää ja oli asiassaan täysin varma ja horjumaton; Jeesuksen sanojen mukaan hän ei ollut ruoko, jota tuuli heiluttaa. Sen tähden hän olikin aivan pelkäämätön eikä arkaillut täyttää tehtäväänsä, vaikkapa hän saikin palkakseen vihaa, vankeutta ja kuoleman. Hän oli myös sangen nöyrä mies. Hän tahtoi itse vetäytyä varjoon ja antaa kaiken kunnian ja kiitoksen yksin Jeesukselle. »Hänen tulee kasvaa,» hän sanoi, »mutta minun vähetä.» Nämä hänen jalot ominaisuutensa olivat Herralta. Hän käytti niitä Herransa tähden, kaikessa hänelle kunniaksi. Hän oli siis todella suuri Herran edessä.

Tällaista suuruutta tulee meidänkin tavoitella. Tuleehan meidän kasvaa armossa ja Jeesuksen tuntemisessa. Uskonelämä helposti riutuu, jos emme ole ahkerat sanan ja sakramenttien viljelyssä ja rukouksessa. Onhan meidänkin kutsumuksemme maailmassa tehdä Jeesus tunnetuksi. Olemme kuninkaallinen papisto ja pyhä kansa julistaaksemme hänen voimaansa. Tuleehan meidänkin koko sydämeštämme paneutua kaikkinemme Jeesuksen palvelukseen. Kristittynä oleminen on täysiaikainen työ, 24 tuntia vuorokaudessa. Tuleehan meidänkin olla varmoja hänen sanassaan ja toimia rohkeasti hänen asiallaan. Ja aivan huutavasti tarvitsemme nöyryyttä ollaksemme kaikkien palvelijat ja etsiäksemme alati Jeesuksen kunniaa. Tämä kaikki on todellista suuruutta, jonka tavoittelussa Johannes Kastaja on meille jalo esimerkki.

Maailma on madaltanut Johannes Kastajan päivän maallisten juhlien viettoon, aistillisten nautintojen ja luonnon palvontaan. Meillä kristityillä on sitä suurempi syy kuulla Johannesta, huutavan ääntä, niin että hänen sanansa nytkin kääntäisi tottelemattomat vanhurskasten mielenlaatuun. Ystäväni, katso Jumalan Karitsaa, joka meitä rakasti ja antoi itsensä alttiiksi meidän edestämme! Häneen katsoamalla me tulemme pieniksi ja Jeesus tulee suureksi. Ja kun Jeesus tulee niin suureksi, että hän on meille kaikkena kaikessa, silloin me olemme todella suuret Jumalan edessä! Oi Herra, tee meidät sellaisiksi! Aamen.

Kristityn tärkeä asema

Matt. 5:13–16

Pyhäinpäivänä

”Te olette maan suola; mutta jos suola käy mauttomaksi, millä se saadaan suolaiseksi? Se ei enää kelpaa mihinkään muuhun kuin pois heitettäväksi ja ihmisten tallattavaksi. Te olette maailman valkeus. Ei voi ylhäällä vuorella oleva kaupunki olla kätkössä; eikä lamppua sytytetä ja panna vakan alle, vaan lampunjalkaan, ja niin se loistaa kaikille huoneessa oleville. Niin loistakoon teidän valonne ihmisten edessä, että he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät teidän Isääne, joka on taivaissa.” Matt. 5:13–16.

Jumala ei ole riippuvainen yhdestäkään ihmisestä. Ja kuitenkin Jumala on pannut ajan ja iankaikkisuuden suuret asiat riippumaan uskovistaan. Yhden vähäisen ja halveksitun miehen, Athanasiuksen, kautta hän säilyttää autuaaksi tekevän opin kristikunnalle. Yhden vaatimattoman munkin, Lutherin, kautta hän puhdistaa ja pelastaa kirkkonsa erheiden ja orjuuden vallasta. Jumalaa pelkääväisen orjan, Joosefin, tähden siunataan Potifarın talous. Pienen, uskovaisen orjatyön kautta suuri sotapäällikkö Naeman tulee kääntymykseen. Sodomian ja Gomorran jumalattomat tuhannet olisivat pelastuneet, jos sieltä olisi löytynyt edes kymmenen vanhurskasta.

Ainoastaan vanhurskaiden tähden maailma seisoo vielä tänä päivänä. Ainoastaan kristittyjen tähden syvyyden kuilu ei ole vielä auennut. Ainoastaan heidän tähtensä Jumalan tuomiot viiipyvät ja helvetin suuret padot eivät ole murtuneet. Enkelten jännittyneet katseet ovat kiinnitetyt meihin, rakkaat veljet ja sisaret. Mikä on kohtaava maan piiriä? Mikä on oleva maamme kohtalo? Riippuuko vastaus meistä, jotka uskomme Jeesukseen? Muinaiset kansat kuvittelivat, että oli Atlas-niminen jättiläinen, joka kannatti taivaankantta. Mutta me kristityt, jokainen meistä, on todellinen Atlas, jonka täytyy kannattaa maailmaa, ettei se romahtaisi. En liioittele. Tarkkaa näitä lukemiani Jeesuksen sanoja. Niistä huomaat, miten *kristityn asema maailmassa on ratkaisevan tärkeä*.

Kristityn asema maailmassa on ratkaisevan tärkeä ensinnäkin sen tähden, että hän on maan suola ja toiseksi sen tähden, että hän on maailman valo.

*Kristityn asema maailmassa on ratkaisevan tärkeä
sen tähden, että hän on maan suola*

Kristityt eivät ole ainoastaan suolaista tai suolattua, vaan itse suola, jolla suolataan. Jumala on tehnyt heistä sellaisia. He ovat uusia luomuksia ja elävät uutta elämää Jumalan Pojan uskossa. Golgattalla vuodatettu sovintoveri on pessyt pois heidän syntinsä. Jumaluuden kolmas persoona, valittujen lasten Henki, asuu heidän sydämesänsä. Sen tähden heidän ajattelunsa, puheensa ja toimintansa on suolaa maailmalle. Suola on höyste. Paraskin ateria olisi mautonta ilman suolaa. Samoin kaikki, mikä muuten on hyvää, kävisi tympäiseväksi ilman tosi jumalisuuden suolaa. Tiede, taide, koti, koulu, isänmaa, kyvyt, lahjat, tavara, maallinen vapaus ja kaikki hyvä, mitä maailmassa on — ilman kristillisyyden suolaa se on makua vailla. Eipä edes keskustelu, ilo ja nauru ihmisten kesken ole hyvää, ellei kristitty sitä suolalla höystä. Kristittyinä, kukin asemassamme ja kutsumuksessamme, olkaamme siis höysteenä kaikkeen hyvään, minkä Jumala suo ihmisten nautittavaksi.

Suola on säilytysaine. Monet ruokatavarat, kuten kala, liha, jopa eläinten rehukin säilytetään suolalla. Samoin ei mikään hyvä maailmassa säily pilaantumatta ilman Jumalan pelon suolaa. Ilman sitä avio-onni ja perhe-elämä pilaantuu riitoihin, uskottomuuteen, avioeroihin. Ilman sitä koulukasvatus turmeltuu riivaajain viisaudeksi. Ilman sitä tavara ja rikkaus mätänee vihan, valheen, petoksen, kateuden, ahneuden ja himojen loassa. Jos kristityt eivät suolana vaikuta yhteiskuntaan, ihmisten tapoihin, oloihin, katsantokantoihin ja riientoihin, niin kaikki turmeltuu ja mädäntyy.

Suola on myös surman aine turmeleville voimille. Sitä karttavat madot, koirat ja kärpäset. Kristitty on sellainen. Hänen kauttaan Jumalan laki kirvelee ja puree maailman mädännäisyyden keskellä. Mitään herätystä ja kääntymystä Jumalan puoleen ei voi tapahtua, elleimme kourakaupalla paistaa lain suolaa sinne, missä hengellinen

kuolema rehottaa. Syntejään salaavasta Daavidista tuli katuvaainen syntinen, kun Naatan löi suolaa mätäpaikkaan sanoen: »Sinä olet se mies!» Kun Joona saarnasi Jumalan lakia ja siis säästelemättä levitti suolaa mätänevään Niiniveen, niin katso, koko kaupunki säkkiin pu-
keutuen teki parannuksen. Jos me kristityt oikein ja ahkerasti käytämme Jumalan lakia, on varmaa, että herätyksiä tapahtuu ja että lain suola on surmana kadotuksen mädättäville voimille. Suolaisuutemme tulee myös ulottua kirkkoihin, joissa opillisen sekavuuden ja pahentavan toiminnan mätä tekee tuhoaan.

»Mutta jos suola käy mauttomaksi», sanoo Jeesus »millä se saadaan suolaiseksi?» Olemmeko todella suolana? On perin harvinaista, että luonnollinen suola menettäisi suolaisuutensa. Mutta voi, kuinka usein se tapahtuukaan hengellisesti! Näemmehän kristittyjen mukautuvan tämän maailman mukaan, kunnes ero heidän ja maailman välillä on hävinnyt. Kun kristityillä on samat ilot, kemut ja nautinnot kuin maailman lapsilla; kun kristityt elävät maailman tavoin riidassa, panettelussa, ahneudessa; kun kristityt itse ylenkatsovat saarnan ja Jumalan sanan, halveksivat saarnavirkkaa ja ovat itarat ja haluttomat Jumalan valtakunnan työhön — sanohan, eikö suola silloin ole menettänyt makuaan? Onko heillä silloin enää halua, voimaa ja rohkeutta todistaa maailmalle, että sen teot ovat pahat ja että sen ainoa pelastus on Kristuksessa? Ja jos todistaisivatkin, eikö maailma sanoisi: Puhdista ensin oma talosi! Osoita, mitä Kristus teissä itsessänne saa aikaan! Olisiko juoppous, irstaisuus, rikollisuus ja jumalanpilkka niin tulvinut yli maamme, jos kristityt olisivat säilyttäneet suolaisuutensa?

Ja mauton suola ei mihinkään kelpaa. Polulle se paiskataan ihmisten tallattavaksi. Niin käy suolattoman kristillisyyden. Luopio Israel joutui pakanain tallattavaksi. Penseille laodikealaisille Herra sanoi: »minä olen oksentava sinut suustani.» Järkeisuskoiset, maailmalliset kirkot ovat joutuneet jumalattomain mielivaltaan. Jos me kristityt menetämme suolaisuutemme, mikä enää voi meitä ja kansaamme pelastaa? Tutkikaamme teitämme ja palatkaamme Herran tykö! Olkaamme todella suolana mätänevässä maailmassa!

*Kristityn asema maailmassa on ratkaisevan tärkeä
sen tähden, että hän on maailman valo*

»Te olette maailman valo.» Tämä on toinen syy, miksi kristityn asema on ratkaisevan tärkeä. Huomatkaamme tarkoin, millainen valo kristitty on. Hän on valo ainoastaan Kristuksessa, kuten apostoli sanoo: »Ennen te olitte pimeys; nyt te olette valo Herrassa.» Kuu, joka itsessään on valoton, kirkastuu auringon säteistä ja loistaa lainavaloon öiseen maahan. Näin tekee kristitty. Me olemme Kristuksen kuvastin, kuten apostoli sanoo: »Sillä Jumala, joka sanoi: 'Loistakoon valo pimeästä!' on se, joka loisti sydämiimme, jotta Jumalan kirkkauden tunteminen valoansa levittäisi, sen kirkkauden, joka loistaa Kristuksen kasvoissa.» 2 Kor. 4:6. Se Jeesus-valo, jota uskovainen säteilee, on evankeliumi, ilosanoma syntien anteeksisaamisesta hänen veressään. Tässä valossa nähdään sovitettu, armollinen Jumala ja avoin tie taivaaseen. Ilman tätä valoa maailmassa on pilkkopimeys. Sen sysimustassa yössä ei järjen lyhty valaise, ja tiedon valo ei näytä tietä Jumalan tykö. »Jos siis se valo, joka sinussa on, on pimeyttä», sanoo Herra, »kuinka suuri onkaan pimeys.» Ja apostoli sanoo: »Jos evankeliumimme onkin peitossa, niin se peite on niissä, jotka kadotukseen joutuvat.» Ainoastaan kristittyjen kautta tosi valo, Jumalan sana, leviää ja tulee kirkastetuksi. Ilman heitä ihmispoloisten täytyy jäädä äärimmäiseen, iankaikkiseen yöhön, jossa on itku ja hammasten kiristys. Oi Jumalan lapsi, kuinka äärettömän vakava ja tärkeä onkaan sinun asemasi! Mikä edesvastuu onkaan evankeliumi!

»Loistakoon teidän valonne ihmisten edessä,» sanoo Herra. Asetakaamme siis ihmisten eteen ristiinnaulittu, ylösnoussut Vapahtaja. Sillä hän on kuollut kaikkien edestä. Hän on koko maailman syntien sovitus. Hän on koko maailmalle hankkinut synneistä päästön ja vapaan pääsyn taivaaseen. Ilman esteitä ja ehtoja, lahjana viekäämme kaikille Jumalan suuri pelastus. Ei evankeliumin valoa ole annettu ainoastaan meidän omaa nautintoamme varten, vaan että se meidän kauttamme loistaisi kaikille, jotka pimeydessä asuvat. »Menkää kaikkeen maailmaan», sanoi Jeesus, »ja saarnatkaa evankeliumia

kaikille luoduille.» Laiskat ja hitaat me olemme olleet sitä julistamaan. Miksi me olemme tahtoneet olla kaupunki, joka on vuoren rotkoon piilotettu? Kuinka usein olemmekaan tahtoneet kuitata edesvastuuttomuuttamme sanomalla: »Mehän olemme vain pieni, köyhä ja vähäpätöinen joukko,» mutta eikö se ollut valhenöyryyttä, jolla tahdoimme peittää velttouttamme? Eikö jo pitäisi sanottaman: »Katso, hebrealaiset tulevat esiin koloistansa, joihin ovat piiloutuneet.» Me emme ole koloissa asuvia, vaan ylhäällä vuorella oleva kaupunki, joka ei voi olla piilossa. Me emme ole yön emmekä pimeyden lapsia, vaan valkeuden ja päivän lapsia, kun meillä on kirkkana Jumalan sana. Olipa meitä siis vähän tai paljon, meidän valomme tulee loistaa kauas ympärillemme. Sehän oli heikko ja vähäinen Israel, jolle Herra huusi: »Tee avaraksi telttasi sija... Älä pelkää, sinä piskuinen lauma; sillä Isänne on nähnyt hyväksi antaa teille valtakunnan.» »Nouse, ole kirkas», sanoo Herra. »Kansat vaeltavat sinun valkeuttasi kohti, kuninkaat sinun koitteesi kirkkautta kohti. Nosta silmäsi, katso ympärillesi: kaikki nämä ovat kokoontuneet, tulevat sinun tykösi, sinun poikasi tulevat kaukaa, sinun tyttäresi kainalossa kannetaan.» Käykäämme siis rohkeasti levittämään autuuden valoa. Pois kynttilä vakan alta! Asettakaamme se kynttilänjalkaan, pankaamme pöydälle valaisemaan kaikkia huoneessa olevia. Kun olet maistanut, että Herra on hyvä, etkö kutsuisi toisiakin siitä nauttimaan! Kun olet kokenut, että evankeliumi on Jumalan voima pelastukseksi, etkö levittäisi sitä, etkö tukisi ja auttaisi niitä, jotka ovat kutsutut sen julistajiksi! Kun tiedät, että kirkollamme on iankaikkinen evankeliumi julistettavana maan kansoille, etkö uskollisesti auttaisi sitä suuressa tehtävässään?

Vasta silloin, kun valkeutemme näin loistaa, ihmiset näkevät oikein meidän hyvät tekemme. Eivät he silloin enää ylistä meitä, vaan taivaallista Isäämme, jonka armo ja rakkaus on meissä vaikuttanut. Hänelle ylistykseksi ovat evankeliumin julistajat, joiden saamiseksi vaivaa näemme. Hänelle ylistykseksi ovat tilinpäätöksemme, kun ne osoittavat meidän tehneen kaiken, minkä voimme. Hänelle ylistykseksi ovat yhä suuremmat edesottamiset, kun hänen armonsa voimalla ne toteutamme.

Kristityn tärkeä asema

Rakas kristittyini, sinä pesty, pyhitetty, uudestisyntynyt Jumalan lapsi: Sinä olet maan suola. Älä menetä suolaisuuttasi, jottei maailma vielä painuisi helvetin hautaan! Sinä olet maailman valo; Älä peitä loistettasi, ettei maailma hukkuisi synnin yöhön! Tulkoon suolaisuutemme ja valomme runsaasti ilmi, että monesta suusta ylistettäisiin meidän rakasta, armorikasta Isäämme, joka on taivaissa!

Aamen.

Raamatunkohtien hakemisto

Käytetyt saarnatekstit

Jes. 25:6-101. adventtis.11	Joh. 3: 22-36..... 4. adventtis. 29
Jes. 55:1-9Uudenvuodenp.47	Joh. 4:5-26..... 2. s. loppiais..... 63
Psalmi 2.....Joulun j. s.41	Joh. 4:27-40..... 3. s. loppiais..... 69
Matt. 5:13-16.....Pyhäinpäivänä375	Joh. 5:1-14..... 14. s.PKp. 283
Matt. 5:17-19.....6. s.PKp.238	Joh. 5:22-29..... 26. s.PKp. 353
Matt. 5:43-6:4.....13. s.PKp.277	Joh. 6:24-36..... Puolipaastos..... 122
Matt. 7:13,14.....8. s.PKp.248	Joh. 6:37-40..... 24. s.PKp. 341
Matt. 11:11-19.....3. adventtis.23	Joh. 7:14-18..... 1. s. loppiais..... 57
Matt. 12:33-37.....12. s.PKp.271	Joh. 7:19-31..... 3. paastonaik. s. . 111
Matt. 13:34-43.....5. s. loppiais.81	Joh. 8:1-11..... 4. s.PKp. 227
Matt. 13:44-46.....20. s.PKp.317	Joh. 8:12..... Loppiaisena 52
Matt. 16:1-421. s.PKp.323	Joh. 8:21-30..... 10. s.PKp. 260
Matt. 16:21-23.....1. paastonaik. s. .105	Joh. 9:24-41..... 19. s.PKp. 311
Matt. 18:15-22.....22. s.PKp.329	Joh. 10:23-38..... 18. s.PKp. 306
Matt. 19:27-30.....Septuagesimas.88	Joh. 11: 21-45..... 16. s.PKp. 294
Matt. 21:18-22.....4. s. loppiais.75	Joh. 11:47-57..... 5. paastonaik. s. . 127
Matt. 21:28-31.....11. s.PKp.266	Joh. 12:1-11..... Palmusunn. 132
Matt. 24:1-14.....25. s.PKp.347	Joh. 12:23-33..... Laskiaissunn. 99
Mark. 2:18-28.....17. s.PKp.300	Joh. 12:35-43..... Seksagesimas. 94
Mark. 12:41-44.....23. s.PKp.335	Joh. 13:31,32..... 7 s.PKp. 244
Luuk. I: 5-17.....Joh. Kast. p.....370	Joh. 15:1-9..... P. Kolmiyks. p. . 200
Luuk. 7:36-50.....2. paastonaik. s. .111	Joh. 15:10-17..... Helluntaipäivänä 194
Luuk. 10:38-42.....15. s.PKp.289	Joh. 15:18-25..... 6. s. pääsiäis..... 189
Luuk. 12:5-48.....9. s.PKp.254	Joh. 17:6-10..... 3. s. pääsiäis..... 164
Luuk. 12:13-21.....1. s.PKp.207	Joh. 17:11-17..... 4. s. pääsiäis..... 170
Luuk. 12:32-40.....3. adventtis.18	Joh. 17:18-23..... 5. s. pääsiäis..... 176
Luuk. 13:22-29.....27. s.PKp.359	Joh. 17:24-26..... Helatorstaina..... 183
Luuk. 14:25-35.....2. s.PKp.214	Joh. 19:25-30..... Pitkänäperjant.... 137
Luuk 15:11-32.....3 s.PKp.220	Joh. 20:1-10..... Pääsiäisenä 142
Joh. 1:1-14.....Joulupäivänä.....35	Joh. 20:11-18..... 2. pääsiäisp. 147
Joh. I:16-18.....Kynttilänpäivänä 365	Joh. 21:1-14..... 1. s. pääsiäis..... 152
Joh. I:45-51.....5. s.PKp.232	Joh. 21:15-25..... 2. s. pääsiäis..... 157

Viittaukset raamatunkohtiin

1 Moos. 6:11 42	Job 5:18..... 344	Ps. 38:4,5250
1 Moos. 19:11,14 313	Ps. 4:9..... 55	Ps. 38:5363
2 Moos. 20:19 308	Ps. 12:1..... 43	Ps. 40:3,4102
2 Moos. 28:12 175	Ps. 22:3..... 140	Ps. 43:4318
3 Moos. 23:27 301	Ps. 22:16..... 139	Ps. 45:832
5 Moos. 27:26 240,267	Ps. 37:25..... 92	Ps. 51:5250
2 Sam. 24:14..... 228	Ps. 38:3,18..... 165	Ps. 53:3,4272

Ps. 73:24.....	310,345	Matt. 3:6.....	373	Joh. 13:35.....	198
Ps. 77:10.....	148	Matt. 5:16.....	56, 205	Joh. 14:6.....	45
Ps. 115:1.....	281	Matt. 6:15.....	331	Joh. 14:12.....	237
Ps. 119:105.....	55,258	Matt. 7:15.....	180	Joh. 15:22.....	54,129
Ps. 119:130.....	61	Matt. 7:22,23.....	351	Joh. 16:33.....	309
Ps. 119:176.....	343	Matt. 8:12.....	23	Joh. 18:8.....	368
Ps. 119:57,59.....	51	Matt. 10:26.....	228	Joh. 20:22,23.....	114
Ps. 139:16.....	372	Matt. 10:32,33.....	33	Apt. 2:23.....	129
Ps. 139:21.....	215	Matt. 10:41,42.....	89	Apt. 2:24,36.....	145
Ps. 139:23,24.....	250	Matt. 11:25.....	307,319	Apt. 2:42.....	173,180
Sananl. 5:22.....	44	Matt. 12:30.....	42,215	Apt. 3:16.....	166
Sananl. 30:5.....	203	Matt. 13:21.....	171	Apt. 5:31.....	121
Sananl. 30:5,6.....	304	Matt. 16:6,11.....	180	Apt. 8:4.....	64
Jes. 1:5,6.....	284	Matt. 18:8.....	216	Apt. 10:43.....	31
Jes. 2:2.....	11	Matt. 18:15-18.....	84	Apt. 14:17.....	38,278
Jes. 5:4.....	201	Matt. 21:31,32.....	268	Apt. 20:29,30.....	173
Jes. 7:14.....	241	Matt. 23:13.....	269	Apt. 20:29,30.....	173
Jes. 24:20; 19:14.....	325	Matt. 23:15.....	269	Apt. 26:18.....	314
Jes. 26:26.....	165	Matt. 23:16,17,19,24..	313	Room. 1:16.....	114
Jes. 35:9.....	253	Matt. 25:46.....	358	Room. 1:18.....	215
Jes. 40:29.....	217	Mark. 7:21,22.....	272	Room. 2:5.....	165
Jes. 42:3.....	202	Mark. 11:20.....	77	Room. 2:14.....	366
Jes. 43:2.....	344	Mark. 13:22.....	350	Room. 3:13,14.....	284
Jes. 44:22. 73,102,252,362		Luuk. 1:31,35.....	241	Room. 3:16,17.....	284
Jes. 52:7.....	11	Luuk. 3:3.....	373	Room. 3:20.....	367
Jes. 53:6.....	101,251	Luuk. 3:4-6.....	373	Room. 4:5.....	251
Jes. 61:10.....	269	Luuk. 7:30.....	27	Room. 4:25.....	354
Jes. 64:6.....	113,269	Luuk. 9:23.....	103	Room. 5:1.....	318
Jer. 3:13.....	363	Luuk. 10:20.....	372	Room. 5:2.....	309
Jer. 5:21.....	284	Luuk. 12:5.....	358	Room. 5:10.....	78
Jer. 6:17.....	257	Luuk. 16:24.....	140	Room. 6:23.....	89,227
Jer. 13:23.....	274	Luuk. 24:25,27.....	145	Room. 7:13.....	240
Jer. 17:9.....	272	Luuk. 24:27,32.....	242	Room. 8:3.....	354
Jer. 23:6.....	318	Joh. 1:1.....	144	Room. 8:6,7.....	314
Jer. 23:16.....	58	Joh. 3:18.....	264	Room. 8:13.....	252
Jer. 29:9.....	58	Joh. 3:36.....	130	Room. 8:18.....	92
Jer. 29:11.....	341	Joh. 4:14.....	237	Room. 8:35,38,39.....	310
Jer. 31:34.....	73	Joh. 6:37.....	362	Room. 8:37.....	344
Jer. 33:15.....	241	Joh. 6:44.....	45	Room. 9:3,4.....	236
Hes. 3:20.....	331	Joh. 7:45,46.....	313	Room. 10:4.....	241,264
Hes. 18:19.....	227,367	Joh. 8:44.....	58	Room. 10:17.....	39
Hes. 18:32.....	342	Joh. 9:39.....	355	Room. 10:20.....	319
Hes. 33:11.....	252	Joh. 10:26,27.....	358	Room. 13:12,13.....	98
Dan. 12:3.....	256	Joh. 10:28.....	156	Room. 13:13.....	56
Joel 2:23.....	8	Joh. 11:16.....	110	Room. 14:1.....	301
Miika 5:1.....	241	Joh. 12:31.....	354	Room. 14:15.....	301
Mal. 3:10.....	338	Joh. 12:48.....	265, 356	Room. 16:17.....	174,180

Room. 16:17,18.....	59	Gal. 6:1.....	331	1 Tim. 1:15....	166,309,314
1 Kor. 1:10.....	180	Ef. 1:4-6.....	372	1 Tim. 2:4.....	60,278
1 Kor. 1:13.....	34	Ef. 1:7.....	102	1 Tim. 6:6.....	209
1 Kor. 1:22-25.....	314	Ef. 1:13,14.....	224	1 Tim. 6:10.....	209
1 Kor. 2:14.....	165	Ef. 1:20-22.....	247	1 Tim. 6:17-19.....	213
1 Kor. 3:12-15.....	199	Ef. 2:1.....	355	1 Tim. 4:1.....	325
1 Kor. 3:19.....	44	Ef. 2:3.....	195	2 Tim. 1:10.....	310
1 Kor. 3:22,23.....	321	Ef. 2:3,5.....	314	2 Tim. 1:12.....	121
1 Kor. 5:1-5.....	333	Ef. 2:4,5.....	297	2 Tim. 3:13.....	313
1 Kor. 5:3-5.....	84	Ef. 2:8.....	321	2 Tim. 3:16,17.....	61
1 Kor. 5:11.....	84	Ef. 2:8,9.....	258,362	2 Tim. 4:3.....	325
1 Kor. 8:2.....	339	Ef. 2:10.....	281	Tiit. 2:12.....	218
1 Kor. 10:12.....	307	Ef. 2:14.....	318	Tiit. 3:10.....	313
1 Kor. 13:2.....	133	Ef. 3:9,10.....	259	Hebr. 2:3.....	45
1 Kor. 15:10.....	281	Ef. 3:10.....	167	Hebr. 7:25.....	344
1 Kor. 15:49,54,55.....	298	Ef. 3:17-19.....	368	Hebr. 10:14.....	368
1 Kor. 15:58.....	172	Ef. 4:3-6.....	180	Hebr. 10:23,25.....	180
1 Kor. 16:2.....	339	Ef. 4:13.....	369	Hebr. 10:27.....	357
2 Kor. 11:2.....	31	Ef. 5:5.....	135	Hebr. 11:1.....	130
2 Kor. 2:15,16.....	260	Ef. 5:8,9.....	98	Hebr. 12:15.....	330
2 Kor. 2:5-10.....	333	Ef. 5:9.....	56	1 Piet. 1:3-5.....	299
2 Kor. 3:14,15.....	12	Ef. 5:15,16.....	258	1 Piet. 1:5.....	344
2 Kor. 4:3.....	96	Ef. 5:21.....	329	1 Piet. 1:16.....	144
2 Kor. 4:3,4.....	54	Ef. 6:15.....	224	1 Piet. 1:18,19.....	302
2 Kor. 4:6.....	55,378	Fil. 1:11.....	205	1 Piet. 2:9.....	71,150
2 Kor. 4:13.....	32	Fil. 2:8.....	240	1 Piet. 2:16.....	301
2 Kor. 4:16.....	364	Fil. 2:9-11.....	30	1 Piet. 3:13.....	136
2 Kor. 5:10.....	227	Fil. 2:12.....	307	1 Piet. 4:1.....	205
2 Kor. 5:11.....	72,236	Fil. 2:13.....	60,166	1 Piet. 4:12,13; 5:9.....	193
2 Kor. 5:19.....	78,130	Fil. 2:14,15.....	217	2 Piet. 3:9.....	342
2 Kor. 5:21.....	318	Fil. 3:2.....	180	2 Piet. 3:10.....	325
2 Kor. 6:12.....	362	Fil. 3:7,8.....	216,321	2 Piet. 3:12.....	348
2 Kor. 7:10.....	166	Fil. 3:8.....	117	Jaak. 1:25.....	351
Gal. 1:16.....	28	Fil. 3:8,10.....	93	Jaak. 5:20.....	331
Gal. 1:8.....	174	Fil. 3:9.....	253,263	Ilm. 1:5.....	30,145,310
Gal. 2:5.....	258	Fil. 3:15,16.....	181	Ilm. 3:1,2.....	19
Gal. 2:11-14.....	302	Fil. 4:13.....	257	Ilm. 6:10.....	43
Gal. 2:20.....	231,322	Kol. 1:12.....	166	Ilm. 12:11.....	110
Gal. 3:10.....	13,48,89,250	Kol. 2:9.....	367	Ilm. 14:11.....	358
Gal. 3:11.....	303	Kol. 2:14.....	368	Ilm. 14:13.....	92
Gal. 3:13.....	240	Kol. 2:20-23.....	302	Ilm. 20:6.....	355
Gal. 3:26.....	40	Kol. 3:5,6.....	210	Ilm. 20:12-15.....	356
Gal. 3:27.....	201	Kol. 3:16.....	292	Ilm. 21:8.....	249
Gal. 4:4.....	120	1 Tess. 2:13.....	166	Ilm. 22:15.....	360
Gal. 4:4,5.....	30	1 Tess. 5:5.....	97	Ilm. 22:17.....	7
Gal. 5:6.....	115	1 Tess. 5:14.....	329		
Gal. 5:9.....	302	2 Tess. 3:6.....	180,252		

Gustaf Axel Aho

Kirjallista tuotantoa suomenkielellä

Elävän veden virtoja, III painos

Tämä kirja, *'Elävän veden virtoja'* ja *'Sinulla on Jeesus'* yhdistettyinä.
STLK:n kirjamyynnissä

Jeesus elää, runokirja, STLK:n kirjamyynnissä ja www-sivuilla, 78 s. A5.

Katso Jumalan karitsa

'Piinaviikon henkilöahmoja' ja *'Kuolevan Jeesuksen viimeiset sanat'*
yhdistettyinä. STLK:n kirjamyynnissä ja www-sivuilla, 100 sivua A5.

Vanhan Testamentin esikuvia Jeesuksesta

STLK:n kirjamyynnissä ja www-sivuilla, 36 sivua A5.

Pyhän kasteen sakramentti

STLK:n kirjamyynnissä ja www-sivuilla, 44 sivua A6.

Rukoilkaa siis te näin

Esitys Isä meidän–rukouksesta. jälkipainos monisteena, 32 sivua A5.
STLK:n www-sivuilla

Mitä Raamatun mukaan on sanottava ekumeniasta

'Unionismi', artikkelina STLK:n www-sivuilla

Evankelis-Luterilainen Kansalliskirkko

ensimmäiset 50 vuotta. Historiikki, 375 sivua.
National Publishing Company Ironwood, Mich. 1949.
Toim. tri G. A. Aho ja tri J. E. Nopola. STLK:n kirjastossa

Umpuja runokokoelma 1920, 124 sivua. STLK:n kirjastossa

Voimattomalle voimaa

Hartauskirja vuoden joka päivälle. Ahon kokoama ja suomentama
nimeämättömien kirjoittajien kirjoituksista Missouri-Synodin
Portals of Prayer hartausvihkoista. SLEY 1965.